TESTAMENTUL LUI NOBEL

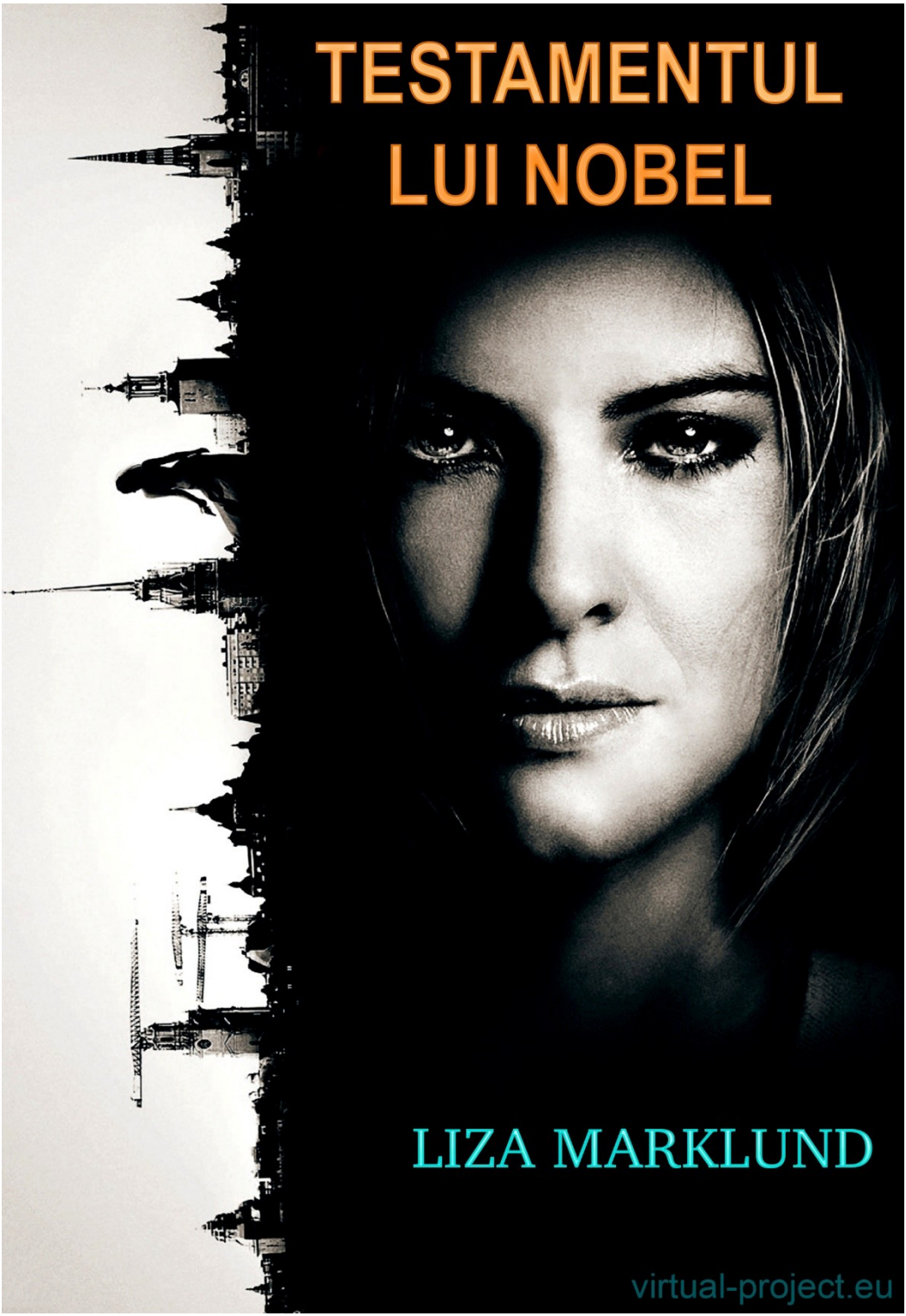

LIZA MARKLUND

virtual-project.eu

LIZA MARKLUND

TESTAMENTUL LUI NOBEL

Original: *Nobels testamente*
[*Last Will*] (2006)

Traducere din suedeză și note de:
DINA LITZICA

virtual-project.eu

TREI
2013

PARTEA I

Decembrie

Joi, 10 decembrie

Ziua decernării premiilor Nobel

Femeia cunoscută drept Pisicuța simțea greutatea armei care-i atârna sub brațul drept. A azvârlit țigara, și-a ridicat rochia și, cu multă grijă, a strivit mucul cu sandaua cu toc înalt.

Să văd dacă găsiți vreo urmă de ADN acum!

Ceremonia de decernare a Nobelului dura deja de trei ore și 39 de minute în sălile de evenimente ale Primăriei. Dansul era în toi, iar muzica răzbătea până afară, în frigul străzii. Ținta părăsise masa din Sala Albastră și urca scările spre Sala Aurie. SMS-ul primit pe mobil îi indica poziția țintei, cât se putea de precis în circumstanțele prezente.

A oftat, realizând cât era de iritată, ceea ce a făcut-o să-și dea o palmă mentală. Trebuia să se concentreze. Nu avea timp pentru griji existențiale sau cariere alternative. Aici era vorba de supraviețuire elementară.

S-a forțat să se concentreze asupra viitorului imediat, asupra secvenței de evenimente, pe care-o învățase pe de rost până la plictiseală, având certitudinea că-și va duce treaba la bun sfârșit.

Așa că a pornit la treabă, cu pas ușor și măsurat – unu, doi, trei – pietrișul și sarea erau aspre sub tălpile subțiri ale sandalelor. Temperatura scăzuse sub zero și se formaseră petice înghețate pe sol – un detaliu la care sperase, dar de care nu putuse fi sigură. Frigul o făcea să se ghemuiască, devenise palidă și-i lăcrimau ochii. Poate că era mai bine să aibă ochii roșii.

Polițiștii în uniformă și cu veste galbene erau la locurile stabilite, câte doi de fiecare parte a arcadei care forma intrarea

Primăriei din Stockholm. Și-a calibrat toate resursele interne.

Era momentul pentru primul reper: palidă și frumoasă, înghețată de frig, cu telefonul în mână. Ta daa, să înceapă spectacolul!

A pășit sub arcadă tocmai când din clădire ieșea un grup vesel și cam afumat. Vocile lor sunau spart în aerul rece, iar râsetele se duceau departe, cu ecou. Lumina indirectă de pe fațada clădirii le arunca umbre lungi pe fețele vesele.

A privit în jos și s-a îndreptat spre primul polițist în momentul în care grupul gălăgios începea să strige după un taxi. Când polițistul a încercat să-i vorbească, și-a aruncat brațele în lături, prefăcându-se că alunecă. Bărbatul a reacționat din instinct, așa cum fac bărbații, și a apucat-o de braț, într-un gest de ajutor. Stânjenită, a bâlbâit ceva într-o engleză de neînțeles și s-a îndreptat spre intrarea principală, 33 de pași numărați.

Al dracu' de ușor. Sub demnitatea mea.

Curtea Primăriei, încadrată de steaguri, era plină de limuzine cu geamuri fumurii; cu coada ochiului a recunoscut agenții de pază. Oamenii se revărsau în valuri din clădire, aburul ieșindu-le din gură în rotocoale alburii. Lacul Mälaren se întindea dincolo de mașini și de grădină, negru și strălucitor.

Și-a croit drum spre cel de-al doilea reper: intrarea în Sala Albastră. A trebuit să se oprească, pentru că un tip în vârstă bloca ușa. Omul s-a dat într-o parte pentru a lăsa un grup de bătrâne să iasă; și-a mușcat limba și a așteptat tremurând în frig ca fosilele să se miște. În timp ce se îndrepta spre garderobă cu telefonul în mână, un domn amețit bine i-a adresat o remarcă impertinentă; l-a ignorat însă și și-a croit drum spre reperul numărul trei.

•

Annika Bengtzon s-a ridicat de la masa numărul 50, iar partenerul ei, redactorul-șef de la publicația *Science,* i-a ținut scaunul. Femeia și-a dat seama că nu se prea ținea bine pe picioare. Șalul era gata să-i alunece și l-a strâns mai bine în jurul taliei. Era atât de multă lume, atât de multe culori învolburate peste tot. Cu coada ochiului l-a zărit pe secretarul permanent al Academiei Suedeze, care trecea grăbit pe lângă masa ei. Mamă, ce tip bine!

— Mi-a făcut plăcere.

Redactorul-șef i-a sărutat mâna, după care s-a pierdut în

mulțime. Annika a zâmbit politicoasă. Poate că omul fusese vexat de refuzul ei, când o invitase la dans.

Jucându-se cu șalul, s-a uitat la ceas. Putea să mai stea, nu trebuia să se întoarcă la redacție așa repede. Anders Wall, de la finanțe, a trecut pe lângă ea împreună cu soția, intersectându-se cu directorul televiziunii suedeze.

A simțit că cineva se oprise în spatele ei. Era Bosse, reporterul de la celălalt mare ziar de seară.

— Câte stele acorzi pentru antreuri? i-a șoptit el, mult prea aproape de ureche.

— Patru capete de mort, a răspuns Annika, nemișcată, simțindu-i haina lipită de umerii goi. Câte puncte crezi că merită decolteul prințesei Madeleine?

— Doi pepeni galbeni. Dar discursul tipului care a primit premiul pentru medicină?

— Opt somnifere…

— Îmi dai voie?

Bărbatul făcu o plecăciune teatrală, iar Annika aruncă o privire scurtă împrejur pentru a se asigura că redactorul de la *Science* nu era în preajmă. A dat apoi afirmativ din cap. Și-a înghesuit poșeta elegantă de seară în geanta mai mare, pe care a aruncat-o pe umăr.

Șalul cel bun al bunicii îi acoperea jumătatea brațelor și, în timp ce fusta-i foșnea, Bosse a luat-o de mână și a condus-o spre treptele care duceau la Sala Aurie. S-au strecurat printre mese, flori și pahare de cristal. Annika sărise peste vin, îl gustase doar pentru a ști despre ce scrie (ceea ce era o insultă față de cititori, nefiind pricepută la vinuri). Chiar și așa, se simțea amețită, cam nesigură pe picioare. L-a luat pe Bosse de braț, ținându-și fusta cu cealaltă mână și au început să urce scările.

— Am să mă împiedic. Am să cad în fund și o să mă duc la vale până o să dărâm cine știe ce politician important.

— Nimeni n-a căzut niciodată pe scările astea. Când le-au construit, Ragnar Östberg, arhitectul, a pus-o pe nevastă-sa să urce și să coboare scara o săptămână întreagă, în rochie de seară, ca să fie sigur că nu poate cădea nimeni. Scara și-a făcut perfect datoria de-atunci, dar pe nevastă-sa au lăsat-o nervii și a divorțat.

Annika a început să râdă.

În curând va trebui să plece la redacție și să se apuce de scris. În curând vraja se va rupe, rochia lungă și vaporoasă se va transforma într-un top de la H&M și o fustă din poliester cu suficientă electricitate statică încât să funcționeze binișor pe post de aspirator.

— Pe bune, e nebunie totală să participi la așa ceva.

Bosse a luat-o de braț și a ajutat-o să urce ultimele trepte, așa cum câștigătorul Premiului pentru Chimie o ajutase pe regină.

Au ajuns la balconul lung, care dădea deasupra Sălii Albastre, apoi au trebuit să se strecoare prin mulțimea care se înghesuia în jurul unei mese cu băuturi, chiar la intrarea în Sala Aurie.

— Un dans înainte de plecare? a întrebat-o Bosse, iar ea a aprobat din cap.

— Da, unul singur, după aia trebuie să plec.

Au pășit în Sala Aurie, fantastica sală de bal, cu pereții plini de lucrări de artă și mozaicuri lucrate în aur adevărat. Orchestra cânta, dar Annika n-o auzea, totul în jur era o tapiserie de sunete. Important era că se afla aici, că Bosse o ținea în brațe și că se învârtea odată cu mozaicul auriu.

•

Tavan arcuit, podele din piatră: femeia cunoscută drept Pisicuța intrase în clădire. Mătăsurile foșneau și se întindeau pe burțile pline, lavalierele se frecau de cefele înroșite. S-a strecurat neobservată printre celelalte rochii de seară, n-avea nevoie să privească în jur. În ultimele luni vizitase deja de câteva ori sălile și galeriile Primăriei, cu tururi organizate, în trei limbi străine. A făcut fotografii și a cercetat zona cu grijă, a făcut repetiții, a făcut până și teste de alunecare; își cunoștea lungimea pasului și știa unde se poate opri să-și tragă sufletul.

Clădirea era impresionantă, trebuia să recunoască. Iar cea mai tare treabă era arhitectura.

Doisprezece pași până în Sala Albastră.

S-a oprit sub stelele în șase colțuri din galeria mărginită de coloane și și-a adunat gândurile, înainte de a intra în sala ametitoare, 1526 de metri pătrați ușor asimetrici, resturile dineului, oameni înghesuiți pe pardoseala de marmură, lumina reflectată în mii de pahare. Familia regală plecase și, odată cu ea, și oamenii din Serviciul de Informații. Și-a permis un scurt moment de meditație și a realizat că i-ar fi plăcut mult mai mult să ia parte la dineu, decât să-și facă treaba pentru care venise.

Tema dineului fusese *Vânturile nordice,* ceea ce suna dezgustător, dar aranjamentele arătau bine.

La dracu', e cazul să-mi găsesc o altă meserie!

Asta e. Al patrulea reper. Cotești la dreapta, strângi umerii, arunci o privire rapidă.

S-a îndepărtat de coloanele duble de granit și a pornit spre scară, zece pași cu tocurile alea înalte. Acum muzica din Sala Aurie se auzea cu claritate.

O secundă mai târziu în fața ei stătea un bărbat care-i spunea ceva de neînțeles. S-a oprit, a făcut un pas în lături, apoi încă unul. Nenorocitul n-o lăsa să intre și a trebuit să-l dea la o parte și să urce în fugă cele 42 de trepte, fiecare treaptă înaltă de 13 centimetri și lată de 39.

A urmat balconul lung al Sălii Albastre, șapte uși până la Sala Aurie, șapte uși până la capodoperele de acolo, *Regina din lacul Mälaren* și *Sfântul Erik.*

Înainta fără efort acum, rapid, la căldură. A trecut de toate ușile și a ajuns la ultima. Muzica se auzea mult mai tare, o schimbare de tonalitate; se apropia finalul piesei și ea a pășit în mijlocul mulțimii de dansatori. Acum chiar trebuia să se concentreze.

Pentru prima dată de când începuse acest job, avea senzația familiară de excitație, simțea invazia de adrenalină care-i ascuțea simțurile, acel sentiment de satisfacție copleșitoare. Milioanele de piese de mozaic îi sclipeau în ochi, înfigându-i-se în creier; a privit împrejur, muzicienii din colțul îndepărtat, lângă urâțenia de *Regină din lacul Mälaren,* se pregăteau pentru crescendo. A început să scaneze îmbrăcămintea, oamenii, trebuia să localizeze ținta. *Acum.*

Iat-o.

Acolo, în linie dreaptă față de al cincilea reper se afla al șaselea reper, dansa și se bâțâia încoace și-n acolo. Ha!

90 de secunde de-acum încolo. I-a trimis un SMS scurt omului ei din umbră, a ridicat mâna dreaptă, și-a deschis poșeta de seară, a pus telefonul înăuntru, și-a pipăit revolverul.

Chiar atunci a fost împinsă de o formă care râdea tare și care se mișca la stânga ei. Ce dracu'? Podeaua i-a alunecat scurt sub picioare; și-a pierdut echilibrul, a mai făcut un pas neplanificat, tocul i-a intrat în ceva moale, cotul s-a înfipt în niște coaste, după care un schelălăit de durere în ureche.

Sunetul a venit atât de neașteptat, încât și-a ridicat capul și a privit într-o pereche de ochi fardați din greu, în care se citeau surpriza și durerea.

Rahat! La dracu'!

Și-a mutat imediat privirea și a făcut ultimii pași.

Arma era grea și masivă. Se potrivea bine în mână, iar concentrarea, care în sfârșit a cuprins-o, a avut darul să blocheze toate sunetele. Era calmă și cu mintea clară. A ridicat geanta în direcția cuplului care dansa și a țintit în piciorul bărbatului primul foc. Sunetul abia auzit, reculul, minor. Bărbatul a căzut în genunchi, lăsând femeia neprotejată. A ridicat din nou poșeta, a țintit spre inima femeii și a tras al doilea foc.

A dat drumul revolverului în poșeta găurită, care-i atârna din nou pe umăr. Și-a îndreptat din nou privirea spre ușa de stejar; opt pași până la ușa de stejar, reperul următor; unu doi trei patru cinci șase (acum au început țipetele) șapte opt, a ajuns, a deschis ușa fără dificultate. Ușa s-a închis în urma ei fără zgomot, patru pași până la liftul de serviciu, două etaje până la parter, apoi trei pași pe panta spre intrarea de serviciu.

Concentrarea începea s-o părăsească, adrenalina se topea.

Mama dracului, încă nu, și-a șoptit supărată. Asta-i partea cea mai complicată.

La ieșirea de sub arcada sudică, frigul era paralizant. 98 de pași ai dracu' de alunecoși spre apă, o goană de 100 de metri.

Gardienii din curte s-au îndreptat de spate și, la unison, au dus mâna la ureche, la dracu'! Se așteptase să poată ajunge puțin mai departe înainte ca ei să-și dea seama ce se întâmplase. Și-a scos revolverul din geantă, lăsând ușa să se închidă. Trei indivizi păzeau fațada care dădea spre apă; i-a împușcat pe rând, conform planului, voia să-i imobilizeze, nu neapărat să-i omoare.

Scuze, băieți, n-o luați personal.

Un glonț tras de undeva din spate a lovit coloana de granit de lângă ea și o așchie de piatră a lovit-o în obraz, iar durerea neașteptată a făcut-o să se crispeze. S-a ghemuit repede, și-a scos pantofii și a luat-o la fugă.

Auzul îi revenea și a început să audă urletul puternic al motorului bărcii.

A părăsit umbra arcadelor, a făcut scurt la dreapta prin

grădină, iarba înghețată îi scârțâia sub tălpi și i se înfigea în came. Din spate curgeau împușcături, zbura, sprinta cu pistolul și pantofii în mână, încercând să-și tragă rochia în sus.

Motorul s-a oprit, iar șalupa s-a aliniat la cheiul Primăriei.

S-a aruncat pe treptele de granit, pătrunsă de vântul de gheață.

Valurile lacului Mälaren loveau tare marginile șalupei, ceea ce a făcut-o să aterizeze forțat la pupa.

Sentimentul victoriei s-a risipit aproape imediat, fiind înlocuit de unul de iritare. Și-a dus mâna la obraz și a simțit că sângera. Fir-ar să fie. Măcar să nu rămână vreo urmă. Și mai era și al dracului de frig.

Abia după ce au lăsat în urmă turnul Primăriei și a început să-și scoată rochia de seară, a observat că își pierduse un pantof.

•

Copilul comisarului de poliție Anton Abrahamsson era în vârstă de trei luni și avea colici. De două luni urla din toți rărunchii zi și noapte, iar comisarul și soția lui erau la capătul puterilor. El se ducea la serviciu și avea parte de o pauză, dar pentru biata femeie lucrurile erau mai complicate. Anton încerca, în zadar, s-o mai liniștească la telefon:

— Iubito, trebuie să se calmeze la un moment dat. A râgâit? Ai încercat să-i dai Miniform?

Apelul de urgență a venit prin biroul de comunicații al Serviciului de Informații, tocmai în momentul când soția lui Anton izbucnea în lacrimi de oboseală.

— Ajung acasă cât pot de repede, i-a spus Anton, după care i-a închis telefonul și, furios, a răspuns apelului de urgență. Reacția lui putea fi explicată prin faptul că apelul nu venise de la unitatea de pază sau de la altă unitate de-a lor, ci direct de la poliție.

Asta însemna că poliția, printre ale cărei sarcini se numărau monitorizarea traficului și îndepărtarea curioșilor de la locul unei crime, evaluase mai bine situația decât Serviciul de Informații.

Asta era prima concluzie pe care a tras-o Anton Abrahamsson.

A doua concluzie i-a răsărit în minte după o secundă:

Cineva o să intre într-un mare rahat din cauza asta.

A treia concluzie i-a făcut pielea de găină:

Rahat! Au venit aici. Acum.

•

Trebuie să sun la ziar, s-a gândit Annika.

Aterizase pe ringul de dans cu fața în jos și simțea marmura rece ca gheața pe brațele goale. În fața ei vomita un bărbat, altul o călcase pe mână. Și-a tras mâna fără să simtă vreo durere. Undeva, în dreapta ei, o femeie țipa, iar rochia dată peste cap îi acoperea fața. Orchestra s-a oprit brusc și ecoul țipetelor se răspândea în vidul sonor ca un val de gheață, din Sala Albastră în toate sălile Primăriei.

Unde mi-e geanta? s-a gândit și a încercat să se ridice, dar cineva a lovit-o în cap și s-a prăbușit din nou.

După câteva secunde, lumea din jurul ei dispăruse, iar ea era ridicată de subsuori din grămada de oameni, un costum gri-închis o așeza cu spatele la restul sălii. S-a trezit privind la o ușă din stejar, de culoare închisă.

Trebuie să dau de Jansson, s-a gândit și a încercat să-și caute geanta. O lăsase lângă ușile de aramă care duc spre Sala celor Trei Coroane, dar în jur nu vedea decât o masă de oameni, învârtindu-se de colo-colo și bărbați în costume gri-închis care năvăleau în sală.

Au început să-i tremure genunchii și a simțit o anxietate familiară, pe care a reușit s-o controleze însă, nu, nu-i periculos, nu-i periculos. S-a forțat să respire adânc și să privească situația exact cum era.

Nu putea face nimic.

Personajul de pe peretele opus, alcătuit din mii de bucățele de mozaic, o privea încurajator, cu pletele încolăcite ca niște șerpișori în jurul feței. O grăsană în rochie neagră de dantelă a dat ochii peste cap și a leșinat chiar lângă ea. Un bărbat tânăr țipa atât de tare, încât venele de la gât i se umflaseră și arătau ca niște elastice. Un bătrân beat a scăpat paharul cu bere cu un zgomot puternic.

Unde o fi dispărut Bosse? gândi ea.

Pulsul i-a scăzut, covorul de zgomote din cap a început să se destrame și a deslușit din nou cuvinte și propoziții. Auzea strigăte și ordine, majoritatea venind de la oamenii în costume gri-închis. Vorbeau cu voci metalice în niște fire care le ieșeau din spatele urechilor, veneau spre gură, coborau în buzunare și în căptușeala pantalonilor.

— Liftul de serviciu e prea mic, nu încape targa – trebuie să intrăm în turn pe intrarea principală.

Auzea cuvintele, dar nu-și dădea seama cine vorbea.

— Clădirea e securizată, terminat. Da, am separat martorii și acum golim sălile de banchet.

Trebuie să-mi găsesc geanta, se gândea ea.

— Trebuie să-mi găsesc geanta, a spus cu voce tare, dar n-o auzea nimeni. Pot să-mi iau geanta? Am nevoie de telefon.

S-a întors cu fața spre sală. Masa de oameni se mișca încet acum, ca furnicile înainte de primul îngheț. O femeie îmbrăcată în alb împingea în fugă o targă, venind dinspre Sala celor Trei Coroane, după aia un bărbat cu o altă targă, după aia mai mulți bărbați cu stetoscoape și măști de oxigen și perfuzii. În depărtare, invitații din Sala de Aur stăteau ca un zid, toți albi ca varul și cu gurile ca niște găuri negre. Țipetele încetaseră și tăcerea era asurzitoare. Sunete fragmentate ale replicilor calme, venite de la oamenii în haine albe, răzbăteau până la Annika, după aceea, trupurile au fost puse pe tărgi și abia atunci l-a observat pe bărbat, bărbatul care căzuse pe ringul de dans: era conștient, gemea. Femeia era nemișcată.

După câteva clipe au dispărut.

Zgomotul a crescut din nou, la intensitate maximă, iar Annika a făcut o nouă încercare. S-a strecurat pe lângă două costume și a reușit să pună mâna pe geantă, când unul dintre ele a apucat-o tocmai în momentul în care își găsise mobilul.

— Nu mergeți nicăieri, i-a spus bărbatul, inutil de tare, iar Annika s-a smucit din strânsoarea lui.

L-a sunat pe Jansson, pe linia directă din redacția de știri, dar a primit trei beep-uri înapoi.

Rețea ocupată.

Ce dr…!

Contacte, presă, Jansson, presă.

Rețea ocupată.

A privit împrejur, după ajutor. Nimeni nu se uita la ea.

— Numele dumneavoastră?

În fața ei stătea un bărbat în jeanși, care ținea în mână un carnet și un pix.

— Poftim? a răspuns Annika.

— Departamentul de anchete judiciare, numele, vă rog. Încercăm să aflăm ce s-a întâmplat. Ați văzut ceva?

— Nu știu, a răspuns Annika, privind la sângele care, întunecat, se închegase deja pe podeaua de marmură.

Nu sunt îngeri, a gândit ea, slavă Domnului că îngerii tac.

A trecut-o un frison și a realizat că-i alunecase șalul, șalul cel bun al bunicii, pe care-l purtase pe când era menajeră la Harpsund, reședința de vacanță a prim-ministrului. Stătea grămadă pe jos, chiar lângă balta strălucitoare de sânge.

Curățătoria chimică, gândi Annika. Sper să iasă.

— Sunt Annika Bengtzon, i-a spus polițistului. Relatez despre dineul de gală cu ocazia Premiilor Nobel, pentru *Kvällspressen.* Ce s-a întâmplat?

— Ați auzit împușcăturile?

— Împușcăturile?

Annika a scuturat din cap.

— Ați observat vreun suspect în legătură cu împușcăturile?

— Dansam, era înghesuială. Cineva m-a împins, dar nu, nimic suspect…

— V-a împins? Cine v-a împins?

— O femeie. Încerca să-și facă loc și m-a călcat pe picior.

— E în ordine, a răspuns polițistul, în timp ce-și nota ceva în carnețel. Așteptați aici și o să vină cineva să vă conducă pentru interogatoriu.

— Nu pot să stau. Am de scris un articol. Cum vă numiți? Vă pot cita?

Bărbatul în jeanși s-a apropiat mai mult de ea și a lipit-o de perete.

— Așteptați aici până mă întorc.

— Asta s-o crezi dumneata, i-a răspuns Annika, pe un ton care amenința să se transforme în falset.

Polițistul a oftat și a târât-o în Sala celor Trei Coroane.

Trebuie să predau articolul, s-a gândit Annika. Cum dracu’ scap de-aici?

•

Anders Schyman, redactorul-șef, tocmai se așezase pe canapeaua din living împreună cu soția lui și se pregăteau să vadă un film de Almodóvar, când a sunat redactorul de noapte.

— A fost un incident cu focuri de armă la dineul de gală pentru Premiile Nobel, i-a spus Jansson. Au fost împușcate cel puțin cinci persoane, nu știm dacă trăiesc sau nu.

Anders Schyman i-a aruncat o privire soției, care se chinuia să găsească subtitlurile potrivite cu telecomanda.

— Butonul rotund, i-a arătat el, în timp ce vorbele redactorului

i se înfigeau în creier.

— Annika Bengtzon și Ulf Ollson fotograful sunt acolo, a continuat Jansson. N-am putut lua legătura cu ei, rețeaua de telefonie e blocată. Prea mult trafic.

— Mai spune-mi o dată, și Schyman i-a făcut semn soției să pună filmul pe pauză.

— Prea mult trafic în rețeaua de telefonie mobilă; sunt 1300 de oameni care încearcă să sune în același timp din Primărie și rețeaua a căzut.

— Cine a fost împușcat? La dineul de gală pentru Nobel?

Soția sa a făcut ochii mari, scăpând telecomanda din mână.

— Unii erau agenți de securitate, dar nu știm despre ceilalți. Ambulanțele au pornit acum câteva minute în trombă spre spitalul Sankt Göran.

— La dracu', a zis Schyman, îndreptându-și spatele. Când s-a întâmplat? A aruncat o privire la ceas, 22:57.

— Acum 10 minute, cel mult 15.

— Vreun mort? l-a întrebat soția, dar Schyman i-a făcut semn să tacă.

— Curată nebunie. Ce-a făcut poliția? Au arestat pe cineva? Unde s-au tras focurile? În Sala Albastră? Regele și regina unde erau? Da' ăștia nu aveau niciun fel de agenți în clădire?

Soția i-a pus o mână pe umăr, încercând să-l calmeze.

— Poliția a interzis accesul în primărie, a spus Jansson. Nimeni nu iese, nimeni nu intră. Iau declarații de la toată lumea și cam peste o jumătate de oră încep să le dea drumul. Oamenii noștri au plecat într-acolo pentru a obține declarații de la martori oculari. Nu știm încă dacă au arestat pe cineva, mai caută încă.

— Cum stau lucrurile în restul orașului?

— Toate trenurile sunt oprite, ieșirile din oraș blocate, doar de pe Arlanda mai decolează avioane. Nu mai sunt zboruri multe în seara asta. Avem oameni în drum spre Gara centrală, spre ieșirile de autostrăzi, am acoperit cam totul.

Soția l-a sărutat pe obraz, apoi s-a sculat și a ieșit din cameră. Femeile lui Pedro Almodóvar s-au risipit într-un viitor incert, crizele lor de nervi iminente trebuind să mai aștepte.

— A spus ceva poliția? a întrebat Anders Schyman. Terorism, extremiști, au idee de vreo amenințare?

— Au anunțat o conferință de presă, dar e abia la unu noaptea…

Cineva striga în fundal și pentru câteva clipe Jansson nu s-a mai auzit.

— Ei, asta e, a spus el când a revenit pe fir. E mare agitație aici. Am nevoie de decizii rapide: câte pagini putem adăuga? Putem reprograma o parte din publicitate? Pe cine crezi că ar trebui să aducem să scrie articolul de pe prima pagină?

Întunericul atârna greoi afară; redactorul-șef își privea reflexia în geam și a auzit-o pe soția lui când a dat drumul unui robinet în bucătărie.

Încep să îmbătrânesc, se gândea el. Prefer să-mi petrec seara cu Antonio Banderas și Carmen Maura.

— Vin acolo, i-a spus redactorul-șef.

Jansson a închis fără să mai răspundă ceva.

Soția lui stătea lângă bufet și făcea o ceașcă de ceai; s-a întors și l-a sărutat când i-a simțit mâinile pe umeri.

— Cine a fost ucis? a întrebat.

— Nu știu, i-a răspuns șoptit bărbatul.

— Trezește-mă când te întorci.

Soțul a aprobat din cap și a sărutat-o pe ceafă.

•

Pisicuța a schimbat într-o viteză superioară și a accelerat cu grijă. Mica motocicletă a mârâit încurajator, în timp ce farul sălta deasupra pietrișului de pe alee.

Era mult prea ușor.

Era conștientă că orice gând de superioritate nu era bun, sporea riscul de neglijență.

Dar de data asta greutățile se terminaseră. Ce urma era floare la ureche.

Treaba îi fusese prezentată drept o provocare și de asta a interesat-o. După verificarea inițială și-a dat seama cât de ușor avea să fie, dar nu intenționa să-i spună așa ceva celui care o angajase. Negocierile plecaseră de la premisa că jobul era extrem de periculos și dificil, ceea ce a influențat decisiv plata.

Ei, asta e, s-a gândit ea. Ai vrut să fie ceva spectaculos. Sper să-ți placă.

A cotit pe o alee pentru biciclete. O creangă i-a lovit casca; era întuneric ca-ntr-o nucă. De obicei se spunea că Stockholmul era un oraș mare, o metropolă cu o viață de noapte strălucitoare, cu un serviciu de pază funcțional, dar toate erau niște exagerări hilare. În afara zonei centrale, totul semăna cu

niște petice răzlețe de pădure. Era foarte posibil ca ăia doi cu câinele să fi văzut când ea și ajutorul ei au luat-o în direcții diferite, fiecare pe motorul său, dar de atunci n-a mai întâlnit pe nimeni.

Un oraș mare, și-a zis în gând disprețuitor, în timp ce trecea pe lângă un loc de camping părăsit.

Și-a rotit umerii de câteva ori; era încă înțepenită de frig. Canadiana groasă nu reușise s-o dezghețe, iar drumul cu șalupa, în rochie de seară, o făcuse sloi.

Ei, nu-i nimic, nenorocita aia de rochie zăcea acum pe fundul lacului, împreună cu geanta și cu opt cărămizi. Sacul era făcut dintr-o plasă, ca apa să poată spăla materialul și orice urmă biologică să dispară în câteva ore. Mai avea încă arma, un pantof și telefonul. Își făcuse socoteala să scape de ele în mijlocul Mării Baltice.

Gândul la celălalt pantof nu-i dădea pace.

Era sigură că lăsase amprente. Când și-a început misiunea erau curați, nu aveau nicio urmă, dar și-i scosese la urmă, înainte s-o ia la fugă și-i ținuse în mână.

Dumnezeu știe unde l-a putut scăpa.

În fața ei se vedeau lumini și și-a dat seama că a ajuns la singura stradă locuită de-a lungul întregii faleze. Și-a scos nenorocitul de pantof din minte, a schimbat în viteza inferioară și a intrat pe șosea. Felinarele străluceau în dreptul caselor înghesuite. A lăsat motocicleta ușor la vale, de-a lungul coastei. Câțiva puștani pierdeau vremea lângă un chei; i-au aruncat o privire indiferentă, după care au continuat să râdă și să dea cu piciorul în pietriș.

Știa că nu văzuseră decât o singură persoană de sex incert, pe o motocicletă mică, cu jeanși de culoare închisă, cu o cască cu vizor, niciun fel de trăsături memorabile, nimic de care să-și aducă aminte.

Strada s-a terminat și a intrat din nou în pădure, a aruncat o privire rapidă la ceas.

Era puțin în întârziere, cam un minut, din cauza poleiului. Ploua în seara când își cronometrase traseul, dar drumul nu fusese alunecos.

A accelerat ușor și în secunda următoare s-a întâmplat.

Roțile au pierdut aderența și a simțit motocicleta fugind de sub ea. A luat prima lovitură în piciorul stâng, care a plesnit

imediat sub genunchi. Apoi a dat cu umărul de pământ și l-a dislocat instantaneu, după care a simțit o bufnitură și s-a lovit cu capul de caldarâm; prin minte îi trecea un singur gând: nu am timp pentru așa ceva.

Când și-a revenit, zăcea întinsă cu fața în jos.

Ce dracu' s-a întâmplat?

O durea toată partea stângă, din cap până în vârful degetelor. Motocicleta mârâia undeva în spate, cu farul strălucind în copaci.

A gemut. Căcat căcat. Ce putea să facă?

Și-a scos casca și și-a lipit fața de pământul înghețat preț de câteva secunde, forțându-se să-și limpezească mintea.

Cel puțin motocicleta mai funcționa: îi simțea vibrațiile prin pământ. Ea, însă, era într-o stare mult mai proastă. Piciorul îi era rupt și umărul făcut praf. Și-a încovoiat cu grijă partea dreaptă a corpului.

Părea în ordine.

S-a ridicat și brațul stâng îi atârna nefolositor pe lângă corp. Umărul era dislocat; văzuse treaba asta la alții, dar ei nu i se întâmplase niciodată. Durerea din picior era cruntă: simțea cum osul împinge pielea, chiar sub genunchiul stâng.

S-a târât încet, cu spatele, până a simțit un trunchi subțire de copac și a gemut din nou.

Lista opțiunilor se scurta al dracu' de repede.

Folosindu-se de partea dreaptă a corpului s-a ridicat în picioare și, cu o mișcare bine calculată, s-a aruncat în față, lovind trunchiul cu umărul.

Căcatu' dracului!

Când și-a pus umărul la loc, durerea a fost aproape insuportabilă; ca să nu leșine, s-a agățat cu brațul întreg de copac.

După ce a reușit să se adune și-a îndoit degetele, a mișcat încet brațul și a văzut că mergea. Dar cu piciorul n-avea ce face.

S-a aplecat încet și și-a adunat casca de jos. A ridicat cu grijă motocicleta și cu mare efort a reușit să se urce. A trebuit să-și muște buzele când a pus stângul pe pedală. A trecut-o un val de transpirație când s-a așezat mai bine în șa.

O secundă nu i-a fost clar în ce direcție trebuia s-o pornească. Pădurea arăta la fel, nu-și dădea seama de unde venise.

La dracu'!

A privit ceasul, 13 minute întârziere.

Ajutorul ei o aștepta jumătate de oră în șalupă, la Torö[1], după care trebuia să plece spre Ventspils[2], așa cum îi ordonase ea.

Frica a lovit-o în piept ca un pumnal.

Misiunea asta căcăcioasă la împuțitul ăla de Pol Nord avea să fie ultima?

Și-a pus casca, a coborât vizorul și a băgat în viteză. A întors și a luat-o înspre ceea ce spera să fie sudul, cu genunchiul stâng ieșit într-un unghi imposibil.

•

Annika își trăgea picioarele cu greu în urma polițistului, pe culoarele întortocheate ale Primăriei, până ce au ajuns la un coridor lung. În depărtare se zăreau candelabre agățate de bârne grele, totul era întunecat, plin de umbre și liniște.

A grăbit pasul enervată și l-a depășit pe polițist.

— Cât o să dureze? l-a întrebat, privindu-și ceasul.

— Să văd dacă aici trebuia să venim, a spus ofițerul și s-a oprit. A apucat-o de braț, de parcă avea de-a face cu un suspect, gata să fugă. Și-a smucit brațul, în timp ce polițistul bătea la o ușă pe care scria Sala Bråvalla.

— Dacă voiam să fug, aveam timp de mult.

Înăuntru erau doi ofițeri în civil și o reporteră, pe care Annika a recunoscut-o de la știrile TV. Femeia plângea așa de tare, de-i tremurau umerii. Unul dintre ofițeri a scos un țipăt atât de furios, încât polițistul care o însoțea pe Annika era gata să se lovească la nas când a închis ușa.

— Nu în sala asta, a spus el și vârfurile urechilor i s-au înroșit.

Și-au continuat drumul într-o tăcere ciudată, treceau pe lângă uși cenușii în pereți cenușii, apoi au ajuns la o ușă larg deschisă, era un birou în care tocmai începuse o altă serie de interogatorii, cu un membru al Academiei Suedeze. Annika nu a auzit ce se vorbea, dar l-a văzut pe polițist luându-și notițe, în timp ce academicianul, nervos, bătea darabana pe piciorul scaunului.

Trebuie să-mi amintesc, gândi ea. Trebuie să fiu în stare să descriu toate astea.

A observat că scena era supravegheată de Ragnar Östberg, arhitectul Primăriei, al cărui bust din bronz urmărea

[1] Torö: insulă în arhipelagul Stockholmului. (*N.t.*).

[2] Ventspils: oraș în nord-vestul Letoniei. (*N.t.*).

evenimentele cu o expresie îngrijorată.

Te-ai gândit vreodată că așa ceva se poate întâmpla în clădirea ta? s-a întrebat Annika, când mâna transpirată al polițistului a oprit-o din nou.

— Puteți să așteptați aici, vă rog?

— Am de ales? răspunse ea, întorcându-i spatele.

Era ceva mai multă lumină aici. Detaliile erau mai vizibile: busturi de bronz deasupra ușilor, balamale și clanțe de bronz, candelabre opulente.

— Știți, am nevoie de timp ca să-mi scriu articolul, a spus Annika, dar polițistul se îndepărtase deja.

O ușă s-a deschis și și-a auzit numele strigat.

Lumina plutea prin ușa deschisă, scoțând la iveală un tablou pe partea opusă a coridorului. A intrat fără să spună un cuvânt.

— Închide ușa, te rog.

Vocea a făcut-o să se oprească.

— Trebuia să ghicesc c-o să te găsesc aici, a spus Annika.

Inspectorul de poliție Q era nebărbierit, arăta mult mai tras la față decât de obicei.

— Am cerut să mi se permită să mă ocup personal de tine, zise el, așezându-se la capătul unei mese masive de stejar. Stai jos.

I-a făcut semn Annikăi să ia loc la stânga lui, și-a pornit reportofonul și și-a turnat un pahar de apă.

— Declarație luată Annikăi Bengtzon, reporteră la ziarul *Kvällspressen,* data nașterii și numele complet vor fi notate mai târziu, inspector Q, în sufrageria mică din Primăria Stockholmului, joi, 10 decembrie la ora…

A făcut o pauză pentru respirație și și-a trecut mâna prin păr. Annika s-a așezat mai bine pe scaunul cu brațe negre și tapiserie din piele roșie, aruncând o privire în sus, spre domnii serioși, care-o priveau din tablourile în ulei, cu rame grele.

— … la ora 23:21, a încheiat inspectorul. Ai văzut pe cineva în Sala Albastră, la aproximativ 22:45, care se comporta suspect. E corect?

Annika a dat drumul gențiii pe podea, și-a împreunat mâinile în poală; asculta zgomotul traficului din centrul Stockholmului, într-o altă lume.

— Nu știu dacă se comporta suspect, a venit răspunsul.

— Poți să descrii ce s-a întâmplat?

— Nimic special, a răspuns Annika pe un ton care devenea strident. N-am timp să stau aici și să fac conversație. N-am văzut nimic special, dansam și m-a împins o femeie. Nu are niciun sens să stau aici când toată redacția mă așteaptă cu articolul…

Comisarul s-a aplecat în față și a oprit reportofonul.

— Ascultă-mă bine, nenorocito, umbli numai după senzațional, i-a spus el, aplecându-se spre ea, cu o privire foarte întunecată. Nu e momentul să fii egoistă. O să-mi spui acum și aici tot ce ai văzut, exact cum îți amintești. A trecut doar o jumătate de oră și te aflai foarte aproape când s-a întâmplat.

L-a privit în ochi timp de o secundă, după care privirea i-a alunecat spre cărțile grele, legate în piele, de pe rafturile întunecate, din stejar. Apoi a aprobat din cap.

Chiar așa i-a spus, *că e o nenorocită care umblă după senzațional*?

— O să urmeze un interogatoriu ceva mai complet mai târziu, i-a spus Q pe un ton mai calm și parcă suna mai prietenos, dar și mai obosit. Pentru moment avem nevoie de o descriere. Ia-o cronologic, din momentul în care ai văzut persoana și lasă-ne pe noi să hotărâm ce e important și ce nu.

Comisarul a privit din nou către reportofon. Annika și-a dres glasul și a încercat să-și relaxeze umerii.

— O femeie, m-a împins o femeie, cu cotul; după aia m-a călcat pe picior.

— Cum arăta?

Camera venea peste ea, cu toate tablourile grele și cu bibliotecile din stejar, închise la culoare. Și-a dus mâinile la ochi și a scos un oftat.

— Nu știu, a răspuns.

A început să-i sune mobilul; zgomotul a făcut-o să se adune. Au așteptat amândoi în tăcere până ce soneria s-a oprit.

— Bine, încercăm altfel, a zis o după ce s-a făcut liniște. Unde erai când te-a împins?

S-a străduit să revadă muzica, strălucirea, fericirea, întunericul, căzătura.

— Pe ringul de dans, dansam. În capătul Sălii Aurii, nu unde era orchestra, în celălalt capăt.

— Cu cine dansai?

A simțit un amestec de confuzie și rușine și și-a lăsat privirea

în poală.

— Îl cheamă Bosse, e reporter la ziarul concurenței.

— Un tip blond, bine făcut?

Annika a aprobat din cap, cu privirea tot în pământ; simțea cum îi ard obrajii.

— Poți să răspunzi verbal, te rog?

— Da, a răspuns ea puțin cam tare și și-a îndreptat spatele. Da, el era.

— E posibil ca el să fi văzut ceva?

— Da, evident, deși nu cred că l-a călcat și pe el.

— Și ce s-a întâmplat după aia?

Ce s-a întâmplat după aia? Nimic. Absolut nimic, asta era tot ce văzuse.

— Nu știu, a răspuns. I-am întors spatele femeii și n-am mai văzut nimic altceva.

— Și n-ai auzit nimic?

Zarva? Muzica? Propria respirație?

— Doar vreo două *puf*-uri.

— *Puf*-uri?

— Niște zgomote înfundate, ca niște pufăituri. M-am întors și am văzut un bărbat căzând în genunchi. Dansa cu o femeie, care a părut foarte surprinsă când l-a văzut căzând așa – a privit în sus, s-a uitat la mine, după aia s-a uitat în jos la pieptul ei, m-am uitat și eu și am văzut că sângerează – parcă sângele era pompat în afară și ea s-a uitat din nou în sus, s-a uitat la mine și după aia s-a prăbușit și toată lumea a început să țipe…

— Când ai auzit al doilea *puf*?

Annika i-a aruncat o privire inspectorului.

— Al doilea?

— Ai spus „vreo două *puf*-uri”.

— Așa am zis? Nu știu. Am auzit un *puf,* după aia femeia s-a uitat la mine, apoi un alt *puf* – da, cred că două *puf*-uri…

— La ce distanță te aflai de ei când au căzut?

S-a gândit câteva secunde.

— Doi metri, poate doi metri jumătate.

— Când ei se prăbușeau, ai văzut-o pe femeia care te-a împins?

O văzuse? Văzuse vreo femeie? Văzuse niște bretele?

— Bretele, a răspuns Annika. Avea bretele înguste. Sau poate că era o poșetă cu o curea îngustă.

Q a dat din cap și și-a notat ceva în carnet.

Annika și-a apăsat vârful degetelor pe pleoape și a încercat, căutând printre imagini, senzații – mai era ceva în spatele zgomotului?

Palma lui Bosse o ardea pe spate, prin țesătura rochiei, palma lui o ținea atât de aproape de el, încât îi simțea penisul presând în abdomenul ei, îl ținea cu mâna de ceafă, asta simțea, asta-și amintea. Muzica era ca un șorț, dens, bine călcat, îi ferea de restul lumii, ca să se poată ține strâns unul de celălalt în lumina strălucitoare și aurie.

— Cineva mi-a dat un cot în coaste, a spus după o ezitare. Și m-a călcat pe picior. Nu știu ce a fost mai întâi.

Mobilul Annikăi a sunat din nou.

— Închide-l, a spus Q și ea s-a conformat.

Era Jansson, bineînțeles.

— A făcut-o înadins, să te calce?

A pus telefonul deoparte, cu volumul silențios și l-a privit surprinsă.

— Categoric nu. Un tip mare și gras încerca să se bâțâie chiar lângă noi, s-a lovit de ea și ea a intrat în mine.

Ceva s-a întâmplat în privirea lui Q, o sclipire de interes.

— Femeia a zis ceva când s-a ciocnit de tine?

Annika a inspectat din priviri biblioteca și ochii i s-au oprit la un volum legat în piele, cu procesele verbale ale ședințelor de consiliu din 1964, la fel cum se uitase la femeia aceea, femeia cu bretelele.

— Căuta ceva în poșetă. Cureaua era cam scurtă și a trebuit să ridice brațul puțin ca să poată căuta înăuntru, așa…

A ridicat brațul drept și i-a arătat cum căuta ceva într-o poșetă de seară imaginară.

— Ce culoare avea poșeta?

— Argintie, a răspuns spre surprinderea ei și fără ezitare. Era un argintiu mat. De forma unui plic, cum sunt alea de la facturi.

— Ce a scos din poșetă?

Annika și-a dezlipit privirile de pe procesele verbale din 1964, căutând întruna în minte.

Nimic, doar durerea din picior.

— M-a durut. Am tras un țipăt și ea m-a privit.

Annika a dat din cap, șovăitoare.

— Da, a răspuns, încercând să se convingă. M-a privit drept în

ochi.

— A scos vreun cuvânt?

Privirea Annikăi a alunecat de-a lungul mesei lustruite.

— Avea ochi galbeni. Ochi foarte reci, galbeni, aproape aurii.

— Galbeni?

— Da, galben-auriu.

— Și cum era îmbrăcată?

A închis ochii din nou, a auzit ritmul muzicii și a văzut din nou breteaua, chiar în fața ei. Era roșie ca sângele, sau poate că roșie era rochia femeii care sângera? Să fi fost sângele? Poate că breteaua era albă ca zăpada, pe pielea întunecată? Sau invers, umărul era palid și breteaua închisă la culoare?

— Nu știu, a răspuns ea, dezorientată. Amintirile sunt în alb și negru, după aia se schimbă, ca și cum ar fi un negativ, nu am habar…

— Ochi galbeni… e posibil să fi purtat lentile colorate?

Lentile… da, sigur, puteau fi lentile, doar dacă nu erau galbeni, ci verzi?

Mobilul lui Q a început să vibreze, după care s-a auzit un cântec de la Eurovision, „My Number One”, cântecul grecesc care a câștigat acum câțiva ani. Comisarul a aruncat o privire spre telefon și a mormăit: „Trebuie să răspund”. A oprit reportofonul și după ce a răspuns s-a întors spre ușa închisă.

A vorbit mult, când mai tare, când mai încet. Annika s-a sculat de pe scaun și s-a îndepărtat, atrasă de zgomotul traficului, care se prelingea prin ferestre. A suflat încet pe geamul rece și priveliștea a dispărut o secundă; când a reapărut, a văzut Hantverkargatan, strada pe care locuia, mai departe era cartierul Klara, din Stockholm, trenurile care treceau în viteză, și vechiul centru de sănătate Serafen, mai în stânga.

Spitalul ei! Doctorii ei, unde-l dusese pe Kalle chiar în dimineața aia, cu o altă infecție la ureche.

Atât de aproape, într-o altă realitate, la patru străzi de casă.

A simțit cum i se pune un nod în gât – o, Doamne, nu vreau să mă mișc!

— Victimele au fost identificate, a spus Q, trăgând-o înapoi, spre centrul sălii. I-ai recunoscut cumva?

S-a întors la scaunul pe care stătuse; îi tremurau picioarele. S-a așezat pe margine și și-a dres glasul.

— Bărbatul câștigase un Nobel. Pentru medicină, cred. Nu-mi

amintesc cum îl cheamă, mi-am notat numele în carnet.

A întins mâna după geantă, voia să-i arate că știe despre cine vorbește. S-a oprit cu brațul în aer.

— Aaron Wiesel, a răspuns detectivul. Israelian, a împărțit premiul cu un american, Charles Watson. Femeia?

Annika a scuturat din cap.

— N-am mai văzut-o niciodată.

Q s-a frecat la ochi.

— Wiesel e în operație, la Sankt Goran. Femeia era Caroline von Behring, președinta Comitetului pentru Premii Nobel, de la Karolinska Institute. A murit aproape instantaneu pe ringul de dans.

Căldura i s-a risipit pe loc din mâini, frigul o pătrundea prin degete, se răspândea în tot sângele, toate încheieturile i s-au crispat. Cu mare greutate și-a tras pe umeri șalul căzut.

Ochii femeii, când a murit, *se uita la mine când a murit.*

— Trebuie să plec, a spus. Îmi pare realmente rău, dar am o grămadă de făcut.

— Nu poți scrie nimic despre cele întâmplate, i-a spus Q, lăsându-se greu pe spătar. Observațiile tale despre femeia care te-a împins se potrivesc cu descrierea criminalei fugare. Ești unul din martorii cheie, așa că sunt obligat să-ți pun interdicție asupra oricărei dezvăluiri. Din momentul ăsta.

Annika era jumătate sculată de pe scaun, dar a căzut înapoi.

— Sunt arestată?

— Nu fi caraghioasă, i-a răspuns Q. Și-a strâns telefonul în mână în timp ce se ridica în picioare.

— Interdicțiile de dezvăluire se impun numai în cazurile de arest, a spus Annika. Cum poți face așa ceva atâta vreme cât nu sunt arestată și n-a mai fost nimeni arestat?

— Nu ești atât de deșteaptă pe cât crezi. Divulgarea se mai poate interzice și conform capitolului 23, paragraful 10, clauza finală, din Codul de Procedură Judiciară. Se referă la relatările martorilor-cheie și interdicția poate fi impusă de conducătorul unei anchete, atunci când e suspectată o infracțiune serioasă.

— Libertatea de exprimare e protejată de Constituție, i-a răspuns Annika, și asta atârnă mai greu. Iar tu nu ești conducătorul anchetei – într-un caz ca acesta ar trebui să fie un procuror.

— Nu, greșești și aici. Încă nu a fost numit un conducător de

anchetă, așa că eu sunt conducătorul în funcție.

Annika s-a ridicat în picioare, furioasă și s-a aplecat peste masă.

— N-ai dreptul să-mi interzici să spun ce-am văzut! i-a spus aproape țipând. Am tot articolul în cap, pot să scot o relatare strălucită, trei pagini duble ca nimic, poate chiar patru – am văzut criminalul în timpul crimei, am văzut victima murind…

Q s-a întors spre ea și și-a împins fața chiar sub nasul ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă faci așa ceva o să primești o amendă atât de mare, că n-o să știi pe ce lume ești. Stai jos!

Annika a tăcut și s-a lăsat să cadă pe scaun cu o bufnitură, cu umerii strânși. Q ia întors spatele și a format un număr pe mobil. Ședea tăcută, sub tablourile imense, în vreme ce Q vorbea și dădea ordine, supărat.

— Mă pui într-o situație imposibilă, dacă nu pot scrie nimic.

— De-aia nu mai pot eu, i-a răspuns Q.

— Ce-or să zică șefii mei? a continuat Annika. Ce-ar zice șefii tăi dacă ai refuza să anchetezi o crimă doar pentru că așa spun eu, fiindcă trebuie să scriu despre tine?

Q s-a așezat din nou, cu un oftat adânc.

— Îmi cer scuze, i-a spus bărbatul, cu o privire vinovată, apoi a făcut o pauză, înainte de a continua: întreabă-mă ceva și s-ar putea să-ți dau un răspuns.

— De ce?

— Pentru că, oricum, nu poți scrie ce-ți spun, i-a răspuns, zâmbind pentru prima dată.

Annika s-a gândit câteva clipe.

— De ce nu s-au auzit împușcăturile?

— Tu le-ai auzit. Mi-ai spus-o singură.

— Da, dar erau doar niște puf-uri.

— Un revolver cu amortizor ar încăpea în geanta lunguiață, pe care ai descris-o. Nu-ți mai amintești nimic altceva despre cum arăta? Părul, hainele?

Ochi, doar ochi și bretele.

— Trebuie că avea părul lung, altfel mi-aș fi amintit, dar nu cred că era ceva deosebit. Închis la culoare, cred. Nu cred că era lăsat pe spate, poate că era prins cumva? Și rochia – să fi fost o rochie de seară? N-am remarcat nimic ciudat, așa că bănuiesc că arăta ca toată lumea, nu? Cum a putut intra în Sala Aurie, ai

vreo idee?

Q și-a răsfoit notițele.

— Încercăm să aflăm dacă putea fi pe vreo listă de invitați, dar n-avem nicio idee. Alte declarații ale martorilor spun că era posibil să fie un bărbat deghizat în femeie. Tu ce zici?

Un bărbat, pufni Annika.

— Era o femeie.

— Ce te face să fii așa sigură?

A aruncat o privire spre procesele verbale din 1964.

— M-a privit direct și ochii ei erau sub linia ochilor mei, așa că era mai scundă decât mine. Câți bărbați sunt atât de scunzi? Se mișca repede, cu ușurință.

— Și bărbații nu se mișcă așa?

— Nu pe tocurile alea înalte. Îți trebuie mult exercițiu să te miști ca ea.

— I-ai văzut tocurile?

Annika s-a ridicat în picioare și și-a pus geanta pe umăr.

— Nu le-am văzut, dar am vânătaia pe care mi-a lăsat-o pe piciorul drept. Te rog mult, pot să te sun mai târziu?

— Încotro crezi că pleci?

S-a oprit, împotriva voinței ei, avea impresia că se sufoca, deși sala era bine aerisită.

— La redacție. Trebuie să vorbesc cu ei. Asta doar dacă nu mă vei împiedica și să muncesc.

— Trebuie să mergi la Secția de psihologie criminalistică să faceți profilul criminalului.

Annika și-a aruncat brațele în sus, exasperată.

— Ești nebun? Se închide ediția în câteva ore. Cred că Jansson își smulge deja părul din cap.

Q s-a îndreptat spre ea, complet disperat.

— Te rog.

Ușa s-a deschis și în încăpere a intrat un ofițer în uniformă. Preț de o secundă, Annika a crezut că era același bărbat care o adusese la interogatoriu, dar era altul, foarte asemănător, unul de aceeași rasă, stereotipul suedezului înalt, cu umeri lați, absolvent al Academiei de Poliție.

Annika s-a oprit în dreptul ușii, s-a întors și l-a privit pe comisar.

— Chiar așa mi-ai spus, că sunt *o nenorocită care umblă după senzațional*? întrebă ea.

Fără s-o privească, inspectorul i-a făcut semn să iasă din sală.

•

A trecut pe lângă stereotip, și-a căutat în geantă cablul de la dispozitivul hands-free și și-a scos mobilul de la fundul genții. Polițistul cel tânăr era gata să protesteze, dar Annika a privit drept către capătul coridorului și s-a îndepărtat de el fără măcar să-i arunce o privire.

— Unde dracu' ai fost? a strigat Jansson până să apuce ea să zică ceva.

— Declarații, i-a răspuns Annika încet, ținând microfonul la câțiva milimetri de gură. Am avut un fel de întâlnire de gradul trei cu ucigașa, ei cred că m-a călcat pe picior.

Simțea durerea cu fiecare pas pe care-l făcea.

— Excelent, articol la a opta și a nouă. Altceva, ce mai ai?

— Hei, a strigat polițistul din spatele ei, cu cine vorbiți?

A grăbit pasul, dar a călcat pe tivul rochiei chiar înaintea ușii de la biroul cel mare și i-a scăpat casca. Șalul i-a alunecat pe jos și curentul rece de pe coridor a pătruns-o, lipindu-i-se de piele ca un prosop ud. A început să tremure și a privit împrejur; locul academicianului fusese luat de doi chelneri în sacouri albe, care stăteau cu spatele la ea.

— Annika? l-a auzit pe Jansson după ce și-a pus casca în ureche.

— Nu pot scrie nimic, Q mi-a dat interdicție la dezvăluire. M-ar putea acuza pentru simplul fapt că vorbesc cu tine despre criminal. Trebuie să merg la Kungsholmsgatan[3] pentru alt interogatoriu.

— Gata, închideți telefonul.

Annika s-a întors și s-a uitat la polițist.

— Știi ce, am să vorbesc la telefon cât am chef. Și dacă nu-ți place, n-ai decât să mă arestezi.

L-a ignorat și și-a continuat drumul, încercând să scape de frigul pătrunzător.

— În sistemul judiciar suedez termenul „arest" nu se aplică în situația de față, i-a răspuns polițistul.

— Te rog sună avocații ziarului și află exact ce pot spune și ce nu, a continuat Annika în microfon. Cum arată situația? Îți trebuie ceva anume?

Îi simțea disperarea lui Jansson; îi împărtășea frustrarea și ar

[3] Kungsholmsgatan: stradă din Stockholm, unde se află sediul Poliției. (*N.t.*).

fi vrut să facă ceva pentru a-l ajuta.

— Orice. Totul. Toți ceilalți au text și fotografii pe site-urile lor, suntem singurii care n-avem nimic altceva decât ce a publicat principala agenție de știri. Când te întorci?

— Nu știu, cât pot de repede. Olsson a reușit să scoată ceva?

Jansson a oftat înfundat.

— Nimic. I s-a părut că unghiul era prost și lumina slabă, așa că n-a făcut nicio fotografie.

— Glumești.

Polițistul i-a deschis ușa Annikăi și aceasta a ieșit în balconul de deasupra Sălii Albastre, chiar lângă prima ușă care dădea în Sala Aurie.

— Deloc. Nu putem folosi nimic din materialul lui. Practic, n-avem nicio fotografie.

Annika a simțit cum i se strânge inima.

Nu era vina fotografului, era întotdeauna problema reporterului și mai ales în cazul ei, mai ales acum. Cu doar trei săptămâni în urmă îl forțase pe redactorul-șef să publice un articol care făcea dezvăluiri despre proprietarul ziarului și în care se spunea că acesta era un mafiot cu apucături dictatoriale.

— De ce anume ai nevoie?

— Orice cu sânge și polițiști…

Annika a încheiat conversația și a luat-o repede la stânga. A intrat în Sala Aurie înainte ca stereotipul s-o oprească.

Sala unde avusese loc banchetul era scăldată în lumină de lămpile puternice ale celor de la criminalistică. În depărtare, doi bărbați erau ghemuiți chiar lângă locul unde femeia murise, sub Sfântul Erik fără de cap, rezultat al neînțelegerilor asupra înălțimii sălii.[4]

•

Annika și-a ridicat telefonul, a activat funcția de cameră și a apăsat pe butonul *fotografiază.* A mai făcut doi pași, *fotografiază,* încă cinci, *fotografiază.*

Polițistul a apucat-o de mână, dar ea și-a smuls brațul.

A fugit zece pași, *fotografiază,* criminaliștii au observat-o și au privit-o surprinși, *fotografiază.*

[4] Pictura murală reprezentându-l pe Sf. Erik, patronul Stockholmului, a rămas fără cap dintr-o greșeală de calcul a înălțimii sălii. Gâtul sfântului se află la îmbinarea peretelui cu tavanul, nemairămânând loc și pentru cap. (*N.t.*).

— În regulă, pleci în momentul acesta, i-a spus polițistul și a luat-o pe sus, astfel încât ea a pierdut contactul cu dușumeaua, a scos-o afară din sală, pe balcon și a pus-o jos abia când au ajuns în capul scării. A simțit piatra sub picioare și și-a dat seama deodată că se afla exact în locul în care membrii familiei regale și câștigătorii premiilor Nobel erau fotografiați înainte de a coborî una dintre cele mai cunoscute scări din lume.

Cât era de diferită situația pentru ei, gândi Annika, privind la resturile dineului pentru 1 300 de oaspeți. Ceva mai devreme, câștigătorii premiilor își plimbaseră privirile peste mesele aranjate cu grijă, se uitaseră la invitații îmbrăcați impecabil, la cristalurile strălucitoare și porțelanurile cu dungă din aur adevărat, la flori și trompete.

Sala Albastră, tăcută, cu pereții din cărămidă, era tristă, mai abandonată ca niciodată. Doar masa centrală fusese debarasată, restul farfuriilor erau încă acolo, mâncarea se întărea pe fețele de mese pătate. Șervetele zăceau pe farfurii și pe jos; peste tot erau scaune împrăștiate, unele erau răsturnate. Orice activitate încetase la 22:45 în Sala Albastră, timpul se oprise și celorlalte mese nu le mai venise rândul la debarasat.

— Cât timp va fi închisă Primăria? a întrebat Annika.

— Cât va fi necesar. Unde ți-e haina?

La garderobă era un ofițer în uniformă. I-a întins haina matlasată, cu o expresie de adâncă dezamăgire față de rolul pe care-l avea de îndeplinit.

— Aveam o pungă cu cizme. Niște cizme negre.

Pe fața polițistului se citea o frustrare fără margini, când a trebuit să se ducă să-i caute punga. Annika s-a întors cu spatele și a scos mobilul. În timp ce polițistul căuta printre cuiere, a adus fotografiile pe ecran și a apăsat butonul *trimite.*

Și-a ațintit privirea asupra lămpilor de bronz, în formă de scoică, în timp ce mesajul plutea prin noaptea neagră de iarnă și ateriza pe serverul de la *Kvällspressen.*

Vineri, 11 decembrie

Anders Schyman stătea în biroul lui de pe colțul clădirii și se uita la Ambasada Rusă. Întreaga zonă era cufundată în

întuneric, singurele excepții erau cercul de lumină din jurul lămpii slabe de la intrare și fanta care se strecura din ghereta cu soldatul înghețat. Din când în când, soldatul făcea mici excursii, câțiva pași în interiorul porții de fier, după aceea înapoi, lovindu-și brațele de-a lungul trupului, pentru a se încălzi.

Cât ar fi de surprins dacă realmente s-ar întâmpla ceva, s-a gândit redactorul-șef. Cât ar fi de uluit dacă cineva ar veni cu o mașină și s-ar apuca să strige în fața ambasadei, sau dacă ar sări gardul și ar ateriza drept în fața lui. N-ar avea nicio șansă, pentru că intrusul ar avea totul de partea lui: surpriza, decizia, cunoașterea pasului următor în întregul șir al evenimentelor.

Suntem îngrozitor de expuși, s-a gândit Anders Schyman. Atât de incredibil de vulnerabili. Este absolut imposibil să fii atent tot timpul, să nu treci cu vederea vreun detaliu privitor la securitatea ta. Întreaga lume avea de-a face cu aceeași problemă, nu numai Occidentul, nu numai democrațiile: toți erau afectați la fel de criminali necruțători.

Banii, puterea, influența, a gândit Schyman. Lumea nu s-a pus niciodată la adăpost de indivizii gata să facă orice pentru a le obține și totul pare din ce în ce mai crud, iar lucrurile merg din rău în mai rău.

Există zvonuri că ucigașul de la Premiile Nobel ar fi fost femeie. Poliția nu a confirmat, nici nu a infirmat nimic la conferința de presă, n-au vrut să spună nimic despre posibilele amenințări, sau despre aranjamentele de securitate. Măsurile de securitate au fost bune și deocamdată nu știau să fi fost încălcate. Totul mersese conform planului și, în momentul de față, nu aveau date despre ce se întâmplase.

Începuse să ningă, fulgi singuratici pluteau nehotărâți spre pământ. Îl înțepau ochii de oboseală; a clipit de câteva ori și s-a așezat la birou. S-a uitat la ceas.

La urma urmei poate nu asta ar trebui să fac, a gândit el. Dacă așa arată era nouă, dacă așa stau lucrurile, dacă terorismul a ajuns până la noi și dacă toată atenția se va îndrepta asupra securității de-acum înainte, poate ar fi cazul să las pe altcineva în locul meu. Dacă terorismul ne bate la ușă, atunci s-a dus libertatea individului. Securitatea va fi folosită ca argument justificativ pentru restricții și mai multe, vom avea mai mult control, așa că principiul libertății informației va fi subminat în mod grosolan. Probabil că va fi nevoie de un nou tip

de jurnalist, capabil să aibă grijă de această nouă eră și, probabil, va fi nevoie de un alt fel de conducător.

Pentru un scurt răstimp s-a lăsat cuprins de autocompătimire. Proprietarul ziarului nu avea încredere în el și nu putea spera la alte funcții importante.

— A venit Annika, i-a spus Jansson pe intercom.

A apăsat pe buton și s-a aplecat înainte pentru a răspunde.

— Bine. Adu-o la mine.

Cine o fi îmbrăcat-o în dimineața asta? s-a întrebat, văzând-o. Cizme de cowboy, o jachetă neagră matlasată, o geantă imensă și murdară și o fustă din tulle roz. Părul îi era ridicat într-o căpiță în vârful capului și-și înfipsese un creion în el, ca să-l țină la un loc.

— Avocatul a confirmat că nu poate scrie nimic despre momentul crimei sau despre ce s-a întâmplat imediat înainte sau după, a spus Jansson, prăbușindu-se pe unul din scaune. Nici nu poate fi intervievată, nu-și poate transmite observațiile asupra evenimentului într-un mod sau altul. Conform statutului, încălcarea interdicției de dezvăluire nu se pedepsește, dar vorbim de amenzi mari, nu prea înțeleg cum se potrivește asta…

— Ce-ai văzut? a întrebat-o Schyman.

— Ai auzit doar…, a răspuns Annika, prăbușindu-se la rândul ei pe un scaun, palidă, puțin transpirată și ușor enervată.

Redactorul-șef a dat din mână ca pentru a-i îndepărta opoziția, iar ea s-a făcut mică sub privirea lui, prea obosită pentru a protesta.

— Am văzut destul de bine persoana despre care se crede că ar fi comis crima. Evident, nu erau mulți care…

Și-a trecut mâna prin cap, a scos creionul și părul i-a căzut pe față ca o cortină grea.

— Am petrecut trei ore jumate la Departamentul de anchete judiciare, încercând să facem portretul-robot al fetei. N-a ieșit exact cum trebuia, dar poliția zice că-i mai bun decât o descriere scrisă…

— Ai văzut, deci, criminalul? a întrebat-o redactorul-șef, oarecum jenat de agitația care-l cuprinsese. Deci focurile au fost trase de o femeie. Dar ai văzut chiar momentul crimei?

Annika și-a privit mâinile, șovăitoare.

— M-a privit, a răspuns Annika, ridicând ochii spre redactorul-

șef. Se uita la mine când a murit.

— Caroline von Behring? Ai văzut când a împușcat-o?

Fără să stea pe gânduri, și-a ridicat părul din nou și l-a prins cu creionul. Când a răspuns, se uita undeva în zare, la un punct deasupra acoperișului Ambasadei Ruse.

— Era ceva în felul în care m-a privit, a răspuns ea, cu ochii ațintiți pe fereastră, cu mâinile așezate în poală.

— Și nu poți să ne dai nimic, adică nouă, șefilor tăi?

L-a privit și ceva i-a întunecat ochii.

— Nu știu nimic despre ce face poliția, despre toate astea ești mult mai bine informat decât mine; știu doar ce am simțit eu. Culoarea rochiei pe care a purtat-o Regina Silvia nu mai are importanță, bănuiesc.

Anders Schyman și-a reprimat cu greu enervarea și s-a întors spre redactorul de noapte.

— Avem vreo posibilitate să ieșim din situația asta?

— Dacă ne luăm după avocat, nu.

Redactorul-șef s-a ridicat în picioare, nu mai avea stare.

— Exact de asta mă temeam, a spus el mult prea tare și și-a aruncat brațele în sus, în semn de exasperare. Avem o relatare unică de la fața locului, dar mâinile ne sunt legate de poliție. Deja funcționează legile terorismului. Ne interzic să scriem despre una dintre cele mai spectaculoase crime și pe ce bază? Să dea dracu', trăim în democrație!

Jansson a aruncat o privire rapidă la ceas, încurcat, ca de obicei, de astfel de ieșiri emoționale.

— Capitolul 23 al Codului de procedură judiciară, paragraful 10, secțiunea finală, a spus Annika. Relatările martorilor-cheie pot fi protejate de către conducătorul unei anchete în care se suspectează o infracțiune serioasă. Este o lege foarte veche, păstrată tocmai pentru a se asigura că ancheta nu poate fi sabotată.

— Întotdeauna există motive suficient de bune pentru a limita libertatea de exprimare, i-a răspuns Schyman. Și, oricum, cum dracu' s-a putut întâmpla așa ceva? Primăria nu era păzită ca lumea?

Annika s-a frecat la ochi cu podul palmei.

— Bineînțeles că era, dar banchetul pentru Premiile Nobel a fost întotdeauna considerat un risc mediu de securitate. De ani de zile este același nivel de securitate. Nu e nimic special –

poliția cooperează cu forțele de securitate și cu conducerea Primăriei.

— Poliția se ocupă de intrări și forțele de securitate de protecția individuală, a conchis Schyman.

— Exact, a aprobat Annika, pe un ton foarte obosit. Niciodată cordoanele în jurul Primăriei nu au fost foarte stricte. Sala de concerte e mult mai greu de securizat. Închid în totalitate Hötorget[5] și o mare parte din Kungsgatan[6]…

— Bine, și bodyguarzii? a întrebat Schyman. Unde dracu' erau?

— Forțele de securitate nu fac niciodată comentarii despre protecția persoanelor, dar regulamentele de escortă stabilesc modul în care poliția transportă și păzește membrii guvernului, familia regală și vizitatorii pe timpul vizitelor de stat și așa mai departe; există o sumedenie de funcțiuni…

Schyman a ridicat mâna ca s-o întrerupă.

— Eu vorbesc despre eșecul total al poliției! i-a răspuns el. Cum a fost posibil așa ceva? Vreau să mă concentrez pe asta. N-o să scape așa ușor poliția, plângându-se că e nevoie de o nouă lege…

— Vrei să ne uităm repede prin edițiile de dimineață? a întrebat Jansson, foindu-se pe scaun, stingherit.

Schyman s-a așezat din nou, cu fața roșie după ieșirea nervoasă. I-a făcut semn cu mâna redactorului de noapte să înceapă.

— Nu există prea multe fotografii de la locul crimei, a spus Jansson. Ulf Olsson, știi, tâmpitul ăla mort după evenimente de gală, a avut 500 de fotografii cu Prințesa Madeleine și niciuna din timpul atacului. N-a fost în stare să seteze diafragma sau să focalizeze și dă vina pe rezoluția camerei lui digitale. Annika are câteva cadre din Sala Aurie când toată Primăria era securizată – nimeni nu mai are așa ceva – dar au fost făcute cu telefonul și nu sunt de calitate foarte bună. Folosim una la pagina 8 și pe cealaltă la 9 – doi criminaliști lângă o baltă de sânge, impactul e foarte puternic.

— Altceva ce mai avem? a întrebat Schyman.

— Stăm cu ochii pe televiziunea națională să vedem dacă dau ceva din materialul pe care nu l-au publicat încă. Au avut o

[5] Hötorget: piață centrală din Stockholm. (*N.t.*).

[6] Kungsgatan: stradă centrală din Stockholm. (*N.t.*).

cameră de luat vederi în Sala Aurie, dar se pare că era plasată lângă orchestră, în celălalt capăt. Întrebarea e dacă se vede ceva și dacă au de gând să dea ceva publicității.

— Categoric n-or să dea, a zis Schyman. De ce ar face-o?

— Păi, a devenit un caz special, i-a răspuns Jansson.

Furia care l-a cuprins pe redactorul șef s-a ridicat ca o coloană de fum.

— De ce? De ce e crima asta atât de specială, în afară de faptul că a fost neobișnuit de publică?

— Triplu omor. Tocmai a murit al doilea polițist și al treilea e în stare critică. Nu cred că cineva poate zice că e o crimă obișnuită.

— Probabil că polițiștii morți au familii și copii, a adăugat Annika.

Redactorul-șef s-a ridicat din nou în picioare.

— Vrei să zici că e un caz atât de special, încât avem nevoie să se schimbe legile? a întrebat el. Atât de special că brusc ne trebuie o serie nouă de reguli etice?

Annika s-a uitat la ceas, după care i-a aruncat o privire redactorului de noapte.

— Ce mai avem?

— Erau o grămadă de fotografi independenți în fața Primăriei, așa că avem ceva mai mult material de acolo. Tot orașul e blocat, avem tone de fotografii cu polițiști încruntați și mașini mari. Paginile 10 și 11, vânătoarea poliției de azi-noapte.

Schyman nu avea stare, s-a dus la fereastră și s-a așezat cu spatele la Ambasada Rusă.

— Poliția se așteaptă să facă arestări în viitorul apropiat?

— Șalupa cu care a fugit fata a fost găsită în Gröndal[7] și ei bănuiesc că a fugit cu mașina spre sud, înspre Södertälje[8]. Probabil c-a avut ajutor, cineva a condus șalupa și altcineva pe uscat.

Schyman a luat un pix și a început să se joace cu el.

— De ce înspre sud?

— Poliția spunea că erau pregătiți pentru ceva de felul ăsta și au blocat drumurile aproape imediat. Ar fi fost prinsă dacă o lua spre nord sau spre est, iar la vest nu-i decât apă. Avem un grafic al rutei pe care a fugit cu timpi destul de preciși; poliția crede că

[7] Grondal: suburbie a orașului Stockholm, pe malul lacului Mälaren. (*N.t.*).

[8] Södertälje: oraș la 30 km sud-vest de Stockholm. (*N.t.*).

a ajuns la sud de Skärholmen[9] înainte de 23:05, pentru că aia e ora la care s-au blocat drumurile.

A văzut că Annika privea fix pixul și l-a aruncat pe birou.

— Ceva fotografii ale victimelor?

De când departamentul pentru permise auto și registrul de pașapoarte nu mai permiteau accesul public la arhivele lor, obținerea de fotografii ale victimelor devenise o veșnică problemă, o altă consecință a celor întâmplate la 11 septembrie, noua eră.

— Von Behring și Wiesel erau persoane publice, așa că avem o groază de fotografii cu ei. Pelle a scos un cadru din transmisiunea live din Sala Albastră, stau la masă unul lângă celălalt, râd și ciocnesc un pahar. Fotografia nu-i prea bună, o avem la paginile 6 și 7… Mai avem familia regală și reacția lor, bineînțeles că n-au văzut nimic, dar Berit a făcut totul să sune al naibii de dramatic. Erau în Galeriile Prințului, stăteau de vorbă cu câțiva dintre cei premiați, când s-au tras focurile de armă. Dacă măsori distanța dintre criminal și familia regală, era de câteva zeci de metri, chiar dacă îi despărțeau pereți groși de piatră…

— Și coperta primei ediții? l-a întrerupt redactorul șef.

— Așteptăm portretul-robot, titlul o să fie „Portretul ucigașului”, sau cam așa ceva.

Schyman a simțit cum creierul lui obosit a făcut implozie, s-a zbârcit ca o stafidă în vârful coloanei vertebrale.

— Așteptăm un portret-robot, la care a contribuit redactorul nostru, dar pe care nu-l putem publica pentru că un nenorocit de stat polițienesc ne oprește să ne facem căcatu’ ăsta de meserie, să informăm publicul…

S-a prăbușit din nou pe scaun și a dat din mână a lehamite.

— Plecați, terminați ziarul, dar vreau să văd prima pagină înainte să plece la tipar.

Cei doi și-au strâns lucrurile și au ieșit din birou, iar el s-a îndreptat spre fereastră să vadă ce făcea soldatul rus.

Ghereta era goală.

Soldatul plecase.

•

Annika s-a dus în biroul ei și a scris tot ce-și amintea. Și-a notat exact ce s-a întâmplat, așa cum își amintea, inclusiv

[9] Skärholmen: suburbie a Stockholmului. (*N.t.*).

dansul cu Bosse. Toate detaliile, ce spusese poliția, tot ce văzuse și simțise.

A ieșit un text chinuit, confuz, dar care, oricum, nu urma să fie publicat. Voia să aibă un ajutor pentru memorie; asistase la suficiente procese și știa că martorii uită. Amintirile se modifică cu timpul și voia să aibă acces la experiența ei originală.

Și ca să nu rămână urme ale textului pe serverul ziarului, l-a scris direct în arhiva ei electronică de pe net, o cutie poștală pe internet, la adresa ei de email annika-bengtzon@hotmail.com. Acolo își arhiva textele la care voia să aibă acces de pe alte computere, sau lucruri pe care le ținea departe de ochii celor de la ziar.

După ce a închis computerul a mai stat câteva minute, privind în gol spre redacția de știri. Tot corpul îi țipa de durere, dar era puțin probabil să poată adormi la noapte.

L-a văzut pe Jansson îndreptându-se către locul de fumat, cu o țigară și o cafea în mână, așa că și-a luat lucrurile și s-a grăbit după el.

— Era al dracu' de prost dispus, a spus Jansson, aruncându-i o privire. Annika și-a luat o cafea și s-a așezat lângă el.

— Așa se poartă când sunt de față, i-a răspuns ea, privind fix în paharul cu cafea. E furios pe ce am scris despre proprietarii noștri și TV Scandinavia. Ai auzit că n-a fost ales președinte al Asociației editorilor de ziare?

Jansson și-a aprins a mia țigară din noaptea aia și a suflat fumul în cafea.

— N-o lua și tu așa de personal. La urma urmei e adult, are o grămadă de responsabilități. N-ar apuca să-și termine niciodată treburile dacă și-ar pierde vreme cu chestii din astea.

Annika simțea căldura lichidului prin plasticul subțire și și-a mișcat degetele.

— Îl cunosc pe Schyman, a răspuns ea rar. Mai bine decât își închipuie mulți. Îi știu convingerile și crede-mă, asta e una dintre chestiile pe care le ia în serios. N-o să-i treacă până n-o să-l ierte președintele. Mai vorbim peste șase luni și atunci poate o să mă accepte înapoi.

Jansson a sorbit zgomotos.

— Ce vorbă-i asta? a întrebat, după ce a luat o gură de cafea. Să te accepte? Un reportaj despre banchetul de la Premiile Nobel este o treabă de prestigiu!

— Cu Olsson după mine? Glumești. Și cu țoalele astea?

A tras de fusta roz de poliester, care avea o gaură în tiv. I-a simțit privirea lui Jansson, privirea pe care i-o arunca câteodată, ca și cum vedea o plantă neobișnuită sau o pasăre ciudată, nu era o privire răutăcioasă, mai mult mirată, de parcă era un botanist sau vreun ornitolog.

— Cum a fost, de fapt? a întrebat Jansson, trăgând adânc din țigară.

Și-a închis ochii pentru o clipă, încercând să-și adune impresiile de la intrarea în Sala Albastră.

— Copleșitor, pentru început. Multă lumină, mulți oameni. Mâncarea, groaznică, antreul nu s-a putut mânca. Dar era cald, nu ghețărie cum zice lumea de obicei…

Se trezise la aceeași masă cu Bosse, de la celălalt ziar de seară; se cunoșteau, ultima dată se văzuseră când au scris despre moartea lui Michelle Carlsson, la Castelul Yxtaholm. Au stat la taclale, au râs, și-au dat coate și au băut împreună.

— E adevărat că masa presei e mereu în spatele unui stâlp, ca să nu se poată vedea nimic?

Annika a aprobat din cap.

— Trei ore jumate n-am avut habar ce se petrecea la masa centrală. Cred că voi ați văzut mai mult la televizor. Crezi c-ai pierdut ceva?

— Și, pe bune, ai văzut crimele?

A respirat adânc și și-a adunat gândurile.

— Numai pe aia din Sala Aurie – a murit numai von Behring acolo.

A tăcut, amintindu-și privirea femeii și trupul întins pe jos, absolut nemișcat.

— Am văzut când a fost împușcată și după aia am căzut lângă ea…

A simțit că nu mai poate vorbi, un sunet ciudat i s-a ridicat, gâlgâind, în gât ca o smiorcăială mică, pe care a mascat-o cu o înghițitură de cafea.

— Da’ n-am văzut criminala în momentul ăla și n-am văzut-o când trăgea.

Jansson și-a aprins altă țigară.

— Atunci cum i-ai ajutat să facă portretul-robot?

— M-am lovit de ea cu câteva minute înainte să tragă – m-a călcat pe picior.

Annika a lăsat jos paharul de plastic și și-a scos cizma. Prin ciorap se vedea o umflătură vânăt-albăstrie de mărimea unei monede de 5 coroane.

— La dracu', a spus Jansson.

— Poliția o să publice fotografia mâine dimineață – pun pariu cu tine. Trebuie să mai vorbească și cu alți martori înainte.

— Și cum procedează? Au vreun desenator acolo?

Annika și-a simțit umerii relaxându-se pentru prima dată în toată seara.

— Nu, acum se lucrează digital. Te duci la sediul vechi al Poliției, pe de Kungsholmen, într-un birou normal, cu trei calculatoare. Încep să lucreze cu persoana care are informațiile cele mai bune, despre care se crede că a văzut cel mai mult. După ce le-ai spus tot ce știi, mai treci o dată prin toată povestea, de la coadă la capăt de data asta, ca să mai iasă la iveală alte detalii. Atunci când povestești ceva în ordine cronologică, cauți lucrurile care se potrivesc, ca să duci narațiunea mai departe…

Era conștientă că vorbea aiurea, dar nu se putea abține; cuvintele i se revărsau din gură ca și cum ar fi fost oprite toată seara de un baraj. Jansson asculta, dădea din cap și fuma, iar Annika simțea că vorbitul îi făcea bine.

— Am ieșit să beau o cafea, a durat cam un sfert de oră și, când m-am întors, tehnicianul avea deja un portret pe ecran, după aia a trebuit să-i spun care era cea mai mare greșeală. I-am zis că părul; a râs și mi-a zis că 9 femei din 10 încep spunând că părul arăta altfel. Am tot făcut schimbări, a durat atât de mult pentru că fiecare lucru care nu se potrivea cu amintirile mele trebuia schimbat…

— Și el ce făcea, desena diverse nasuri?

Annika a luat o înghițitură din cafeaua care se răcise și a negat din cap.

— Totul se face cu un program, care are câteva sute de nasuri – pot fi schimbate între ele, mărite, micșorate. După aia ochii, buzele și tot așa…

— Uau!

A zdrobit paharul de cafea; știa că Jansson îi tot punea întrebări pentru că-i păsa de *ea,* nu de portretul-robot.

— Mulțumesc, i-a spus ea, cu voce joasă.

Dintr-odată, redactorul de noapte și-a stins țigara în

scrumieră și s-a ridicat în picioare cu o smucitură.

— Mda, nu merge, a zis Jansson.

A rămas singură la locul de fumat, privind prin geamul pătat de nicotină la colegii ei din newsroom, care se adunaseră pentru o altă ediție, o nouă zi.

•

La un moment dat, Thomas a devenit conștient de mișcarea legănată a petelor de lumină pe care felinarele din stradă le proiectau pe tavan; l-a trezit un sunet pe care nu și-l mai amintea. A stat nemișcat preț de câteva secunde, până l-a ajuns realitatea.

Afară zăngănea ceva, un autobuz sau o mașină sau altceva – toate zgomotele orașului, toți factorii constanți de stres. Felinarele mișcătoare îi transformau dormitorul într-o barjă, pe mare, niciodată stabil, permanent în mișcare. Motoarele care urlau făceau din casa lor o cameră acustică, o sală de concert pentru sunete urbane. Era sătul de apartamentul ăsta până peste cap, sătul de-i venea să urle. Cât ar fi de minunat să poată pleca de aici!

S-a întors brusc spre locul Annikăi, uitând de umbrele de pe pereți.

Era gol.

Nu se întorsese încă.

L-a cuprins spaima – oare ce se întâmplase? De ce se băga mereu în belele? Dineul pentru Premiile Nobel n-avea cum să dureze toată noaptea, nu? Despre ce poți scrie acolo, în afară de colierul Silviei?

A privit din nou spre tavan și a înghițit cu zgomot.

Recunoștea foarte bine sentimentul care-l invada. În ultima vreme, iritarea îl cuprindea foarte des și-l sâcâia așa cum te sâcâie o pietricică în pantof. Nu se gândea niciodată că era măritată și că avea copii!

Tocmai atunci a auzit ușa de la intrare. Un curent subțire s-a strecurat pe podea, pentru că aerul de pe scară încerca să echilibreze diferența între apartamentul cu încălzire centrală și frigul iernii.

— Annika?

Ea a aprins lumina și a privit în dormitor, stând pe vârfuri.

— Bună! Te-am trezit?

S-a ridicat pe coate, a tras cuvertura și a încercat un zâmbet.

Nu era vina ei.

— Nu. Unde-ai fost?

S-a așezat pe partea lui de pat, avea încă jacheta aia urâtă pe ea. Arăta foarte ciudat.

— N-ai auzit știrile aseară?

Thomas a bătut pernele și s-a ridicat puțin.

— M-am uitat la sport, pe Trei.

— S-a lăsat cu împușcături la Premiile Nobel. Eram acolo și am văzut cum s-a întâmplat. Toată noaptea am stat la poliție.

A privit-o de parcă era departe, nu în cameră, lângă el. Dacă ar fi întins mâna n-ar fi fost în stare s-o atingă, n-ar fi putut să ajungă până la ea.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? a spus el fără vlagă.

Annika a scos un ziar din geanta ei veche și oribilă. Mirosul de cerneală proaspătă l-a lovit în timp ce aprindea lumina.

CRIME LA NOBEL – Poliția urmărește o noapte întreagă

Reportaj complet despre atacul de la banchetul Premiilor Nobel

Mut de uimire, a luat ziarul și s-a uitat la oamenii care ciocneau pahare: o femeie cu părul închis și un bărbat chel, amândoi zâmbitori, amândoi îmbrăcați la patru ace.

— L-au împușcat pe câștigătorul premiului pentru Medicină?

S-a aplecat deasupra lui și i-a arătat cu degetul femeia.

— A fost omorâtă Caroline von Behring. Era președinta Comitetului Nobel de la Karolinska Institute. Am văzut-o murind.

Și-a scos haina și a oftat încet, s-a așezat ghemuită, cu capul atârnând și spatele îndoit. Parcă plângea.

Deodată era acolo, lângă el și avea ocazia s-o liniștească, s-o împace.

— Anki, a zis Thomas, trăgând-o lângă el, rochia foșnea când a ajuns deasupra lui. Hai, s-a terminat, e-n ordine, ești aici, cu mine.

Annika s-a depărtat de el, și-a luat haina, apoi s-a ridicat și a ieșit în hol.

Distanța pe care ea o pusese între ei l-a enervat din nou, era o combinație de dezamăgire și ranchiună.

— În sfârșit mă întâlnesc azi cu Per Cramne, la Departament, a strigat după ea, inutil de tare. E o zi mare pentru mine!

I s-a părut c-a auzit-o cum deschide frigiderul și-și toarnă ceva de băut.

Annika nu i-a răspuns.

•••

SUBIECT: În umbra morții
CĂTRE: Andrietta Ahlsell

Emil, Emil, cel mai tânăr și cel mai blond dintre frații Nobel, cel care dansează și râde cel mai mult.

Cât de mult îl iubește Alfred.

Emil, cel care tocmai și-a luat examenele finale și care abia așteaptă să-și înceapă studiile la Institutul de Tehnologie, Emil care vrea să fie ca fratele lui mai mare, care vrea să fie ca Alfred.

În timpul liber îșI ajută fratele mai mare, o, cum mai muncește – și e deștept! A devenit atât de bun, încât a primit responsabilitatea producției de nitroglicerină, care va fi folosită la construcția principalei linii de cale ferată la nord de Stockholm, calea ferată cea nouă, din era nouă.

Este dimineața zilei de sâmbătă, 3 septembrie 1864 și el stă în curtea împrejmuită a laboratorului lui Alfred; distilează nitroglicerină împreună cu C.E. Hertzman, un coleg de-al lui, tot student, aproape că le poți auzi vocile în aerul curat, o părere de toamnă în vânt.

Poate că Alfred îi aude. Poate că fratele cel mare le ascultă râsetele și conversația, în timp ce stă de vorbă cu Blom, inginerul, lângă fereastra deschisă de la parterul clădirii principale.

Apoi, la zece și jumătate Södermalm[10] se cutremură, fundațiile se sfărâmă, ferestrele se sparg pe Kungsholmen[11], de cealaltă parte a golfului Riddarfjärden. O flacără înaltă și galbenă este vizibilă din toate cartierele Stockholmului, o flacără care în scurt timp devine o uriașă coloană de fum.

Alfred este lovit de unda de șoc, este aruncat la pământ, cu răni faciale. Un tâmplar, Nyman, care tocmai trecea pe stradă, este făcut bucățele. Un curier în vârstă de 13 ani, Herman Nord, și Maria Nordqvist, o

[10] Södermalm – cartier insular în centrul Stockholmului. (N.t.).

[11] Kungsholmen – Insulă pe lacul Mälaren, la nord-vest de Södermalm. (N.t.).

fată în vârstă de 19 ani, sunt uciși și ei. Trupurile lui Emil și al prietenului său, Hertzman sunt într-o asemenea stare, că la început a fost imposibil să se stabilească numărul morților.

Distrugerile provocate complexului de laboratoare sunt imense. *Posttidningen* scrie laconic: „Din fabrică n-a mai rămas nimic altceva, decât niște resturi carbonizate, aruncate ici și acolo. Nu numai geamurile tuturor clădirilor din împrejurimi, dar chiar și cele ale clădirilor de dincolo de golf erau sparte, până și buiandrugii erau făcuți praf”.

Locuitorii Stockholmului au vorbit despre explozia Nobel câțiva zeci de ani după aceea.

Alfred se duce la lucru a doua zi.

Nu vorbește niciodată despre accident. Scrie sute de scrisori, dar niciodată nu aduce vorba despre cele întâmplate.

Nu se va căsători și nu va avea copii. Își lasă moștenire munca de-o viață celor care fac ca umanitatea să progreseze prin pace, invenții și literatură.

Își descrie în scrisori marea singurătate, sentimentul adânc de inutilitate, neliniștile chinuitoare.

Niciodată acasă, permanent pe drumuri.

•

Annika pășea pe un coridor lung, al cărui capăt nu se zărea. Candelabre mari de cristal se legănau deasupra capului ei, țurțurii din sticlă zornăiau și se loveau unii de alții, deși nu era nici strop de curent.

În depărtare, atât de departe încât pereții aproape se uneau, se vedea o lumină slabă.

Știa despre ce era vorba.

Caroline era acolo. Caroline von Behring, femeia moartă – o aștepta pe Annika, dar ea trebuia să se grăbească, să alerge, era de importanță vitală și deodată a început să bată vântul, un vânt frontal groaznic, iar candelabrele au început să se lovească între ele, cu urlete, zăngănituri și zornăieli, toate deasupra capului ei.

Vin, a încercat Annika să strige, dar vântul i-a luat vorbele și le-a dus în direcția opusă.

Trebuie să te grăbești, i-a șoptit vântul, *pentru că mor.*

Nu! *Așteaptă*! a strigat Annika.

În secunda următoare, Caroline era întinsă pe jos, în fața ei. Se afla pe podeaua de marmură și o privea pe Annika și Annika era atât de ușurată, s-a lăsat în genunchi lângă ea și s-a aplecat deasupra femeii ca să audă ce-i spune; atunci a realizat că pieptul îi fusese sfâșiat – vedea contracțiile ritmice ale inimii și sângele țâșnind la fiecare contracție.

Nu! a strigat panicată, încercând să se ridice, dar parcă era lipită de pământ, brațele îi erau grele ca plumbul, nu le putea mișca. *N-am vrut să ajung prea târziu, nu asta am vrut*!

Dintr-odată și-a dat seama că nu Caroline von Behring era cea care zăcea întinsă: era Sophia Grenborg, fosta colegă a soțului ei. Într-o secundă groaza s-a transformat în fericire.

Să mori acum, a gândit triumfătoare, satisfacția i se răspândea prin tot trupul, până în vârful degetelor.

În momentul următor, Thomas era acolo, în genunchi lângă Sophia; a luat-o în brațe și a început să facă dragoste cu ea, în timp ce sângele curgea din pieptul deschis al muribundei. Și muribunda râdea cât putea de tare.

•

S-a trezit brusc. Lumina din cameră era subțire și cenușie. În colțurile camerei se mai auzea râsul cristalin al Sophiei Grenborg, rece precum acele de gheață.

S-a dus, a gândit Annika. N-o să ne mai deranjeze niciodată.

Thomas dusese copiii la grădiniță, ea s-a întins după telefon, să vadă cât era ceasul. 10:46. Dormise trei ore și jumătate.

Tot timpul cât a făcut duș și s-a îmbrăcat, visul a urmărit-o ca o umbră stânjenitoare. A sărit peste micul dejun și a sunat-o pe Berit să iasă și să ia prânzul împreună, ceva mai devreme.

În cursul dimineții a continuat să ningă, acoperind toate zgomotele. Autobuzul 62 a oprit încet în stație, nu avea o formă precisă și nu făcea zgomot. Când s-a urcat și i-a arătat abonamentul, șoferul nu i-a aruncat nicio privire. Sentimentul nedefinit de disconfort, avut în vis, a urmărit-o în autobuz, îi sufla în ceafă în timp ce trecea pe lângă ceilalți pasageri, toți erau cenușii ca niște umbre, nimeni nu-i dădea atenție.

Nu exist, s-a gândit ea. Sunt invizibilă și m-am urcat într-un autobuz fantomă care merge în iad.

După 12 minte a coborât în fața Ambasadei Ruse. Berit își

amintise să ia bonurile de masă și Annika a mai împrumutat unul, plină de vinovăție.

— Ți-l dau înapoi…

Colega ei i-a făcut semn să nu-și bată capul și s-a îndreptat către barul cu salate, având ultimele ediții ale ziarelor sub braț.

Citeau și ciuguleau din mâncare.

Se vorbea despre victime: câștigătorul premiului, președinta Comitetului Nobel și cei trei polițiști. Informațiile despre ultimii erau sumare; numele lor nu au fost cunoscute decât spre dimineață, așa că nimeni nu putuse să ia legătura cu familiile.

— Trebuie să ne împărțim noi treaba asta după masă, a spus Berit, iar Annika și-a notat ceva pe marginea ziarului.

Câștigătorul premiului fusese mutat de la terapie intensivă.

— Nu-mi imaginez că l-au pus într-un salon cu altcineva, a zis Annika și a întors pagina.

— Ți-e clar că-i păzit de jumate din Mossad, a răspuns Berit, înghițind ultima bucățică de pesmeți Wasa fără grăsimi. Acum au de dat declarații cum naiba de-a putut fi împușcat. Știau că există o mulțime de amenințări la adresa lui.

Aaron Wiesel și Charles Watson făceau cercetări în domeniul celulelor stem și erau susținători recunoscuți ai donării în scop terapeutic. Decizia de a le acorda premiul pentru Medicină a fost una controversată. A dezlănțuit un val de proteste din partea grupurilor de catolici și de protestanți radicali.

— Ai urmărit dezbaterea când a fost anunțat premiul? a întrebat Berit.

— Mărturisesc că nu, a răspuns Annika, mușcând dintr-o sărmăluță. Vor să crească embrioni pentru celule stem?

— Da, vor să transplanteze nuclee de celule și ăsta e un mod de a produce embrioni în scopuri pur experimentale. Bush a încercat să oprească tipul ăsta de cercetări în SUA, prin toate mijloacele de care dispunea. În Europa, treaba asta contravine atât convenției UE din 1997, cât și recomandărilor făcute anul trecut de o comisie a Uniunii. Până acum, cercetările sunt permise numai în Anglia, Belgia și la noi, în Suedia.

— Și extremiștii religioși din America spun probabil că se intenționează crearea vreunui fel de monstru de-al lui Frankenstein și că cercetătorii se joacă de-a Dumnezeu, nu?

— Nu doar extremiștii, o mulțime de oameni cred același lucru, numai că-l spun pe un ton mai blând. Nu sunt chestiuni

simple.

Annika și-a lovit furculița de farfurie.

— Și cu Watson ce-au făcut?

— A fost transportat în State cu un avion privat aseară. Cred că-l trimit și pe Wiesel imediat ce e transportabil.

Un redactor de care nu auziseră niciodată făcuse un articol sumar despre viața și cariera Carolinei von Behring.

— Trebuie să fie cineva de la ediția online, a spus Annika.

Articolul era plat și prost scris. Spunea că președinta Comitetului Nobel avea 54 de ani când a murit. Se înrudea cu primul câștigător al Nobelului pentru Medicină, „doctorul militar german Emil Adolf von Behring, din Germania”.

Emil Adolf von Behring era omul din spatele teoriei imunizării și descoperitorul vaccinului modern, sub forma unui ser împotriva difteriei, descoperire pentru care i s-a acordat Premiul Nobel pentru Medicină, în 1901.

Tânăra Caroline a mers pe urmele strămoșului ei, devenind expertă în imunologie. A făcut primele descoperiri în tinerețe și a continuat cu o carieră strălucită la Institutul Karolinska. A primit titlul de profesor la vârsta de 38 de ani și tot atunci a fost votată pentru a fi acceptată în Adunarea Nobel. Trei ani mai târziu a devenit membru asociat al Comitetului Nobel, organismul care ia decizia finală asupra acordării Premiului pentru Medicină, organism format din doar 6 membri. La vârsta de 52 de ani a fost numită președinta Comitetului și a deținut această poziție pentru următorii 3 ani.

Era căsătorită a doua oară și nu avea copii.

Palatul regal a transmis condoleanțe și probabil că asta era tot ce avea să obțină presa pentru moment.

— Practic nu există informații private despre evreu, a spus Annika. Ce știm despre el?

— Necăsătorit, fără copii, lucrează la Bruxelles, împreună cu americanul. Nimic spectaculos, după părerea mea.

— Gay? a întrebat Annika, ștergând resturile de sos din farfurie cu o bucată de pâine.

— Probabil. Cred că el și Watson sunt un cuplu. Arată destul de drăguț împreună.

O bună parte din ziar se axa pe încercarea poliției, nereușită încă, de a găsi criminalul. Erau fotografii cu polițiști pe poduri, polițiști în tuneluri, polițiști pe lângă diverse diguri. Portretul-

robot era publicat atât pe copertă, cât și pe o pagină întreagă la interior. Subtitlul spunea că portretul a fost realizat cu ajutorul „martorilor de la fața locului”, nicio vorbă despre Annika. Practic, toate articolele despre caz erau scrise de Patrik Nilsson; el și cu Berit erau acum tot departamentul „infracțiuni”.

— Ai văzut ziarul concurenței? a întrebat-o Berit.

Annika a luat celălalt ziar și l-a răsfoit rapid.

Aveau cam aceeași selecție de articole și fotografii, cu o singură excepție: articolul lui Bosse.

În timp ce citea, Annika a simțit cum se îmbujorează. Acoperea trei pagini întregi și relata dintr-o perspectivă personală evenimentele petrecute în Sala Aurie, era enervant, dar în același timp organizat. Bineînțeles că nu văzuse criminalul, nici nu observase când cei doi căzuseră la pământ, nici când criminalul a părăsit sala. Cu toate astea, a reușit să scoată ceva: sala și luminile, muzica și dansul, căldura, sângele, țipetele.

Iar ea dansează cu mine, dansăm în Sala Aurie sub privirile Reginei din Mälaren, este atât de ușoară în brațele mele și aș vrea să nu se mai termine...

A citit fraza de trei ori și simțea cum îi crește pulsul.

— Vrei cafea?

Annika a aprobat din cap.

S-au așezat pe canapele, la capătul celălalt al sălii, cu cafeaua și ziarele.

— Cum erau măsurile de securitate la intrare? a întrebat-o Berit, după ce și-a pus cana pe un șervețel alb. Detectoare de metal? Poșetele trecute prin scanner? Percheziție corporală?

Annika a împăturit ziarul și a pufnit.

— Nici gând. Toată lumea a intrat pe intrarea principală, știi, aia de pe Hantverkargatan, pe urmă prin curte și pe ușile care duc direct în Sala Albastră. A trebuit să stăm la coadă acolo câteva minute și să arătăm invitațiile și după aia, gata.

— Pe bune? a spus Berit sceptică. Te rog spune-mi că invitația avea vreun fel de cip electronic, ceva.

Annika a luat o gură de cafea și a negat din cap.

— Un card de culoare crem, scris cu negru. Știi, cred în continuare că ceva nu-i în regulă, a spus în timp ce privea atent portretul-robot de pe prima pagină. Dar nu pot să-mi dau seama despre ce e vorba.

— Ai văzut-o bine, nu?

— Cam două secunde, a răspuns Annika. La început nu credeam să-mi amintesc ceva, dar polițistul de la criminalistică era bun de tot. A scos imagini de care nici nu aveam habar că există înăuntru, adânc.

Annika și-a lovit fruntea cu arătătorul.

— Trebuie c-a fost o experiență tulburătoare, a zis Berit.

Annika s-a afundat un pic în sofa, cu ochii pierduți într-o tapiserie de pe perete.

— La început am crezut că mă pufnește râsul, a spus și vocea i-a devenit deodată mai slabă. Era așa de caraghios, individu' ăla bătrân care se bălăbănea – credeam că era beat. După aceea a fost un țipăt, undeva, în dreapta și pe urmă totul a fost din ce în ce mai rău, până au început să țipe cu toții și orchestra s-a oprit. Țipetele s-au împrăștiat și în celelalte săli, ca un val…

Berit a așteptat câteva secunde după ce Annika a tăcut.

— Și ce făceau oamenii de pază?

Costumele gri cu sârme pe cap.

— În timpul dineului erau răspândiți pe balconul din fața Sălii Aurii și de-a lungul colonadei, până în curte. S-au risipit când a început dansul, dar erau mai mulți în Galeriei Prințului, în apropierea familiei regale. Cred că mai erau unii jos, la intrare. În preajma ringului de dans nu cred să fi fost vreunul. Dar când a căzut Caroline, au venit în fugă din toate părțile, au pus mâna pe toți care eram în preajmă. Nu ne-au dat drumul să plecăm până nu ne-au luat interogatoriu.

— Deci ai văzut când a fost împușcat bărbatul – pe ea ai văzut-o?

Annika și-a trecut degetele prin păr, dându-l peste cap.

— Nu știu. Dar mă uitam la ea când și-a dat seama că fusese împușcată. Îi țâșnea sângele din piept, așa…

l-a arătat cu mâinile în aer.

— Și după aceea am căzut – cineva m-a împins și am ajuns pe jos, lângă Caroline. Un bărbat era aplecat deasupra ei, încerca să-i acopere inima cu mâinile și sângele îi gâlgâia printre degete, roșu aprins, cu bule de aer…

Și-a acoperit ochii cu mâna, pentru a se feri de priveliște.

— Dumnezeule, cât de groaznic! Nu crezi c-ar trebui să vorbești cu cineva despre treaba asta?

— Ce, terapie de grup? a întrebat Annika îndreptându-se. Nu

cred.

— De ce nu? Pe mulți îi ajută.

— Nu pe mine, a răspuns ea și imediat i-a sunat mobilul.

Era Spike, șeful de la știri.

— Aveai de gând să vii la lucru azi, sau ești liberă?

— Stau aici și lucrez, i-a răspuns Annika.

— Bun. Atunci știi deja ce s-a întâmplat?

Annika a înțepenit.

— Ce?

— Gruparea teroristă Neue Jihad a revendicat crimele de la Premiile Nobel.

•

Redacția de știri era aproape goală. Annika Bengtzon și Berit Hamrin au venit în fugă de la cantina salariaților, strângându-și în brațe gențile și hainele.

Patrik Nilsson citea telegrame la biroul central din redacție; Spike vorbea agitat la telefon și în același timp îi făcea semne cu mâna lui Pelle de la foto.

Anders Schyman și-a scuturat zăpada de pe umeri și și-a azvârlit haina de doc pe un scaun gol.

— Mai trecem o dată prin toate astea? a întrebat el, ascultând cât de obosită îi suna vocea. Atacul ăsta este un tip de crimă de care Suedia n-a mai avut parte până acum. Și asta înseamnă că trebuie să fim extrem de atenți unde se plasează limitele etice și să avem grijă ca legea să fie respectată.

A aruncat o privire rapidă peste tot biroul. Niciunul din colegii lui nu dormise mai mult de câteva ore, așa că nu era momentul să se plângă.

Avem de-a face cu noua eră, gândi el, în timp ce s-a așezat, greoi, pe canapea.

Spike a trântit telefonul și a apucat un teanc de hârtii.

— Neue Jihad, a zis el. Un grup teroraist musulman, cu baza în Germania. Serviciul de Informații presupunea că-i vorba de așa ceva. Teroriștii au dat un comunicat acum o jumătate de oră, printr-un server de la Berlin, în care revendică „uciderea evreului fascist și sionist Aaron Wiesel, un necredincios care a meritat să moară”. Până acum s-au dovedit un grup destul de creativ și dacă ținem seama de ce au reușit să facă, sunt o forță care va trebui luată în seamă în viitor. Patrik a luat legătura cu Ranstorp, expertul în terorism; încercăm să punem cap la cap o

relatare despre atacurile lor trecute și să vedem dacă au vreo legătură cu Al-Qaida.

— Ceva nu se leagă, însă, a spus Annika.

Ea și Berit și-au aruncat hainele peste haina udă a lui Schyman și s-au așezat la capătul mesei, pe scaunele care mai erau goale.

— Ce? a întrebat Patrik.

— Wiesel n-a murit, a răspuns Berit.

Spike și-a pierdut șirul gândurilor și le-a privit cu un amestec de surpriză și resentiment.

— Da, dar pentru Dumnezeu, astea sunt doar detalii.

— Nu și pentru Wiesel, îți garantez, i-a răspuns Annika.

Schyman îi urmărea cu coada ochiului și hotărâse să nu se amestece.

Spike a făcut un gest larg cu mâna.

— De unde să știu eu? Poate c-au scris mesajul înainte de atac și nu l-au mai putut schimba. Au reușit însă să-și ducă planul la bun sfârșit, au pătruns înăuntru și l-au împușcat în timpul dineului.

— *Înainte,* a zis Berit. Înainte de atac?

Spike arăta mulțumit de sine.

— Exact. Poliția ține o conferință de presă la ora 14:00, mă gândeam că poate se duce Patrik, asta dacă nu lucrezi la altceva?

Patrik Nilsson a închis site-ul agenției de știri și a căscat cu zgomot.

— Ei, aveam de gând să mă concentrez pe Ranstorp și să mai iau legătura cu sursele mele de la Colegiul Național de Apărare.

— OK, Annika, atunci iei tu conferința de presă, a adăugat Spike, gata să treacă mai departe.

— Ei, a răspuns ea, maimuțărindu-l pe Patrik, aveam de gând să mă concentrez pe von Behring și să mai iau legătura cu sursele mele de la Institutul Karolinska.

Berit a chicotit, iar Schyman simțea cum începe să se enerveze.

— Ne ducem la conferința de presă sau nu? a întrebat el puțin cam tare.

— Mă duc eu, a zis Berit, înghițindu-și râsul.

— Ce facem, vorbim cu familia? a întrebat Schyman. Probabil că avea familie – soț, copii, părinți?

— N-am primit niciun răspuns încă, a continuat Patrik.

Spike făcea eforturi să distribuie sarcinile, dar, ca de obicei, reporterii hotărau ce subiecte își alegeau.

Ziarul ăsta are nevoie de mai multă disciplină. Organizația nu mai funcționează, are nevoie de o nouă abordare. Nimic n-o să mai fie la fel de-acum înainte.

— Gândiți-vă la ediția online cât sunteți pe teren, le-a spus colegilor lui, care se pregăteau de plecare. Acolo n-avem termene, doar actualizări permanente. Vorbim de lucru în echipă, țineți minte! Annika, putem vorbi un minut?

Femeia s-a oprit, cu brațele pline de haine și hârtii și note.

— Ce-i?

S-a apropiat mult de ea, ca să nu poată fi auzit de ceilalți.

— Susții în continuare că nu poți scrie despre ce ai văzut?

Era palidă, avea cearcăne negre.

— Eu nu susțin nimic, avocatul ziarului susține. Este de părere că legea trebuie respectată.

I-a întors spatele și s-a îndreptat către biroul ei, din colțul încăperii, o claie de păr ciufulit pe spatele ei îngust.

Simțea cum i se ridică furia în gât. Gândul i-a răsărit în minte înainte să-l poată opri:

Trebuie să scap de ea.

•

Annika a închis ușa biroului ei din sticlă cu un zgomot înfundat. Schyman devenise insuportabil. Aseară părea dezechilibrat, iar acum îi pasa toate responsabilitățile lui Spike, omul cu cea mai proastă judecată din toată Suedia. Slavă Domnului că Spike era atât de ușor de manipulat.

Ar trebui să stau departe de chestia asta, a gândit ea, în timp ce-și deschidea calculatorul.

Berit fusese la conferința de presă la sediul poliției și se ducea acum să stea de vorbă la spital cu polițistul rănit. Acesta își recăpătase cunoștința și abia aștepta să-și spună povestea.

Încă un aspirant la celebritate, a gândit Annika, după care i-a părut rău.

Familiile celorlalți doi polițiști refuzaseră să coopereze cu ziarul. Berit le-a dus flori și le-a transmis condoleanțe, dar oamenii nu s-au arătat interesați. Corespondentul pe probleme medicale al ziarului avea să încerce să dea de Wiesel, care era încă în stare proastă. Sjölander, care era în America, încerca să

afle mai multe despre creștinii de extremă dreaptă, iar Patrik, împreună cu câțiva ziariști de la ediția online, ținea legătura cu poliția și cu anchetatorii.

A intrat în arhiva ziarului, după care a căutat pe net informații despre Caroline von Behring.

Era extrem de discretă, ținând cont de faptul că era o persoană atât de influentă, gândi Annika.

Lucrase tot timpul la Institutul Karolinska. Apărea în presă doar în legătură cu munca ei. Relatări scurte despre promoții, mici citate la anunțarea câștigătorilor Premiului pentru Medicină.

Doar săptămânile trecute îi fusese legat numele de vreo controversă – acordarea premiului de anul acela lui Wiesel și lui Watson.

A trecut rapid prin dezbaterea despre cercetările cuplului W&W, legate de celulele stem.

Unele articole susțineau că Institutul Karolinska era mâna diavolului, corupt, părtinitor și total imoral. Pe un site american a găsit o caricatură a lui von Behring cu coarne și coadă, iar în alta, Alfred Nobel apărea ca unul dintre monștrii lui Frankenstein, cu subtitlul: *Asta vrea Comitetul*?

Mai erau articole înfocate în favoarea deciziei, scrise de tot felul de eroi a căror intenție era să scape omenirea de toate bolile.

Întrebarea care se punea era următoarea: cât este de acceptabil să fie folosite ovulele rămase de la inseminarea artificială, să li se adapteze celule stem și să fie folosite în cercetări? Asta era tehnica, cunoscută drept donare terapeutică, folosită de oamenii de știință pentru a obține Oaia Dolly.

Cel mai fervent susținător în Statele Unite al celulelor stem fusese Christopher Reeve, acum mort, care-și frânsese gâtul într-un accident de călărie. Împreună cu șapte oameni de știință, l-a dat în judecată pe președintele Bush pentru că a oprit cercetările în domeniu. Reeve a sperat până în ultimul moment că noua tehnică l-ar putea ajuta să umble din nou.

Annika a continuat căutarea prin masa imensă de informații de pe internet. Oare cum se descurcase înainte de apariția netului?

A dat peste un articol de fond despre o carte intitulată *Etică și tehnologie genetică*: *perspective filosofice și religioase asupra tehnologiei genetice, a cercetării celulelor stem și a clonării,*

care spunea că grupurile catolice și cele protestante opun cea mai puternică rezistență. Cultura occidentală a devenit atât de individualizată, încât se consideră că embrionii au drepturi umane.

Iudaismul, de cealaltă parte, nu pare să aibă probleme cu modificarea embrionilor umani. Posibilitatea de a salva vieți este percepută ca fiind mai importantă decât drepturile embrionilor. Ființele umane acționează ca ajutoare ale lui Dumnezeu în scopul îmbunătățirii creației; datoria noastră este de a fi fertili, de a ne înmulți și popula pământul și în cele din urmă de a-l lua în stăpânire. Iar dacă cercetările genetice ne ajută, cu atât mai bine.

Chiar și Islamul pare să fie de acord că cercetările legate de celulele stem sunt rezonabile. Majoritatea experților religioși permit astfel de cercetări, atâta vreme cât sunt în beneficiul umanității. În lumea lor, embrionul devine o ființă umană completă doar atunci când dobândește suflet, ceea ce se întâmplă la 120 de zile după concepție.

Dacă Al-Qaida era amestecată, motivul nu erau eprubetele lui Wiesel, a gândit Annika, revenind la Caroline von Behring.

Femeia era înregistrată în cartea de telefoane cu trei numere. Era înregistrată împreună cu soțul ei, Knut Hjalmarsson. Adresa lor de acasă era în Lärkstan, în cartierul Östermalm din Stockholm. O zonă bună a orașului.

Annika a sunat la toate trei. Primul a redirecționat-o la un celular închis, preluat de serviciul de mesagerie anonimă al rețelei Telia. Al doilea era conectat la un fax. Al treilea a sunat în gol de 20 de ori.

A închis telefonul și a oftat; era clar că n-avea cum să scoată un articol așa. S-a uitat la ceas: douăsprezece și jumătate. Trebuia să ia copiii la cinci, cel târziu. Trebuia să se ducă la cumpărături, azi era rândul ei să gătească. Și era vineri, ceea ce însemna că totul trebuia să fie puțin mai special decât în alte zile. A oftat din nou, a ridicat receptorul și a comandat un taxi.

•

Se făcuse și mai frig. Parcă nu mai ningea atât de tare, dar asta era din cauză că fulgii se răriseră. Se roteau în vântul întețit, făcându-i pe oamenii de pe trotuare să tremure și să-și ridice gulerele și glugile. Ca o masă negru-cenușie alunecau înainte prin zloată. Annika s-a lăsat pe spătarul banchetei și a

închis ochii ca să nu-i mai vadă.

Simțea cum se estompează realitatea și a lăsat-o să-i scape. A moțăit chiar, cu capul pe tetieră, în timp ce mașina-și făcea drum prin traficul aglomerat. A dormit cu gura deschisă tot drumul până la Institutul Karolinska de la Solna, în afara orașului.

S-a trezit cu o tresărire atunci când șoferul a luat curba strânsă în campusul universității. A plătit, ușor ametită și s-a văzut în fața unei clădiri joase, de două etaje, din cărămidă roșu-maronie, cu ferestre alungite.

Forumul Nobel, la numărul unu, *Nobels väg.*

S-a îndreptat către ușă și a sunat la intercom.

•

Clădirea părea rece și pustie, parcă era toată în doliu. S-a îndreptat către birourile Nobel și era gata să bată la ușă, când o femeie nearanjată, roșie de plâns a ieșit în prag.

— Ce vrei?

Era scundă, rotundă, avea părul roșu-henna și purta o bluză albă și pantaloni deschiși la culoare.

Annika a avut același sentiment de disconfort, pe care-l avea ori de câte ori avea de-a face cu rude sau colegi ai persoanelor care muriseră înainte de vreme.

— Aș vrea să te întreb câte ceva despre Caroline von Behring, a spus și deodată nu mai știa ce să facă cu mâinile.

Femeia și-a tras nasul și a privit-o neîncrezătoare.

— De ce? Ce fel de întrebări?

Annika și-a lăsat geanta jos și i-a întins mâna.

— Annika Bengtzon, a spus și a pășit în birou. De la *Kvällspressen.* Normal că trebuie să scriem despre evenimentele de la dineul de aseară și de aceea am vrea să scriem despre Caroline von Behring.

Femeia i-a strâns mâna, ezitantă.

— Înțeleg. Și ce vrei să scrii?

— Se pare că a avut o viață privată foarte retrasă. Bineînțeles că vom respecta acest lucru. Dar a jucat un rol foarte public în viața profesională și aș vrea să-ți pun câteva întrebări despre munca și poziția ei de președintă a Comitetului Nobel.

— Cum m-ai găsit? a întrebat femeia.

Annika i-a arătat plăcuța de pe ușă – Sediul Nobel.

— Nu, nu, a continuat femeia, scoțând o batistă din buzunar și

suflându-și nasul. Nu lucrez aici.

A luat din nou mâna Annikăi.

— Birgitta, Birgitta Larsén. Fac parte din rețeaua lui Carrie. Sau, am făcut... presupun. Rețeaua există, doar că nu mai e a lui Carrie. Nu știu cum să-ți spun, dar cred că – dumneata lucrezi cu cuvintele, nu-i așa?

Annika se gândea cum să-i răspundă cât mai bine, dar Brigittei nu-i prea păsa, de fapt.

— Aici lucrează personalul, a continuat femeia, arătând cu mâna spre spatele ei, apoi a luat-o pe coridor. Din Adunare și Comitet fac parte profesori activi, care sunt în diverse clădiri din campus. Ce anume vrei să știi?

S-a oprit și a privit-o pe Annika, de parcă abia o văzuse.

— Aș vrea să stau de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe Caroline. Cineva care poate să-mi spună cum era ca om și coleg.

Birgitta Larsén s-a întors pe călcâie.

— Bine, a răspuns ea, hai să găsim un loc unde să stăm jos.

A luat-o înainte pe coridor, tocurile îi ciocăneau și Annika s-a luat după ea, simțindu-se ciudat de amorțită. Simțea efectele moțăielii din taxi și nu se putea dezmetici.

Aproape de intrare, Birgitta Larsén a făcut la stânga și a intrat într-o sală de conferințe fără personalitate, în care era un retroproiector și un televizor mic, pe roți.

— Sala asta e folosită pentru ședințe mici, de exemplu când se reunește Comitetul Nobel. Lucrarea se cheamă *Oglinda,* arătând spre niște pătrate albe și negre, pe peretele de răsărit.

Annika a aruncat o privire în sală; ochii i s-au oprit asupra unei ferestre, plasată foarte ciudat, într-un colț al unui perete mare.

Deja se întuneca; lumina de afară era cenușie, aproape ca grafitul.

— Lucrezi la Institutul Karolinska, nu? a întrebat-o, așezându-se la masa rotundă.

— Sunt profesoară la FBI – Departamentul de fiziologie și biofizică, a explicat ea când a văzut că Annika nu pricepea. Carrie lucra la imunologie, la MEM, Departamentul de epidemiologie medicală și biologie moleculară.

— Cât de bine o cunoșteai? a întrebat Annika, ținându-și carnețelul în poală.

Femeia s-a oprit lângă televizor, la fereastră și privea la

zăpada care se topea.

— Ne-am luat doctoratul în același timp. Am fost mai mulți care l-am luat în aceeași lună, o bună parte eram femei. Era un lucru neobișnuit la vremea aia, deși sunt numai douășcinci de ani de-atunci.

S-a întors s-o privească pe Annika.

— E groaznic cât de repede trece vremea, nu?

Annika a dat din cap, fără să spună nimic.

— Caroline era cea mai tânără, bineînțeles, a adăugat Birgitta Larsén, mereu a fost.

— Avea foarte mult succes, din câte înțeleg.

Birgitta Larsén s-a așezat pe colțul unei măsuțe mici.

— Avea mult succes, da, se poate spune și așa, a răspuns cu o voce obosită. Era unul din imunologii cei mai importanți din Europa, încă de la începutul anilor ’80, chiar dacă aici, în Suedia, lucrul ăsta nu era recunoscut.

— În ce domeniu făcea cercetări?

— Primul succes l-a avut în octombrie 1986, cu un articol în *Science,* care a fost primit foarte bine de toată comunitatea științifică. A mers mai departe și a dezvoltat descoperirea lui Hood și Tonegawa, referitoare la identificarea genelor de imunoglobulină.

Birgitta Larsén s-a uitat la Annika, să vadă dacă pricepe ce-i spune, ceea ce nu s-a întâmplat, însă.

— Receptorii celulari T, a adăugat ea, pentru care Tonegawa a luat Nobelul.

Annika a dat din cap, deși habar nu avea și și-a notat în grabă în carnețel *tonigawa imuglobal celule T recept.*

— Și ați rămas prietene bune?

Birgitta Larsén și-a ridicat privirea către lucrarea de artă, *Oglinda,* și Annika a văzut cum ochii umflați de plâns i se umpleau din nou de lacrimi.

— Pentru totdeauna, a răspuns ea și și-a scos batista din nou. Cred c-o cunoșteam mai bine decât oricine.

Annika și-a privit carnetul; știa că nu mai putea da înapoi acum, trebuia să obțină oricât de multe informații de la femeia asta plânsă și în stare de șoc.

— Cum era, ca om?

Dintr-odată, Birgitta Larsén a râs.

— Orgolioasă, a spus tare. Caroline era născută Andersson, și-

a luat numele von Behring de la primul soț. A păstrat numele când s-a căsătorit cu Knut, un nume ca Hjalmarsson nu-ți deschide nicio ușă în lumea medicală, da' von Behring, ho, ho! Era foarte mulțumită ca lumea să știe că se înrudea cu bătrânul Emil. Știi despre descoperirile lui, serul și vaccinurile, nu?

Annika a aprobat din cap.

— Bineînțeles că nu avea copii, dar asta știi deja. Nu c-ar fi avut ceva împotriva lor, dar nu s-a întâmplat niciodată și nu cred că a afectat-o prea tare. Sună ciudat?

Annika a respirat adânc înainte să răspundă, dar cercetătoarea a continuat:

— Carrie a trăit pentru munca ei și era o feministă convinsă. Întotdeauna avea grijă ca femeile din jurul ei să fie promovate, chiar dacă nu făcea mare tam-tam pe chestia asta. N-ar fi fost niciodată promovată președintă a Comitetului, dacă ar fi făcut – îți dai seama, nu?

Annika a continuat să dea din cap.

— Evident că-i era greu, uneori, să încerci să te lupți pentru femei, dar să n-o poți face deschis, pentru că dacă ar fi făcut-o și-ar fi pus în joc poziția și nu putea accepta așa ceva, nu? Eu cred că era mai bună ca exemplu decât ca luptătoare în sine, cred că toată lumea e de acord cu asta…

Birgitta Larsén a tăcut și a privit din nou pe fereastră. Era întuneric de-a binelea.

— Cum a primit Caroline criticile legate de decizia de a acorda premiul lui Wiesel și Watson?

Răspunsul femeii a venit pe un ton fără expresie.

— Carrie a fost cea care s-a zbătut pentru premiul lor. Era conștientă că toată Adunarea avea să intre la apă, dar n-a renunțat.

— Crezi că atacul a avut ceva de-a face cu premiul?

Birgitta Larsén a privit-o de parcă o vedea pentru prima oară.

— Ce-ai spus? a răspuns cu o expresie dură.

Annika s-a simțit dintr-odată lipsită de tact și a înghițit.

— Sau crezi c-a fost un simplu accident? Că ținta a fost Wiesel și Caroline s-a aflat din întâmplare în momentul nepotrivit la locul nepotrivit?

Femeia s-a sculat în picioare cu o mică smucitură și a privit-o țintă pe Annika.

— Nu cred că-mi place ce insinuezi, a spus ea, pe un ton dur,

cu lacrimi în ochi. Te rog să pleci acum.

— Ce am spus greșit? a întrebat-o ziarista, surprinsă. Te-am supărat?

— Te rog să părăsești acum clădirea!

Annika și-a strâns lucrurile.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, a mai adăugat, dar femeia îi întorsese spatele și privea pe fereastră.

•

Ninsoarea se oprise de tot, dar fusese înlocuită de un îngheț pătrunzător.

Picioarele i-au înghețat bocnă cât timp a așteptat taxiul.

— *Kvällspressen,* a spus șoferul, când i-a dat adresa. Părerea mea e că scrieți o grămadă de rahaturi în ziarul ăla – parcă e un reality show, femei goale și politicieni dubioși mereu. Nu-l citesc niciodată.

— Păi, atunci, cum știi ce scriem? l-a întrebat Annika, obosită, în timp ce-și scotea mobilul din geantă.

— Uite că știu și mai aveți și o groază de minciuni despre musulmani. Că violează femei și pun bombe…

Omul era imigrant, avea un accent foarte puternic.

— Ieri am avut un articol care spunea că cei mai mulți cercetători musulmani sunt de acord cu cercetările legate de celulele stem, deoarece Coranul recunoaște că cercetarea este benefică omenirii, a mințit Annika. Te rog închide radioul, vreau să dau un telefon.

Șoferul a închis radioul și n-a mai scos un cuvânt.

— Cum a mers conferința de presă? a întrebat ea, când i-a răspuns Berit.

— Poliția colaborează cu colegii din Germania și ne-au dat de înțeles că sunt pe cale să facă o arestare. Spike a avut dreptate când a zis că poliția așteaptă să se întâmple ceva. Mai spun că nu abandonează alte piste și că își continuă anchetele pe alte fronturi. La tine cum a mers?

— OK. Am vorbit cu o colegă de-a ei, care era tare întoarsă pe dos. O să scriu ceva scurt. Da’ ce înseamnă „alte fronturi”?

— După câte înțeleg eu, investighează grupuri apropiate de Al-Qaida. Bănuiala lor e că ținta era evreul și că moartea Carolinei a fost un accident.

Taxiul se îndrepta spre strada Solna, dincolo de autostrada Essinge. Traficul stătea pe loc în ambele sensuri, așa că Annika

s-a uitat la ceas. Trei și un sfert, începuse aglomerația de vineri.

— Nu cred nicio secundă chestia asta cu Al-Qaida, a spus Annika. Dacă Al-Qaida ar fi vrut să atace dineul Nobel, ar fi aruncat toată Primăria în aer. Nu se bagă niciodată în atacuri asupra unei singure persoane, după care fug pentru că au împușcat *pe cine nu trebuie.*

La capătul celălalt al firului, Berit a oftat.

— Știu, da' ce să facem? La asta lucrează poliția acum, despre asta trebuie să scriem.

— Putem găsi pe cineva care crede că-i o mare prostie, a răspuns Annika. Cineva care poate face o paralelă cu Hans Holmér[12] și felul în care toți s-au concentrat pe kurzi după moartea lui Olof Palme.

Nu mai era niciun secret pentru nimeni faptul că asasinul premierului suedez nu a fost găsit întâi și întâi pentru că șeful anchetei și-a petrecut primul an închis în birou, unde a țesut diverse teorii conspiraționiste, care implicau PKK-ul, mișcarea kurdă de independență.

— Și care ar fi șansele ca un astfel de articol să fie publicat? a întrebat Berit plictisită; Annika știa că avea dreptate. Într-un moment ca ăsta ziarul n-ar publica niciodată un articol critic despre poliție: rezultatul ar fi simplu – poliția ar începe să vorbească doar cu concurența lor și ei ar rămâne pe dinafară.

— Ne întâlnim în birou? a întrebat Annika.

— Cred că mai durează. Mă duc să-l vizitez pe polițist. Lucrezi în weekend?

— Încă nu mi-a cerut nimeni, a răspuns Annika.

— Mai bine. Ține-te departe, i-a spus Berit, gata să închidă.

— Încă ceva. De ce ar vrea cineva s-o omoare pe Caroline von Behring?

— Să sperăm că „alte fronturi", cum zice poliția, sunt suficient de cuprinzătoare, ca să răspundă și la întrebarea asta..., i-a răspuns Berit.

•

Annika a luat-o pe Ellen de la grădiniță doar cu un sfert de oră întârziere. Fetița dormise la prânz, ceea ce însemna că o să stea

[12] Hans Holmér: Director al Serviciului Național de Informații și ulterior director administrativ al Poliției din Stockholm. A devenit foarte cunoscut, mai ales în calitatea de șef al echipei speciale de anchetă în cazul morții premierului Olof Palme, când a hotărât să îndrepte cercetările către anumite grupuri de imigranți, în special cei kurzi. (*N.t*).

trează jumătate de noapte.

Școala lui Kalle era în clădirea alăturată. S-a prăbușit la pământ când a trebuit să-și pună haina.

— Mai bine eram mort! s-a văitat el și Annika și-a lăsat geanta jos, s-a așezat pe băncuța joasă și l-a luat în brațe.

— Știi că-l iubesc pe băiețelul meu special, i-a șoptit, legănându-l. Știi bine că ești ce-am mai scump pe lume. Ți-a mers bine azi?

— Toți sunt niște tâmpiți! a strigat băiețelul. Toți sunt niște tâmpiți și tu ești cea mai tâmpită și mai bine eram *mort*!

Annika amuțise când băiatul și-a manifestat aceeași dorință, prima dată. Discuția cu o soră de la clinica de copii a mai liniștit-o: la șase ani copiii trec printr-o mică pubertate, cu schimbări bruște de dispoziție, care iau uneori forme extrem de dramatice.

Acum Ellen, care avea patru ani, stătea lângă ei tăcută și se uita la fratele ei cu ochi mari. Annika a luat-o și pe ea în brațe.

— Vreți să mergeți la cumpărături cu mine? Și puteți să vă alegeți niște chipsuri și bomboane!

Kalle și-a șters lacrimile și-a început să se agite ca un vierme.

— *Eu* aleg bomboanele! Și vreau și *suc*!

Annika l-a apucat de haină și l-a zgâlțâit.

— Nu mai țipa, a spus ea, puțin prea tare. Tu-ți alegi bomboanele tale și Ellen pe-ale ei. Da’ azi nu primiți suc.

— Vreau un suc! a țipat băiatul, luptându-se să se elibereze din strânsoare.

— Kalle, i-a spus Annika, încercând să nu strige. Kalle, te potolești, că altfel nu primești niciun fel de bomboane. Mă auzi? Ți-aduci aminte ce-ai pățit data trecută?

Copilul s-a îndreptat, a deschis ochii mari și respirația i s-a mai calmat.

— N-am avut voie bomboane, a răspuns și a început să-i tremure buza de jos.

— Exact. Dar azi o să primești, pentru că te-ai potolit cu țipatu’ și pentru că nu mai ceri suc. OK?

Copilul a dat din cap, iar Annika s-a întors spre fetiță.

— Cum ți-a mers azi, drăguțo? a întrebat-o și a sărutat-o pe frunte.

— Ți-am făcut un desen, mami, a spus și a cuprins-o cu brațele după gât.

— Ce frumos, a șoptit Annika, simțind cum i se umplu ochii de

lacrimi de oboseală.

Și-au făcut cumpărăturile într-un haos total, la magazinul de la colțul străzii Kungsholmsgatan cu Scheelegatan. Ellen și-a scăpat bomboanele pe jos și, în secunda următoare, au fost călcate de roțile unui cărucior, iar Kalle a mai făcut o scenă pentru că nu avea voie să-și cumpere suc.

Fruntea Annikăi era plină de broboane de transpirație când, în sfârșit, a tras ultima sacoșă de cumpărături din lift.

— Dacă deschideți televizorul, în câteva minute începe programul pentru copii, a strigat în urma lor.

Le-a atârnat hainele în cuier și le-a aliniat ghetuțele sub bancheta din hol, după care a dus cumpărăturile în bucătărie și le-a desfăcut.

La dracu', uitase să ia sare.

A curățat cartofii, a tăiat câteva cepe și a tăiat cotletele de porc în fâșii. În timp ce cartofii fierbeau, a prăjit ceapa până s-a făcut transparentă, apoi le-a pus pe toate într-un vas termorezistent. După aceea, pentru că nu avea sare, a prăjit carnea împreună cu niște bacon; a folosit sarea rămasă în tigaie și a diluat-o cu puțină smântână.

Tocmai terminase de pus masa și de aprins lumânările când Thomas a intrat pe ușă.

A venit în bucătărie, desfăcându-și cravata.

— Cred că-s pe drumul cel bun, i-a spus și a sărutat-o pe obraz. Jobul ăsta e făcut pentru mine. CV-ul meu e perfect și, cu contactele pe care le am în departament, nu văd cum mi-ar putea-o lua cineva înainte. N-ai făcut salată?

Stătea lângă masă și se uita la ce gătise Annika.

— Credeam că ne-am înțeles să mâncăm ceva verde la fiecare masă, a spus el, întorcându-se cu fața spre ea.

— Da, așa e.

Și mie mi-a mers excepțional azi, a gândit ea. Am fost la Institutul Karolinska și am vorbit cu colega unei victime. Poliția e pe cale să aresteze un grup terorist german, eu m-am dus la cumpărături și după aia am gătit.

Dar din gură i-a ieșit:

— Vezi tu de copii până fac eu salata?

S-a întors spre frigider, cu lacrimile în gât.

Sâmbătă, 12 decembrie

Jemal Ali Ahmed a fost smuls din somn de un zgomot înfiorător și o lumină orbitoare. Într-o clipă a știut ce se întâmpla, i-o striga toată ființa lui: era o lovitură planificată. Începuse războiul și casa i-a sărit în aer, doar că nu era casa părintească, casa copilăriei, în munți, mai sus de Al Azraq ash Shamali; auzea caprele zbierând și bârnele trosnind.

Copiii, a gândit el, întinzând mâinile în lumina care-l ardea, Allah, păzește-mi fetele, ai grijă de fetele mele…

Înainte să-și dea seama unde se afla, s-a ridicat în picioare și s-a rostogolit neajutorat din patul improvizat – slavă cerului, era în apartament.

Surprinderea a înlocuit pentru o secundă panica. Ce se întâmpla cu casa lui? Unde îi era nevasta?

— Fatima, a strigat, dar fumul i-a înecat vocea.

Era înconjurat de o lumină groaznică, orbitoare, care îi dizolvase toate simțurile. Zgomotul se propaga prin casă în valuri, nu se mai sfârșea. Îl durea groaznic nasul și ochii îi șiroiau.

— Jemal! a strigat soția lui, de undeva din stânga, arde casa!

Ăsta nu-i foc. E altceva, a gândit el.

— Jemal, a țipat ea din nou, cu vocea plină de groază. Fetele, Jemal, scoate fetele…

A închis ochii din cauza luminii chinuitoare și s-a târât în pijama până în ușa de la living. Orice-ar fi fost, trebuia să scoată fetele până nu era prea târziu! Se mișca atât de greu, ca într-un coșmar. A încercat să le strige, dar vocea i se oprea în gât și nu ieșea niciun sunet. A început să plângă și a încercat să se sprijine de tocul ușii.

— Sabrina, vine tata, dar a realizat că nu era tocul ușii, ci o formă întunecată care îndrepta o armă automată înspre el; a urlat până ce a simțit că funcțiile organismului au cedat și și-a golit intestinele în pantalonii de pijama.

•

Thomas ținea în sus paginile de sport ale ziarului de dimineață, ca pe un scut împotriva întregii lumi, în timp ce copiii se ciorovăiau pe un sandvici. Annika încerca să citească secțiunea de știri, dar a renunțat când Ellen a vărsat ciocolata

cu lapte pe covor.

— Știți ce? Faceți curățenie amândoi și după aia vă duceți să vă spălați și să vă îmbrăcați, le-a spus ea.

— Da’ de ce trebuie să fac eu curat? a întrebat Kalle. *Ea* l-a vărsat.

— Ia hârtie! a spus Annika și i-a întins câteva bucăți de prosop de hârtie. Șterge. Ellen, hârtie. Șterge tot.

— Ții minte că mergem să bem vin fiert azi? a zis Thomas din spatele ziarului.

Copiii au strâns murdăria și au aruncat prosoapele în coșul de gunoi, Annika și-a luat sandviciul, ceașca de cafea și ziarul și s-a mutat în living. A întins ziarul pe măsuța de cafea și a deschis televizorul.

O armată de polițiști în echipament de asalt au umplut ecranul, au trecut pe lângă camera de filmat și au intrat într-un apartament. Imaginea s-a zgâlțâit, era mult zgomot, după aceea ecranul s-a făcut complet alb. În colțul din stânga sus se putea citi: BANDHAGEN, AZI-DIMINEAȚĂ.

— Ce dracu’? și Annika și-a lăsat sandviciul pe farfurie. Thomas, ai văzut asta?

Drept răspuns, a auzit dușul pornind.

O voce impersonală anunța că Unitatea de reacție rapidă a Poliției a spart ușa unei proprietăți închiriate din cartierul Bandhagen, sâmbătă la ora 6:18. Polițiști în echipament de asalt au pătruns în apartament și i-au găsit dormind pe suspecții de terorism. Capul celulei a fost prins dormind pe patul improvizat din living, iar cele două fiice adolescente dormeau în camerele lor.

Pe ecran se derulau imagini cu o femeie în cămașă de noapte, escortată spre o dubă a poliției.

— Să fie al dracu’, a spus Annika, privind fix la televizor. Au înnebunit de tot. Uită-te la femeia aia, n-are nimic în picioare. Thomas!

Prezentatorul a revenit pe ecran și a explicat că arestările de dimineață aveau o legătură directă cu atacul de la dineul Nobel, deși poliția nu a precizat încă despre ce legătură era vorba. Serviciul de informații a dat foarte puține date despre întreaga operație.

Bineînțeles că poliția înregistrase operațiunea și că a distribuit înregistrarea atât la televiziunea suedeză, cât și la TV4, la timp

pentru a prinde știrile de dimineață.

Thomas a venit în living, cu periuța de dinți în gură.

— Ce s-a întâmplat?

— Du-te și scuipă ce-ai în gură, i-a răspuns Annika, iar el a dispărut în baie.

A urmat un reportaj înregistrat, cineva de la Serviciul de securitate al poliției dădea explicații referitoare la faptul că operațiunea se desfășura în conformitate cu regulamentele aplicabile acestui fel de situații.

— Toate autoritățile polițienești au obligația de a informa imediat Serviciul Național de Poliție, prin intermediul centrului de comunicații naționale, dacă pe raza lor de acțiune a fost comis vreun act terorist sau dacă există date că un astfel de atac este iminent, a continuat bărbatul de la Serviciul de securitate.

— Așadar, nu există nicio îndoială în acest caz? a întrebat o voce respectuoasă de reporter.

— Nicio îndoială, a venit răspunsul ofițerului. Nu a existat nicio îndoială, deoarece ne temeam de un atac terorist și deoarece paragraful trei din regulament prevede că principala responsabilitate a unității naționale de urgență este aceea „de a combate acte de terorism înăuntrul granițelor naționale”.

A încheiat spunând că operațiunea a fost considerată sută la sută un succes.

După aia au dat din nou imaginile dramatice.

La început, clădirea era în totală beznă, greu vizibilă pe cerul nopții.

A urmat grenada de diversiune, detonată la etajul doi, o explozie uriașă, care a izbucnit în fața obiectivului aparatului de filmat și a albit tot ecranul timp de câteva secunde. La ferestre se mișcau umbre; camera de filmat a tremurat. Un șir de dube blindate, ale poliției, a frânat brusc în fața ușii, din mașini au început să curgă polițiști în echipament de asalt, cu armele automate pregătite.

Kalle a venit în cameră și s-a cuibărit lângă ea; l-a cuprins cu brațele, fără a-și dezlipi ochii de pe ecran.

— Ce fac, mami? a întrebat copilul, văzând-o atât de concentrată.

— Poliția a ridicat o familie ca să le pună niște întrebări.

— Și oamenii ăștia sunt periculoși?

Annika a oftat.

— Nu știu, dragule, da’ nu cred. Oricum, fetele nu sunt, în niciun caz. Da’ tu ce crezi? Ți se pare că arată periculos?

Două adolescente pe jumătate goale, cu cătușe la mâini, era împinse spre două dube diferite.

Copilul a dat din cap.

— Cred că arată speriate.

A sunat telefonul și băiatul a folosit prilejul pentru a fugi din cameră. Era Berit.

— Ai auzit ce s-a întâmplat în Bandhagen? a întrebat ea.

— E la televizor acum. Auzi, care-i legătura cu crima de la Premiile Nobel, despre care zic ei?

— De asta te sun, i-a răspuns Berit. N-ai auzit nimic?

— Eu? Abia m-am trezit. Ce spune poliția?

— Afacerile interne.

— Vai, nu, a oftat Annika. Cineva a strâns șurubul și i-a forțat să găsească ceva.

— Probabil; asta în cazul în care mama nu seamănă cu portretul-robot la care ai contribuit și tu. Imaginea e proastă, dar poate îi vezi fața?

Annika a deschis gura să răspundă, dar s-a oprit.

Ce putea spune? Cât de mult avea voie să confirme sau să nege?

— Știi că au dat portretul-robot și că nu seamănă deloc, a răspuns Annika, precaută. Și nu mi-e clar dacă am voie să spun ceva.

Berit a oftat încet.

— E al naibii de complicat, a spus ea. Îmi dau seama că ești într-o situație imposibilă, care ne face și nouă viața grea. Trebuie să mergem pe vârfuri în jurul tău, să-ncercăm să aflăm lucruri pe care tu le știi deja.

— Fii atentă, i-a răspuns Annika, îndreptându-și spatele. Nu știu nimic altceva decât că o femeie m-a călcat pe picior când dansam în Sala Aurie. Poliția nu mi-a spus nimic despre Bandhagen sau Berlin; n-am habar ce pun la cale. Simplul fapt că am fost acolo nu mă împiedică să scriu despre caz.

A auzit-o pe Berit fâșâind ceva la celălalt capăt al firului.

— Știu, a spus ea, calm. Cred c-ar fi bine s-o iei mai încet weekendul ăsta. Patrik se ocupă de poliție și eu de restul, așa că ne vedem luni?

S-a lăsat o liniște ciudată.

— Sigur, i-a răspuns Annika. Bine.

A închis telefonul cu un gol greu de descris.

Când a mai sunat-o cineva să-i spună că nu trebuia *să lucreze*?

— Cine era? a întrebat-o Thomas din ușă, ștergându-și cu prosopul bărbia proaspăt bărbierită.

— Berit, de la ziar, a…

Thomas a lăsat să-i cadă prosopul pe jos.

— E al dracu' de tipic, a exclamat el. Tocmai când am hotărât să mergem azi la ai mei la un vin fiert, bineînțeles că tu trebuie să te duci la muncă. *Știam* eu!

— Știi care-i treaba, nu trebuie să mă duc la muncă, i-a răspuns Annika, ridicându-se de pe canapea. A luat de pe jos prosopul lui Thomas și când i l-a întins a văzut pe el o mică urmă de sânge de la bărbierit. Thomas i-a întors spatele fără să ia prosopul, iar ea s-a uitat la umerii lui lați, în timp ce dispărea în baie. A stat acolo un timp și a simțit cum un ghem de sentimente contradictorii îi macină stomacul. Cât de mult voia să se poată apropia de el. Cât de mult ura aroganța lui, care creștea pe zi ce trece. Cât de tare se înfuria când se gândea la el fiind împreună cu Sophia Grenborg, curva aia mică și blondă de la consiliul districtual.

Avuseseră o legătură, dar Annika l-a obligat să-i pună capăt.

E gata, s-a terminat, gândi ea. Toate-s în ordine, din nou.

•

Vizita la socri, la Vaxholm[13], s-a dovedit încordată, exact cum s-a temut. Vila lor, de la începutul secolului, dădea pe-afară de vecini entuziaști, în sacouri și cu pantofii bine lustruiți. Annika a făcut turul casei, cu un copil de fiecare mână. Erau frumos îmbrăcați, pieptănați și supuși. Înghesuiala era atât de mare la fiecare ușă, încât în curând s-au creat blocaje. A simțit cum începe să-i curgă transpirația sub sâni și pe palmele copiilor; în curând mânuțele lor aveau să devină atât de alunecoase, că n-o să-i mai poată ține.

Mulți oaspeți făceau parte din asociația firmelor active pe plan local, în care tatăl lui Thomas fusese membru în consiliul de conducere peste 30 de ani. S-a vorbit despre turiști: câți au venit, cum să atragă mai mulți. S-a bârfit despre firmele

[13] Vaxholm: orășel în districtul Stockholm. (*N.t.*).

deschise doar în lunile de vară, care fură clienți de la cele deschise tot anul. S-a mai povestit despre piața de Crăciun, care mai era deschisă încă o săptămână.

Și, caz rar, s-a vorbit despre evenimentele la zi.

— E-o treabă bună că i-au prins pe teroriștii ăia de la Nobel, îi spunea o femeie cu părul bleu cendré alteia, cu părul alb, în vreme ce Annika trecea pe lângă ele, încercând să vâneze ceva de mâncare pentru copii.

— Poți să-ți imaginezi, Al Qaida la Stockholm? spunea un bărbat. Cine știe, poate că sunt și aici, în Vaxholm!

Și-a continuat drumul, împingându-i pe copii înspre bucătărie.

— Da, da, să fim cinstiți, dineurile alea de la Nobeluri sunt mult supraapreciate… Până primești mâncarea, e rece ca gheața.

Vorbele veneau de la unul din musafirii mai tineri, un tip obez, care lucra la banca unde era și fosta nevastă a lui Thomas.

— Nu, nu-i adevărat, a spus Annika, oprindu-se. Astea sunt povești împrăștiate de cei care n-au fost niciodată invitați.

În jurul ei, conversația s-a oprit și un grup de bărbați au privit-o, surprinși.

— Înțeleg, i-a răspuns bărbatul cel obez, uitându-se urât la jeanșii ei negri și la jacheta prea mare pentru ea. Adică știi tu mai bine?

— Mâncarea e caldă. Proastă, dar caldă, a continuat Annika, trăgând copiii după ea în bucătărie.

Și acolo era plin, majoritatea femei, cu pantofi comozi și rochii îngrijite. Discutau, râdeau și gesticulau cu paharele, pline acum cu vin de Burgundia, obligatoriu după vinul fiert.

— Annika, mă ajuți să duc tăvile astea? a rugat-o Doris, soacra ei. Nu mă descurc singură, știi cum mă doare șoldul…

Lângă ea se afla Eleonor, fosta soție a lui Thomas. Eleonor și soacră-sa țînuseră legătura după divorț, ceea ce o făcuse pe Annika să se simtă și mai prost.

— Copiii trebuie să mănânce întâi ceva, i-a răspuns ea, prefăcându-se că n-o vede pe Eleonor. După aceea îți servesc musafirii cu plăcere. Pot să fac niște sandviciuri?

Buzele subțiri ale lui Doris au devenit și mai palide.

— Dar, draga mea, uite câtă mâncare avem, i-a spus Doris pe un ton rece.

Annika a aruncat o privire la tăvile de pe bufet: sandviciuri cu

hering, sandviciuri cu creveți, sandviciuri cu scoici.

S-a aplecat spre Kalle.

— L-ai văzut pe tati? l-a întrebat încet și băiatul a dat din cap.

Și-a luat copiii de mână și a pornit-o din nou prin marea de oameni.

Când l-a găsit în cele din urmă în cramă, transpirația îi curgea pe spate. Stătea de vorbă cu Martin, actualul soț al lui Eleonor.

Martin părea amuzat, iar Thomas nu era în largul lui și pe deasupra era ușor afumat.

— Problema n-ar fi că poliția urmărește grupurile criminale, a spus el, puțin cam tare și cu prea multă emfază, ceea ce l-a făcut să verse din pahar puțin vin fiert. Problema e că activitățile lor nu sunt reglementate și nu pot fi controlați, și că nu avem legislație care să stabilească modul în care poliția să gestioneze cantitatea de informații pe care o primește…

— Thomas, i-a spus Annika, încercând să-i atragă atenția, copiii trebuie să mănânce. Mă duc să le cumpăr ceva.

— Ne prefacem că nu avem nevoie de niște legi noi, dar asta nu înseamnă decât că ne băgăm capul în nisip…

— Thomas! Thomas, plec acasă cu copiii. Crezi că poate să te aducă cineva cu mașina în oraș mai târziu?

S-a întors spre ea și a privit-o, enervat de întrerupere.

— De ce? Unde te duci?

— Copiii trebuie să mănânce. Nu pot să le dau heringi și scoici.

Martin urmărea discuția amuzat; și-a încrucișat brațele și s-a rezemat de perete, omul de afaceri bogat, distrându-se la auzul grijilor mărunte ale clasei de mijloc.

— Nu poți să le dai altceva, sau să vezi dacă poți să le faci un sandvici?

În mod evident, Thomas era încurcat de apariția ei în cramă.

Annika și-a înghițit furia și sentimentul că nu era suficient de bună.

— Fă cum vrei, i-a spus ea.

S-a întors pe călcâie și a plecat, cu copiii după ea.

•

Annika s-a oprit la McDonald’s de pe E18, în drum spre Stockholm. Le-a luat copiilor câte un Happy Meal, dar ea n-a putut băga nimic în gură. După ce au mâncat aproape tot și și-au desfăcut jucăriile din plastic, i-a trimis la locul de joacă.

Și-a luat o cafea și s-a așezat lângă locul de joacă să răsfoiască ziarele de seară.

Celălalt ziar reușise să adune material pentru un supliment special și publicase pe prima pagină o fotografie a arestării familiei din Bandhagen. Articolul era semnat de Bosse. Și-a trecut degetul peste numele lui, iar apoi s-a uitat împrejur, jenată, să vadă dacă n-o observase cineva.

Kvällspressen nu avea nimic, cel puțin nu în ediția de dimineață. Nu-și făcea iluzii că ziarul la care lucra ar fi putut da dovadă de o judecată mai selectivă, sau că ar fi avut altă opinie față de știrile importante: mai simplu spus, nu au avut timp.

În afară de asta, ambele ziare aveau cam același lucru, cum te-ai fi putut aștepta. Ambele înghițiseră povestea cu terorismul german și pretindeau că Al-Qaida se afla în spatele atacului. Ambele ziare susțineau că Aaron Wiesel a fost ținta a atacului și că femeia fără noroc, Caroline von Behring, le-a stat în drum. Subtitlul fotografiei lui Bosse era folosit drept titlu pentru un articol despre viața Carolinei.

Scrie despre aceleași lucruri ca și mine, a gândit ea, după care i s-a făcut rușine de propriul sentimentalism.

Ziarul lui Bosse susținea că ancheta din Germania se apropia de final la primele ore ale dimineții, iar *Kvällspressen* cita trei surse anonime, care pretindeau că în seara precedentă trei bărbați fuseseră arestați la Berlin.

În ambele ziare, polițistul rănit povestea despre împușcăturile de pe malul lacului și arăta la fel în ambele fotografii. Se pare că Wiesel părăsise țara, destinația fiind necunoscută, însă.

Articolul Annikăi despre Carolina von Behring avea două coloane scurte și era publicat în încheierea materialului.

Ziarul celălalt mai avea două pagini duble, pline de schițe, comentarii și analize, care nu aduceau nimic nou.

Kvällspressen avea însă un lucru în plus.

Pe pagina de comentarii, un anume Profesor Lars-Henry Svensson, de la Institutul Karolinska, pretindea că cei din Comitetul Nobel erau lipsiți de etică și corupți, dar argumentația lui era ușor confuză și lipsită de structură.

Activitățile Institutului Karolinska sunt conduse de o serie de companii în căutare de profit, scria profesorul. *Prioritățile Comitetului Nobel în materie de cercetări legate de originea vieții sunt discutabile. Folosirea Premiului Nobel pentru orice fel*

de profit este condamnabilă din mai multe motive, primul fiind că este în discordanță cu testamentul lui Alfred Nobel...

— Mami, Kalle aruncă cu mingi în mine, a strigat Ellen din mijlocul grămezii de mingi.

— Aruncă și tu, i-a răspuns Annika și a continuat să citească:

Faptul că Watson și Wiesel au primit Premiul Nobel pentru medicină este cel puțin scandalos. Caroline von Behring a fost o adeptă înfocată a controversatelor cercetări legate de celulele stem și a făcut eforturi importante pentru ca Watson și Wiesel să primească premiul anul acesta. Ar fi cazul să ne punem întrebări referitoare la motivele ei. Nu trebuie pierdută din vedere dezbaterea legată de consecințele clonării terapeutice. Discuția despre etică și valoarea vieții omenești nu trebuie să moară odată cu Caroline von Behring.

Cine dracu' a acceptat articolul ăsta? s-a întrebat Annika. Era periculos de aproape de o calomnie la adresa moartei.

E foarte probabil că profesorul încercase să-și plaseze articolul în ziarul de dimineață, care era mai influent, apoi se dusese la celălalt ziar de seară, probabil că mai trecuse pe la câteva înainte să ajungă la ei; ceilalți trebuie că au avut motive foarte bune pentru a-l refuza.

— Mami! a strigat Kalle. Mă lovește!

Annika a strâns ziarele și le-a înghesuit în geantă.

— OK, a spus ea, ridicându-se. Știți ce-o să facem? O să mergem să vedem casa.

•

Se lăsase seara când a intrat încet cu mașina pe Vinterviksvägen, în Djursholm[14]. Drumul era îngust, cu petice de nisip de o parte și de alta a asfaltului.

A oprit mașina la bordură, a scos din viteză și a tras frâna de mână.

— Ce ziceți, copii, i-a întrebat, întorcându-se spre ei. V-ar plăcea să locuim aici?

Copiii și-au ridicat ochii din jocurile electronice și au privit oarecum confuzi spre vila albă, profilată pe întunericul cerului.

— Are leagăne? a întrebat Ellen.

— O să aveți fiecare leagănul vostru. Vreți să mergem să ne uităm?

— Putem să intrăm? a întrebat Kalle.

[14] Djursholm: cartier suburban în Stockholm. (*N.t.*).

Annika a privit din nou spre casă.

— Azi nu.

Vedere la mare. Grădină mare cu meri, parchet de stejar în toată casa, bucătărie și dining deschise, gresie albastră ca marea în amândouă băile, patru dormitoare.

Și-a amintit fotografiile din anunțul de pe internet, dormitorul în culori deschise, aerisit și spațiile largi.

— De ce nu putem să intrăm? a întrebat Kalle. Oamenii care stăteau aici s-au mutat, nu?

— Kalle, nu am cumpărat casa încă. Așa că nu avem chei. Putem să intrăm doar cu agentul de la agenția imobiliară și omul ăla nu e aici acum.

— Unde-i tati? a întrebat Ellen deodată, când și-a dat seama că Thomas nu era în mașină.

— Tati vine mai târziu, mai stă puțin la bunici.

A întors cheia în contact, motorul a murit și i-a înghițit întunericul.

— Mami, aprinde lumina! a spus Elen, care se temea de întuneric și Annika a aprins repede plafoniera.

— Cobor puțin să mă uit. Vreți să veniți și voi?

Amândoi copiii au ignorat-o, cufundați din nou în jocurile lor video.

Annika a deschis portiera și a pășit cu grijă pe asfaltul înghețat. Vântul bătea cu putere dinspre mare; simțea umiditatea, chiar dacă marea nu se vedea. „Vederea la mare” din anunț era de fapt o fâșie îngustă, vizibilă dintr-un singur dormitor de la etaj, dar asta nu conta prea mult.

A închis portiera în urma ei și s-a îndreptat spre gard.

Cu doar trei săptămâni în urmă descoperise o veche rețea maoistă în Luleå și în timpul investigației dăduse peste o pungă cu euro, ascunsă într-un cofret. Convertiți în coroane suedeze, banii făceau 128 de milioane. Anul următor, la sfârșitul lui aprilie, urma să primească a zecea parte din sumă drept recompensă pentru că predase banii. Cu alte cuvinte, 12,8 milioane de coroane.

Găsise casa din Djursholm înainte să-i pice pleașca. Era practic nouă, liniștită, plină de pace, doar 6,9 milioane.

A dat pe ea șase milioane jumate. Nimeni nu a oferit mai mult.

Contractele aveau să fie semnate la 1 mai, după ce-și va

primi recompensa. Își vor vinde apartamentul de pe Hantverkargatan la primăvară; luase deja legătura cu un agent imobiliar, care a evaluat casa. Era foarte posibil să ia cam trei milioane jumătate.

— Poate cumperi o șalupă, a spus Annika și s-a cuibărit mai bine în brațele lui Thomas.

El a sărutat-o și a ciupit-o de un sfârc.

— Ce-ar fi să mergem și să ne-ntindem puțin? i-a șoptit Thomas, dar ea s-a tras deoparte.

Nu putea, nu voia. Ori de câte ori el voia să facă sex, îi răsărea el înaintea ochilor, împreună cu Sophia Grenborg, sărutându-se în public, în fața magazinului NK, unde a dat peste ei din întâmplare. Își imagina mereu trupurile lor transpirate, fețele extatice.

— Mami, vreau pipi, i-a spus Ellen prin portiera crăpată.

Annika s-a întors la mașină.

— Hai, vino, că te ajut eu, și a scos fetița din scaunul de mașină.

A privit de jur-împrejur, în căutarea unui loc mai ferit, a privit spre cer, spre vârfurile copacilor, înspre clădiri. Cerul era curat, stelele se aprindeau una câte una. Liniștea era densă și întunecată.

Casa, casa ei, se afla la un colț de stradă. Era înconjurată de case în diferite stiluri, de la vile aristocrate, construite la începutul secolului trecut, până la clădiri mari, din cărămidă, din anii 1950, cu ferestre uriașe și subsoluri generoase. Se aprindeau luminile și ferestrele străluceau precum ochii de pisică în întuneric. Printre copacii desfrunziți se vedea casa de alături; terenurile erau mari toate, separate de tufișuri și gărdulețe.

I-a trecut un gând prin minte: casa ei era singura nouă. Și era printre cele mai mici, avea numai 190 de metri pătrați.

— Unde fac pipi, mami?

Annika a înconjurat mașina.

— Uite aici, nu ne vede nimeni.

În timp ce fetița își dădea jos dresul și se lăsa pe vine la marginea trotuarului, Annika a auzit motorul unei mașini. Sunetul creștea, mașina mergea repede.

Apoi au apărut farurile, care au tăiat întunericul și au trecut peste ea și peste mașina lor. Era un Mercedes de culoare

închisă, care venea cu faza mare. Și-a dus instinctiv mâna la ochi, dar mașina a virat.

A virat pe aleea de parcare, ceea ce urma să fie aleea *ei* de parcare, a trecut de casă, a luat-o pe iarbă până la casa vecină.

— Ce dracu'? s-a mirat Annika și a făcut câțiva pași spre gard.

— Mami, am terminat, i-a spus Ellen din spate.

— Treci în mașină că vin și eu imediat, și Annika s-a îndreptat spre aleea de parcare.

Era brăzdată de urme de roți, toate duceau spre casă și de acolo în mai multe direcții.

A făcut câțiva pași pe peluza înghețată, urmărind din ochi dârele roților.

Cele mai adânci și mai late duceau spre locul în care dispăruse Merțanul. Printre tufe a văzut luminile roșii ale stopurilor și a auzit cum s-a oprit motorul.

Un bărbat înalt, masiv, cu șapcă, s-a dat jos și a încuiat mașina. Apoi și-a ridicat privirea, parcă se uita fix la ea, ceea ce a făcut-o să se tragă instinctiv în tufe.

Probabil că o ia pe scurtătură fiindcă e goală casa. Cât de leneș.

Bărbatul și-a curățat cu grijă zăpada de pe tălpi și a intrat; era o vilă mare, de la începutul secolului trecut, plină de turnulețe și foișoare.

S-a uitat la iarbă din nou, încercând să deslușească în întuneric celelalte urme. Dispăreau pe alte terenuri, la alte case.

— Mami, când plecăm?

Insistența din glasul lui Kalle a făcut-o să abandoneze concluzia evidentă, referitoare la urme, înainte ca aceasta să se finalizeze.

— Acuma, i-a răspuns și s-a întors spre stradă.

Pe drum se apropia o femeie care plimba un câine.

— Bună seara, i-a spus femeia, cu un zâmbet timid.

— Bună seara, a răspuns Annika, dându-și seama că înghețase.

— Ai cumva idee dacă a fost vândută? a întrebat femeia, făcând semn cu capul spre casă.

— Da, eu am cumpărat-o.

Femeia s-a oprit, cumva surprinsă, iar câinele trăgea de lesă.

— Ce bine, a spus ea, scoțându-și mănușa și întinzându-i mâna. Ebba Romanova, locuiesc acolo.

Cu mâna în care ținea lesa a făcut un semn spre o casă din apropiere; Annika a observat o altă vilă impunătoare, cu verandă și o căsuță de vară în curte.

— Și el e Francesco, a adăugat ea, mângâind câinele.

— Ne mutăm abia în mai, a spus Annika, deschizând portiera.

— Oh, minunat. Aici e splendid în mai. Sper că o să fiți fericiți aici…

Annika a făcut un pas spre femeie, arătând cu degetul spre casa unde se oprise Merțanul.

— Ai cumva idee cine locuiește acolo?

Ebba Romanova i-a urmărit privirea.

— Ah, Wilhelm Hopkins, președintele asociației de proprietari.

A făcut o grimasă.

— E puțin cam excentric, a subliniat ea cu un zâmbet.

Annika nu s-a putut abține să nu râdă.

— Ei bine, pe curând, a spus doamna Romanova, după care și-a pus mănușa la loc și a pornit-o la drum.

Annika a ridicat mâna, voia s-o oprească și s-o întrebe ceva. Dar femeia deschisese deja poarta și intra în curte. Annika n-a mai apucat s-o întrebe nimic.

De ce mi-e curtea plină de urme de roți?

•

Traficul înspre oraș era lent. N-a găsit niciun loc de parcare în apropiere de Hantverkargatan și a ajuns în apropierea primăriei, unde a găsit un loc mai mult sau mai puțin legal. Copiii erau obosiți și înfrigurați, așa că a hotărât să ia autobuzul numărul 3 pentru cele două stații până acasă.

A privit către cer. Din oraș nu se vedeau niciodată stele. Niciodată liniște adevărată și niciodată întuneric.

Îmi place. E bine să nu fii niciodată singur, a gândit ea.

Privirea i s-a oprit asupra intrării principale din primărie, la vreo 20 de metri. Porțile grele erau închise; încă nu s-a spus nimic despre sălile de bal, cât timp vor mai rămâne sigilate.

Acum două zile, a gândit ea și a trecut-o un fior.

Au ajuns acasă la timp pentru doza zilnică de televizor – calendarul de Advent pentru copii.

S-a dus în bucătărie și l-a sunat pe Thomas pe mobil. Nu i-a răspuns. A pus masa și a scos câteva resturi din frigider, niște cotlete de ieri și ceva cârnați Stroganoff de joi.

Tocmai când punea cârnații în cuptorul cu microunde, a sunat

soneria.

Probabil că Thomas și-a uitat cheile, a gândit ea, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Dar era Anne Snapphane, prietena ei cea mai bună.

— Doamne, urăsc mutările, a spus Anne, prăbușindu-se pe bancheta din hol. Nu pot să cred că am atâtea lucruri, eu care nu sunt deloc materialistă.

— Hm, a oftat Annika, aruncând o privire spre jeanșii Armani și topul Donna Karan, pe care le purta prietena ei.

— Nu mă lua pe mine cu „hm”. Sunt aproape gata cu despachetatul. Poți să-ți imaginezi că am opt tăietoare de brânză? Nu-i ridicol? Și cutii pline cu viniluri… Apropo, nu vrei să te uiți prin ele, poate te interesează ceva? Ei, asta e…

A oftat în timp ce Annika și-a ridicat palmele într-un gest defensiv.

— Nu te-a încântat niciodată muzica prea tare, nu? a spus Anne.

— Miranda e cu Mehmet? a întrebat-o Annika, îndreptându-se spre bucătărie, unde cuptorul scotea semnale sonore.

Anne nu a răspuns din prima. A urmat-o în bucătărie și s-a rezemat de mașina de spălat vase, cu brațele încrucișate pe piept.

— Se joacă de-a familia fericită, cu el și cu logodnica lui gravidă, a răspuns ea cu voce joasă.

Annika a arătat înspre cârnați.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, vreau a mai mare sticlă de vin roșu.

A început să râdă când a văzut-o pe Annika îndreptându-și spatele.

— Glumesc. Nu mă mai ating. La urma urmei, am promis.

— Îți place apartamentul? a schimbat Annika vorba, în timp ce umplea o carafă cu apă.

— Nu pot să spun că-mi „place”. E clar că-i mai bine să stăm mai aproape de Mehmet, e mai bine pentru Miranda, da’ nu-s convinsă că mă dau în vânt după art nouveau.

Annika a golit carafa și a umplut-o din nou, cu apă mai rece, proaspătă. Îi ardeau obrajii și se simțea prost, dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea. Anne Snapphane se mutase în oraș pentru ca fiica ei să fie mai aproape de tată, să meargă la aceeași școală ca înainte, să aibă aceiași prieteni. Când a dat norocul

peste Annika și s-a umplut de bani, cel mai firesc lucru a fost să-i ofere Annei un împrumut fără dobândă, ca fata să-și poată aranja viața. Anne a făcut o criză de nervi când a aflat că banii nu aveau să apară mai devreme de luna mai. Trebuia să se mute *acum,* apartamentul visurilor era de vânzare *acum* și nu putea trăi *în altă parte.*

Așa că Annika i-a fost girant pentru împrumutul pe termen scurt, pe care l-a luat până la plata recompensei. Dar iată că acum Anne avea impresia că toată chestia era o bătaie de cap.

— Ai mai auzit ceva de la TV Scandinavia? a întrebat Annika pentru a schimba subiectul.

Anne a pufnit.

— Fostul meu angajator a anunțat că n-au de gând să dea niciun fel de plăți compensatorii; asta-i tot ce-am auzit de la ei. Iar dacă am obiecții la decizia lor, pot să depun plângere la tribunalul din New Jersey. Așa că mă gândesc ce să fac, poate o să mă urc în avionul meu particular să dau o fugă până acolo…

A oftat tare.

— Abia mă descurc să găsesc bani pentru abonamentul de călătorie…

— Copii, la masă! a strigat Annika spre living.

— M-am gândit că aș putea să țin niște prelegeri, a spus Anne, așezându-se pe blatul bufetului. Cred c-aș fi în stare să pun cap la cap niște chestii despre cum să-ți aranjezi viața, e ditai piața pentru treburi de-astea – abilități de leadership, realizare personală, rahaturi de genu' ăsta. Ce zici?

— Ai zis că vrei ceva de mâncare, c-am uitat? Ne așezăm la masă.

— Cârnați? Nu, mersi.

— Pot să-ți fac o salată dacă vrei, s-a oferit Annika.

Anne și-a făcut de lucru pe tejgheaua bufetului, enervată.

— Zi-mi ce crezi de ideea mea!

— Haideți, că se răcește! a strigat Annika din nou. Da, niște prelegeri ar fi ceva. Da' despre ce o să vorbești?

— Despre mine, normal! a răspuns Anne, deschizându-și brațele. Cum am rezolvat cu alcoolismul, cum am ieșit din rahat după ce mi-am pierdut postul de director la un post de televiziune, cum reușesc să mențin o relație apropiată și satisfăcătoare cu fostul soț, care-și reface viața între timp.

Copiii au venit în bucătărie și s-au cocoțat fiecare pe scaunul

său.

— Cârnați stocunof, mi-am, a spus Ellen.

— Se zice Stroganoff, a corectat-o Kalle. Și e la fel de bun ca mâncarea de la banchetul de la Nobel, nu mami?

Annika i-a zâmbit băiatului, iar Anne a ridicat din sprâncene.

— Chiar, ai intrat în toată chestia aia, nu-i așa? Săraca de tine, să trebuiască să scrii despre toată prostia aia, nu puteai să refuzi?

— N-a fost prea rău, i-a răspuns Annika. Până… ei, știi tu.

A tăcut și a făcut cu furculița un gest înspre copii.

— Ia zi, ce crezi? Aș putea să-mi câștig o pâine? a întrebat-o Anne.

— Sigur. E destul de specializat, da' tu ești bună la așa ceva, poți să ții o prelegere. E foarte plăcut să te asculte omul atunci când povestești. Cred că i-ar ajuta pe mulți să te asculte.

Anne a zâmbit larg și a sărit de pe bufet.

— Așa zic și eu. Auzi, n-ai cumva 500 în plus să-mi împrumuți? Mutatul și toate astea m-au costat așa de mult, că simt că trebuie să mă duc la cinema.

— La cinema? a întrebat-o Annika.

— Păi, nu pot să mă duc să beau un pahar, așa că ce să fac?

— Mda, nu poți, a spus Annika sculându-se de la masă. Stai puțin, mă duc să ți-i aduc.

A scos ultimii 500 din portofel și i-a dat Annei, gândindu-se că Thomas o să fie furios pe ea că rămâne fără niciun ban în casă cu 12 zile înainte de Crăciun.

— O, ești o dulce, i-a spus Anne, dansând înspre hol.

Annika a auzit ușa închizându-se în urma prietenei ei și a simțit cum o trece un fior pe cât de necunoscut, pe atât de neplăcut.

Thomas nu răspundea la mobil.

Luni, 14 decembrie

Avionul a aterizat la aeroportul Bromma, luni dimineață, la ora 5:32. Era un Raytheon Hawker 800XP, cu numărul de înmatriculare N168BF, un avion particular mic, care transporta de obicei șase până la opt pasageri.

În dimineața aceasta înghețată, luminată de stele, avionul avea să transporte un singur pasager. Îl chema Jemal Ali Ahmed, 47 de ani, tatăl a doi copii, care locuia în Bandhagen, la sud de Stockholm.

Anton Abrahamsson, ofițer al Serviciului de Informații suedez, împreună cu doi dintre oamenii săi, erau la fața locului ca reprezentanți ai autorităților suedeze, pentru a supraveghea operațiunea de extrădare a celui suspectat de terorism. Îl băgase pe prizonier într-una dintre încăperile terminalului. Acesta era cooperant și extrem de obosit.

Anton Abrahamsson a ieșit să aștepte avionul.

— Mă duc să vorbesc cu americanii, le-a spus subordonaților săi.

Conducea prima oară un grup pentru o astfel de operațiune.

Nu mă miră că m-au ales pe mine, a gândit el, bătând din picioare pentru a-și pune sângele în mișcare.

Fusese implicat de la bun început, de la primul telefon la primărie, la descinderea din apartament. Era logic să fie el cel care duce lucrurile la bun sfârșit.

În mod ciudat se simțea agitat de toată situația asta, deși nu avea niciun motiv. Poliția suedeză coopera în fiecare zi cu autorități polițienești străine; era o chestie de rutină. Guvernul decisese extrădarea cu o seară înainte și totul era în ordine. De acord, decizia fusese luată foarte rapid – de obicei, treburile astea erau rezolvate în ședințele de guvern de joia dimineață – dar asta nu însemna că o asemenea decizie nu putea fi luată și altfel. Era stresat de tot aranjamentul.

Îi plăceau aeroportul, ora imposibilă, sarcina foarte clară pe care o avea de îndeplinit. Americanii promisesem că vor veni să-l ia pe terorist și să-l ducă în Iordania, nimeni nu a protestat, americanii oricum treceau pe acolo, iar asta economisea banii publici. Pe lângă toate astea, se presupunea că exista riscul ca teroristul să încerce să fugă, deși lui nu i se comunicase în ce mod, însă lucrurile puse cap la cap întregeau importanța misiunii.

E posibil ca amintirile legate de capturarea teroristului să contribuie la sentimentul de satisfacție generală. A stat în scara blocului atunci când echipa de asalt a spart ușa și a aruncat grenada, el însuși a fost afectat de șoc și a avut o paralizie temporară, deși se afla la mare distanță de explozie. Evident că

teroristul a reușit să iasă din încăpere, ceea ce indica un anume grad de pregătire profesională, cât și o motivație extraordinară. Cu alte cuvinte, o piatră tare.

O să fie bine să scăpăm de el, a gândit Abrahamsson, în timp ce, pentru o secundă, i s-a ivit în minte imaginea băiețelului lui, chinuit de colici.

Avionul a rulat și s-a oprit chiar în fața terminalului prost iluminat. Instinctiv, Abrahamsson s-a dat în spate și s-a lipit de perete. Motoarele vuiau atât de tare, de zăngăneau geamurile clădirii.

Aerul era plin de gheață și de combustibil. A mai tropăit de câteva ori, mai tare, ca să nu amorțească. Dintr-odată, s-a simțit foarte singur. Aeroportul abia se deschisese, dar zborurile de linie începeau doar peste câteva ore.

Apoi, un bărbat s-a apropiat de el. Era masiv, proaspăt bărbierit, purta o canadiană groasă și ghete zdravene.

— *Salut,* i-a strigat bărbatul, luându-l de mână.

În sfârșit, motoarele și-au micșorat turația și conversația a devenit posibilă.

Bărbatul s-a prezentat drept George și i-a explicat că lucra pentru statul american. Avea privirea deschisă și prietenoasă.

— Suntem bucuroși că putem colabora și că putem rezolva chestiunea într-un mod atât de eficient, a mai adăugat el, pe un ton relaxat.

Anton a zâmbit larg și i-a răspuns în aceeași notă.

— Bineînțeles, nu e ca și cum am transporta o încărcătură oarecare. Avem câțiva tipi de la CIA, care vor sta cu ochii pe prizonier în timpul zborului. Nu vrem să riscăm nimic în aer.

Abrahamsson a clipit de câteva ori din cauza gerului și a dat afirmativ din cap. Bine, deci așa stătea treaba. Da, cât erau în aer, căpitanul prelua comanda și regulamentele internaționale erau în vigoare, așa că nimic din ce se întâmpla în avion nu era treaba lui.

— Oamenii or să aibă cagule pe fața, pentru securitatea lor, firește.

Anton a dat din nou din cap.

— Și va trebui să facem propriul nostru control al prizonierului, sper că veți aprecia treaba asta.

Anton începea să fie deranjat de turnura pe care o lua conversația, în ciuda tonului liniștitor al americanului.

— Știi, doctorii noștri l-au examinat pe individ și te pot asigura că…

— Uite cum stă treaba, i-a răspuns americanul calm. Am fi foarte recunoscători să ne putem face singuri o idee. OK?

Anton a deschis gura să spună ceva, după care a închis-o.

— Înțeleg, a spus în cele din urmă. În acest caz, va trebui să fiu de față pe durata examinării.

— Nu, i-a replicat americanul pe un ton politicos. Am preluat responsabilitatea odată ce avionul a aterizat. Am crezut că este clar.

Anton s-a văzut silit să protesteze.

— Reprezint poliția suedeză, a adăugat el pe un ton puțin mai ridicat. Suntem pe teritoriu suedez, iar poliția suedeză este răspunzătoare de exercitarea autorității aici.

Americanul a părut puțin mirat.

— Dar bineînțeles, bineînțeles. Normal, totul se va desfășura legal și corect.

A făcut un pas înainte și l-a bătut ușor pe Anton pe umăr.

— O să fie în ordine. Mergem?

Abrahamsson s-a urnit greoi după american, incapabil să depășească starea de disconfort.

Au intrat în clădirea terminalului și s-au îndreptat repede spre încăperea din fund, care fusese pusă la dispoziția poliției.

Acolo îl țineau prizonier pe Jemal Ali Ahmed, cu mâinile și picioarele legate. Stătuse acolo aproape toată noaptea și era cenușiu la față. Cei doi colegi ai lui Anton moțăiau pe scaunele de lângă ușă.

— OK, a spus George, întorcându-se. Controlați-l.

Din spatele lui Anton a apărut un șir de bărbați, toți cu glugi pe cap. Purtau salopete și măști și aveau diverse tipuri de echipament.

Abrahamsson a deschis gura să protesteze, dar George l-a luat deoparte.

— Mai durează puțin, i-a spus americanul zâmbind.

Colegii lui au fost împinși într-un colț al încăperii. Fără grai, urmăreau cum doi bărbați mascați l-au tras pe bărbat în picioare. Jemal Ali Ahmed, care nu-i văzuse venind, a reacționat instinctiv și s-a tras lângă perete, țipând.

— La podea, a ordonat George.

— N-ai de gând să faci nimic? l-a întrebat pe Anton unul din

polițiști.

— Ce să fac, mai exact?

Prizonierul a fost împins la podea și privirea lui a întâlnit-o pe cea a lui Abrahamsson.

— Ajutați-mă! a strigat el în suedeză. Vă rog, ajutați-mă!

Abrahamsson îl privea fără a putea reacționa. Agenții CIA i-au scos pantofii, în timp ce el dădea din picioare și țipa. Trei oameni îl țineau, iar el se zvârcolea ca un vierme. I-au tăiat hainele, ciorapii și pantalonii, lenjeria, sacoul, cămașa.

— Controlați cavitățile, le-a ordonat George și bărbații l-au tras în picioare din nou. Avea ochii injectați și fața plină de salivă. Agenții i-au rupt toate hainele de pe el, până ce a rămas gol în încăperea rece, cu mâinile și picioarele legate. Suspina și horcăia și ei i-au deschis gura cu forța, tremura din tot corpul. L-au controlat în gură, i-au băgat lanterna în ochi, i-au băgat chestii în urechi, i-au ridicat testiculele și i-au examinat penisul.

A urlat de durere când un bărbat i-a băgat degetul în anus.

Abrahamsson s-a întors către colegii lui.

— Cred că-i timpul să mergem acasă să completăm raportul.

Echipa suedeză de poliție a părăsit încăperea.

Ușa închisă în urma lor a întrerupt strigătele prizonierului.

•

Annika a intrat pe poarta grădiniței cu copiii și cu brațele încărcate de pungi cu beteală, costume de elf și cornuri cu șofran, toate pentru serbarea de Sfânta Lucia, care urma să înceapă abia după-amiază, cu o zi întârziere. Dar ăsta era un detaliu. Copiii repetaseră de câteva săptămâni bune și acum aveau de cântat, era treabă serioasă!

În sala cea mare a grădiniței era cald și aglomerat. Ellen i-a scos încet și cu grijă pe Poppy și pe Ludde, jucăriile ei preferate din pluș, la fel și coronița de lumânări electrice, și le-a pus pe raft. Annika a simțit cum o trec toate transpirațiile și a aruncat o privire la ceas. Un program strict însemna că trebuia să plece de la serviciu cel mai târziu la patru fără un sfert, dacă voia să fie de față la procesiunea Luciei. Thomas îi spusese deja că nu putea veni. Avea încă o ședință cu Per Cramne și i-a cerut să nu-l deranjeze.

În sfârșit, Ellen a terminat de aranjat lucrurile, așa că a dat-o în primire educatoarelor, care tocmai puneau micul dejun.

— A mâncat deja, a spus Annika, după care l-a dus pe Kalle la

grădinița de alături.

Imediat ce s-a văzut înăuntru, băiatul s-a prăbușit într-o grămadă de brațe și picioare, împreună cu ceilalți copii, ceea ce se întâmpla în fiecare zi. Dimineață s-a plâns zgomotos că nu vrea să fie elf și să i se dea voie să fie vampir. Annika i-a explicat că nu se potrivea cu procesiunea Luciei; după o lungă serie de bâzâieli și scrâșnete de dinți, a cedat.

Duminică a fost o zi calmă. Thomas, care se întorsese de la Vaxholm înspre dimineață, a fost mahmur și și-a petrecut aproape toată ziua la calculator. Împreună cu copiii, Annika a început pregătirile de Crăciun, după aceea a reușit să termine de spălat toate rufele și să citească câte ceva despre profesorul Lars-Henry Svensson și legătura lui cu Institutul Karolinska.

Au comandat pizza pentru cină.

Acum și-a lăsat copiii la grădiniță și a fugit.

Simțea o mare ușurare ori de câte ori închidea în urma ei poarta grădiniței. Avea în față ore de concentrare neîntreruptă; își putea lua în primire creierul până la 15:45. Soarele urca pe cer; se arăta o zi rece, însorită.

Și-a scos rapid mobilul din geantă și l-a sunat pe Spike pe linia directă. Bărbatul a răspuns cu mormăitul obișnuit.

— În jumătate de oră e o conferință de presă în Sala Wallenberg de la Forumul Nobel, acolo, la Institutul Karolinska. Crezi c-ar trebui să mergem?

Spike a gemut, părea că a băgat în gură un mănunchi de tutun de mestecat.

— Nu prea cred că ne pasă, nu-i așa? Sau ne pasă?

— Probabil că or să facă vreun anunț. Credeam că Nobelul și Institutul Karolinska sunt subiecte destul de interesante la momentul ăsta, dar se vede că n-am habar.

Spike a fâșâit niște hârtie.

— „Destul de interesant” nu e suficient pentru azi. Du-te și asigură-te că nu ratezi nimic, dar nu te aștepta să scoți un roman.

Bărbatul a închis telefonul fără să-i mai aștepte replica.

Annika a prins autobuzul numărul 1 în stația de la intersecția dintre Fleminggatan și Scheelegatan, a mers până la Sankt Eriksgatan, unde l-a luat pe numărul 3, care mergea până la spitalul Karolinska.

Intrarea pe Nobelsväg era plină de mașini și oameni.

O mulțime de costume cenușii, îmbrăcate cu paltoane cenușii, se mișca de colo-colo și vorbea în gulere. Annika a făcut slalom până la intrarea de la Nobelsväg numărul 1, aceeași clădire unde mai fusese și vineri.

— Acreditarea, vă rog.

În fața ei o figură cenușie, cu un fir în ureche, a întins mâna.

— Ăă… Annika nu avea habar de acreditare.

— E cu mine, a auzit o voce din spate și s-a întors pe călcâie.

Bosse, de la celălalt ziar de seară, i-a întins bărbatului legitimația de presă și documentele. Purta o căciulă de lână, trasă pe frunte, și un fular tricotat. Ochii îi erau de un albastru strălucitor. Annika a simțit un fior în stomac și i-a zâmbit încurcată.

Și dansează cu mine, dansăm în Sala Aurie, sub privirile reginei din Mälaren, e atât de ușoară în brațele mele, aș vrea să rămân aici pentru totdeauna…

— Nu ți-ai prea făcut lecțiile, văd! i-a șoptit el; pe după urechi îi ieșeau șuvițe de păr blond.

Annika a râs domol; trebuia să râdă, deși situația nu era deloc amuzantă.

— Intrăm? a întrebat-o Bosse, oferindu-i brațul.

Au luat-o pe un coridor lung, cu ferestre până la podea, prin care intra strălucirea dimineții. Peretele opus era plin de uși care ascundeau săli necunoscute. Câțiva universitari și ziariști mergeau în aceeași direcție.

— N-ai scris nimic despre dineu, i-a spus Bosse, aruncându-i o privire.

— Am motivele mele.

S-a oprit în fața ei și a privit-o intens.

— E adevărat că i-ai ajutat să facă portretul-robot?

Era conștientă că făcuse ochii mari și s-a oprit să tragă aer în piept.

— N-o să scriu nimic. Îmi fac doar griji pentru tine. Ai cu cine vorbi?

Femeia a aprobat din cap, el a făcut un pas în lături și au mers mai departe.

— Știi, mie poți să-mi spui. Nu-mi dezvălui sursele niciodată.

Au ajuns la un alt punct de control, au trecut printr-un detector de metale, după care li s-a permis să intre în amfiteatru.

Sala Wallenberg se afla la capătul coridorului de la parter. Au fost îndrumați spre o ușă disproporționat de mică și au intrat într-o sală roșie, cu vreo 20 de rânduri curbe de scaune și o scenă mică, în față; n-avea cum să se umple nici pe departe.

Annika și Bosse s-au așezat mai în spate. Picioarele le erau prea apropiate, dar niciunul nu a făcut vreo mișcare. Contactul i-a dat senzația unei călduri electrice prin tot corpul.

— Ai auzit ceva despre anchetă? i-a șoptit ea, aplecându-se și mai mult spre el.

— Șalupa cu care au fugit a fost furată în august în Nacka[15], i-a șoptit la rândul lui și mâna i-a alunecat de-a lungul brațului Annikăi.

S-a întors repede, speriată de propria reacție. La dracu', ar fi fost în stare să sară în pat cu tipul ăsta, chiar atunci.

Și-a mutat piciorul și și-a îndreptat atenția spre restul publicului, încercând să-și dea seama cine erau ceilalți ziariști. L-a recunoscut pe redactorul de la secția de știință de la *Fina Morgontidningens* – prestigiosul ziar de dimineață și a bănuit că și ceilalți aveau acreditări similare.

Pe scenă se aduna încet un grup – cu siguranță nu erau ziariști. Reporterii prezenți la o conferință de presă aveau întotdeauna ceva impenetrabil, nu șușoteau și nu vorbeau atât de mult unii cu ceilalți, iar limbajul corpului nu dezvăluia niciodată atâtea emoții.

— Știi cine-s ăia? i-a șoptit Bosse, arătând cu degetul, dar fără s-o atingă; în momentul acela Annika a recunoscut în mulțime părul roșu-henna al Brigittei Larsén.

— Cercetători, posibil membri ai Adunării sau ai Comitetului Nobel. Femeia cu sacoul în dungi e profesoară aici. Am întâlnit-o o dată.

Câțiva din ei s-au depărtat și stăteau de vorbă, cu capetele apropiate. Annika a observat că ceilalți păstrau distanța.

Mă-ntreb despre ce-or fi vorbind, s-a gândit ea.

Locurile au început să se ocupe, cu un amestec de oameni de presă, cercetători și studenți. Sala era ocupată pe jumătate când s-au închis ușile.

Un portret mare al lui Caroline von Behring, zâmbitoare, era plasat pe scenă, iar alături de el, o coroană din flori. Annika s-a uitat în ochii femeii moarte, regăsindu-i privirea. Lângă portret

[15] Nacka: orășel în zona suburbană a Stockholmului. (*N.t*).

se afla o masă cu scaune, microfoane și cartoane cu nume, iar la masă s-au așezat trei bărbați.

— Ei bine, haideți să facem liniște și să începem, a spus primul, bătând ușor în microfon.

Era un bărbat îndesat, aproape gras, îmbrăcat într-un costum negru și cu o cravată roșu-aprins. Cartonul din fața lui îl identifica drept profesor Sören Hammarsten, vicepreședinte al Comitetului Nobel. Avea mâinile mici și neobișnuit de albe, parcă suferea de dereglarea de pigmentație pe care se spunea c-a avut-o Michael Jackson.

— Vă doresc bun-venit la această conferință de presă; avem ceva extrem de îmbucurător și interesant să vă anunțăm, a spus Sören Hammarsten. Înainte, însă, aș vrea să spun câteva cuvinte în memoria președintei noastre, recent decedate.

S-a întors înspre portret. Bărbatul de lângă el, al cărui cartonaș zicea că e Ernst Ericsson, director al MEM, și-a scos batista și și-a suflat nasul încet.

MEM, a gândit Annika, asta înseamnă Departamentul de epidemiologie medicală și biologie moleculară. Departamentul unde lucrase von Behring.

— Dragă Caroline, a spus Hammarsten cu vocea sugrumată de emoție. Vei fi mereu alături de noi, în inimile noastre, în munca și în istoria noastră. Ai îndrumat întreg institutul spre recunoașterea meritată și ți-ai îndeplinit minunat sarcina de custode al testamentului lui Alfred Nobel…

— Blasfemie! a strigat un bărbat din rândul întâi și toată sala s-a ridicat, încercând să vadă cine era.

Hammarsten s-a prefăcut că nu-l aude.

— Oricât de greu ne-ar fi astăzi, este datoria noastră să privim în viitor. Este ceea ce Caroline și-ar fi dorit. Iată de ce trebuie să continuăm să muncim pentru viitor, de dragul ei și în spiritul lui Nobel.

— Trădezi memoria lui Nobel! a strigat din nou bărbatul din rândul întâi. Vrei să te joci de-a Dumnezeu și te folosești de testamentul lui Nobel ca să-ți justifici ambițiile egoiste.

Sören Hammarsten s-a aplecat spre microfon, chelia îi strălucea în lumina reflectorului.

— Lars-Henry, te rog ține-ți obiecțiile pentru tine, altfel va trebui să părăsești sala.

Bărbatul cel zgomotos a răspuns ridicându-se în picioare. Și-a

fluturat pumnul către prezidiu și vocea i-a devenit stridentă.

— Nemesis! a strigat el. Păzește-te, Nemesis a lovit o dată și va lovi din nou!

— Cine-i ăsta? a întrebat Bosse, iar Annika s-a aplecat spre el pentru a-i răspunde.

— Cred că-l cheamă Lars-Henry Svensson. E profesor și membru al Adunării Nobel. Sâmbătă a scris pentru noi un articol de opinie destul de confuz.

— Pedeapsă divină! Ai reușit s-o superi pe Nemesis!

— Paza, puteți chema paza în Sala Wallenberg, vă rog? a spus Hammarsten în microfon.

Ușa îngustă a fost dată de perete și în sală a intrat o întreagă divizie de costume cenușii.

Cel de-al treilea bărbat de pe scenă s-a lăsat pe spătarul scaunului, incapabil să-și ascundă amuzamentul. Se pare că era Bernhard Thorell, directorul general de la Medi-Tech Group Ltd.; era considerabil mai tânăr decât ceilalți. Avea în jur de 40 de ani și arăta complet diferit: bronzat, într-o formă fizică bună, purta un costum italienesc, închis la culoare.

— Testamentul lui Nobel e inviolabil! a mai strigat Svensson. Cu toate astea îl încălcăm cu toții, iar și iar. Și o ținem bine ascunsă pe Nemesis, ultima lui dorință…

Toată lumea privea cum costumele cenușii l-au înconjurat pe profesorul gălăgios și l-au târât afară din sală. În urma lor, tăcerea era densă.

— Îmi cer scuze, a spus într-un târziu Hammarsten, transpirat, împreunându-și mâinile mici și albe pe masă. Moartea lui Caroline ne-a afectat pe toți în moduri diferite.

— Ce naiba a vrut să spună? a șoptit Annika, privind în spate, spre ușa prin care dispăruse bărbatul.

— N-am nici cea mai vagă idee, i-a răspuns Bosse, tot șoptit.

— Este o mare plăcere să vă prezint una dintre cele mai influente figuri ale industriei farmaceutice mondiale: Dr. Bernard Thorell, directorul companiei farmaceutice Medi-Tech, care a venit tocmai de la Los Angeles, California, a continuat Hammarsten.

Bărbatul care stătea lângă el, Ernst Ericsson, s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele pe piept, într-un gest demonstrativ. Thorell a dat din cap, binevoitor, spre public, iar Hammarsten torcea de mulțumire.

— Suntem încântați să vă anunțăm că Medi-Tech a semnat un parteneriat cu Institutul Karolinska. Este vorba despre un program extrem de important și benefic, care se va întinde pe câțiva ani. Bernhard?

Profesorul s-a lăsat pe spate și i-a făcut semn bărbatului mai tânăr că era rândul lui.

— Doresc să încep prin a spune că am fost deosebit de afectat de moartea Carolinei, a spus Thorell cu o voce adâncă, melodioasă.

Atitudinea lui amuzată, de mai devreme, dispăruse cu totul.

— Caroline a fost primul meu îndrumător în lumea științifică și nu aș fi putut visa un început mai bun pentru cariera mea. Voi fi mereu îndatorat Institutului Karolinska pentru că m-a lansat în lumea științifică.

Sören Hammarsten părea foarte mișcat de cuvinte, dar Ericsson arăta atât de stânjenit, încât parcă i se încrețise pielea pe față.

— Despre ce-i vorba? a șoptit Bosse.

— Parcursul meu, cât și recomandarea pe care am făcut-o, au contribuit la decizia Medi-Tech de a alege acest institut pentru proiectul de cercetare, dar ele nu au constituit factorul decisiv, a continuat Thorell, făcând apoi o pauză dramatică.

Peste sală s-a lăsat o liniște adâncă. Bernhard Thorell i-a șoptit ceva lui Hammarsten și Annika a avut impresia că toți cei din sală s-au aplecat spre podium, într-o mișcare colectivă.

— O sută de milioane de dolari, a continuat Thorell, pe un ton neutru. Medi-Tech a decis să pună o sută de milioane de dolari la dispoziția Institutului Karolinska. O sută de milioane de dolari, care vor fi folosiți pentru cercetări în domeniul sistemului imunitar, al interleukinelor sale, al transducției de semnal și al altor structuri…

Deodată, în jurul lor a început o activitate febrilă, mai ales în rândul cercetătorilor așezați în față. Murmurul a crescut și a atins un nivel aproape insuportabil, oamenii se sculau în picioare. Singurii care nu afișau vreo reacție emoțională erau ziariștii.

— Trei sferturi de miliard de coroane, i-a șoptit Annika lui Bosse. În contextul ăsta e mult sau puțin?

— Păi, eu zic că-i mult.

Hammarsten a cerut liniște, după care a luat din nou

cuvântul.

— În calitate de director al MEM, lui Ernst Ericsson îi va reveni sarcina să administreze proiectul pentru următorii cinci ani, a spus el. Ernst?

Ericsson era un bărbat subțire, îmbrăcat în gri, cu ochii umflați și injectați. Costumul îi atârna lălâi pe spatele subțire. S-a aplecat spre microfon.

— Actul nostru constitutiv stipulează că trebuie să acceptăm orice finanțare de proiect care ne este oferită.

A tăcut și a privit de jur-împrejur în sală, s-a foit pe scaun și s-a apropiat și mai mult de microfon. Annika a observat că-i tremura bărbia.

— Doresc să protestez împotriva rațiunilor comerciale și de profit, care au devenit o caracteristică a activităților de la Institutul Karolinska.

— Ernst! a spus Hammarsten sever. Nu este nici locul, nici momentul…

— Taci! i-a spus bărbatul în costum gri colegului său îmbrăcat în negru, cu o voce surprinzător de puternică. Știi la fel de bine ca și mine că problema există, n-o putem ignora. Nu numai că pune sub semnul întrebării independența cercetărilor noastre, dar ne aduce în fața acuzațiilor de interferențe în ceea ce privește Premiul Nobel…

Doi bărbați din rândul întâi s-au ridicat din nou în picioare și au început să strige la Ernst.

— Paza! a spus Hammarsten în microfon. Paza, în Sala Wallenberg!

S-a ridicat și Ernst Ericsson și, odată cu el, cele două grupuri de cercetători, care stăteau în față; toți vorbeau, gesticula și strigau în același timp.

— Ce circ nenorocit, a spus Bosse. Ai mai văzut așa ceva?

Șirul de costume cenușii a năvălit a doua oară în sală, dar de data asta n-au mai ajuns la scenă. Birgitta Larsén, îmbrăcată cu sacoul în dungi, a făcut un pas în față și s-a adresat costumului conducător, arătând cu degetul și explicându-i ceva, după care costumele s-au întors pe călcâie și au ieșit din sală.

— Sunt agitați ca niște lei în cușcă, a spus Annika. Sar în sus din orice.

— E Nemesis, îi urmărește, i-a răspuns Bosse.

— Pe bune c-ar trebui să le fie teamă. Unul dintre ei e deja

mort.

•

Pisicuța și-a îndesat cârpa în gură și a mușcat atât de tare, că aproape i s-au încălecat maxilarele. Când și-a rupt piciorul pe nenorocitul ăla de drum, la Polul Nord, durerea a fost nimic pe lângă ce suporta acum. Osul începuse să se sudeze într-o poziție greșită și măcelarul ăla bețiv, care-și zicea doctor, a trebuit să i-l rupă din nou.

— Acum am să întind piciorul și am să-l pun în poziția bună, după aia îl pun în ghips. Îmi pare tare rău, dar n-am niciun fel de analgezice, i-a spus el, scuzându-se.

Stătea întinsă pe masa din bucătăria lui mizerabilă, într-o periferie din Jurmala, la 47 de kilometri de aeroportul din Riga. Toată casa era incredibil de dezgustătoare și neîngrijită. N-a putut să înțeleagă niciodată de ce nenorociții ăștia de est-europeni erau atât de cretini încât să nu-și îngrijească casele. Pereții erau jupuiți, trăgea curentul peste tot și era frig ca dracu'. Pe interiorul geamului din bucătărie se formaseră flori de gheață uriașe.

— Gata, a spus doctorul și Pisicuța a urlat în cârpa dintre dinți, *băga-mi-aș picioarele în căcatu' ăsta*!

Transpirația îi curgea pe ceafă și respira atât de tare pe nas, încât i se lipeau nările la fiecare inspirație.

Ajutorul ei i-a șters fruntea cu o cârpă murdară, iar ea și-a întors capul, furioasă. Amator nenorocit, a gândit ea, m-a așteptat o oră jumate la Torö, când i-am spus clar să dispară după 30 de minute.

Nu putea lucra cu amatori, nu încăpea nicio îndoială, ce dracu'…

— Mă duc să pregătesc ghipsul, a spus doctorul și a luat cârpa murdară cu care fusese șterșă pe față. Amatori comuniști, niște nenorociți.

— Ce-a fost mai greu a trecut, i-a zis ajutorul, grijuliu și a luat-o de mână, dar ea și-a tras-o repede și a scuipat cârpa din gură.

Da, pentru mine, a gândit ea.

— Mașina-i afară. Cutie automată, cum ai zis. Am folosit cartea de credit letonă.

— Cretinule, ți-am spus să plătești cash.

— Știu, dar asta însemna că trebuia să returnez mașina aici, în Jurmala și așa putem s-o lăsăm la aeroport.

— Reguli comuniste de tot căcatu’. Unde sunt cheile?

— Aici, a răspuns el, făcând un semn spre buzunarul din dreapta al pantalonilor. Da’ nu poți să pleci în seara asta, trebuie să se usuce ghipsul. Uite niște cârje, lângă ușă.

Impostorul a revenit cu o găleată ruginită.

— O să am grijă, i-a spus și s-a apucat să-i aplice ghipsul pe piciorul umflat și rănit.

Căcatu’ dracului, cât de încet se mișca! Se fâțâia, înfășura și se învârtea și de câte ori o atingea, fata scotea un geamăt.

A închis ochii și simțea cum totul în jurul ei se clătina.

Traversarea în șalupa aia mică a fost un coșmar. Au avut parte de zăpadă, ploaie, vânt, toate una după alta, valurile treceau peste prova, Pisicuța era sigură că aveau să se înece, dar nu mai avea energie să-i fie frică. Durerea din picior o făcea să-și piardă cunoștința.

Nu-și putea aminti cum ajunsese pe motor la Torö, dar ăsta era singurul lucru de care se bucura în toată afacerea asta nenorocită.

Lucrase așa cum o făcea întotdeauna: își programase creierul cu sarcini numerotate, atât de amănunțit, încât totul funcționa chiar și atunci când era semiconștientă; era tare bine că lucrul ăsta i se confirmase din nou.

— Gata, a spus doctorul strângându-și sculele. Acum trebuie să se usuce.

Ajutorul ei se pricepea la bărci, de-asta îl alesese. Și de-asta probabil că au reușit să traverseze Baltica fără să se înece, ce-i drept, e drept. Dar nu se pricepea să găsească un doctor ca lumea, care să facă ore suplimentare și să-și țină gura. Ăsta o să-nceapă să turuie în momentul în care or să iasă pe ușă.

— Cât durează până se usucă? a întrebat ea, nemulțumită că vocea îi era atât de slabă.

— Depinde, i-a răspuns doctorul, ștergându-și mâinile pe cârpă. Căldura și umiditatea nu-i fac bine, da’ nu-ți face griji. Poți să te odihnești aici până se usucă.

— Poți să mă ajuți? l-a rugat pe ajutorul ei, care s-a repezit s-o sprijine. *Te rog* dă-mi geanta!

A întins mâna dreaptă și a apucat geanta Chanel de cureaua de umăr, simțind greutatea pistolului în balans.

— Și niște apă, se poate? iar cei doi bărbați s-au întors spre chiuvetă pentru a-i satisface rugămintea modestă.

A scos arma, care mai avea încă amortizorul și l-a împușcat pe doctor în coloană. Bărbatul s-a prăbușit în față, cu capul în chiuvetă.

Ajutorul ei s-a întors, cu o privire plină de uimire și l-a împușcat și pe el, între ochi.

— Amator nenorocit!

Era un mare noroc că se răzgândise și nu aruncase revolverul în mare. L-a băgat la loc, în geantă.

OK, rezolvase.

A privit în jur și a simțit ghipsul; era moale.

Cât dracu' trebuia să stea aici cu bombele astea împuțite?

— Bine, hai să vedem, a spus și s-a dat jos de pe masă.

A țopăit până la cadavrul ajutorului, i-a pipăit buzunarul, a scos cheile de la mașină și mobilul. I-a controlat și celelalte buzunare, avea numai un portofel cu pașaportul și cărți de credit. False, normal, da' nu era o problemă.

A băgat portofelul și telefonul în geantă și a țopăit până la ușă. O durea ca dracu', ghipsul era deja deformat. A apucat cârjele, a deschis ușa și s-a împins în afară.

În secunda aia i-a vibrat geanta.

Ce rahat? Era derutată.

S-a oprit din drum, legănându-se nesigură pe piciorul cel bun (ei, da, mai mult sau mai puțin bun) și a scos căcatu' de telefon din geantă. Aveți un mesaj nou.

A știut ce înseamnă înainte de a apăsa tasta *citește:* complicații.

•

Anders Schyman era deosebit de îngrijorat. Ori de câte ori apărea câte o știre importantă, ieșeau la iveală punctele slabe și cele forte ale tuturor tipurilor de presă.

A făcut câțiva pași în jurul biroului, rozând un pix.

Gândindu-se la crimele de la Nobel, *Kvällspressen* s-a descurcat relativ bine din punct de vedere jurnalistic, deși le-ar fi fost de ajutor o relatare de la fața locului din partea Annikăi Bengtzon. Tehnic vorbind, au fost lăsați mult în urmă de ceilalți. Bineînțeles că și ei aveau o variantă online, chiar și niște imagini filmate, mai puneau din când în când și niște documente audio, dar nimeni nu le asculta. Nimănui nu-i păsa. Schyman n-a crezut niciodată că internetul era o modă trecătoare – nu era atât de naiv – dar i-a subestimat importanța, dovedită de crimele de la

Nobel. Un sondaj de opinie a confirmat că 56 la sută din suedezi au luat informația despre crime de pe net.

Și-a făcut ordine în hârtiile de pe birou, apoi s-a îndreptat nervos către fereastră și s-a uitat la paznicul de la ambasadă. Ca de-obicei, un soldat stătea în postul de pază; poate că era același tot timpul. Oricum, toți semănau între ei, aceeași căciulă de blană și aceeași expresie plictisită. Tânărul a făcut ochii mici și a inspectat cu privirea mașina care se apropia încet de poarta redacției.

— E jos, i-a spus secretara pe intercom.

Știu, a gândit redactorul-șef, îl văd.

Herman Wennergren, președintele consiliului de administrație, a coborât încet din mașină, grijuliu cu pantofii bine lustruiți.

Ar fi bine să-mi accepte propunerea, altfel e cazul să m-apuc să joc golf, gândi Schyman.

Peste câteva minute, când a pășit în birou, președintele arăta foarte concentrat.

— Ce treabă urâtă! Dineul de la Premiile Nobel e una dintre puținele petreceri decente pe care le avem în țara asta. Ați găsit criminalul? a întrebat el.

— La asta lucrăm, i-a răspuns Schyman și s-a oprit la timp, înainte de a se repezi să-i ia haina. Și-a luat teancul de hârtii și l-a invitat să se așeze la masa cea mare.

— Nu înțeleg ce-i așa de important, a spus Wennergren, punându-și servieta din piele și fularul de mătase pe canapea. Ce nu putea să aștepte până la următoarea ședință de consiliu?

— Am făcut o schiță de propunere pentru dezvoltarea departamentului de știri, în lumina provocărilor și a oportunităților oferite de noua eră, a răspuns Schyman, așezându-se.

A făcut o pauză de efect, în timp ce Wennergren s-a așezat în fața lui.

— Este o propunere cuprinzătoare, care acoperă totul, de la tehnologie, la resurse umane, la atitudini și infrastructură.

Wennergren a tăcut, privea doar extrem de sceptic, în vreme ce Schyman i-a pus în față prima foaie de hârtie.

— Să fim cinstiți, a adăugat Schyman, simțindu-și mâinile transpirate. De când ora de tipar s-a mutat mai devreme, termenele de predare au fost devansate cu câteva ore. Știrile de

televiziune au mult mai multe ediții și asta presupune că același număr de reporteri trebuie să scoată mai multe știri într-un timp mai scurt. Iar internetul înseamnă că informația poate fi publicată în fiecare moment. Toate astea nu au dus la o extindere a mijloacelor, dimpotrivă. Mai puțin timp de gândire înseamnă că toți jucătorii pieței trebuie să ajungă la o înțelegere. Atâta vreme cât toate mediile scriu despre aceleași subiecte, doar abordarea lor diferită le va departaja pe cele bune de cele mai puțin bune.

— Hmm, a făcut Wennergren, aruncând o privire spre ceas.

Schyman și-a impus să vorbească mai rar; realiza că putea părea prea agitat.

— Presa *serioasă* s-a orientat mereu spre tehnologie, legislație, economie și politică, percepute în mod tradițional ca subiecte masculine. Poziția adoptată de o astfel de presă a plasat-o permanent în mijlocul vieții publice, a fost percepută mereu ca fiind respectabilă și serioasă. Și aici se cam termină presa de calitate: ziarele de dimineață, televiziunea națională suedeză și știrile de pe radioul național.

S-a rezemat de spătarul scaunului și a încercat să-și relaxeze umerii.

— În Suedia, jurnalismul de *tabloid,* pe care noi îl reprezentăm, bineînțeles, se regăsește în ziarele de seară. Ne mulțumim să ne axăm pe chestiuni personale, private, un punct de vedere perceput, în general, ca fiind un domeniu de interes al femeilor. În centrul știrii e plasată o singură persoană, totul fiind reflectat prin prisma sentimentelor și a experiențelor acelei persoane.

— Despre ce vorbim? a întrebat președintele consiliului de administrație, total confuz.

— Când e vorba de vreo crimă sau catastrofă, este vital ca oamenii să poată avea o empatie față de reacțiile celor implicați. Trebuie să simtă disperarea rudelor, să se poată confrunta cu motivațiile distructive ale celor răspunzători. În presa străină, acest rol de jurnalism „personal” a fost preluat de televiziune, dar aici, în Suedia, emisiunile de știri au ales o direcție mult mai respectabilă. Și aici intervine noul nostru proiect.

— Mărturisesc că m-ai pierdut, i-a răspuns Wennergren, clipind din ochi neliniștit. Adică, vrei să spui c-ar fi cazul să ne

orientăm mai mult spre subiecte feminine?

Schyman s-a aplecat din nou în față și a vorbit mai încet.

— Este singurul spațiu de media care n-a fost abordat încă în Suedia, a continuat el, lovind cu pixul în masă la fiecare cuvânt. Televiziune tabloidă, cu un punct de vedere personal.

— Televiziune? a venit răspunsul lui Wennergren, ca un ecou.

— Categoric. Televiziunea este un mijloc absolut inutil pentru a transmite fapte, dar e minunat pentru emoții, dramă, oameni, apropiere, toate lucrurile care au fost monopolul ziarelor de seară. În ziua când cineva o să se gândească serios să facă televiziune tabloid pentru un public larg, o să șteargă podelele cu concurența.

Wennergren l-a privit uimit.

— Dar acționarii noștri majoritari, familia, au o grămadă de canale TV. De ce n-au făcut-o până acum? a întrebat el, făcând ochii mari.

— Pentru că până acum era vorba de limitări de tehnologie și de licențe de emisie, i-a răspuns redactorul-șef. Toate erau prohibitiv de scumpe și nu erau reglementate. Acum, rezistența este în mare parte o chestiune de idei preconcepute și tradiții învechite.

Ajuns aici, i-a întins a doua foaie de hârtie.

— Astăzi nu ne mai stă nimic în cale. E vorba despre cine ajunge primul și cine are primul inițiativa; după care, putem sta de vorbă despre forma exactă și priorități.

— Treaba asta sună extrem de vizionar, a spus Wennergren, dar nu prea realist. Unde am găsi spațiul fizic pentru așa ceva?

Schyman a simțit cum îl părăsește tensiunea din umeri și nu s-a putut abține să nu zâmbească.

— Aici intră în scenă infrastructura și tehnologia.

— Nu poate fi vorba de nicio mutare. Nu ne permitem așa ceva.

Zâmbetul de pe fața lui Schyman s-a lățit și mai tare.

— M-am gândit și la aspectul ăsta. Și am o sugestie.

•••

Spike mânca o banană când Annika a intrat în redacția de știri.

— A meritat să te duci? a întrebat-o când ea a ajuns în dreptul pupitrului de știri.

— Tu chiar mănânci și altceva în afară de pizza…, i-a spus

Annika, nedezlipindu-și privirea de la bucata de fruct.

Șeful știrilor radia.

— A apărut regele? Da' careva de la concurență?

Și-a luat o față serioasă și a reușit să-i răspundă pe un ton nonșalant.

— Era acolo tipu' ăla, Bosse, da' regele n-a putut să vină. A fost puțin cam haotic. Institutul Karolinska a pus mâna pe o sută de milioane de dolari pentru cercetare, dar n-au fost în stare să se pună de acord cu restul. Și-s cu toții tulburați de moartea Carolinei.

— E-n ordine. Las-o baltă. Avem așa de multă publicitate la patru culori, că mă-ndoiesc c-am avea loc să-l băgăm pe rege, dac-ar muri.

Annika s-a dus în biroul ei, a închis ușa, și-a aruncat hainele grămadă și a pornit calculatorul. În vreme ce se încărcau programele, a căutat ceva comestibil prin sertare, dar fără succes.

Ce-o apucase? Flirta de-i cădeau chiloții cu un reporter de la ziarul concurenței, cea mai nepotrivită persoană pe care ar fi putut-o alege, lăsând la o parte faptul că era măritată, că avea doi copii și că era pe punctul de a cumpăra o casă în Djursholm.

Gândurile nu înseamnă infidelitate. Pot să simt și să gândesc ce vreau atâta vreme cât nu fac nimic. N-o să fiu ca Thomas.

Și din nou a văzut-o înaintea ochilor pe femeia aia, Sophia Grenborg, blondă și îmbrăcată bine, atât de plăcută și respectabilă, o variantă mai tânără a fostei lui soții de gheață, Eleonor.

Fără să se gândească prea mult, a căutat-o pe Sophia Grenborg pe net, pe Google, pe Yahoo și pe Eniro News și a găsit câteva rezultate interesante.

Titlul unei secțiuni de pe site-ul consiliului regional, care se ocupa de informații interne, era *Oportunități noi.* Annika a citit cu multă atenție ultima informație:

Noua angajată a departamentului de siguranța traficului va fi fosta șefă de proiect Sophia Grenborg. Cel mai recent proiect al său a fost coordonarea grupului în vederea congresului.

„*Cred că este o oportunitate foarte interesantă,* spunea Sophia. *Mi-a plăcut întotdeauna să încerc lucruri noi și sunt foarte recunoscătoare conducerii pentru încrederea acordată*".

A citit de două ori. Fata asta era ironică, sau era atât de plină

de clișee? O fotografie mică îi înfățișa zâmbetul ăla fals de tot căcatu'.

Să arzi în iad, curvă, a gândit Annika.

A ieșit de pe pagina cu fotografia și a tastat *informații despre sumele puse la dispoziția universităților.*

Îmi sare țandăra prea repede. Ar trebui să fac ceva cu stările mele de furie. Nu mai vreau să continue să-mi otrăvească viața. S-a dus și n-o să se mai bage în treburile noastre.

A aflat că universitățile și colegiile suedeze au primit un total de 1,6 miliarde de coroane anul trecut, pentru ceea ce se numea cercetare comandată. Împărțită pe cinci ani, suma de la Medi-Tech ajungea la aproximativ 150 de milioane pe an, ceea ce era considerabil, dar nu senzațional. Din arhivă mai reieșea că Institutul Karolinska primise 150 de milioane donații din surse particulare.

Faptul că o singură companie le dădea bani nu era chiar atât de ciudat. A mai citit că 43 la sută din fondurile lor de cercetare veneau de la firme suedeze și străine.

Ăsta nu-i material pentru *Kvällspressen,* și-a spus ea.

— Ai mâncat? a întrebat-o Berit pe intercom și a fost atât de fericită, încât îi venea să sară în sus.

•

S-au așezat în sala angajaților, și-au luat cafea și sandviciuri cu brânză.

— Ceva nu e în ordine cu Neue Jihad, a zis Berit, turnându-și lapte în paharul de plastic. O sursă sigură mi-a spus alaltăieri că Serviciile Secrete germane au arestat trei tineri vinerea trecută, dar nu pot primi nicio confirmare oficială de nicăieri. Tocmai ce-a vorbit cu sora unuia din băieți și ea o ține sus și tare că poliția a intrat peste el în casă și că l-au luat la ora patru după masă.

Annika a amestecat în cafea.

— Și ce-i așa de ciudat?

— Nimeni nu e-n stare să confirme că au avut loc arestări, i-a răspuns Berit. Poliția zice că nu știe nimic. Oamenii nu au fost acuzați, nu au rămas în custodie la Stockholm sau la Berlin; pur și simplu, au dispărut.

— Trebuie să fie undeva, a zis Annika, mușcând din sandvici. Și care-i legătura cu Bandhagen, despre care vorbea poliția?

Berit s-a aplecat în față.

— Ei, aici ai pus degetul pe ceva urât de tot. Tatăl a dispărut

și el, la fel ca băieții de la Berlin. Mama și fetele au fost eliberate, dar nu se poate da de urma tatălui de când a fost ridicat din apartament.

— Ai vorbit cu mama?

Berit a mestecat și a negat din cap.

— Au plecat în altă parte. Am dat de profesoara fetei celei mici, care s-a dovedit foarte vorbăreață. Fata e în clasa a noua și căpitan al echipei de baschet. Sora cea mare e în anul doi sau trei, la un colegiu de șase ani din oraș – se pare că-i atât de deșteaptă, că-i practic un geniu.

— De unde sunt?

— Profesoara crede că din Iordania sau Siria. Au venit când fata cea mare era mică de tot și cealaltă s-a născut aici. Mama a căpătat reședință permanentă, dar dintr-un motiv sau altul, nu și tatăl. Locuiesc de 13 ani în același apartament de două camere în Bandhagen. Părinții au o dugheană de făcut chei și de cizmărie undeva, într-o stație de metrou.

— Par destul de periculoși, a adăugat Annika.

— Da, cam așa, i-a răspuns Berit. Le-am lăsat o notă în cutia poștală și un mesaj pe robotul de la telefon, acasă și la prăvălie, așa că vom vedea dacă ne caută.

Au rămas tăcute câtăva vreme, mestecându-și sandviciurile. Annika avea impresia că tăcerea era cam apăsătoare, dar nu era sigură că nu era doar o părere. Să fi fost Berit supărată în continuare și să creadă că ea are informații pe care nu vrea să le dea nimănui?

— N-am auzit nicio vorbă despre ancheta de la Premiile Nobel. Ai vreo idee cum se mișcă? Au reușit să afle cum a intrat fata aia în sală?

— Un lucru e sigur – nu era pe lista de invitați. Se pare că n-a stat prea mult în Sala Albastră sau în cea Aurie. Trebuie c-a intrat în clădire după zece jumate, dar încă nu e clar cum.

Annika și-a golit paharul cu cafea.

— Dar au habar cum a ieșit?

— A luat un lift de marfă și a ieșit pe o ușă de serviciu. În mod normal, liftul funcționează cu cartelă și cu un cod, dar într-o seară atât de plină, câteva lifturi sunt deblocate, pentru că altfel n-ar putea face față. Scriu un articol pe tema asta mâine.

— Și au vreun țap ispășitor?

— Încă nu, a răspuns Berit. Se acoperă cu toții unul pe

celălalt.

Annika s-a ridicat în picioare, a adus cafetiera și a umplut paharele.

— Am auzit că șalupa a fost furată în august la Nacka. Despre asta știi ceva?

Berit a dar din cap aprobator.

— Un lucru nu înțeleg, a spus ea. Au găsit șalupa la Gröndal și părerea lor e că fata a fugit cu mașina înspre sud.

— Și?

— De la Gröndal nu e nicio intersecție care să facă legătura cu șoseaua spre sud. Trebuie să mergi până la intersecția de la Nyboda, ca s-o iei pe autostrada spre sud și e mai complicat. Ai nevoie de cel puțin cinci minute în plus.

Annika și-a golit al doilea pahar de cafea.

— Dacă alternativa ar fi fost s-o ia spre nord, cu siguranță că intersecția de la Nyboda era mai logică, nu?

Berit a dat deoparte resturile de sandvici.

— Dar dacă s-ar fi îndreptat spre sud cu mașina, de ce n-a lăsat șalupa la Stora Essingen? Ar fi fost mult mai scurt drumul pe apă și ar fi ajuns direct la autostradă. Nu înțeleg. OK, tu ce-ai făcut azi?

— M-am dus la Karolinska. N-am făcut nimic. Ceea ce-mi aduce aminte – îți spune ceva numele de Bernhard Thorell?

S-a gândit dacă să-i spună ceva despre Bosse, dar s-a hotărât să-și țină gura.

Berit a mai încercat să ia o gură din sandvici și a mestecat, gânditoare, câteva secunde.

— Frate, ăsta a fost făcut acu’ o săptămână! a spus ea, înghițind cu greu. Thorell? Rudă cu Simon Thorell?

Annika a ridicat din umeri și și-a abandonat sandviciul.

— Simon Thorell, a continuat Berit, pe gânduri, rupând pâinea uscată în bucățele. Nu recunoști numele? A fost un mare capitalist în anii 1970, a făcut bani mulți. A murit împreună cu nevastă-sa într-un accident de mașină în Alpi, dacă-mi aduc aminte bine. O poveste tragică.

— Tipul ăsta e șeful unei companii farmaceutice din State.

Berit și-a șters degetele pe un șervețel și și-a golit paharul.

— Scrii ceva pentru mâine? a întrebat-o, sculându-se.

— Spike nu s-a arătat interesat, a răspuns Annika, urmând-o afară din sală.

— Ai văzut cât spațiu avem? Vânzările de Crăciun o să bată recordul anul ăsta, dacă ne luăm după câtă publicitate avem în ziar.

— Încă ceva, i-a spus Annika. Știi ce-i aia Nemesis?

Berit a aruncat paharul, sandviciul și șervețelul în coșul de gunoi.

— Nemesis. E numele zeiței răzbunării și pedepsei la greci. De ce?

— Doar așa.

•

SUBIECT: Prețul iubirii
CĂTRE: Andrietta Ahisell

Bertha Kinsky ajunge la Paris la începutul lui mai 1876, pentru a lucra ca secretară a lui Alfred. Are 32 de ani, e contesă austriacă, frumoasă, nemăritată, extrem de inteligentă – și foarte săracă.

Se întâlnesc la trenul de dimineață și iau taxiul cu care venise Alfred, ca să meargă să ia micul dejun la Grand Hotel. Bertha, care va deveni o autoare recunoscută pe plan internațional, descrie astfel călătoria: *razele de lumină se jucau cu fântânile sclipitoare din piață și străluceau în felinarele și-n harnașamentele nenumăratelor trăsuri.*

Discută despre lume și oameni, despre afaceri curente și probleme eterne, Alfred îi poate vorbi despre experimentele lui și ea-l înțelege. Vorbesc despre artă și viață, despre pace.

Alfred este îngrijorat de rezultatul invențiilor lui. Nu este un om violent – din contră! Este convins că arta războiului este la începuturile ei, că este iminentă o cursă a înarmării. Concluziile sale sunt curate previziuni: atunci când armele distructive își vor ajunge potențialul maxim, frica îi *va forța* pe oameni să trăiască în pace.

Au doar o săptămână la dispoziție. O săptămână la Grand Hotel din Paris. Alfred a găsit ceva ce nu va mai găsi niciodată. Înțelege asta aproape imediat, că e ceva unic, iat-o! Și o întreabă deschis dacă inima ei este dăruită cuiva.

Ea îi răspunde cinstit – există un bărbat, un tânăr nobil, cu care nu se poate mărita. E prea săracă și prea bătrână, dar inima îi aparține.

Alfred pleacă; pleacă de la Grand Hotel și, când revine, ea nu mai e. Și-a vândut ultimul colier cu diamante pentru a-și plăti camera de hotel.

A fugit în Rusia cu tânărul iubit. La 12 iunie 1876 se căsătorește cu Arthur von Suttner și petrece nouă ani în exil, în munții din Caucaz, într-un loc pe nume Mingrelia. Devine autoare și activistă pentru pace, dar nu uită. Ține legătura cu Nobel, aproape exclusiv prin scrisori. Se întâlnesc de câteva ori după teribila vară a lui 1876.

Cât de mult a suferit Alfred în apartamentul de la Paris! Cât era de mâhnit în frumoasa lui casă de pe Avenue Malakoff, dureros de trist de golul din viața lui. În vara lui 1876, când orbit de durere, se împiedică, întinde mâna și acolo, într-o florărie din Baden bei Wien, o întâlnește pe Sofie Hess. E tânără (are doar 20 de ani), orfană și *singură* (ca și el), e frumoasă și-i amintește, cel puțin la suprafață, de Bertha.

Ar putea deveni ca *ea.* Ar putea-o transforma într-o *dame du monde.* Ar putea deveni contesă, capabilă să discute despre marile probleme ale vieții.

Cât de mult încearcă Alfred! Cât se chinuie! O educă, o formează, o echipează pentru viață. Poate c-o iubește chiar, pentru că-i dăruiește o vilă la Ischl și un apartament mare la Paris (nu departe de al lui). Sau poate că doar o posedă, cumpărând ceva ce nu poate avea.

Dar Sofie nu-i chiar atât de tânără. Are aproape 30 de ani. Și nu-i nici orfană, tatăl ei, Heinrich, trăiește.

E doar singură, în apartamentul cel mare de la Paris, de pe Avenue d'Eylau, singură și plictisită.

Alfred e atât de *anost.* Nu face decât să ridice pretenții. Călătorește între fabrici, scrie scrisori luuuungi despre proiecte și experimente și probleme legale și fabrici de dinamită, iar Sofie cască, îi răspunde cu scrisul ei copilăresc, îi spune toate bârfele și-i cere mai mulți bani.

Dragă Alfred, când ai de gând să-ți dai seama c-ai fost tras pe sfoară?

Când ai să afli că tata Heinrich trăiește? Când o să vină Sofie la Viena și o să-și spună Doamna Nobel? Când o să recunoască că așteaptă copilul altui bărbat?

Rugămințile ei cochete își duc ecoul peste ani:

Dragul meu Alfred,

Nu mai știu nimic de tine de multă vreme. Sunt extrem de îngrijorată pentru că eu însămi sunt atât de săracă și nu am pace... Nu am bani să trăiesc și azi trebuie să-mi amanetez ultima broșă. Niciodată nu mi s-a întâmplat așa ceva. Mă simt foarte prost. Și bietul copil – oare ce soartă-l așteaptă?

Cele mai bune urări și sărutări de la a ta

Sofie

Ce-o fi crezut industriașul când a citit scrisoarea asta, scrisă cu litere rotunde și mari? Oare ce sfori trage fata care nu a reușit să devină doamnă? Oare ce-o fi în tonul ei mieros care-l face să trimită bani *iar și iar*?

Alfred, de ce te lași exploatat în halul ăsta?

Dragul meu Alfred,

Nu găsesc niciun apartament, pentru că sunt mult prea scumpe... sunt disperată. E foarte deprimant să-ți petreci iarna într-o cameră de hotel cu un copil mic, cu mâncare îngrozitoare... Îmi permiți să folosesc numele tău de familie? *Poți să-mi trimiți niște bani*? *Ești tot ce am pe lume.*

Îți trimit sărutări din tot sufletul.

De la iubita ta eternă,

Sofie

Trei milioane de coroane. Atât îi trimite, anual, echivalentul a trei milioane de coroane!

Cât de incredibil de înfometat trebuie să fi fost, cât de singur și abandonat?

Cât plătește de mult și ce primește în schimb.

Marți, 15 decembrie

Anders Schyman a bătut ușor în ușa de sticlă a biroului Annikăi. Femeia a ridicat, surprinsă, capul din ziarul pe care-l citea și i-a făcut semn să intre.

— Cu ce te ajut? l-a întrebat și s-a ridicat să ia hainele aruncate pe celălalt scaun.

Schyman a tras ușa glisantă în urma lui și a adoptat ceea ce spera să fie o expresie deschisă, neutră.

— Voiam să știu ce se mai întâmplă cu interdicția de dezvăluire și cu munca ta, i-a spus el, cu un aer pedagogic, dar și prietenos. Care mai e treaba? Există în continuare un conflict?

Annika s-a așezat din nou, a scos un oftat adânc și a aruncat la coș o jumătate de corn. Își periase părul și arăta de parcă reușise să doarmă de data asta.

— Eu nu văd nicio problemă, dar am impresia că Berit și ceilalți au o problemă. Ei cred că dețin o groază de informații, pe care, de fapt, nu le am și merg pe vârfuri în jurul meu, deși chiar nu e cazul.

Redactorul-șef s-a așezat pe celălalt scaun și a dat din cap.

— Da, asta e și impresia mea și cred că situația e complicată. Știu că nu-mi poți răspunde, dar eu te întreb totuși: știi ceva ce încă nu ne-ai spus? Ceva care ar putea fi cât de cât interesant?

Annika îl privea; avea ochii fardați foarte puternic. Fata asta avea ceva care-l neliniștea tot timpul, de parcă deținea vreun adevăr despre el, la care n-ar fi trebuit să aibă acces.

Acum l-a privit în tăcere, preț de câteva secunde.

— Două lucruri, a spus ea, în cele din urmă. Am observat două lucruri, despre care n-a spus nimic. După câte-mi dau seama, nu au nimic interesant pentru reportajele noastre, dar nu au fost făcute publice încă, probabil din motive legate de anchetă.

— N-am să te întreb despre ce-i vorba, dar îți dai seama că treaba se complică atâta vreme cât există lucruri pe care nu ni le-ai spus.

— Ochii. Avea ochii galbeni. Sunt absolut sigură, pentru că n-am mai văzut niciodată asemenea culoare de ochi. Dar lucrul ăsta n-a fost menționat nicăieri. Au schimbat și în portretul robot – acolo are ochii verzi.

Redactorul-șef a aprobat-o din cap, surprins de dezvăluire. A hotărât s-o aștepte pe cea de-a doua, fără să scoată vreo vorbă.

— Și geanta. Avea o geantă de seară lunguiață, argintie, cu o curelușă subțire de umăr. Inspectorul Q mi-a spus că ar fi încăput perfect o armă mică cu amortizor.

Schyman a dat din nou din cap.

— Și astea sunt cele două lucruri.

— Așa e, a confirmat ea.

— Nu prea e cine știe ce, nu merita atâta tapaj, a adăugat bărbatul, zâmbind.

Reportera a oftat din nou și s-a întins după o tabletă de ciocolată, neînceputâ.

Redactorul-șef a hotărât să pună cărțile pe masă.

— Știi, i-a zis el, încercând să nu pară forțat, cred c-ar fi bine pentru toată lumea dacă ți-ai lua niște zile libere cât mai durează toată povestea asta.

Annika și-a îndreptat spatele și a lăsat ciocolata deoparte, fără să se atingă de ea.

— Ce vrei să spui?

— Prezența ta încarcă atmosfera din redacție, colegii se tem să nu te bage în vreo încurcătură și sunt reticenți în relația cu poliția, ca să nu lase impresia că știu ceva de la tine. Ca să-ți spun mai pe șleau, prezența ta ne limitează acțiunile și-ți strică legăturile cu colegii.

Annika a privit spre tableta de ciocolată, jucându-se cu folia de aluminiu.

— Ai pus totul la cale foarte frumos, i-a răspuns ea, fără să-și ridice privirea.

— Ce? a întrebat Schyman, după care și-a mușcat limba, pentru că știa exact despre ce era vorba.

Annika a început să râdă, s-a sprijinit pe spătarul scaunului și l-a privit drept în ochi.

— Știu că ești supărat. Nu ai primit postul de șef al Asociației editorilor de ziare și ești convins că-i din cauza mea.

A râs din nou.

— Pe cine încerc să păcălesc? *A fost* vina mea – te-am făcut să publici articolul care zicea că proprietarii noștri sunt o gașcă de hiene ipocrite; îmi dau seama că sunt furioși și știu că ți-au retras nominalizarea. Ai de gând să mă dai afară?

— Nici nu mă gândesc, i-a răspuns Schyman, simțindu-se

ciudat de ușurat de faptul că ea înțelegea gravitatea situației. Sunt cât se poate de serios în legătură cu interdicția de dezvăluire, poziția ta în grup e greu de apărat. Eu, unul, n-am nimic împotrivă, pot să trăiesc cu toată chestia asta, la fel și proprietarii. N-a făcut prea multe valuri în presă…

— Normal că nu. Sunt mulțumiți c-a dispărut TV Scandinavia.

Redactorul-șef a ridicat din umeri.

— Opinia generală a fost că democrația va supraviețui în absența unui canal american pe cablu, comercial, pe deasupra. Vreau să-ți iei o vacanță până se calmează lucrurile pe frontul terorismului.

— Vacanță, nu. Concediu cu salariu întreg. Acces la arhive și la bazele de date cu parola mea, ca să pot lucra de acasă, de pe calculatorul meu. Zece drumuri gratuite pe lună cu taxiul.

Schyman a fost cuprins de un sentiment de ușurare – totul mersese mult mai ușor decât se așteptase.

— Salariu întreg și parolă, dar fără taxiuri.

Annika a ridicat din umeri și a rupt o bucățică de ciocolată.

— Pot să plec chiar acum?

•

Annika a rămas ca o statuie în timp ce redactorul-șef a ieșit din birou și a tras ușa după el.

Rahat! N-am crezut c-o să fie în stare s-o facă. Practic m-am aruncat din lac în puț, a gândit ea.

S-a lăsat pe spătarul scaunului cu o vagă senzație de cădere, semnalul obișnuit al unui iminent atac de panică, înaintea corului de îngeri, dar nu s-a întâmplat nimic și îngerii n-au deschis gura.

De fapt, o să fie chiar mai bine să scape de locul ăsta pentru o vreme, a gândit ea, după care a cuprins-o o tristețe, simțind deja absența încurajatoare a unui context, sentimentul vital de apartenență.

Pot să-mi găsesc o altă casă, și-a spus, realizând c-o podideau lacrimile. S-a adunat, și-a suflat nasul într-un șervețel vechi și și-a trimis autocompătimirea la plimbare.

S-a logat la calculator și a început să caute prin dosare. A trimis la arhiva ei online, de la adresa annika-bentzgon@hotmail.com, tot ce considera că-i va putea fi de folos.

— Ce-a vrut Schyman?

Berit își băgase capul pe ușă.

— M-a trimis în concediu pe termen nelimitat, i-a răspuns Annika, respirând adânc. Nu vrea să mă vadă înapoi până nu se termină toată povestea asta cu terorismul.

Berit a intrat în birou și a închis ușa.

— Ți-a spus de ce?

— Pentru că voi considerați că-i o bătaie de cap prea mare să lucrați cu mine aici, i-a explicat Annika și a făcut un efort să nu sune prea îndârjită.

— Ți-e clar că asta-i doar o scuză. Și care au fost condițiile?

Femeia a oftat din nou, puțin cam prea adânc, ceea ce a sunat a suspin.

— Concediu cu salariu integral și acces la arhive, a zâmbit ea cu jumătate de gură. Știi ceva? Nu-i așa de rău pe cât ar părea. N-am nimic împotriva unei vacanțe. Ne mutăm în primăvară la Djursholm, așa că poate m-apuc de împachetat, mai organizez din lucruri și mai citesc câte ceva fără să fiu stresată. Nu-i chiar atât de rău, nu?

Berit i-a zâmbit înapoi.

— Categoric, nu.

— Și vrei să mai știi ceva? a adăugat Annika. Banii ăia chiar îmi sunt de folos. Mi-e clar că nu mai trebuie să muncesc dacă nu vreau. M-am tot gândit că pot să-mi dau demisia și să m-apuc de ceva cu totul diferit. Să studiez dreptul sau să mă duc la universitate să învăț rusa.

Berit era singura persoană care știa cu exactitate cât urma să fie recompensa Annikăi. Nici chiar Thomas sau Anne Snapphane nu știau suma.

— O să trebuiască să-ți găsești ceva de făcut, altfel înnebunești.

— Și se pare că Thomas o să primească un post nou, așa că probabil o să fie și mai ocupat de-acum înainte. E atât de plin de el, că mai are puțin și pocnește…

— De ce? a întrebat Berit, întinzându-se după tableta de ciocolată.

— Știi că lucra la proiectul ăla despre conduita politicienilor, împreună cu Asociația consiliilor comunale și Ministerul de Justiție. Acum se pare că vor să-l includă într-un grup care să rescrie legislația referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice. Nu știu exact ce-o să iasă, dar deja le povestește

tuturor despre importanța noilor legi. Trebuia să-l auzi sâmbăta trecută, când am fost la părinții lui.

Berit a dat din cap.

— Legile astea sună cam urât. Vrei să mergem la masă înainte să pleci acasă ultima oară pe anul ăsta?

— Stai, vreau să văd dacă am tot ce-mi trebuie…

A trecut prin ultimele dosare, și-a trimis în arhivă niște notițe despre o crimă mai veche, apoi a închis calculatorul. S-a uitat prin sertare, dar și-a dat seama că nu voia să ia nimic.

S-a ridicat, și-a luat haina și geanta.

— OK, hai, ești invitata mea, i-a spus lui Berit.

•

Ușa de la intrarea principală în clădirea guvernamentală Rosenbad[16] era încuiată, rece. Thomas a apăsat cu grijă clanța de alamă, sculptată cu cele trei coroane, a împins încet, dar ușa nu s-a mișcat. S-a uitat de jur-împrejur, să vadă dacă-l urmărește cineva, apoi a tras tare și ușa s-a deschis.

— Hopa! a spus cu voce tare, dându-și seama apoi cât de caraghios sună. A pășit înăuntru.

Pantofii plini de noroi lăsau urme maronii pe marmura albă. A încercat în zadar să se șteargă pe picioare înainte de a intra pe ușile batante.

O scară de marmură albă ducea la etaj, spre un hol, iar tălpile pantofilor pline de pietricele scârțâiau sub tavanul boltit. Inima i-a urcat în gât și mâinile-i erau transpirate.

Trecuse șapte ani prin fața Guvernului, în drum spre Asociația consiliilor locale, de pe Hornsgatan. Șapte ani, în care privise în sus, la fațada trandafirie a clădirii, lăsându-și imaginația să zburde: cum ar fi să lucreze aici? Să meargă la serviciu în palatul solid, art nouveau, al lui Ferdinand Boberg? Să fie o rotiță mică în mașinăria puterii?

Treaba era că nu călcase niciodată în clădire. Cât timp au lucrat la proiectul anterior, care se ocupa de amenințările la care erau expuși politicienii, se întâlneau sau la Asociația consiliilor comunale, la consiliile locale, sau în vreun bar. Per Cramne, reprezentantul Ministerului de Justiție, îl prefera întotdeauna pe cel din urmă.

Privea acum împrejur, incapabil să-și ascundă fascinația,

[16] Rosenbad: clădirea guvernamentală care adăpostește biroul prim-ministrului și cancelaria guvernului. (*N.t*).

podeaua albă cu triunghiuri de granit, cele patru statui de-a lungul peretelui din stânga, coloanele din marmură, tavanul boltit.

La punctul de control, doi muncitori în salopete păreau că se ceartă cu cineva. Nu mai era nimeni în hol, în afară de ei. Thomas s-a dus în spatele lor, s-a așezat la rând și a privit la ceas. Perfect. Trebuie să ai grijă, nu vrei să pari nerăbdător, dar nici prea neglijent.

— Nu aveți aprobare, le-a spus femeia de la punctul de control, returnându-le legitimațiile prin fanta mică de la baza ecranului de sticlă.

Muncitorii s-au privit resemnați.

— E o neînțelegere, a spus unul dintre ei. Avem de lucru aici.

Femeia era tânără, era pieptănată cu cărare și purta cravată.

— N-am ce face, le-a răspuns scurt. Numele nu sunt pe listă, n-aveți aprobare.

— Scuze, poți să-mi dai drumul?

Femeia l-a privit scrutător.

Thomas și-a scos carnetul de conducere din portofel și l-a împins prin fanta de sticlă, în timp ce femeia îl suna pe șeful celor doi muncitori.

— Mă așteaptă Per Cramne, la justiție, a spus el, simțind privirile celor doi bărbați în ceafă.

Femeia a tastat ceva la calculator și a ridicat receptorul.

— Sus pe scări, a zis ea, întorcându-se la muncitori.

În timp ce trecea de porțile guvernului, Thomas a încercat să pară relaxat și încrezător. A apăsat butonul liftului celui mai apropiat, apoi și-a ridicat privirea și s-a trezit că-l avea în față pe viceprim-ministru.

— Bună ziua, i-a spus acesta. La dreapta, sau la stânga?

— Mă scuzați? a răspuns Thomas, nesigur c-a auzit bine.

— Dreapta sau stânga? a repetat bărbatul.

— Ăă, vreau să merg sus.

— În cazul acesta vă recomand să o luați la stânga. Dumneavoastră vă duceați spre liftul de marfă. Se oprește la fiecare jumătate de etaj. Ca în mintea lui John Malkovich.

Bărbatul, recunoscut pentru modul direct de-a vorbi când nu era prea multă lume în jur, i-a zâmbit vesel și i-a ținut ușa de la liftul din dreapta.

— După dumneavoastră.

Nu-i adevărat, a gândit Thomas.

Cramne îl aștepta în fața ușilor de la etajul șase.

— Poftiți, vă rog, i-a spus subsecretarul de stat, strângându-i mâna cu căldură. Bine ați venit! Ați mai fost aici vreodată?

— N-am mai fost de mult.

— Bine, hai să facem un tur scurt al coridoarelor puterii și după aceea vă arăt unde o să lucrați – ce ziceți?

Cramne s-a întors și a descuiat o ușă, fără a aștepta un răspuns. Thomas transpira abundent în paltonul de iarnă și abia aștepta să și-l scoată.

— Justiția are 16 departamente, plus secretariatul juridic și cancelaria metropolitană, i-a zis Cramne. Cel mai mare departament e PO, care se ocupă de poliție și problemele generale de lege și ordine. Aici o să fim amândoi. Oh, dar scoateți-vă haina, o să vă topiți.

Ușurat, Thomas a lăsat haina să-i cadă de pe umeri, a luat-o pe braț și s-a grăbit să-și ajungă din urmă noul coleg.

— Aici au birourile ministrul, directorii generali ai departamentului juridic, secretarul de presă și consilierii politici, i-a explicat Cramne, făcând un gest vag, în timp ce treceau pe un coridor cu pereți albi.

Covorul era gri-deschis și gros ca o saltea. Înghițea cel mai mic sunet și lăsa aerul curat și tăcut. Thomas trecea pe lângă încăperi și avea impresia că-i simțea pe oameni concentrați la birourile lor, discutând cu voce joasă.

— Aici, de exemplu, i-a spus Cramne în dreptul unei uși întredeschise. A început să vorbească mai încet și i-a arătat cu degetul o femeie care vorbea la telefon, pe jumătate ascunsă de ușă. E director general pentru afaceri juridice, la L5, jurisdicție infracțională. Fată al naibii de deșteaptă, are multă experiență în probleme de violență sexuală, toată chestiunea asta cu compensații pentru copiii violați… Directorul general – nu, acolo – se ocupă de procedurile juridice, tribunale, poliție și tot restul. A trebuit să se ocupe de raidurile la transporturile alea de securitate…

Thomas s-a îndreptat, simțind cum puterea începe să-i gâdile ceafa.

— Sala albastră, i-a arătat Crame înspre colțul coridorului. Lunea avem ședințe de departament și aici se țin briefingurile. Fiecare secție îi prezintă activitățile ministrului și totul se

desfășoară rapid. Fiind funcționar, vei ajunge la un moment dat și aici.

— Unde e biroul meu? a întrebat Thomas, mutându-și haina pe brațul celălalt.

Cramne a râs.

— Nu aici, o să fiți cu mine, jos la patru, i-a răspuns, după care a luat-o după colț.

Alt coridor, cu uși albe, asemănătoare și cu aceeași mochetă gri se întindea în depărtare. Pe pereți atârnau, pe trei rânduri, fotografii ale miniștrilor de justiție din diferite timpuri. Vocile se auzeau mai tare acum, cineva râdea, semnale sonore ale știrilor de prânz la radio.

— Aici e biroul ministrului, a spus Cramne, în fața unei uși pe partea stângă și a aruncat o privire la ceas.

— E în ședință de guvern; în fiecare zi au ședință între 12 și 1. În mod normal nu trebuie să participe – cinci miniștri sunt suficienți pentru cvorum – dar azi au vot deschis și el conduce ședința. Nu poți absenta de la așa ceva. Secretara lui are biroul chiar aici, la intrare.

Thomas a băgat capul pe ușă. Locul aducea cu un mic apartament, biroul secretarei era în holul de la intrare, apoi urma un birou comun, cu mobilă deschisă, modernă, un tablou, un birou plin de hârtii și un calculator, un raft jos cu dosare și fotografii ale copiilor. Încăperea dădea spre clădirea parlamentului și spre apele Norrströmului, cenușii ca plumbul.

— În spate e un mic dormitor și o baie. E specialist în Sudoku; îl bănuim că stă acolo și exersează. Mergem mai departe?

A făcut un gest înspre o ușă la stânga.

— Secretarul de presă. Dacă ministrul zboară, zboară și ea, la fel subsecretarul și toți consilierii politici. Vine administratorul, deșurubează plăcuțele de pe ușă și gata.

— Despre câți oameni vorbim? l-a întrebat Thomas.

— Vă referiți la cei numiți politic? O mână de oameni, șase sau șapte. Nu-s mai mulți. Noi, ceilalți, servim cu loialitate orice stăpân. Vă e foame?

Thomas a negat din cap.

— Bine. Ați cunoscut-o pe Karin, șefa de la planificare? Ea s-a ocupat de numirea dumneavoastră. Hai să-l salutăm pe subsecretar.

Cramne a luat-o înainte și a trecut de câteva uși.

— Jimmy, ai un moment să-l cunoști pe noul nostru consilier în metode de interceptare?

Subsecretarul de stat de la Ministerul de justiție a ieșit în coridor; purta jeanși și o cămașă bej, cadrilată, iar părul îi stătea în toate direcțiile.

— Bună! a spus, cu un zâmbet larg. Bun venit! Când începi?

Au dat mâna.

— După Anul Nou, i-a răspuns Thomas, începând să se relaxeze.

— Interceptarea comunicațiilor este un câmp minat, a zis Jimmy Halenius. Trebuie să-ți cântărești bine vorbele dacă o să reușim să băgăm proiectul. Care e calendarul?

Ultima întrebare îi era dresată lui Per Cramne.

— Investigațiile inițiale în șase luni, a răspuns șeful de departament. Apoi la consultări în Consiliul legislativ în toamnă și o propunere de guvern în februarie viitor.

— Așadar, o lege nouă la 1 iulie, cam în șase luni, a continuat Halenius ideea. Un ritm puțin diferit de cel al soției tale. Lucrează la unul dintre ziare, nu?

Thomas și-a dat seama că nu știe ce să răspundă și a simțit cum roșește. Cum dracu' știa omu' ăsta cine-i Annika?

— Prietenul meu cel mai bun a cumpărat odată o mașină de la ea, a explicat Halenius, amuzat. Acum nouă sau zece ani. I-a spus că merge ca un vis și a mers până s-a stricat.

— Ăăă, a reușit să scoată Thomas, neștiind ce să facă cu mâinile.

— Mergem să aruncăm un ochi în biroul dumneavoastră? l-a întrebat Cramne.

Thomas s-a gândit că lui Cramne nu-i place să fie exclus din conversație, așa că i-a strâns din nou mâna subsecretarului de stat.

Au mers în tăcere și au ieșit din nou pe ușile de sticlă, la lifturi.

— Unde e biroul dumneavoastră?

— La trei birouri distanță. Apăsați la patru, vă rog.

S-a trezit în aceeași arhitectură a locului ca la etajul șase, doar că se simțea mai puțin influența puterii. Pe hol erau mai multe suporturi de reviste, aviziere și o tapiserie mare, colorată.

Biroul lui Thomas dădea pe Fredsgatan, spre intersecția cu Drottninggatan. Avea o suprafață rezonabilă, dar poziționarea

lui în clădire îl făcea întunecos.

S-a aplecat și a privit pe geam. Nu se vedea Tegelbacken. Niciodată nu privise din stradă spre fereastra asta.

— Știți despre ce-i vorba? a întrebat Cramne, trăgându-și un scaun. Inițiezi o propunere, care va fi trimisă celorlalte departamente pentru consultări. Fiecare are un cuvânt de spus și știm deja cum vor răspunde cei mai mulți. Poliția și procuratura sunt pentru, ministrul justiției e pentru și avocatul poporului e împotrivă. Federația avocaților e împotrivă – ăștia mereu sunt împotrivă –, iar autoritățile care au de-a face cu victimele infracțiunilor și organizațiile care sprijină femeile vor fi probabil pentru.

— Și apoi începe munca pe secțiuni, a spus Thomas.

— Exact. Trebuie să-l asculți pe Dumnezeu, pe mătușica lui Dumnezeu și pe toți ceilalți, după care tragi concluziile cu șeful de secție, adică eu. Apoi mergem împreună la directorul general pentru afaceri juridice, care va spune „gândește-te la asta, asta și asta”, după care îi spunem lui Halenius și dacă el ne dă aprobarea, ne prezentăm la o ședință de luni în Sala Albastră. Iar atunci e momentul să-i arătăm ministrului dificultățile de care ne lovim.

— Și care ar fi acelea, în cazul de față?

— Probabil că vor fi câteva modificări, i-a răspuns Per Cramne. Nivelul de suspiciune necesar, ce infracțiuni vor fi incluse, sincronizarea cu legislația altor state și după aceea, posibil, calendarul de acțiune.

În glumă, i-a dat lui Thomas o palmă peste umăr.

— La naiba, o să vedeți, e o joacă de copii.

Thomas a zâmbit și a înghițit cu zgomot.

•

Când a plecat de la redacție, Annika avea impresia că i se învârtea capul și că nu simțea pământul sub picioare. Vremea era mai blândă azi, era aproape cald și vântul o acoperea ca un prosop umed. Fără niciun motiv i-a venit în minte o amintire, prima zi minunată, nesfârșită, din restul vieții ei, când alerga pe pajiștea bunicii, spre lacul Hosjön, iarba și frunzele îi zgâriau călcâiele și gleznele, în timp ce se îndrepta spre prima baie din anul acela.

N-am de gând să privesc împrejur, a gândit ea. N-am de gând să mă-ntorc și să privesc intrarea. S-ar putea să nu mai revin

niciodată și vreau să-mi amintesc locul ăsta așa cum arăta când eram de-a casei, când exista un loc și pentru mine…

S-a oprit și a scuturat din cap, pentru a se debarasa de sentimentalism.

S-a îndreptat spre stația de autobuz, încet și cu pași nesiguri; trotuarul era perfid de alunecos. Următorul autobuz trebuia să vină în 13 minute. S-a gândit dacă s-o ia pe jos spre casă sau dacă să-l aștepte. Dar încotro se grăbea?

S-a așezat pe banca de lemn și și-a scos mobilul.

Pe cine să sune?

Telefonul lui Thomas era închis.

Anne Snapphane nu răspundea.

A ezitat câteva secunde, după care a format numărul inspectorului Q. A răspuns.

— Bună, la telefon *nenorocita care umblă după senzațional.* Mi-au dat vacanță de la ziar, să mă duc să dau la pește. Interdicția voastră de dezvăluire mi-a adus concediu pe termen nedefinit, dar cu salariu întreg.

— Felicitări! Să-ți cumpăr un tort?

— Nu, da' mă gândesc să-ți aduc eu unul. Ești la serviciu după masă?

— Vin și plec. Nu-mi place marțipanul.

A urcat în autobuz, i-a arătat șoferului abonamentul lunar și s-a așezat pe ultimul scaun.

Parcul Rålambshov se întindea dincolo de fereastra autobuzului, într-o totală lipsă de culoare. Dincolo de el, abia se vedeau prin ceață apele cenușii ale golfului Riddarfjärden.

E cea mai nasoală perioadă a anului și mai sunt luni bune până se schimbă vremea, a gândit ea.

A coborât la Clinica de oftalmologie Sankt Erik pe Fleminggatan și a luat-o pe Polhemsgatan, spre sediul poliției. Probabil că lăsase o vorbă la recepție, pentru că i-au permis să intre imediat. S-a îndreptat spre biroul lui, cu priveliște spre Kungsholmsgatan.

— Unde-i tortul? a întrebat-o inspectorul, arătându-i un scaun de cealaltă parte a biroului.

— La dracu', am uitat! a răspuns Annika, scoțându-și haina. Cum merge treaba?

— Fie-mea cea mică are o infecție la ureche, dar în rest totul e OK. Tu?

— Da’ tu n-ai nicio fată, a spus ea și s-a așezat.

— Așa e, ai dreptate.

— Vezi, știu o grămadă de lucruri, dar nu suflu o vorbă.

— Și acum te-au pus pe liber și-i vina mea.

— Exact. Așa că poate-mi spui dacă a meritat.

— Ce să merite? Să-ți ții gura? Doamne, da, absolut!

Inspectorul s-a ridicat și Annika a observat că purta pantaloni roz de gabardină.

— Da’ ce faci, te-ai dat cu muzica pop? l-a întrebat ea, surprinsă. Ești cumva și membru în fan-clubul Eurovision?

— În comitet! Lapte și zahăr?

A dat din cap afirmativ și a aruncat o privire în biroul inspectorului, în timp ce el a dispărea pe hol după cafea. Gustul excesiv pentru cămăși hawaiiene și muzică pop nu lăsase nicio urmă vizibilă asupra biroului.

Trecuseră aproape zece ani de când se cunoșteau. Pe vremea aceea, el conducea ancheta în cazul morții unei stripperițe, Josefin Liljeberg, o fată tânără, care visa să devină jurnalistă și care a fost găsită strangulată lângă o piatră funerară din cimitirul evreiesc din Kronoberg Park. Au schimbat, de-a lungul anilor, o sumedenie de informații, de cele mai multe ori în beneficiu reciproc. De câteva ori, Q i-a spus că relația lor a luat sfârșit, dar s-a răzgândit repede, iar Annika nu s-a întrebat niciodată de ce.

Q avea nevoie de o voce publică în presă. Știa că ziarista publica, aproape fără excepție, tot ce scria, ceea ce însemna că putea să planteze orice informație necesară bunului mers al anchetei, de o manieră relativ sigură.

— Ia aici, să nu spui că nu ne dăm silința, i-a spus Q și i-a pus pe birou un pahar cu cafea, din care a reușit să verse puțin.

— Poate nu aici, în birou, dar asta nu se întâmplă peste tot.

Inspectorul Q a oftat, s-a aruncat pe scaun și și-a pus picioarele pe colțul biroului.

— Da, ai dreptate. O treime din ofițerii de poliție soluționează aproape toate cazurile și restul cam stau degeaba. E o mare problemă, tinerii ofițeri care termină academia sunt mult mai deștepți decât șefii lor.

Annika a suflat în cafea. Era fierbinte și amară ca dracu’.

— Adică?

— În vremurile bune era atât de greu să-ți faci numărul de

cursanți, așa că erau acceptați toți doritorii. Azi, numai unul din zece intră, deci vorbim de-o elită. Și asta înseamnă că în poliție nu există un standard clar. Ofițerii tineri sunt talentați și motivați, cei în vârstă sunt înceți și greoi.

— Și atunci, soluția e să închidem secțiile de poliție din zonele suburbane și de la țară? a întrebat Annika.

— Știi care-i treaba? Problema nu e că închidem secții de poliție în toată Suedia, probleme avem cu cele care rămân deschise.

— Pe bune?

— Sunt deschise din joi în Paști între 10 și 12 și-n restul timpului băieții stau și dezleagă cuvinte încrucișate, în cel mai bun caz. De bun-simț ar fi să fie închise toate secțiile astea, să scapi de cei mai proști ofițeri și să-i înlocuiești cu oameni talentați.

— Și crezi că atunci ați fi putut rezolva mai multe crime, cum ar fi cele de la Nobel?

— Resursele există, i-a răspuns Q.

— Da, știu, Neue Jihad și o familie în Bandhagen.

— N-are nicio legătură cu crimele de la Nobel. Acum ne e destul de clar ce s-a întâmplat.

Annika a deschis gura să spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Serios?

— Știm că la ora 22:41 criminala a intrat pe intrarea principală. La ora aia dineul se terminase și începuse dansul; primii oaspeți plecau deja și se aflau în curte.

— Era haotic în momentele alea. Chelnerii curățau mesele, oamenii se învârteau de colo-colo, se duceau la baie sau spre Sala Aurie… cum Dumnezeu a intrat? Avea invitație?

— Bănuim c-a citit *Kvällspressen,* i-a răspuns Q. La urma urmelor, ați dat programul serii.

În mintea Annikăi s-a făcut un gol total.

— Cum adică?

— *Cum am intrat la Dineul Nobel.* L-ați publicat acum câțiva ani, probabil că lucrai deja acolo. Una dintre colegele tale și-a pus o rochie lungă și pantofi cu tocuri și s-a strecurat pe lângă pază la aproximativ 22:30, spunând: „Doamne, ce frig e!” N-avea niciun fel de invitație, dar a reușit să ajungă în preajma cuplului regal fără să fie oprită. Cred c-ați publicat o fotografie a ei, dansând cu prim-ministrul.

Annika a încercat să zâmbească, dar nu i-a reușit.

— Ah, dineul ăla.

— Criminala a făcut cam același lucru. Presupunem că avea o invitație falsă, pentru orice eventualitate, dar n-a fost nevoită s-o folosească. Polițiștii de la intrarea principală și-o amintesc bine: stătea și fuma pe Hantverkargatan, se juca cu un telefon, chiar la intrarea în curte. După ce a terminat cu telefonul, a intrat, pe umăr îi atârna poșeta de seară. Băieții au văzut că dârdâia, dar au bănuit că ieșise să dea un telefon și să fumeze și că se întorcea înăuntru.

— Și n-au oprit-o.

— Unul dintre băieți i-a întins mâna s-o ajute, pentru că alunecase pe gheață. I-a bolborosit un „mulțumesc” în engleză, fără să-l privească. Omul ne-a spus că avea mâinile foarte reci.

— Da’ cum pot fi siguri că era ea?

— Au recunoscut-o după portretul-robot.

— Au spus cu ce era îmbrăcată?

— Amintirile tuturor băieților sunt extrem de clare. Din păcate nu se potrivesc. Unul ne-a spus că purta o rochie roșie, altul că era gri sau bej. Unii au zis că avea un șal, alții că avea umerii goi. Credem că o confundă cu două femei dintr-un grup care tocmai ieșea când a intrat ea.

— Avea o baretă pe umăr. Sunt sută la sută sigură. Ziceai că fuma. A aruncat mucul pe undeva?

— L-a stins cu pantoful într-o baltă înghețată de pișat de câine. Pe urmă, relatările sunt mai confuze, când a trecut pe holul cu coloane, între intrare și Sala Albastră. A urcat spre sălile de consiliu și Sala Aurie. Un tip care sărise calu’ la băutură a oprit-o și-a invitat-o la dans. Fata nu l-a privit și a încercat să treacă pe lângă el fără să-i răspundă. Bărbatul a insistat, a apucat-o de braț, ea l-a împins cu pumnul în piept și s-a strecurat pe lângă el. Omul s-a înfuriat și a încercat s-o ajungă din urmă, dar fata s-a pierdut în mulțime. Ne-a contactat când a văzut portretul-robot.

— Dar oare nu-i posibil să inventeze?

— Ba da, dar atâta vreme cât femeia se afla acolo în momentele alea, presupunem că el spune adevărul. Dar nu știm pe ce ușă a intrat în Sala Aurie, nu știm cât de rapid și-a identificat victimele și nu știm de ce le-a împușcat.

— Aveți idee ce armă a folosit?

— Probabil că un Walther 7,65, o armă belgiană destul de comună. Nimeni n-a văzut-o scoțând arma din geantă, așa că nu putem fi siguri. Mai vrei cafea?

Annika a încercat să-și amintească imaginea femeii cu cotul ridicat, în timp ce căuta în geantă.

— N-a scos arma din geantă? A tras prin ea, vrei să zici?

— Așa se pare. Gloanțele erau israeliene, cu vârf moale. Eu mai vreau o cafea.

Q și-a coborât picioarele de pe birou și s-a ridicat.

— Gloanțe dum-dum? Credeam că-s interzise.

— Aiurea. Chiar și poliția suedeză le folosește. Sindicatul polițiștilor e de părere că-i mai eficient să folosești muniție letală. Și noi aveam Walther-uri 7,65 ca armă de serviciu, dar mulți polițiști erau trăgători atât de slabi, încât nu le puteau folosi. Acum folosim arme de 9 mm: sunt mult mai puternice și poți omorî pe cineva chiar dacă nu ești un trăgător foarte bun.

— Dar criminala era o trăgătoare bună, înțeleg, a spus Annika, pentru a aduce conversația pe făgașul dorit.

— Exact. A ochit inima și i-a făcut praf aorta. Taie tu tortul până mă întorc.

A dispărut din nou în hol și a lăsat-o pe Annika cu gândurile confuze. Unde era locul Catherinei von Behring în toate astea? Și ce aveau crimele de-a face cu Aaron Wiesel?

Neliniștită, s-a ridicat și s-a dus la geam. Pe trotuarul de vizavi trecea un grup de copii de grădiniță, cu pantaloni matlasați și căciulițe de lână; se țineau de mână și mergeau în șir. Educatoarele mergeau una în față și cealaltă în urma șirului, glumeau și râdeau cu ei. Procesiunea plină de culoare se clătina încet spre Kronberg Park, iar brațele lor, care se balansau, lăsau să înțeleagă că ei cântau.

Dintr-un motiv neînțeles, îi venea să plângă ori de câte ori vedea grupuri de copii de grădiniță plimbându-se prin oraș. Și uite-o, urmărind copiii de la o fereastră la etajul trei și uite cum i se strânge gâtul – la naiba, ce se-ntâmplă cu tine? Cum o să treci prin viață?

Erau atât de mici, cu piciorușe atât de scurte, dar îi aveau pe adulți care să-i ajute, să-i păzească de mașini și de realitatea periculoasă. Doamne, nu voia să se mute din Kungsholmen, nu voia să părăsească orașul, aici îi era locul – ce era-n capul ei să se mute într-o suburbie idilică?

— Nu-s șanse să se îndrepte, i-a spus Q. Am stat și eu acolo, mult și bine și am invocat toți zeii vremii, dar încă nu mi-a ieșit. Recepția era proastă, cred.

A închis ochii, i-a lăsat pe copii să treacă, apoi s-a întors, i-a deschis și a privit lung spre pantalonii roz-aprins al inspectorului.

— De ce von Behring? De ce Wiesel? I-a luat la întâmplare, sau i-a căutat?

Q s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Tu ce crezi, Einstein? De ce a luat clădirea de la un cap la celălalt înainte să tragă?

Annika s-a așezat și ea.

— A intrat pe intrarea principală la 22:41.

— Exact.

— A intrat prin Hantverkargatan, a trecut prin toată curtea, prin Sala Albastră, până în Sala Aurie, și-a identificat victimele, le-a ucis și totul a durat patru minute.

Q a luat o gură de cafea, a dat aprobator din cap și și-a pus din nou picioarele pe birou.

— Înseamnă că știa clar încotro se îndreaptă și pe cine trebuia să împuște, a spus Annika.

— Corect.

— Cum dracu’ știa toate astea?

Q a privit-o în tăcere, preț de câteva secunde.

— A primit un SMS care i-a spus unde se aflau victimele, a răspuns el, într-un târziu, fără a o pierde din ochi. De la cineva care se afla înăuntru, la dineu. Așa considerăm noi, cel puțin.

Annika a simțit cum i se ridică părul pe ceafă.

— De unde v-a venit?

Q a mai tăcut câteva secunde, măsurând-o din priviri.

— Un SMS, i-a răspuns calm. Printr-un anume releu, a fost trimis un SMS de pe un telefon cu cartelă spre un alt telefon cu cartelă, cu textul *dansează în apropiere de st erik.* Ambele telefoane erau pe rețeaua Telia, cumpărate în același timp din Gara Centrală, în august. Au fost cumpărate cu cash, nu cu carte de credit. Și pentru că prin Gara Centrală trec aproximativ 100 000 de oameni pe zi, cumpărătorul nu poate fi identificat.

Annika și-a lins buzele și s-a așezat mai bine pe scaun.

— De unde știți ce SMS-uri s-au trimis? Și de la ce numere și când? De unde știți *conținutul*?

Q s-a jucat puțin cu cana de cafea.

— Nu-mi închipuiam că-i posibil din punct de vedere tehnic, a continuat Annika, sprijinindu-se de spătar. Adică se urmărește fiecare convorbire și fiecare SMS?

— Bineînțeles. De unde crezi că sunt plătite rețelele?

Femeia a tăcut puțin și a procesat informația.

— Sunt plătite pentru că știu cine a sunat pe cine, durata convorbirii, dar nu știu ce s-a spus sau scris într-un SMS. Așa ceva nu-i posibil. Detaliile astea nu sunt stocate, a adăugat ea.

— Corect. Și ce-ți spune ție treaba asta?

S-a gândit câteva secunde.

— Că ați găsit un telefon.

Q și-a lăsat capul pe-o parte și a zâmbit.

— Bravo! Într-un coș de gunoi, la stația de autobuz din fața intrării principale, chiar vizavi de centrul de sănătate Serafen. Fără amprente, doar urme de la săpunul folosit de primărie. SIM-ul era șters, da' avem niște tipi, într-un garaj în Nacka și ei pot reconstitui chestii de-astea.

— La fel ca-n Knutby[17]? l-a întrebat Annika.

— La fel ca-n Knutby. Atunci, ce-nseamnă mesajul?

Annika l-a privit și s-a încruntat, concentrată.

— Un complice. A avut ajutor din interior.

Q a afirmat din cap și a băut restul de cafea.

— Cel puțin unul, nu-i așa și încă unul afară: cel care a condus șalupa. Dar n-avem habar cine erau. Există o listă de suspecți, fără dovezi concludente, însă.

Annika l-a privit și simțea cum i se învârtește capul.

— Ziceai că telefoanele au fost cumpărate în august, nu? Acum trei luni?

— În același timp cu barca furată. Ceea ce sugerează că fata știa exact ce are de făcut.

— Înseamnă că n-a împușcat la întâmplare. Nu l-a ratat pe Wiesel și n-a ochit-o din greșeală pe von Behring.

Q s-a ridicat în picioare, s-a dus la fereastră, apoi s-a întors spre Annika.

— Se pare că nu.

---

[17] Crima de la Knutby: crimă în satul Knutby, în Suedia, care a avut loc pe 10 decembrie 2004. Criminala le-a mărturisit anchetatorilor că fusese influențată de SMS-urile primite, pe care le șterse, dar care ulterior au fost recuperate de poliție. (*N.t.*).

Annika a simțit cum informația a lovit-o drept în piept.

— Știam eu, a răspuns ea, privind din nou în ochii Carolinei. Știam că ea e ținta și știa și ea.

L-a privit din nou pe Q.

— Au fost emise amenințări împotriva Carolinei? Cineva care voia să scape de ea?

— N-a ieșit nimic la lumină până acum.

— Trebuie să fie ceva, a continuat Annika. Trebuie să săpați mai adânc. Caroline nu era deloc surprinsă când a murit, am văzut asta în ochii ei.

Q s-a întors și a privit-o gânditor.

— Așa zici? Te mai frământă ceva?

Annika a privit pe fereastră. Așadar, Caroline a fost ținta, cineva chiar voia să scape de ea.

— Ce s-a întâmplat după ce s-au tras focurile?

Q s-a așezat din nou, s-a uitat în paharul de cafea și văzând că e gol, l-a aruncat la coș.

— Avem mai mulți martori aici, dar nu atât de mulți pe cât ți-ai închipui. Știm că a ieșit folosind liftul din holul de serviciu care duce la Sala Aurie. Iar de acolo sunt mai puțin de 100 de metri până la apă.

Q s-a ridicat în picioare, a tras un sertar și a scos o hartă mare, rulată.

— Fii atentă. După ce treci de Liljeholmen nu mai există zone cu clădiri pe malul lacului Mälaren, până ajungi la Södertälje, cu excepția drumulețului ăstuia aici, Pettersbergsvägen, din Mälarhöjden. Avem un martor care a văzut două persoane urcându-se pe două motociclete mici, în Gröndal. Dacă voiau, ar fi putut călători tot drumul fără să fie văzuți, din centrul Stockholmului până la Marea Baltică. Și cred că asta s-a întâmplat.

— Imposibil, oriunde te-ai duce, există câțiva oameni.

— Stockholmul are enorm de multă verdeață. Protecția zonei de coastă și fasciștii ăia de la mediu au făcut tot ce le-a stat în putință, crede-mă. Ai cumva idee cât e de lungă coasta Suediei? Suficient cât să facă înconjurul pământului de nouă ori jumate și nimeni n-are voie să construiască acolo.

Annika a încercat să-i urmeze argumentul.

— Atunci cine a făcut-o? Vreun grup anume? Ce-au încercat să obțină?

Inspectorul s-a așezat din nou și dintr-odată arăta serios, normal.

— Avem un suspect. Avem identitatea unei persoane, care se potrivește. Și asta pe baza informației tale.

Annika a clipit.

— Glumești?

— Ochii, i-a răspuns Q. Ochii galben-aurii. Am avut noroc cu CIA. E americancă, asasin de profesie, scumpă și extrem de talentată.

Annika a simțit cum i se strânge gâtul, îi venea greu să respire.

— Cum o cheamă? a întrebat, cu vocea sugrumată.

— Folosește o sumedenie de identități și cetățenii, dar cei de la CIA o știu după poreclă. I se trage de la ochi. E cunoscută drept Pisicuța.

— Pisicuța?

— Da, Pisicuța, a spus Q sculându-se în picioare. Îți spun toate astea doar ca să înțelegi cât a fost de important să-ți ții gura.

— Despre ochi?

— A fost detaliul decisiv, dar după câte-ți dai seama, informația asta rămâne aici.

— De ce? Mare parte din treburile astea nu-s controversate. Și oricât ați încerca, până la urmă tot se află.

— Nu și detaliul ăsta.

— Ba da, i-a răspuns Annika. Totul se află. E doar o chestie de timp.

— Dacă se află, va fi din cauza ta. Detaliul ăsta e ținut foarte secret, doar un număr foarte mic de oameni știu, pentru că nu-i vorba doar de noi și de crimele de la Premiul Nobel.

Annika a încercat să proceseze într-o oarecare ordine tot ce-i spusese inspectorul.

— Așteptați și alte servicii secrete, nu? Lucrați cu poliția din alte țări, la alte crime. Unde?

Q părea relativ amuzat.

— America, Franța și Columbia, printre altele.

— Mai aveți ceva pe lângă asta. Despre ce-i vorba? l-a descusut Annika.

— Am reușit să-i legăm amprentele de identificare și e prima oară că s-a reușit așa ceva.

— Cum? a întrebat ea, cu respirația tăiată.

Q nu și-a putut reprima un zâmbet.

— Și-a pierdut un pantof pe scările care duc spre apă. Îți vine să crezi?

— Cenușăreasa morții, a răspuns Annika.

— Bănuiesc că vezi deja titlul în fața ochilor.

A strâns harta și a pus-o la loc în sertar.

— Când pot să folosesc informația?

— Toate la timpul lor, i-a răspuns Q, îndreptându-se spre ușă. Dacă mi-ai mâncat destul din tortul cu marțipan, spală farfuriile la bucătărie, că eu trebuie să-mi încarc arma cu niște gloanțe dum-dum și să prind câțiva oameni răi. Nu vreau să ajung în cele două treimi care freacă menta.

S-a oprit în dreptul ușii.

— Încă nu-i lăsăm pe ăia de la CIA să preia conducerea anchetei. Mai avem de rezolvat probleme aici, acasă.

— Pentru că încă nu știți cine a angajat-o.

— Corect!

S-a ridicat de pe scaun, și-a pus haina pe ea, și-a aruncat geanta pe umăr și a ieșit. S-a oprit pe coridor și s-a întors spre Q.

— Ai vreo bănuială?

Bărbatul a închis ușa în urma lor.

— În mod cert n-a fost Neue Jihad.

PARTEA A DOUA

Mai

Sâmbătă, 22 mai

Johan Isaksson și-a trecut cardul prin cititorul electronic. A așteptat clicul de deblocare, apoi a deschis ușa masivă.

Odată intrat pe coridorul laboratorului, a aruncat o privire rapidă spre stânga, pentru a-și controla sertarul cu corespondență. S-a oprit și s-a uitat la avizierul de deasupra mesei unde se sorta corespondența:

Cărțile de identitate trebuie să fie vizibile pe timpul șederii în clădirile FBI și

Folosiți plicuri pe coduri de culori pentru corespondența externă! iar ultima

În cazul funcționării defectuoase a echipamentelor, vă rugăm sunați la...

Nimic nou, așadar. Cele mai multe erau afișate de când își luase în primire jobul, după absolvirea studiilor, acum patru ani. Absența noutăților îl făcea să se simtă puțin mai în siguranță.

Cu o oarecare neliniște, s-a îndreptat către sertarele individuale.

Într-al lui a găsit două circulare, una despre noul program de vară al cantinei și cealaltă, care anunța că tuburile de bioxid de carbon se pot schimba numai între orele 8:00 și 9:00 dimineața, de luni până vineri. A aruncat o privire rapidă prin alte câteva casete – toți colegii primiseră aceleași înștiințări.

A răsuflat ușurat.

Nicio ofertă generală, nicio invitație ciudată de a face bani rapid, nimic care să se adreseze tuturor, dar, de fapt, să-i fie destinat lui.

Nimic care să semene cu *Angajăm chelneri pentru dineul de la Premiile Nobel*! *Vreți să câștigați un ban în plus*? *Ajutați-ne să facem o glumă și faceți o economie*! *Sunați*...

Și a sunat. De fapt, s-a aruncat asupra telefonului. A fost

încântat când a primit jobul, credea c-o să fie înghesuială. Abia după aia și-a dat seama că notița xeroxată nu fusese pusă în toate sertarele. Mesajul îi fusese adresat lui.

De unde știau că se pricepea să servească la masă?

Și de unde știau că avea nevoie de bani?

Și-a frecat bărbia și și-a dat seama că l-au trecut transpirațiile.

Acum, într-o sâmbătă seara, se afla aici, în loc să fie la petrecerea lui Agnes, dar se simțea mai bine. În ultima vreme și-a cam neglijat munca de cercetare, dar asta s-a terminat acum. Decizia de a explica totul poliției, într-o scrisoare anonimă, l-a făcut să se simtă mult mai bine.

S-a îndreptat spre biroul său plin de lucruri. Era întuneric, iar pe coridor plutea un miros acru, ca de bacterii E. coli vechi.

Ar trebui să aerisesc puțin, s-a gândit.

A trecut de sala cu instalații, unde se aflau instrumentele de măsurătoare și secvență a ADN-ului, a trecut de sala cu centrifuga, pe dreapta, de laboratorul cu bacterii, pe stânga, toate goale. S-a oprit la depozit, în spatele copiatorului, de unde a luat o tavă cu vase Petri și un stativ cu retorte. A întârziat câteva secunde în fața raftului cu eprubete de 10 ml, după care și-a adus aminte că avea câteva. A mai luat o tavă cu ace sterile. A introdus codul pentru a deschide ușa biroului, a lăsat echipamentul jos, apoi a rămas lângă ușă și a ascultat.

Undeva suna o alarmă. Semăna cu cea pentru bioxid de carbon, care se declanșa atunci când procentajul de gaz din incubator scădea prea mult și atunci trebuia să treci de la tubul A la tubul B. În primăvară laboratorul mai avusese probleme cu fermenți și cu moartea celulelor și acum celulele vreunui ghinionist aveau să se sufoce dacă nu le salva careva.

A lăsat ușa să se închidă în urma lui și s-a îndreptat spre locul de unde venea zgomotul. Pe măsură ce se apropia de coridorul din capăt, alarma se auzea mai tare. O fată subțire, îmbrăcată cu un halat de laborator și cu părul strâns în coadă de cal, stătea confuză în fața sasului unuia din laboratoarele cu celule.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o el și fata a sărit în sus.

— La dracu'! a strigat ea în engleză, privindu-l cu groază. Doamne, ce m-ai speriat. Poți să faci ceva să oprești treaba asta?

E clar că era americancă.

— E alarma de bioxid de carbon, i-a răspuns el, tot în engleză. Ai încercat să schimbi tubul?

— Sunt mai mult de două? l-a întrebat fata, în timp ce-i deschidea ușa sasului.

S-a îndreptat spre instrumentele din dreapta ușii și a controlat indicatorul de presiune. Ambele tuburi erau goale – cineva uitase să-l înlocuiască pe cel de rezervă. A clătinat din cap.

— Nu mai e gaz. Poți schimba tuburile numai între 8 și 9 dimineața. E de vise rele. Îmi pare rău.

Fata stătea să izbucnească în lacrimi.

— Da' ce-o să se întâmple cu celulele mele? Abia am făcut rost de o serie nouă săptămâna trecută și cu toate problemele astea cu fermenții și mai știu eu ce, înseamnă că nu mai pot face nimic. Bioxidul de carbon din incubator a ajuns deja la 1,1% – n-or să trăiască până luni. Ce mă fac?

Arăta atât de disperată, cu sandalele ei mari cu talpă de lemn și cu ochelarii caraghioși, încât s-a simțit dator să stea și s-o ajute.

— Te-ai uitat în celelalte laboratoare, să vezi dacă au tuburi în plus?

Fata era din ce în ce mai îngrozită.

— Da' n-avem voie să facem așa ceva, i-a răspuns ea.

A zâmbit și și-a reprimat impulsul de a-i pune o mână pe umăr.

— Bine, atunci îți împrumut tubul de rezervă din laboratorul meu. Pe coridorul următor, la dreapta.

— Pe bune? și fata și-a scos ochelarii; și-a dat seama că, de fapt, era foarte drăguță. Avea o cicatrice roșie pe obrazul drept, de forma unei păsări mici.

— Pe bune. Te ajut să-l duci. Poți să-mi dai aia?

I-a arătat cu mâna o cheie mare, care stătea pe radiatorul din spatele tubului; fusese lăsată acolo pentru această eventualitate.

S-a ținut după el pe coridor, l-a urmărit cu ochii mari cum a închis valva și a deșurubat unul dintre cilindrii din laboratorul lui și l-a pus pe un cărucior.

— Sunt cam grei, i-a spus bărbatul, cu ton de scuze, luând-o înainte pe coridor.

În mai puțin de trei minute a fixat tubul în laboratorul fetei.

Îmi folosește la ceva că fac atâta treabă la motoretă, a gândit

el, punând cheia la loc, pe radiator.

Fata aproape că plângea de bucurie când a văzut că nivelul bioxidului de carbon a crescut suficient de mult pentru a amuți alarma.

— Cum pot să-ți mulțumesc? Îmi dai voie să te invit la cină?

Johan Isaksson a râs, puțin încurcat.

— Am de lucru în seara asta, îmi pare rău.

— Atunci măcar o bere. Aproape că mi-am terminat treaba aici, te rog, o *cerveza* mică?

Fata și-a lăsat capul pe-o parte și a fluturat din gene.

Bărbatul a râs din nou, ceva mai relaxat.

— O berică n-are ce să strice.

Fata a bătut din palme și a sărit în sus de câteva ori, făcându-și coada de cal să salte odată cu ea.

— Excelent! O clipă, mă duc să le iau…

A dispărut în laborator și a revenit cu două sticle de Budweiser.

— Sper că-ți place berea americană, a adăugat fata, scoțându-și halatul. I-a dat sticlele, timp în care și-a azvârlit sandalele din picioare și a încălțat o pereche de cizme de piele cu toc.

— Cilla, a spus el, citind numele de pe sandale, în timp ce fata le punea lângă ușa sasului. Așa te cheamă?

— Rahat, nu, a răspuns ea, întinzându-i mâna. Mă cheamă Janet.

I-a luat mâna și a zâmbit.

— Pe mine Johan. Unde vrei să ne așezăm?

Fata s-a dus spre masa de la capătul coridorului și Johan a observat că șchiopăta puțin de piciorul stâng. Fata a deschis ambele sticle și i-a întins una.

— *Para mi héroe,* i-a spus ea, ridicând sticla.

A început să bea cu înghițituri mici. Berea era amară, puțin acră și nu s-a putut abține să nu se strâmbe.

— Ce-i? Nu-ți place? l-a întrebat ea, îngrijorată.

Și-a dres glasul.

— E bună. Doar că nu prea beau din asta… Vorbești și spaniolă?

Fata a ridicat din umeri, într-un fel ciudat și a râs.

— Ai mei sunt din Mexic. Sunt prima din familie care a mers la universitate – o chestie foarte importantă pentru ei.

Bărbatul a dat din cap, înțelegător – trebuie să fie deșteaptă.

— Am traversat înot Rio Grande, aveam cinci ani, la vest de Ciudad Juárez.

A făcut ochii mari. Unii chiar au trecut prin multe.

— M-am împiedicat în niște sârmă ghimpată, pusă acolo ca să-i oprească pe ăștia ca noi, să nu ajungem la visul american, a adăugat ea, arătând spre obraz și piciorul stâng. Nu m-am vindecat nici până azi.

— Doare?

Fata părea tristă.

— Doar aici, a spus ea și a dus mâna la inimă.

— Ți-e dor de ai tăi?

Janet a dat din cap, cu un zâmbet trist.

— Trebuie să-mi înec amarul.

Și-a ciocnit sticla de bere de a lui.

— Noroc! a mai adăugat și a golit sticla dintr-o răsuflare.

Bărbatul a tras aer adânc și i-a urmat exemplul, terminând berea din câteva înghițituri mari. Nu se omora după bere, iar asta avea un gust groaznic.

— Mai vrei una? l-a întrebat ea și el s-a grăbit să ridice mâna ca s-o oprească.

Fata și-a lăsat din nou capul pe-o parte.

— Aș mai avea nevoie de puțin ajutor. Mostrele mele sunt pe raftul de sus în camera frigorifică și nici dacă mă urc pe scaun nu ajung să le iau. Vrei să mă ajuți, te rog?

I-a zâmbit – era, într-adevăr, foarte drăguță.

— Știi că ai ochi frumoși?

Zâmbind, Janet a făcut gropițe.

— Mulțumesc. Și tu ești un tip bine.

Bărbatul și-a terminat berea cu o grimasă.

— Mostrele mele…, a spus ea, arătând spre ușa camerei frigorifice.

Bărbatul s-a îndreptat spre panoul de control din dreapta ușii, a aprins lumina în interior și a controlat termostatul: minus 27 de grade Celsius.

— Unde sunt?

— În fund de tot, pe raftul de sus, a răspuns fata, deschizându-i ușa.

A pășit înăuntru și instantaneu a început să tremure. Era crunt de frig.

Între rafturi spațiul era îngust și înghesuit de tot felul de lucruri. Cutii cu lamele, lăzi cu mostre, șiruri lungi cu țesut celular congelat. S-a uitat la etichete, cu un sentiment ciudat.

— Ce ziceai că scrie pe mostre? a întrebat fără să întoarcă capul și în momentul ăla ușa s-a închis.

A rămas cu ochii pe ușă, fără să înțeleagă la ce privește, a observat comutatorul pentru ieșirea de urgență și instalația de răcire din stânga ușii.

— Janet?

S-a auzit un clic și neonul din tavan a pâlpâit, după care s-a făcut beznă.

— Janet? Ușa-i închisă! a strigat în întuneric.

A întins mâinile în față și a început să bâjbâie, a răsturnat o retortă, care s-a spart. A ajuns la ușă și a apăsat butonul de ieșire de urgență.

Nimic.

A apăsat din nou, mai tare.

— Janet!

A împins în ușă cu tot corpul. Nu s-a clintit.

A urlat și a urlat și a urlat, după care s-a făcut liniște.

•

Pisicuța a oftat și a tras de șorțul cu dungi galbene și albe, cu manșete din elastic. Ceva o rodea la ceafă. Sandalele Cillei erau prea mari, îi scăpau din picioare la fiecare pas. Și-a ridicat ochelarii falși pe nas, s-a uitat la ceas și a oftat din nou.

S-a jucat de-a șoricelul de laborator mult prea mult – era sătulă până peste cap.

Încă un sfert de oră.

A aruncat o privire prin geamul ușii etanșe; coridorul întunecat era gol. După-amiaza de primăvară devenea mai întunecată, lumina nu mai ajungea în străfundurile coridoarelor.

Doamne, cât era de sătulă de toată chestia asta! Și-i trebuia o țigară, rău de tot! A inspirat adânc, a închis ochii și s-a forțat să se concentreze pe firul evenimentelor. Toată treaba asta era o chestie de timp și de așteptare, iar așteptarea era punctul ei cel mai slab, fără urmă de îndoială.

Se săturase de orașul ăsta și de toată afacerea asta ca de mere acre. Totul era de căcat la Polul ăsta Nord. Cel puțin, ultima misiune fusese cam *rock'n'roll,* iarna asta a fost plictisitoare. Atitudinea ambivalentă față de țară nu era doar

rezultatul cicatricei de pe obraz și al durerii din picior. Avea de-a face cu arhitectura insipidă și cu peisajul monoton, cu naivitatea oamenilor, cu expresia lor plină de speranță.

Un popor mulțumit de sine. O gașcă de imbecili, care umblă de colo-colo și privesc lumea prin ceața unei atitudini blânde. Fii atent: dacă toată lumea ar fi la fel de drăguță ca noi, ar fi pace pe pământ, aleluia – niște cretini, înapoiați mintal!

Palavragiu' arierat din frigider nu făcea nicio excepție. Nu și-a ținut gura și uite cum a trebuit să se termine totul. Ce baftă a avut c-a păstrat mobilul tipului care-o ajutase! Ca să fie sigură, l-a ținut deschis și încărcat, o precauție intuitivă, care s-a dovedit pe deplin justificată.

Potaia aia mică trimisese primul SMS tocmai când a terminat de curățat după boul ăla de doctor comunist. Mesajul fusese trimis de pe numărul privat al palavragiului, era scurt și, mai mult ca sigur, rezultat al panicii: *Sună-mă*! *Vreau să vorbim*!

Clar că nu i-a răspuns, dar a bănuit că-și setase telefonul să-l anunțe când au fost livrate mesajele; asta pentru că următoru' SMS zicea: *Știu că ești acolo. Știu ce-ai făcut. Sună-mă*!

A așteptat următoarea lui mișcare și parcă a fost un hobby. Normal că nu i-a răspuns, l-a lăsat să fiarbă în suc propriu în igluul lui nenorocit.

Marți n-a mai fost distractiv.

Bine. Cum vrei. Mă duc la poliție.

Și-a adunat lucrurile, a părăsit apartamentul fără grabă, a încuiat ușa și s-a îndreptat spre aeroport. În aceeași seară, i-a percheziționat camera de student. A găsit în calculator o ciornă a scrisorii, o scrisoare anonimă adresată poliției, în care explica tot ce făcuse Potaia, câți bani primise, ce făcuse ajutorul ei (cât de prost lucrase!) și informații despre numărul de telefon folosit de ajutorul ei.

A lăsat scrisoarea neatinsă. Nu exista conexiune broadband în cameră și n-a găsit niciun modern, așa că băiatul nu putea folosi internetul. A ținut Potaia sub observație toată săptămâna. N-a pus nicio scrisoare la poștă, înseamnă că a ajuns la el la timp.

A scos un oftat adânc și s-a îndreptat spre tuburile de bioxid de carbon de lângă ușa laboratorului. Durerea de sub genunchiul stâng o înjunghia de fiecare dată când își lăsa greutatea pe el. Osul s-a sudat strâmb, din cauza nenorocitului ăluia de comunist.

S-a întrebat dacă cineva avea să observe că ambele tuburi normale erau goale. Probabil – oamenii de știință erau atât de căcănari de grijulii cu mostrele lor. Drumul parcurs prin clădirea de laboratoare, împingând un cărucior de curățenie, a învățat-o exact cât erau de pisălogi. Probabil că aveau să observe tuburile și să vorbească despre ele, dar nu aveau să zică nimic despre persoana care a făcut curat și a dezinfectat totul. Nimeni nu-i vede pe oamenii de la curățenie; nimeni nu va putea s-o descrie.

A deschis ușa de la coridor și a ascultat. Nimeni, în afara Potăii, nu rezervase un laborator în seara aia sau peste noapte, dar nu se știa niciodată. Pe coridor se simțea încă miros de gaz și asta nu era în ordine, dar n-avea ce face. Bioxidul de carbon nu era prea periculos – se informase – dar golise două tuburi, așa că mai dura câteva ore până ce aerul revenea la normal.

S-a uitat la ceas și a oftat din nou.

Până la urmă reușise să dea pe gât toată sticla, dar ce fel de bărbat era ăla căruia nu-i plăcea berea? Da, bine, substanțele pe care le turnase îi dădeau un gust de căcat, dar nu era suficient de proastă ca un bărbat tânăr și însetat să n-o bea.

Pe bune acuma, era ditamai ghinionul să trebuiască să repare greșelile altora. Nu ea a angajat Potaia, era clar: fusese greșeala ajutorului ei, amatorul ăla nenorocit!

Slavă Domnului că treaba nu era mai gravă.

S-a uitat din nou la ceas.

O oră și cincizeci și trei de minute.

Ar cam fi destul. Combinația de frig cu medicamente omoară un elefant în două ore. Era timpul să se ducă să ia mobilul și să curețe calculatorul din căminul studențesc.

Și-a scos hainele de protecție și ochelarii, i-a pus în pungă, laolaltă cu sticlele goale de bere. Mănușile nu le-a scos încă: șterse deja toate suprafețele atinse și nu voia s-o ia de la capăt.

Și-a tras rapid cizmele și jacheta de denim, apoi a mai dat o tură în biroul Potăii, a controlat prin lucruri și i-a luat mobilul. A lăsat ușa crăpată, exact așa cum o găsise.

La sfârșit a scos cheia și s-a dus la camera frigorifică. A ascultat câteva secunde, deși știa clar că nu va auzi nimic.

Apoi a descuiat ușa.

Miercuri, 26 mai

Annika mergea pe o cărare, în pădure. Vântul era cald, soarele strălucea, aproape fierbinte, și ea pășea fără griji, pentru că se afla pe teritoriu familiar. Era poteca spre Lyckebo, căsuța bunicii ei, în pădurile de lângă lacul Hultsjön.

Deodată a văzut o femeie care mergea în fața ei, era blondă, cu o tunsoare paj, se mișca încet printre pini, aproape că plutea. Purta o rochie albă, cu mâneci largi, atât de lungi, că aproape atingeau pământul.

La un moment dat, femeia a început să râdă, un râs care suna ca un ciripit de păsări; când și-a dat seama cine e, aproape că Annika și-a pierdut respirația.

Întâi mi-a luat bărbatul, iar acum vrea să-mi ia și bunica!

A scos un țipăt și a început să alerge după Sophia Grenborg; striga atât de tare, încât ecoul fugea prin pădure – în curând avea s-o prindă. Apoi Annika a realizat că ținea în mână un pistol, un Walther 7,65, încărcat cu gloanțe cu vârful plat, israeliene.

— Nenorocito! a strigat Annika după ea.

Sophia s-a întors încet și Annika și-a dat seama că în mână nu ținea un pistol, ci o țeavă de metal, țeava cu care-l omorâse pe Sven; a ridicat țeava și a lovit atât de tare, încât a simțit gust de sânge în gură.

Dar când țeava a lovit tâmpla femeii, și-a dat seama că nu era Sophia, ci Caroline von Behring și nu era femeie, ci un înger cu aripi lungi și albe, care ajungeau până la pământ.

•••

S-a trezit și nu și-a dat seama unde era. Soarele strălucea direct pe pat și căldura umezise așternutul. O pasăre cânta ca nebuna în fereastră; a gemut și și-a tras perna pe față pentru a goni realitatea.

Se afla în dormitor, în casa lor din Djursholm.

Bineînțeles.

A oftat și s-a ridicat din patul transpirat. Thomas plecase deja – n-avea nevoie să se uite la perna lui, știa. Ajungea la serviciu înainte de ora șapte, motivul oficial fiind acela că voia să evite aglomerația. Motivul real era că-și iubea minunatul job mai mult decât familia absolut comună. Cel puțin așa credea ea în cele

mai întunecate momente.

Și-a pus pe ea halatul și a coborât în bucătărie să pregătească micul dejun pentru copiii ei, absolut comuni. Soarele inunda încăperea, strălucind pe parchet, iar cireșul din fața casei era plin de flori. S-a așezat în fața ferestrei, uitându-se la copăcel.

Casa asta nu-i comună, a gândit ea. Ar trebui să fiu fericită. La urma urmei, sunt acasă.

Și-a înghițit nodul din gât și a pus două căni cu lapte în cuptorul cu microunde, ca să le facă ciocolată caldă. A prăjit pâine și a uns-o cu unt de arahide. Apoi a tăiat o banană, două portocale și le-a aranjat pe două farfurii. Cuptorul cu microunde a sunat de patru ori, Annika a deschis ușa, enervată – toate făceau atâta gălăgie aici. Dacă nu cântau păsările, erau cu siguranță cine știe ce aparate prin casă. Cuptorul ei din oraș suna doar de trei ori, cu așa ceva se obișnuise. Dar de patru ori?

A pus farfuriile și ciocolata caldă pe masă și s-a dus să-i trezească pe Ellen și Kalle.

•

A fost o întreagă complicație până a găsit grădiniță pentru copii. Pentru început, consiliul a făcut nazuri, declarând că nu pot începe până-n toamnă, dar Annika s-a pus pe treabă și a găsit o grădiniță particulară, care avea grupă mică și clasă pentru copiii de șase ani. Cum grădinița era dornică să atragă cât mai mulți copii, cei doi au fost primiți. Grupele erau mari, mult mai mari decât în oraș, dar pe de altă parte aveau și mai mult spațiu aici. Cât despre copii, nu erau mult diferiți față de cei din oraș, din Kungsholmen. Își protejau teritoriul și nu erau pregătiți să accepte alți copii așa, simplu. Mai ales Kalle avea probleme: niciun băiat nu voia să se joace cu el. În general, cea mai mare diferență consta în faptul că nu existau imigranți.

Și-a dus copiii la grădiniță cu SUV-ul ei cel nou, o variantă ceva mai mică a monstrului ales de Thomas. Ca de obicei, copiii s-au luat la ceartă cine să stea în față, iar amândoi au sfârșit prin a sta pe bancheta din spate. Kalle a plâns încet aproape tot drumul și Annika simțea cum enervarea îi strânge stomacul.

— Hei, ce faci, Kalle-Balle? a întrebat, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Nu-mi mai spune așa, *vacă proastă*!

Annika a frânat brusc și a tras pe dreapta. După ce mașina s-a oprit, s-a întors spre băiat.

— Cum mi-ai spus?

Copilul a privit-o cu ochii mari, speriat de faptul că opriseră atât de brusc.

— Tu ai început, a răspuns el, îmbufnat.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat și nu-ți place să-ți spun așa, dar ți-am zis mereu Kalle-Balle. Dar dacă vrei, n-o să-ți mai spun.

— Tu ai început, a repetat copilul supărat, agitându-și pumnul în aer.

I-a apucat pumnul încleștat.

— Știi care-i diferența? Eu n-am vrut să te supăr, dar tu mi-ai spus *vacă proastă* pentru că știai că mă supără, da?

Kalle a privit în jos și a lovit cu piciorul în scaunul din față.

— Nu mai lovi și uită-te la mine, i-a spus, reușind să-și mențină vocea cât de cât calmă. În familia noastră nu vorbim așa. Acum ai să-ți ceri iertare și n-ai să-mi mai spui niciodată așa. E clar?

Băiatul a privit în sus spre ea, cu fața vinovată și a dat din cap. Era gata să plângă din nou.

— Îmi pare rău, mami.

— Dragule! i-a spus Annika și i-a desfăcut centura. Vino încoace…

A tras copilul între scaune, l-a luat în brațe și a început să-l legene; i-a suflat părul din ochi.

— Haide, ești cel mai bun băiețel din lume, știi asta. Te iubesc mai mult decât pe toți băieții din lume. Știi cât de tare te iubesc?

— Până la stele? a întrebat băiatul, ghemuindu-i-se în brațe.

— Mult mai departe, până sus, la îngeri! Hai, distracție bună la grădi, auzi? Să te joci, să cânți, să joci fotbal și te rog să mănânci tot. Și să fii drăguț cu ceilalți copii, da?

A aprobat, cu capul în piept.

— Acu’ pot să stau în față?

— Nici să nu te gândești. Hai, treci în spate.

O femeie a trecut cu mașina pe lângă ei, mult prea aproape și a claxonat, enervată. Annika i-a arătat degetul mijlociu.

— Eu n-o să zic niciodată cuiva că-i o văcuță proastă, a zis Ellen.

După ce a reușit să-și depună copiii la grădiniță, cu o atitudine matură, naturală și relaxată, s-a simțit complet

stoarsă. S-a rezemat de mașină și a privit grădinița cu o durere în suflet, greu de definit. O clădire joasă, cu un singur etaj, cu ferestre mari, care lăsau să intre lumina și cu peluze de un verde proaspăt, cu un loc de joacă cât o junglă, câteva leagăne care se mișcau încet în vânticelul slab și cu o învălmășeală de triciclete lângă gard. Soarele strălucea ezitant, așa cum strălucește primăvara; mirosea a pământ și a iarbă și simțea cum îi zvâcnea teama în suflet.

Cât era de mare responsabilitatea pe care și-o asumase când a adus copiii pe lume... Cum ar putea garanta că vor avea o viață decentă? Făceau deja parte dintr-o lume la care ea nu va avea niciodată acces; își croiau deja propria soartă. Poate că traumele lor viitoare fuseseră deja induse și posibilitățile ei de a le abate erau atât de limitate.

Ce-ar fi putut face dacă cineva de vârsta lor ar fi fost rău cu ei? Dacă vreun nenorocit periculos face vreun gest necugetat pe socoteala lor? Dacă le exploatează cineva credința fantastică în viață?

Evident. Lucrul ăsta se va întâmpla; a pățit-o ea și au pățit-o și majoritatea oamenilor. Iar multe din lucrurile care i s-au întâmplat au fost groaznice – a trăit 33 de ani și tot nu poate înțelege rostul tuturor rahaturilor.

Poate că-s deprimată, s-a gândit brusc și i s-a făcut rușine.

Of, sunt prea răsfățată.

A avut privilegiul de a sta acasă toată primăvara, cu salariul întreg, a împachetat toate lucrurile și a golit apartamentul, totul în liniște și pace; a început să facă jogging și să meargă la sală. Câți oameni aveau o asemenea viață?

Recompensa pentru predarea banilor i-a fost plătită cu câteva săptămâni în urmă, pe 1 mai, exact cum i se promisese. Nu a crezut că se va întâmpla, până în ziua în care s-a aflat în fața băncii, cu notificarea în mână: în contul ei au fost depuse 12,8 milioane de coroane.

Pe bune, normal era să fie un moment de care să-și amintească cu mare bucurie, dar simțea doar un disconfort. Discuția cu Thomas, în fața băncii, a ajuns unde nu trebuia.

— Ar trebui să investim banii. Am niște prieteni buni, care sunt consilieri de investiții; ne pot ajuta să obținem cele mai profitabile dividende. Îi sun după-amiază.

— Ce-s alea „cele mai profitabile dividende”? l-a întrebat

Annika. Ce vrei să spui? Export de arme, să exploatăm munca minorilor, sau…

— Nu fi proastă.

— … sau poate găsești ceva și mai lucrativ? Vreo fabrică nenorocită unde muncitorii sunt ținuți în lanțuri, să moară, dacă ia foc coșmelia?

Thomas și-a luat servieta și a pornit să caute un taxi.

Annika a fugit după el, vrând să-l ia în brațe, așa cum îl lua pe Kalle.

— Banii nu vin de nicăieri, a strigat în urma lui. E cineva care muncește să-i facă și banii câștigați dintr-un pont bun sunt rezultatul muncii unuia care și-a rupt cârca. Nu pricepi?

— Astea sunt căcaturi sentimentale, i-a răspuns Thomas, după care a sărit într-un taxi, a trântit portiera și s-a dus la serviciul ăla nenorocit.

Nu era foarte încântat de casă.

Era mai bine decât apartamentul lor din oraș, dar îi lipsea „stilul clasic”.

— Ca și cum nenorocita ta de casă din Vaxholm din anii 1960 era clasică, i-a replicat Annika.

Amintindu-și cum se purtau unul cu celălalt și-a acoperit ochii cu mâna.

Trebuie să fiu fericită la un moment dat, trebuie să m-adun.

O să găsesc ceva de făcut, chiar dacă nu-mi caut de lucru. O să fiu drăguță cu vecinii și n-o să mai fac scenarii cum s-o omor pe Sophia Grenborg.

S-a urcat în SUV și a pornit-o spre Vinterviksvägen.

•

Casa era acolo, pe un colț al străzii, strălucind în soarele dimineții – căsuța ei iubită.

A parcat în stradă, ca s-o vadă așa cum o vedeau ceilalți oameni.

Nu era nimic special într-o zonă ca asta, dar fusese construită cu cele mai bune materiale și era bine proiectată. Lotul de pământ fusese unul oarecare, dar consiliul local îl vânduse pentru a mai face rost de bani. Din păcate, nu existau copaci maturi, dar vechii proprietari plantaseră pomi fructiferi și câțiva stejari mici, care vor arăta bine în câțiva ani.

În stânga casei era un mic alpinariu. Era cam umbrit, cu excepția dimineților, și Annika s-a gândit că ar putea cumpăra

niște plante cărora să le priască acolo.

În general, locul nu era prea generos pentru a crea o comuniune cu natura. Avea un strat de flori în fața casei, nu mare lucru, dar problema cea mare era iarba. Era toată brăzdată de urme de roți, de pe vremea când casa era goală și vecinii o foloseau drept scurtătură, iar gândul o înfuria pe Annika. N-avea habar cum putea îndrepta situația – câteva camioane de pământ? Niște role de gazon? Sau să toarne asfalt?

A oprit motorul și a coborât. Își cumpăraseră mașinile imediat ce au primit banii și, trebuia să recunoască, și-o iubea foarte tare pe a ei.

— Bună dimineața!

Annika s-a întors și a văzut o tânără care făcea jogging spre ea. Un cățel îi alerga alături, urmărindu-i fiecare pas, fără lesă. Femeia s-a oprit lângă Annika. Purta o bandă pe frunte și o jachetă matlasată și transpira consistent.

— V-ați mutat deja? a spus ea, zâmbind.

Abia acum a recunoscut-o Annika: locuia în casa de peste drum. Cea cu câinele, pe care o întâlnise astă-iarnă.

— Da, ne-am mutat, i-a zâmbit și Annika, amintindu-și decizia de a fi drăguță cu vecinii.

— Bine ați venit, atunci! Cum vă place?

Annika a râs, puțin încurcată.

— Nu știu ce să zic, n-am prea avut timp, abia am despachetat…

— Da, înțeleg. Noi ne-am mutat acum cinci ani și tot mai găsesc cutii nedespachetate. Oare de ce păstrăm atâtea lucruri inutile? De ce le-oi fi cumpărat, dacă n-am avut nevoie de ele cinci ani?

Annika nu s-a putut abține să râdă.

— Câtă dreptate ai!

Cum o chema pe femeie? Eva? Emma?

— Vrei să vii să bem un ceai? a invitat-o femeia. Sau o cafea? Locuiesc…

— Da, știu. Îmi amintesc. O cafea ar fi minunată, mulțumesc.

Ebba, da. Ebba Romanova. Trebuie că era de origine străină. Și câinele avea un nume italienesc.

Annika s-a aplecat și l-a mângâiat.

— Francesco, nu-i așa?

Ebba Romanova a aprobat din cap și a scărpinat cățelul după

urechi.

— Fac doar un duș, îmi ia numai un sfert de oră.

A fugit în jos pe stradă și s-a oprit în dreptul porții ei, a deschis-o, după care a fost înghițită de verdeață.

Annika a rămas pe loc, privind împrejur. Majoritatea caselor vecinilor erau vizibile în timpul iernii, dar acum erau acoperite, aproape în totalitate, de tufe și copaci. Abia vedea fațada casei doamnei Romanova, cu veranda și chioșcul ei.

Ce dracu' fac cu iarba? s-a întrebat în timp ce și-a întors privirea spre locul ei.

— Dar unde te trezești?

Vocea înfuriată din spate a făcut-o să tresară.

În spatele ei stătea un bărbat solid, cu o burtă de bere urâtă și o șapcă pe cap. O privea arogant, cu o atitudine ostilă.

— Poftim? Ce-am făcut?

— Blochezi traficul! Nu poa' să treacă nimeni de tancul dumitale!

Annika și-a privit mașina cu uimire, era parcată la marginea trotuarului, apoi s-a uitat de-a lungul străzii pustii.

— Parcatul nu e interzis în locul ăsta.

Bărbatul a mai făcut câțiva pași spre ea, burta impresionantă obligându-l să meargă cu picioarele depărtate și labele picioarelor în afară. Avea ochii mici și înfundați, iar fața îi era roșie de furie.

— *Mută mașina*! a urlat el. Nu se parchează aici – de câte ori să-ți spun: *parcarea interzisă*!

— Îmi pare rău, n-am văzut niciun semn..., a răspuns Annika, clipind des.

— Muți mașina acum, pentru că așa-i aici. Asta-i tradiția, de mult.

Își strângea și desfăcea pumnii, își mișca degetele, furios.

— Bine, bine. La dracu'...

S-a urcat în mașină, a pornit motorul și a lăsat-o să alunece în parcarea din fața casei.

— Mulțumit? a întrebat ea, după ce a coborât.

Nu i-a venit să creadă când l-a văzut pe bărbat mergând pe peluza ei. Trecea pe urmele de roți, lovind pământul, după care a dispărut după colțul casei lui.

Bărbatul din Merțan. Președintele asociației de proprietari, s-a gândit ea.

•

Ebba Romanova se schimbase în niște jeanși negri și o bluză albă. Se fardase puțin, ceva rimel și ruj roz.

— Intră, te rog, a spus ea, deschizând ușa larg. Înțeleg c-ai făcut cunoștință cu Wilhelm?

— Ai văzut ce-a făcut? Ca să ajungă la el acasă a trecut pe peluza mea.

— L-am auzit. Se enervează foarte tare dacă cineva parchează pe drumul lui. S-a născut în casa aia și are impresia că tot cartieru-i al lui. Și este înfiorător de rasist împotriva tuturor celor care nu stau de cel puțin șapte generații în Djursholm.

Annika a schițat un zâmbet.

— Deci nici pe tine nu te are la inimă?

— O, pe mine mă tolerează, pentru că-i convins că sunt rudă cu familia regală rusă. Dar nu, nu sunt. Cafea ai zis, nu? Stai jos, o aduc imediat.

A făcut un gest către ușa dublă și a dispărut în bucătărie. Annika a aruncat o privire spre holul de la intrare și a rămas surprinsă. Casa era enormă, camerele erau înalte de cel puțin trei metri. Interioarele, după câte-și putea da seama, nu erau departe de Palatul de iarnă din Sankt Petersburg. Întreg mobilierul era vechi, pereții erau plini de tablouri în rame grele.

Ușile duble duceau spre o bibliotecă mare și Annika a pășit cu grijă pe covoarele groase. Peretele din dreapta era ocupat de un șemineu de înălțimea unui om; Annika mai văzuse așa ceva doar în filme englezești. Canapelele erau maro sau roșu-închis, pline de perne în modele diferite. Pereții erau acoperiți de biblioteci făcute pe comandă, din cine știe ce lemn exotic, interzis acum, pline cu cărți moderne. Ochii i-au căzut pe un exemplar din *Cine decide pentru viața ta,* de Åsa Nilsonne. Era bună, o citise.

Erau romane și cărți polițiste, cărți non fiction în engleză și un raft întreg numai cu romane rusești, în rusă. Multe erau legate în piele; Annika și-a trecut degetele peste literele chirilice de pe cotoare.

— Lapte sau zahăr? i-a strigat Ebba din bucătărie?

— Puțin lapte, te rog.

În cameră era un singur tablou, o pictură mică, întunecată, închisă într-o casetă de sticlă, pe peretele cel mai depărtat.

Annika s-a dus să o privească.

Vopseaua părea veche, acoperită de urme subțiri de crăpături, greu de observat. Subiectul tabloului era o femeie tânără, posomorâtă, cu o tristețe adâncă în ochi. Privea peste umăr, direct în ochii tăi. Avea gura întredeschisă; era aproape un copil.

— Cine e? a întrebat-o Annika pe Ebba, care venise în încăpere, cu câte o cană de cafea în fiecare mână.

— Beatrice Cenci, i-a răspuns Ebba, privind tabloul. A fost executată la Roma, la 11 septembrie 1599. Decapitată.

I-a întins Annikăi una din căni.

— Puțin lapte, fără zahăr…

Annika a luat cana fără să-și dezlipească privirile de pe chipul fetei.

— Mulțumesc. Ce-a făcut?

Ebba s-a așezat pe una din canapele cu picioarele sub ea.

— Și-a omorât tatăl. Papa Clement al VIII-lea a condamnat-o la moarte. Tabloul e foarte vechi, din păcate nu e cel mai bun loc de expunere, dar dacă te uiți bine, caseta are senzori și termostate pentru temperatură și umiditate.

— Ai o casă foarte frumoasă, i-a spus Annika, așezându-se pe canapeaua cealaltă. Locuiești singură?

Femeia a suflat în cafea și a luat o înghițitură mică.

— Doar cu Francesco. Crezi că-i vulgar?

Annika aproape s-a înecat cu înghițitura de cafea.

— Nuuu, deloc, doar… neobișnuit. Știi, am văzut încăperi ca astea doar în filme.

Ebba a zâmbit.

— Mobila e în mare parte moștenită. A fost a mamei mele. A murit. Alzheimer.

— Îmi pare rău. De curând?

— Acum cinci ani, când eram pe punctul să cumpăr casa. I-ar fi plăcut. M-am îmbogățit cu puțin înainte de moartea ei.

Annika a sorbit din cafea, nu știa ce să spună. Da, bine, te-ai îmbogățit, bravo – și eu. Ăsta era genul de conversație practicat aici, în suburbii?

— Mi-am vândut afacerea, a continuat Ebba. Sau, mai bine zis, am fost scoasă din cărți, după ce am pus o afacere pe picioare. Așa că m-am trezit cu o grămadă de bani la care nu m-am așteptat, cel puțin nu atunci… Dar mai bine spune-mi, cu ce-

ți umpli timpul, ce faci toată ziua? Înțeleg că ai copii.

Annika și-a pus cana pe o masă elegantă, cu tăblia din marmură; i se părea foarte ciudat să stea așa, aici. Mutarea îi adusese vecini total diferiți de lumea ei.

— Doi. Kalle și Ellen. Au șase și patru ani. Am trăit în oraș până acum, dar am hotărât că-i mai bine să ne mutăm acum, înainte ca ei să meargă la școală. Eu sunt ziaristă și bărbatul meu lucrează la Ministerul de Justiție…

A tăcut, s-a oprit pentru că se temea să nu pară prea arogantă. Era de-ajuns că Thomas se lăuda la toată lumea cu slujba lui cea minunată.

— Ce fel de afacere era? a întrebat repede, pentru a schimba subiectul.

— O companie de biotehnologie. Am studiat medicina și după ce am terminat m-am îndreptat spre cercetare. Și când eram la studii postuniversitare, am descoperit un tip complet nou de adjuvant – o substanță care îmbunătățește efectul vaccinurilor – l-am combinat cu ceva care se cheamă vectorul modificat pentru vaccin și am obținut rezultate fantastice. Când mi-am luat doctoratul, aveam deja brevetul.

— Wow, a fost tot ce-a putut spune Annika, în lipsă de ceva mai inteligent.

— Logodnicul meu era la Facultatea de științe economice la vremea aia și a fost ideea lui să începem afacerea asta – ADVA Bio – dacă ați auzit cumva.

Annika a dat din cap.

— Tocmai se răspândea epidemia de SARS, erau primele cazuri de gripă aviară în Asia de sud-est așa că tot ce era legat de vaccinuri devenise foarte interesant. Logodnicul meu, împreună cu un prieten, au renunțat la cursuri și au început să negocieze drepturile pentru brevet cu o serie de multinaționale. Prima ofertă a fost de 10 milioane de dolari, iar a doua, de 50. Cam la vremea aia, băieții și-au dat seama că nu mai aveau nevoie de mine. După spusele lor nu mai aveam o contribuție substanțială în companie, care ajunsese să valoreze 75 de milioane de dolari, mai mult de jumătate de miliard de coroane suedeze. Mi-au cumpărat partea pentru 185 de milioane de coroane.

Annika a simțit că trebuie să se sprijine de spătarul canapelei. Și ea, care se credea bogată…

— Ai fost mulțumită când ți-au cumpărat partea?

Ebba a zâmbit crispat.

— N-am prea avut de ales. Acum însă, privind în urmă, nu mai sunt supărată. În săptămâna când am primit partea mea de bani, foștii mei parteneri au luat avionul și s-au dus în SUA să negocieze termenii cu o multinațională farmaceutică. Xarna, îi zicea. Au băut atât de multă șampanie în prima seară, că logodnicul meu, sau mai bine zis fostul meu logodnic, a adormit pe canapeaua din departamentul de cercetare dezvoltare. Nu asta a fost problema. Problema a fost că partenerul lui n-a adormit, l-a luat gura pe dinainte și s-a așezat la discuții cu cercetătorii și cu conducerea, s-a lăudat, a vorbit despre brevet și cum funcționa descoperirea mea, până le-a explicat cam totul. A doua zi au fost dați afară pe ușă, fără un bănuț.

— Nuuu!

Ebba a ridicat ușor din umeri.

— Multinaționala a folosit o metodă alternativă, care obținea aceleași rezultate ca ale mele și asta a însemnat că ADVA Bio și brevetul meu au devenit mai mult sau mai puțin inutile. ADVA Bio a falimentat, avea datorii de un sfert de miliard de coroane.

— Nu-i adevărat!

— Cine râde la urmă..., a spus Ebba, zâmbind. Mai vrei cafea?

— Da, te rog. Ebba s-a ridicat și a dus amândouă cănile în bucătărie.

Stătea pe canapeaua confortabilă, cu un ușor vâjâit într-o ureche și cu sentimentul ciudat că ascultase o născocire. De ce i-ai spune o asemenea poveste unei persoane pe care abia ai cunoscut-o? Și era clar că mai spusese povestea și altora – dar de ce s-o spui de prima dată?

Probabil că tot șirul evenimentelor îi este încă proaspăt în minte, și-a dat seama Annika. Probabil că se gândește la treaba asta în fiecare zi, o traumă netratată, care nu-i dă pace în momentul când se relaxează, când face jogging, sau la duș.

Cât e de important să ai un context, să ai un loc care să fie al tău.

Ebba s-a întors cu cafea și o farfurie cu fructe. Avea un zâmbet discret pe buzele roz.

— Și cum îți petreci timpul? a întrebat-o Annika, după ce gazda ei s-a așezat, cu privirea pierdută în farfuria cu fructe.

— Fac cercetări în domeniul căilor de semnalizare celulară, a

răspuns Ebba, luând un măr. Am donat 15 milioane Institutului Karolinska pentru finanțarea unui proiect de cercetare a cauzelor bolii Alzheimer, cu condiția să conduc cercetările. Mica noastră echipă lucrează deja de trei ani.

— Wow! Și ați descoperit ceva?

— Doar că în creierul pacientului are loc un dezechilibru, a zis Ebba și a mușcat dintr-un măr. Pentru un motiv sau altul, în creierul acestor oameni există prea multe proteine hiperfosforilate, adică proteinele încep să se grupeze în interiorul celulelor, formând noduri și ăsta e primul stadiu al bolii. Încercăm să aflăm cauza dezechilibrului și cum îl putem încetini sau opri.

— Ar fi nemaipomenit dacă ați reuși.

— Ar fi. Ai cunoscut pe cineva care se pierde din cauza Alzheimerului? E groaznic. Mama mea vorbea șapte limbi pe lângă rusă, limba ei maternă. Le-a pierdut pe toate, a pierdut noțiunea timpului, a spațiului, a pierdut tot ce are un om întreg. Trăiesc cu speranța c-o să găsim piesa aia din puzzle care o să ne-ajute să scăpăm de boală.

— E foarte departe de ceea ce făceai înainte.

— Nu pe cât ai crede. Există o teorie care spune că Alzheimerul se dezvoltă ca rezultat al unei inflamații. Știm că interleukinele sistemului imunitar joacă un rol aici și că sistemul de semnalizare celular e același…

A tăcut din nou, privind în depărtare.

— E ereditar?

— Doar în proporție de cinci la sută; majoritatea cazurilor depind de altceva. Evident că scopul este să descoperim un vaccin care să-i oprească dezvoltarea, care să-i dea organismului ceva care să-l ajute să prevină gruparea proteinelor, care să oprească dezechilibrul din capul locului.

— Crezi că veți reuși?

A ridicat din umeri.

— Poate vom reuși noi, poate vor reuși alții. Cel care ajunge primul face avere. Doar la Karolinska mai sunt două proiecte de cercetare pe aceeași temă.

— Modalitatea asta de a obține fonduri private pentru proiecte specifice este din ce în ce mai des folosită, nu? a întrebat-o Annika, realizând că Ebba nu-i răspunsese dacă au găsit ceva sau nu.

— E o metodă foarte frecventă. Chiar în departamentul meu avem câteva proiecte comandate din exterior. Am primit unul mare în iarnă, o companie farmaceutică americană încearcă să dezvolte un vaccin împotriva unui agent patogen rezistent la mai multe medicamente.

— Vechiul tău teritoriu.

Ebba și-a șters colțurile gurii cu un șervețel bleu. Annika a observat dâre de ruj pe hârtie.

— Da, într-un fel. Încearcă să descifreze mecanismele care guvernează mutațiile virusului, pentru a-l controla.

— Medi-Tech, a spus Annika.

Ebba a ridicat din sprâncene.

— E o companie imensă, care face cercetări într-o mulțime de domenii. O știi?

— Am fost la conferința lor de presă. Directorul lor general era acolo, a inaugurat proiectul; e suedez.

— Bernhard Thorell, a răspuns Ebba și Annika a aprobat din cap – da, așa îl chema.

— Cam tinerel. Și cam drăguț.

— Cam dezagreabil. Nu știu de ce, dar nu am încredere în el. I-ai luat un interviu la conferința de presă?

Annika a râs, dar era un râs trist.

— N-am mai luat un interviu nimănui de șase luni. M-au pus pe tușă, concediu cu salariu integral. Am o întâlnire cu redactorul-șef mâine; am impresia c-o să vrea să-mi dea papucii.

Ebba a înclinat capul și a privit-o, pe gânduri.

— Vrei să renunți la serviciu?

— Nu știu, i-a răspuns, privindu-și mâinile. Și eu am primit niște bani, așa că n-am nevoie să muncesc, cel puțin nu pentru moment, dar nu știu…

— Gândește-te bine înainte să faci un pas. Poate fi foarte dificil să treci peste sentimentul că nu mai ești necesar.

Da, s-a gândit Annika, asta-i rezolvată.

— Mi-ar plăcea să fac altceva, un timp, a spus cu voce tare. Să studiez, poate să-ncep ceva pe cont propriu.

— E bine să ai mai multe opțiuni. Unde lucrezi?

E cazul să dau cărțile pe față. Sau mă place, sau nu, și-a făcut ea socoteala.

— *Kvällspressen.* Scriu în general pentru departamentul de

investigații. Din când în când mai am parte de câte o variație – celebrități, scandaluri politice, alte tipuri de violență. De fapt, ultimul subiect de care m-am ocupat a fost dineul de la Premiile Nobel, care a fost ceva mai special.

— De acolo te știu! Citesc mereu ziarele de seară. Am crescut cu ele. Mamei îi plăceau tabloidele – îi plăcea faptul că erau lipsite de respect. Ea a crescut cu *Pravda* – a scăpat abia la 20 de ani.

— Cum?

— A trecut granița în Karelia finlandeză. Grănicerii au tras în ea, dar a avut convingerea că intenționat n-au ochit-o. Așa era mama, întotdeauna credea lucruri bune despre oameni... Îți place munca pe care o faci?

— Uneori, a răspuns deschis.

— Nu te-ai gândit niciodată să scrii despre lumea academică? Despre cercetarea în sine, bineînțeles, dar e nevoie și de relatări despre instituțiile în sine, despre finanțare și metodele de lucru.

— Cum adică? a întrebat-o, devenind interesată.

— Există oameni care ar face orice ca să iasă în față, i-a explicat Ebba și ochii au început să i se întunece. Își spionează colegii, le fură rezultatele, publică lucrările altora sub nume propriu. În unele locuri, oamenii au ajuns chiar să-și încuie materialele în momentul când ies din birou.

— E de necrezut.

— Nu tocmai. Miza e foarte mare. De exemplu, proiectul pe care l-a primit anul trecut – trei sferturi de miliard de coroane și nicio vorbuliță în presă.

— N-am avut impresia c-ar fi vorba de atât de mulți bani în contextul ăla.

— Așa e, i-a răspuns Ebba. Și exact despre asta e vorba. Ai putea găsi o grămadă de subiecte dacă te-ai apropia mai mult de comunitatea științifică.

— Da, nu cred că-i o idee rea, a adăugat, uitându-se la ceas. O să mă gândesc.

— Dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi un semn, a continuat Ebba, ridicându-se de pe canapea. Mă duc la laborator după-amiază. Poate vrei să vii odată cu mine.

Annika și-a luat cana și s-a ridicat.

— Mi-ar plăcea. Mulțumesc pentru cafea...

S-au îndreptat spre bucătărie, era imensă, de modă veche, cu

dulapuri mari pe perete și o masă mare în centru.

— Vai, lasă-mă pe mine, i-a spus Ebba; a luat cănile și s-a îndreptat către mașina de spălat vase.

La jumătatea drumului s-a oprit și s-a întors spre Annika.

— Stai puțin, dacă ai fost la dineul de la Premiile Nobel, înseamnă că ai văzut ce s-a întâmplat.

Annika și-a frecat fruntea cu palma.

— Caroline von Behring mă privea în ochi când a murit. O visez de câteva ori pe săptămână și devine din ce în ce mai neplăcut.

Ebba s-a întors și a pus cănile în mașina de spălat vase.

•

Anders Schyman stătea în biroul său, cu pereți din sticlă și privea în redacția de știri.

Treaba era că-i plăcea mai mult, din toate punctele de vedere, noul birou, mai modest, decât vechiul birou de pe colț, cu vedere spre Ambasada Rusă. Cel mai bun lucru era accesul direct spre redacția de știri, oameni care vin și pleacă, lumina albastră a monitoarelor din timpul nopții – avea vedere spre ceva care era realitate, în cel mai bun caz, sau cel puțin, ceva viabil din punct de vedere comercial.

Singurul lucru care-i lipsea era soldatul în ghereta lui, de lângă poarta ambasadei.

Probabil că bătrânul e fericit, s-a gândit redactorul-șef, urmărindu-l cu privirea pe Herman Wennergren, președintele consiliului de administrație, care tocmai intrase în redacția de știri.

— Hm, e puțin cam strâmt, a spus Wennergren, în timp ce Schyman îi deschidea ușa biroului. Schyman nu și-a dat seama dacă se referea la redacție, la biroul lui sau la sacoul cam țeapăn.

— Cred că-i cel mai bine să mergem la cantină, i-a spus Schyman. Nu am niciun scaun în plus. Dați-mi mie haina, s-o pun în cuier…

— Hm, a făcut Wennergren, întinzându-i haina și fularul. Văd că nu ți-ai pierdut timpul pe aici.

Președintele nu părea deosebit de încântat de ritmul schimbărilor de la ziar.

— Am început etapa experimentală cu televiziunea și radioul. Website-ul a fost schimbat complet. Credem că-i important să

pornim totul cât se poate de repede, pentru a da consiliului posibilitatea să ia deciziile în cunoștință de cauză.

Folosesc pluralul majestății, a gândit Schyman, e mai bine să continui așa.

— Așadar ritmul schimbărilor nu e o încercare de a preîntâmpina decizia consiliului? a întrebat Wennergren cu oarecare acreală. La urma urmei, e mult mai greu să refuzi ceva care există și funcționează.

Schyman a scos un dosar cu schițe și alte documente.

— Trebuie să recunosc că reorganizarea a mers mult mai simplu decât ne-am fi imaginat. Și odată ce fiecare departament a primit mai puțin spațiu, inclusiv conducerea, nici sindicatul, nici forumul angajaților nu au avut obiecții.

— Mentalitatea suedeză, a zis Wennergren. Atâta vreme cât se ia de la fiecare câte puțin, totul e cinstit.

— Categoric, a răspuns Schyman, ieșind din încăpere; l-a condus pe președinte de-a lungul unui coridor îngust. Dați-mi voie să vă arăt, toată redacția de sport încape acum în vechiul meu birou…

S-au oprit în fața ușii deschise, unde fusese teritoriul redactorului-șef și președintele și-a băgat capul în birou.

— Remarcabil, ați reușit să înghesuiți atâtea calculatoare într-un spațiu atât de mic.

— Și merge foarte bine, a răspuns Schyman și a pornit mai departe. Aici, la stânga, am desființat toate birourile individuale și am instalat departamentul de marketing. Și asta ne-a adus niște avantaje neașteptate, pentru că acum marketingul și publicitatea colaborează mult mai bine.

— Ce era aici înainte?

— Reporterii din tura de zi. Le-am dat tuturor laptopuri și-i încurajăm să lucreze cât mai mult de acasă. Și toată lumea e mulțumită.

— Hmm. Personal prefer să-mi țin angajații la un loc, să-i am sub ochi.

Spike a venit spre ei, lăsând impresia că voia ceva.

— Mâine iese raportul Avocatului Poporului în legătură cu problemele de securitate de la dineul Nobel. Pe cine-am putea folosi să-l obținem azi?

Schyman era extrem de agasat de întrerupere și mai ales de faptul că nu și-a putut ascunde enervarea.

— Pe cine vrei, nu mi se pare atât de important.

— Am vorbit cu câțiva băieți de la ediția online, a continuat Spike. Nici nu prea au habar ce-i aia Avocatul Poporului.

Redactorul-șef a evitat privirea președintelui și tot ce-și dorea era dispariția lui Spike.

— Descurcă-te, a spus el, apoi s-a întors către Wennergren. Aici era departamentul de lifestyle. Acum am băgat planificarea și publicitatea. Salarizarea nu se vede de aici, i-am băgat în colțul din stânga. Am reorganizat sala de recreere ca studio de televiziune și depozitul de rechizite a devenit dispecerat. Practic, am reușit să facem loc unui întreg departament de emisie într-un spațiu care nu era bine folosit…

Wennergren s-a întors spre Schyman cu o privire cam încordată.

— Drept să-ți spun, nu mă prea interesează chestiunile de spațiu. De ce nu avem un redactor capabil să rezolve problema cu raportul ăla?

Schyman a avut impresia că i s-a pus un nod în gât, dar s-a abținut să-și dreagă glasul.

— Dacă-mi dați voie…

A întins mâna și i-a arătat drumul spre cafeteria cea nouă, care era de fapt un spațiu mic lângă lift, cu un automat de cafea și unul de vândut sandviciuri. Câțiva ziariști stăteau într-un colț, vorbind la mobil. Schyman a adus două cafele și le-a pus pe o măsuță cam instabilă. Și-a deschis dosarul cu documente și contracte și a început să-l răsfoiască.

— În prezent negociez cu câteva posturi de radio comerciale pentru emisiuni de știri și, posibil, pentru niște talk-show-uri. Site-ul a fost reorganizat, astfel încât orice transmitem să poată fi încărcat imediat. E vorba de un potențial imens – televiziune prin broadband.

Wennergren și-a scos ochelarii.

— Dar fără redactori care să fie-n stare să dea un telefon la Avocatul Poporului?

— Rețeaua de televiziune digitală va fi integrată pe internet, a continuat Schyman, prefăcându-se că nu-l aude pe Wennergren. E doar o chestiune de timp și-i va afecta pe toți din industrie. Cum va reacționa guvernul în fața libertății totale din domeniu? Ce înseamnă asta pentru organismele de reglementare? Pentru impozitele din publicitate? Sunt multe de luat în considerare.

Ceea ce ne diferențiază de ceilalți în această abordare este faptul că exploatăm piața pe care media n-a accesat-o până acum. Cu alte cuvinte, știri tabloide pe televiziune.

Președintele și-a pus la loc ochelarii și a reflectat câteva secunde.

— Concret vorbind, la ce ne referim? Transmisii live cum sunt alea de la cursele de mașini americane?

— Curse de mașini, categoric. Interviuri in extenso, relatări cu camera ascunsă despre personaje importante, scandaluri și accidente. Dezastre naturale, incendii, copii în lacrimi la fiecare transmisiune, politicieni care se ascund, celebrități adulterine. Imagini din culisele evenimentelor mari, cum este Eurovisionul, de exemplu. Îmi mențin punctul de vedere că e vorba de nota personală și asta va fi elementul unic în abordarea noastră. Oamenii își deschid sufletul, ne dezvăluie experiențe personale, lucruri mici sau mari.

— Înțeleg, a spus Wennergren, oftând. Dar aud deja obiecțiile proprietarilor. Ultimul lucru pe care și-l doresc oamenii este jurnalismul de mahala.

— Nu-i așa. Își doresc cel puțin o sută de milioane ca să acopere dezastrul financiar al ilustrului nostru ziar de dimineață, l-a contrazis Schyman.

— Poate ar fi cazul să-ți alegi cuvintele mai cu grijă. După cum îți dai seama și singur, în momentul de față nu te numeri printre favoriții lor.

— Mi s-a explicat cu vârf și îndesat lucrul ăsta, i-a răspuns Schyman tăios, dorindu-și ca bruschețea răspunsului să nu fie chiar atât de evidentă.

Wennergren și-a mai scos o dată ochelarii și s-a aplecat în față, atât de aproape, încât Schyman i-a văzut porii de pe nas.

— Înțeleg că ești supărat pe persoana care a scris articolul despre TV Scandinavia, i-a spus el. Am explicat familiei că n-ai avut de ales. Dacă te-ai fi opus, probabil că l-ar fi publicat în altă parte. Așa, cel puțin, am putut controla toată treaba și am pus accentul pe moralitate.

S-a rezemat de spătar și sacoul i-a pârâit ușor.

— Oricum, ce s-a mai întâmplat cu ea? Nu i-am mai văzut de mult numele în ziar.

— E în concediu, a răspuns Schyman, fără a menționa detaliile legate de plată și celelalte condiții.

— Excelent, a continuat Wennergren, ridicându-se în picioare. Putem spera că această situație va deveni permanentă?

Dacă nu l-ar fi cunoscut, Schyman ar fi putut jura că bărbatul zâmbea, dar era, probabil, felul în care cădea lumina. Herman Wennergren nu zâmbea niciodată.

— Mă ocup și de chestia asta.

— Și găsește pe cineva care poate să sune la Avocatul Poporului.

•

Annika era în bucătărie și curăța cartofi, când a auzit ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se.

— Da? a strigat peste umăr.

Niciun răspuns.

A pus cuțitul pe tocător și a ascultat.

— Thomas? Tu ești? a întrebat puțin mai tare.

În continuare niciun răspuns.

S-a întors, a făcut câțiva pași spre ușă, brusc îngrijorată.

— Cine-i acolo? Alo!

Ușa de la debaraua de sub scară era întredeschisă și de acolo venea un zgomot de umerașe mișcate. A fugit într-acolo și a deschis ușa; înăuntru, o femeie blondă, ghemuită, căuta ceva pe jos.

I-au trebuit câteva secunde să-și dea seama că era prietena ei, Anne Snapphane. A pufnit-o râsul de ușurare și a simțit cum i se relaxează umerii.

— Ce dracu’ faci? M-ai speriat cumplit!

Anne a privit-o.

— Salutare țărăncuțo! M-am gândit să-mi caut pantofii ăia pe care ți i-am împrumutat, până nu uit. Sunt aici sau în dormitor?

— Care, ăia cu tocuri înalte? a întrebat-o Annika, surprinsă. Da’ ți i-am dat înapoi când te-ai dus la Crazy Horse.

E mai mult de șase luni de-atunci, s-a gândit Annika. Era pe vremea când Anne încă mai bea.

— Căcat! Ai dreptate. Și mi s-au rupt tocurile chiar în seara aia, c-a trebuit să-i arunc. Da, asta era… Crazy Horse e o bombă nenorocită. Să nu calci vreodată pe acolo!

S-a ridicat și și-a scuturat câteva fire de praf inexistente.

— Da’ mi le împrumuți pe astea? și a ridicat cizmele de cowboy nou-nouțe, pe care Annika și le cumpărase de la NK.

Annika a simțit cum îi piere zâmbetul

— N-am apucat să le port nici măcar o dată.

— Bine, las-o baltă, și Anne a dat drumul cizmelor.

— Nu, ia-le, n-am nevoie de ele, că dacă stau aici tot timpul…

Anne a privit-o câteva secunde, apoi s-a aplecat și a luat din nou cizmele.

— E al dracu' de drăguț din partea ta, i-a spus zâmbind. Știi, trebuie să mă schimb între conferințe. Nu pot să apar îmbrăcată la fel, una după alta – ar începe presa să facă mișto de mine.

A privit cizmele cu admirație.

— Sunt foarte frumoase. Ce baftă avem că purtăm același număr la pantofi!

— Vrei să mănânci cu noi? a întrebat-o Annika, ducându-se înapoi spre chiuvetă. Fac un grătar cu cartofi gratinați și pun la copt o pâine cu usturoi.

— Ți se cam rupe de indicele glicemic, nu? a întrebat Anne și a pornit să dea un tur prin spațiul deschis al parterului: bucătăria, sufrageria și livingul, toate deschise, dintr-una într-alta.

— Rămâi sau nu?

— Nu, mulțam. Încerc să mănânc un pic mai sănătos. Trebuie să mai dau jos. Agentul meu vrea să-mi facă niște fotografii pentru afișele noi și aparatul de fotografiat te face mai grasă cu cinci kile – aveai habar?

— Cum se poate așa ceva? a întrebat Annika, în timp ce scotea robotul pentru a tăia cartofii în felii. Dacă-i așa, înseamnă că ceva nu-i în ordine cu lentila – nu redă corect perspectiva, sau ceva. Poți să-mi dai smântână?

— Nu-i drept. Ești atât de slabă și mănânci chestii de-astea în fiecare zi. Ei, da' unde-i bărbatul care-o să ne salveze de terorism?

— Pe câmpul de luptă, normal. Credeam că el e, când ai venit. Unde-i Miranda? Stă cu Mehmet?

Anne a aruncat rapid o privire împrejur, să se asigure că nu erau copiii prin preajmă, după care s-a apropiat de Annika.

— N-ai aflat nimic de la Sophia Grenborg?

Annika a umplut robotul cu cartofi și apoi i-a dat drumul.

— De ce mi-ar fi spus? a strigat, peste zgomotul aparatului.

Anne a luat o bucată de cartof, a mușcat și a ridicat din umeri.

— Poate are pe altcineva, a strigat ea. Odată ce-ncep, o duc tot așa…

Vasul robotului s-a umplut de fâșii de cartofi, Annika l-a oprit și a turnat cartofii într-o formă pentru cuptor. S-a lăsat o liniște grea, în timp ce adăuga mirodenii, niște ceapă tăiată și usturoi, pe deasupra, a acoperit totul cu brânză rasă și a turnat smântână.

— Mi-e teamă doar să nu suferi din nou, i-a spus Anne, calmă. Cum te descurci cu îngerii? Ai vorbit cu cineva despre treaba asta?

— Îngerii? și Annika a pus vasul în cuptor.

— Ar trebui să faci niște terapie. Crede-mă, funcționează. Am învățat să văd lumea într-un mod cu totul nou, acum îmi înțeleg mult mai bine vechile tipare de comportament. Da' tu nu poți să stai jos o secundă? Nu mi-ai zis ce părere ai de conferințele mele.

Annika și-a clătit mâinile, s-a șters cu un șervet și s-a așezat pe o canapea.

— Am trecut în viteză prin varianta aia nouă. Știu că ți-am promis, dar săptămâna trecută a fost de groază, cu copiii care au început grădinița…

Anne și-a aruncat mâinile în aer, în semn de renunțare.

— Știu, ți-am promis și o să te ajut să le scrii, dar n-aveam habar că treci azi pe aici.

— Bine, dar ce zici despre ce *am scris* deja?

Annika a aruncat o privire spre bucătărie, simțindu-se foarte stânjenită.

— Cred că-i bine, numai că seamănă foarte mult cu aia dinainte.

— Eram sigură! a răspuns Anne, triumfătoare. Nenorociții de la agenție se vaită degeaba!

— Dar nu ți-au cerut să scrii ceva complet nou? Ca să poți să ai mai multe înscrieri? Dacă așa stă treaba, cred că trebuie s-o iei de la zero. Alege altceva despre care să poți vorbi – ai atâtea experiențe din care poți alege…

Anne a privit-o lung.

— Ce vrei să spui mai *multe înscrieri*? Nu crezi că am căutare?

— Ba da, ba da, nu asta am vrut să spun, dar credeam că agenția zisese…

— Nu-ncepe și tu! Măcar *un singur om* să fie de partea *mea,* din când în când!

— Vin să te văd săptămâna viitoare și scriem împreună. Când

ești liberă?

Timp de câteva secunde Anne a părut îngândurată.

— Sunt foarte ocupată săptămâna viitoare. Dar poate că marți după-amiază ar merge.

— OK, trec pe la tine atunci. Altfel, cum merge treaba? Îți place apartamentul?

Anne a ridicat ochii în tavan.

— Aseară am avut o întâlnire a asociației de locatari. Vin, tartine, toată șmecheria. Avem un președinte nou, von Dummkopf, de la trei, se piaptănă cu pieptenul ud și poartă lavalieră de mătase. Pe bune, oamenii din clădirea asta sunt așa plini de ei, că ți se face greață. Trebuie să fie la fel de nasol ca aici.

Annika a simțit cum îi înțepenește ceafa.

— Mai devreme m-a invitat la cafea vecina de peste drum. O fată cam de vârsta noastră, care și-a vândut compania de biotehnologie pentru milioane bune și acum face cercetări legate de Alzheimer la Karolinska…

— Doamne, ce minunat! a spus Anne. Acum stați frumușel aici și vă comparați conturile. E foarte drăguț din partea voastră, că ne primiți aici, pe noi, gașca de la mahala, să mai respirăm din aerul vostru.

A lăsat să-i scape un râs răgușit, în timp ce Annika a înghițit în sec.

— Trebuie să termin de gătit, a spus și s-a ridicat de pe canapea.

— Ai o pungă? a întrebat-o Anne și a luat cizmele.

Annika a scos o pungă de plastic dintr-un sertar.

— Nordéns ICA, din Djursholm, a citit Anne numele magazinului. Ce s-a întâmplat, Anki? Te-ai lăsat de magazinul Co-op după atâția ani?

Annika s-a întors cu fața spre ea, s-a rezemat de bufet și și-a încrucișat brațele pe piept.

— De ce ești atât de rea? a întrebat, calmă și zâmbetul s-a topit de pe fața Annei.

— Rea? a răspuns Anne, surprinsă. Ce vrei să spui? Hai, într-o prietenie trebuie să fii cinstit. Asta e una dintre chestiile pe care le spun în conferințele mele, cât e de importantă autocritica și că nu trebuie să fii mereu în centrul atenției.

Annika a simțit cum i se urcă sângele în obraz.

— Nu asta am vrut să spun. Aș fi vrut să rămân în oraș, dar e mai bine pentru copii, înainte să înceapă școala…

— Eu cred că trebuie să fii în stare să trăiești cu deciziile tale, i-a spus Anne. Să fim serioși, n-ai fost obligată să te muți în locul cu cei mai mulți milionari pe metrul pătrat și cu cele mai mici taxe din țară. Hai, cinstit, ai făcut asta pentru altcineva sau pentru a-ți satisface anumite nevoi?

Annika a deschis gura să-i răspundă, dar nu și-a găsit cuvintele.

În momentul acela a început să sune soneria.

— Mută mașina! a strigat, furioasă, o voce masculină. N-ai voie să parchezi pe stradă – e-așa de greu de priceput?

— O, nuuu! a zis Annika disperată. Unde ai parcat?

Anne a făcut ochii mari.

— În fața casei. De ce?

— Strada asta nu-i parcare publică! a strigat Wilhelm Hopkins. Deschide ușa!

— Te rog mult, fii bună și mută-ți mașina, i-a spus Annika Annei, cu răsuflarea tăiată. E vecinul nostru și se înfurie dacă cineva blochează strada.

— Dar nu blochez nimic, am parcat la bordură, a răspuns Anne cu ochii mari.

Bărbatul continua să țină degetul pe butonul soneriei și Annika a fugit și a deschis ușa.

Corpul imens al lui Hopkins umplea tot cadrul.

— Dacă o țineți tot așa, sun la *poliție*! a urlat el.

— Prietena mea tocmai pleacă.

— Căcat nenorocit! a zis Anne, împingând-o pe Annika la o parte și aruncându-i bărbatului o privire batjocoritoare. Cum suporți să stai aici?

Punga cu cizmele se agățase de clanță, așa că Anne a smucit-o și a pornit către mașină.

Bărbatul a făcut doi pași în antreu.

— Îmi pare groaznic de rău, s-a scuzat Annika, făcând doi pași înapoi. Era prietena mea – n-a știut…

— Mereu e cineva ca voi, știu exact ce fel de oameni sunteți! a continuat el, cu o voce răgușită.

Annika a clipit.

— Ce…?

— Sunteți d-ăia care vă mutați aici să *schimbați* lucruri, dar

nouă nu ne place treaba asta. Nu ne place deloc.

Bărbatul a privit-o lung, preț de câteva secunde.

S-a întors apoi și a pornit-o spre casa lui, direct peste peluza făcută praf.

•••

SUBIECT: Teama cea mai mare
CĂTRE: Andrietta Ahisell

Cât de abandonat se simte, cât de neliniștit și expus! Cu zece ani înainte să moară, Alfred Nobel îi scrie Sofiei Hess:

Când te afli singur pe lume la 54 de ani și când unica persoană care-ți dă vreo dovadă de prietenie este un servitor, atunci te cuprind cele mai întunecate gânduri...

Teama lui cea mai mare nu este moartea, ci drumul în singurătate către ea: să zaci uitat, pe patul de moarte.

Își face griji pentru înmormântare și pentru ce se va întâmpla după aceea. Mai presus de orice, nu vrea să fie îngropat.

Îi scrie fratelui său, Robert:

Până și incinerarea mi se pare prea înceată. Vreau să fiu aruncat în acid sulfuric fierbinte. Toată povestea se va termina repede, într-un minut...

Are prieteni, bineînțeles, deși de cele mai multe ori aceștia îi sunt angajați. Are rude, bineînțeles, dar și ele lucrează la firmele lui. Sofie Hess s-a măritat cu un maestru de călărie, Kapy von Kapivar (iar acum ambii îi scriu ca să-i ceară bani).

Are doi prieteni în Anglia, Frederick Abel și James Dewar. Lucrează la firma lui englezească și Alfred e generos; îi plătește bine.

La un moment dat este informat despre un patent nou: cineva a înregistrat o descoperire în Anglia, identică cu *balistita* lui.

Cineva i-a furat munca.

Frederick Abel și James Dewar.

Alfred refuză să creadă. Refuză! Și refuză să folosească legea împotriva lor, a prietenilor săi, dar nu

are de ales. Procesul tărăgănează ani buni și până la urmă Alfred pierde.

La momentul acela, mai are de trăit un an sau doi.

La data de 7 decembrie 1896, se afla la masa de scris, în vila lui din San Remo și scria scrisori, mereu scria scrisori. De această dată comentează despre un transport de mostre de pulbere, de la uzinele Bofors, sunt deosebit de frumoase... și atunci se întâmplă. Simplu. Se prăbușește.

Nimeni nu-i prin preajmă – prieteni, rude, colegi. Servitorii îl transportă în dormitorul de la etaj; un doctor italian pune diagnosticul de hemoragie cerebrală masivă.

Încearcă să vorbească; îi vorbește valetului, dar memoria nu-l ajută. El, gentlemanul cosmopolit, care putea comunica în rusă, franceză, engleză și germană, își amintește doar limba copilăriei, suedeza.

Mai trăiește trei zile.

Trei zile în care zace în pat, paralizat, încercând să vorbească.

Angajații înțeleg doar un singur cuvânt – *telegramă.* Aceștia trimit vorbă colegilor lui din îndepărtata Suedie, dar e prea târziu.

Așa că moare, la ora două, în dimineața de 10 decembrie, exact cum s-a temut: complet singur, fără ca cineva să-i poată înțelege ultimele cuvinte.

joi, 27 mai

Ploua cu găleata. Annika s-a adăpostit sub refugiul pentru biciclete de la grădiniță și privea la zidul de apă care-o înconjura. Mașina era parcată pe stradă, la 10 metri, dar le despărțea un ocean.

Nu pot, s-a gândit. Nu pot continua așa.

Simțea permanent o durere în piept. A încercat să respire adânc și să-și maseze locul dureros.

Copiii erau în siguranță, erau uscați, stăteau în cerc, fiecare în clasa lui. Erau înconjurați de oameni, puși acolo să le poarte de

grijă. Erau copii de aceeași vârstă, care se simțeau bine și voiau să fie cu ei.

Nu pot să mai stau aici. Or să se uite toți la mine și n-or să știe ce am, stau aici și mă smiorcăi, gândindu-mă ce efect are ploaia asupra copiilor. Fiți atenți la cucoana aia ciudată, de sub adăpostul pentru biciclete – e cumva mama lui Kalle și a lui Ellen? Kalle, de ce-i mama ta așa de ciudată? Ellen, de ce stă acolo? N-are serviciu?

Ba da, s-a gândit Annika. Are serviciu, dar n-are voie să se ducă, pentru că n-o vor ăia.

Deodată n-a mai putut să stea în picioare. S-a prăbușit peste rastelul de biciclete. Apa care sărea din bălți i-a udat tot spatele.

Mutarea a ținut-o în priză, dar acum se terminase și viața își urmează cursul: rutină, așteptare, răbdare, întreținere minimală. A privit lung la șiroaiele de apă și i-a venit să plângă.

Trebuie să găsesc ceva de făcut. Trebuie ca viața mea să aibă un sens.

Și-atunci, cum rămâne cu copiii?

A tresărit, mirată de propria indiferență. Cât poate fi de egoistă o femeie de 33 de ani?

Am responsabilități; totul se sprijină pe umerii mei; trebuie să rezist.

Din geantă s-a auzit un bâzâit – primise un SMS.

A scormonit la fundul genții și a scos mobilul, a apăsat tasta *citește.*

Bună, Annika! *Plouă pe la tine*? *Sper că mutarea a mers OK. O cafea săptămâna viitoare*? Semnat: *Plouat și singur.*

Căldura i s-a împrăștiat din stomac în tot corpul, ușurându-i puțin greutatea din piept.

Bosse.

A pufnit-o râsul. Nu se dădea bătut niciodată. Indiferent că restul lumii o uitase, el nu. Nimeni de la ziar n-o căuta, în afară de Berit și Jansson, de câteva ori, dar unuia de la ziarul concurenței îi păsa de ea.

Poate. Mă văd cu Șeful cel mare azi, n-am habar ce vrea. S-ar putea să am tot timpul din lume... semnat *Nu e niciodată prea târziu să renunți.*

A dat drumul telefonului în geantă, s-a ridicat și și-a șters pantalonii de apă cât a putut de bine. Și-a aruncat geanta pe umăr și a pornit în fugă spre mașină.

Tocmai își căuta cheile când a început să sune telefonul. Suna încontinuu, ploaia își făcuse drum pe ceafă, șiroindu-i pe spate.

— Alo? a strigat, în timp ce încerca să descuie mașina, să țină telefonul și în același timp geanta în echilibru pe genunchi.

— Stai în mijlocul Niagarei? a întrebat-o Q.

Mașina s-a descuiat, ea a reușit să deschidă portiera, dar a scăpat geanta și toate lucrurile s-au împrăștiat în ploaie.

— Să le ia dracu' pe toate! a zis, gata să plângă.

— Și eu mă bucur să te aud. Vreau să-ți arăt un portret.

S-a aplecat să-și adune din baltă agenda, portofelul, rujul de buze, cutia de pastile de cap și jumătate de pachet de tampoane.

— Nu știam că te-ai apucat de pictură, i-a răspuns, aruncându-și geanta udă pe scaunul pasagerului.

Doamne… și a promis să nu se urce niciodată murdară în mașină…

— E vorba de un bărbat. Vreau să-l vezi și să-mi spui dacă-l recunoști.

S-a urcat în mașină, a închis portiera și a tras aer în piept.

— Mamă, ce ploaie, respira greu și și-a rezemat capul de tetieră.

— Aici, pe Kungsholmen, nu plouă. De fapt, nu plouă niciodată pe Kungsholmen. Cât de repede poți să ajungi?

•

Era de așteptat ca traficul să fie mai lejer deja, dar ploaia și-a făcut de cap.

N-are rost să mă enervez, s-a gândit ea. În situații din astea, nu reușești decât să te stresezi și să faci un infarct. A dat drumul la radio, pe Easy-Listening Favorites, pe 104,7.

Și s-a gândit la Bosse.

Trebuia să ajungă la ziar abia după-amiază.

Schyman îi trimisese un mail că o aștepta la ora 3 și simplul gând că avea să-l vadă îi întorcea stomacul pe dos.

Bine, dacă vrea să scape de mine, ar fi cazul să aibă teșchereaua plină!

A încercat să gândească rațional, în cifre: cu cât era dispusă să-și vândă jobul? Pentru câți bani era gata să părăsească ceva la care muncise atât de mult?

Ebba Romanova primise 185 de milioane și se pare că nici măcar banii ăștia nu i-au cumpărat liniștea. Probabil că nu poți

vinde lucrurile care dau un sens vieții.

Doamne, fă să treacă timpul mai repede, să terminăm odată!

Și-a amintit brusc ce zicea o milionară americană la televizor, cam cu o săptămână în urmă: *Cei care spun că nu poți cumpăra fericirea n-au habar unde să caute.*

Mașina din față a înaintat doi metri.

•

— La naiba, ești fleașcă, a întâmpinat-o Q la el în birou. Te-ai mutat deja?

— N-am găsit loc de parcare decât pe Pipersgatan. Cred c-au fost niște schimbări climaterice importante pe Kungsholmen după ce-am vorbit.

Q a privit la ploaia care șiroia pe geamuri.

— Da, fii atentă! Du-te și te usucă, îmi strici covoarele persane.

— Unde-i fotografia? l-a întrebat, prăbușindu-se într-un fotoliu.

Q ia întins fotografia unui bărbat – avea cam 25 de ani și stătea în fața unui iaht mare. Părul, închis la culoare, îi era răvășit de vânt; avea ochii albaștri, un zâmbet dulce, era bronzat. Și-a reprimat impulsul de a-i zâmbi.

— Drăguț. Care-i treaba?

— Îl recunoști?

L-a privit atent. Era fotografiat numai bust, nu-și putea da seama de înălțime sau postură.

— Nu știu, nu cred.

Și-a mijit ochii și a privit fotografia mai de aproape.

Îl văzuse undeva? Avea ceva familiar? Și l-ar aminti dacă ar da nas în nas cu el?

A lăsat fotografia în poală.

— Bănuiesc că are legătură cu dineul de la Premiile Nobel.

Q a oftat.

— Minunat, am trecut deja la *știi și câștigi.* Poți să te gândești dacă e posibil să-l fi văzut pe individul ăsta?

Annika a luat din nou fotografia.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată, a răspuns, după câtva timp.

A pus fotografia pe birou.

— Îmi pare rău. E mort, nu-i așa?

— Mort prin înghețare, i-a răspuns Q și a luat fotografia. A fost găsit mort, luni dimineață, într-una din camerele frigorifice ale laboratoarelor de la Institutul Karolinska.

Annikăi i-a trecut un fior pe șira spinării.

Mort prin înghețare?

Înaintea ochilor i s-a derulat o imagine – baraca înghețată a unui compresor, la capătul căii ferate de la exploatarea de minereu de fier, oameni care înghețau de frig.

— Cum e posibil?

— Nu știm, a răspuns o și a băgat fotografia într-un sertar. Nu există niciun fel de indicație care să ne conducă la crimă, așa că nu putem începe o anchetă preliminară. Ușa era descuiată și sistemul de deblocare de urgență funcționa.

— Atunci cum s-a putut întâmpla așa ceva? a întrebat Annika, abia șoptit. Cât era de frig? Cât timp a fost închis acolo? De ce n-a putut ieși?

Și-a amintit de frigul din baraca compresorului, frig care se transformase în cuțite încinse, care ardeau.

— Are o legătură cu Premiile Nobel, nu-i așa? Cum? În ce fel?

— Gata, timpul a expirat, i-a răspuns Q și s-a ridicat în picioare. Vă mulțumim frumos pentru participarea dumneavoastră la *Cine știe câștigă.* Vă mulțumim mult că ați venit.

În urma Annikăi au rămas mici băltoace de apă pe jos și pe scaun.

— Cum îl cheamă?

— Johan Isaksson.

Johan Isaksson. Avea toată viața înainte.

— Stai puțin, a zis Annika, oprindu-se. Înseamnă că era student sau cercetător la Karolinska, atâta vreme cât nu vi s-a părut ciudat să-l găsiți în camera frigorifică. Înseamnă că sau a câștigat un bilet la tombola pentru studenți, sau a fost chelner…

A studiat expresia feței lui Q.

— Chelner, a continuat ea. A lucrat la dineu. Bănuiți că a fost implicat în vreun fel. Putea fi contactul din interior? Cel care a trimis SMS-ul „*dansează în apropiere de st erik*”? Ce vă face să credeți asta? Ce-a făcut ca să vă conducă la concluzia că era implicat?

Q a oftat.

— E posibil să nu fi fost implicat. Nu e sigur că știa la ce avea să folosească informația.

— Și atunci a început să se poarte ciudat după crimă? Vinovat? Irațional? Ceilalți studenți nu-l mai recunoșteau? Și

toată primăvara voi ați controlat tone de SMS-uri și apeluri ale unor oameni nevinovați ca să vedeți dacă puteți găsi vreo legătură între contactul din interior și Pisicuță, dar, probabil, nu ați găsit nimic? Și de asta vă gândiți că poate i-am văzut eu împreună?

— Tipul a fost mereu un student de nota 10, i-a răspuns Q. După atac a început să-și neglijeze cercetările. Autopsia a indicat că a consumat diferite lucruri înainte de deces și probabil c-a strigat ca un nebun. Corzile vocale îi sunt praștie. Cu toate astea, nu putem suspecta nicio crimă.

Annika l-a privit lung.

— Pisicuța?

— Nimeni n-are habar dacă ăsta e modul ei de operare.

— Dar care-i modul ei de operare?

Q a privit-o și deodată arăta foarte obosit.

— Se vede c-ai stat pe bară cam mult. Nu-ți merge mintea suficient de repede.

— Hai, lasă prostiile.

Q a oftat din nou.

— Tot ce știm e că a împușcat doi bărbați în Jurmala, în Letonia, la patru zile după dineu; un doctor și un american, un fost pușcaș marin.

A privit-o cu atenție timp de câteva secunde.

— Și de unde știm asta?

Annika nu și-a mutat privirea, făcea toate conexiunile posibile.

— Arma, a continuat ea. Erau aceleași gloanțe și aceeași armă și amprentele erau alea de pe pantoful pe care l-ați găsit pe trepte. Ați găsit amprentele ei la locul crimei, în Letonia.

— Aproape corect. Colegii noștri de-acolo le-au găsit. Casa era plină de amprente. Ai cumva o teorie de ce?

— De ce i-a împușcat sau de ce a fost atât de neglijentă? Ceva n-a mers conform planului. Spuneai că una dintre victime era doctor? Probabil că era rănită.

— Lângă cadavre s-a găsit o găleată cu ghips întărit. Acum vă rog să mă scuzați, e timpul să-i aducem pe ceilalți concurenți.

Annika s-a oprit în ușă.

— Cât pot să scriu din toate astea?

— Credeam că ești în carantină.

— Dacă am baftă, mă primesc înapoi azi.

Sau mă dau de-a rostogolul pe scări, a gândit ea.

— Te anunț când e timpul. Acum trebuie să-i aruncăm o fumigenă clientului Pisicuței.

— Ce știți despre el? a întrebat Annika, aruncându-și geanta udă pe umăr. Pe lângă faptul că are acces la o sumă mare de bani?

— Dacă e un *el,* a răspuns Q și i-a închis ușa în nas.

•

A ieșit din lift, a intrat în redacția de știri și a pătruns într-o lume total nouă.

Biroul știrilor dispăruse, la fel ca și secția de sport, iar în cămăruța pentru cafea se aflau trei camere TV, pereții erau acoperiți cu hârtie albastră.

S-a oprit câteva secunde să se adune, neștiind încotro s-o apuce. Berit îi spusese despre schimbări, dar nu și-a dat seama cât erau de profunde. De jur-împrejur era o mare de figuri noi; biroul știrilor era în locul editorialelor, lifestyle și cultura stăteau împreună în locul IT-ului. O lume nouă, o eră nouă.

Sper că Schyman știe ce face, a gândit ea, în timp ce se îndrepta spre biroul ei, de la capătul redacției de știri.

Duse erau și perdelele, stofa aia bej, atârnătoare și prăfuită, fusese pusă acolo odată cu facerea lumii. Acum pereții din sticlă erau acoperiți cu aceeași hârtie albastră ca și pereții de la cantină. Deasupra ușii glisante era un semn luminos cu textul *on air*; s-a oprit câteva secunde înainte de a intra.

În locul biroului ei era instalată o masă de mixaj mare, cu sute de luminițe aprinse și cursoare. O fată cu un inel în nas și cu niște căști enorme pe urechi stătea cocoțată pe un scaun de bar și vorbea într-un microfon imens și, în același timp, ajusta două cursoare. S-a uitat la Annika cu o privire goală, în timp ce vorbea în microfon despre un accident rutier pe autostrada Essinge.

Annika s-a oprit, înghețată, în timp ce fata continua să vorbească, după care a împins unul din cursoare și a început să cânte Madonna.

— Ce cauți aici?

— Cum adică? i-a răspuns fata și și-a scos căștile. Fac o transmisie în direct. Ce vrei?

— Ăsta era biroul meu.

— Când? În Evul Mediu?

Și-a pus căștile la loc, i-a întors spatele și a început să scrie

ceva la calculator. Annika a făcut un pas înainte și a văzut cum pe ecran apare o listă de hituri.

A ieșit din încăpere și a închis cu grijă ușa în urma ei.

Berit lucra la laptop lângă fosta cameră de rechizite. Annika i-a recunoscut vechiul raft de cărți și fișetul cu documente.

— Te-au lăsat să-ți păstrezi mobila? a întrebat și Berit a privit-o peste rama ochelarilor.

— Annika! a exclamat ea, scoțându-și ochelarii. Ce bine! Te-ai întors de tot?

— Nu știu, a răspuns ea și și-a tras un scaun. Mă văd cu Schyman la 3.

A privit în jur.

— Locul ăsta s-a schimbat complet! În biroul meu vorbește o fată la radio.

Berit a oftat.

— Fii mulțumită c-ai ratat tot circul. A fost un haos total, îmi venea să plec acasă, să mă ascund. Acum lucrurile s-au potolit, cel puțin din punctul de vedere al mutării.

— Ce s-a ales de biroul de investigații? a întrebat ea, lungindu-și gâtul înspre locul în care fusese biroul lui Berit.

— Acum e ediția de online acolo. Iar „investigațiile” suntem numai Patrik și cu mine. Stai pe scaunul lui. Aici ne facem veacul, dar putem lucra de acasă cât vrem.

— Nu sună rău. Ai și laptop nou, a adăugat ea, arătând înspre laptopul lui Berit.

— Da. Ca să nu ne târâm la muncă și ziarul să nu trebuiască să ne găsească loc tuturor. Care-i treaba cu tine?

— Nu cine știe ce, să-ți spun drept, a răspuns și umerii i-au căzut. Mă îngrijorează ce are să-mi spună Schyman. N-aș vrea să-mi dea papucii. Nu-ți poți vinde ambițiile de-o viață, oricâți bani ți s-ar oferi. Trebuie să-mi umplu timpul cu ceva.

Berit a privit-o, gânditoare.

— Poți avea o conversație normală cu Schyman. Nu te lăsa, nu da înapoi! Și ține minte, nu-i dai niciun răspuns pe loc. Te duci acasă și te gândești bine, oricare ar fi oferta.

Annika a aprobat din cap, gata să plângă.

— La dracu’, a zis, înghițindu-și lacrimile. Și tu, cum stai? Ai ceva ca lumea pe țeavă?

Berit și-a arcuit spatele și a luat câteva foi.

— Da, stai să vezi. Cum stai cu timpul?

— Sunt liberă până la 14:59.

— Bandhagen. M-am dus să văd femeia și fetele de câteva ori și povestea devine din ce în ce mai ciudată.

Blocul în întuneric, filmul supraexpus, umbre la ferestre, poliția în echipament de atac. Annika a dat din cap.

— Tatăl lipsește în continuare?

— E în închisoare, lângă Amman. A existat o legătură ipotetică între familie și crimele de la Nobel, dar e trasă de păr rău. Fii atentă…

Berit și-a pus ochelarii și și-a răsfoit hârtiile.

— Îți aduci aminte de Noul Jihad?

— Tipii care au dispărut la Berlin, a răspuns Annika.

— Exact. Mama din Bandhagen, Fatima Ahmed, e verișoara celui mai tânăr dintre ei. Acum cinci ani, când avea 14, băiatul a fost trei săptămâni în vacanță aici, la familia Ahmed.

Berit a fluturat o foaie de hârtie.

— Asta-i o copie a cererii de viză, când familia l-a invitat pe băiat în Suedia. Adeseori, cei care nu sunt din Europa trebuie să dovedească faptul că au unde să stea. Este singurul document din Europa care-i leagă în vreun fel, așa că, probabil, stă la baza descinderii în apartament.

A lăsat hârtia și a luat alta.

— Asta e o scrisoare care-i anunță că permisul de rezidență temporară în Suedia al lui Jemal a expirat și nu va fi înnoit.

— Dar pot decide așa ceva fără să treacă printr-o întreagă procedură? a întrebat Annika. Nu se poate face apel împotriva deciziei?

— Întrebarea e bună. N-avem răspuns.

— Și nevasta și fetele? Le dau și pe ele afară?

— Patima și Dilan, fata cea mare, au rezidență permanentă, așa că sunt în siguranță. Fata cea mică, Sabrina, e cetățean suedez, pentru că s-a născut aici.

— Atunci de ce nu are și tatăl drept la rezidență permanentă?

— O simplă chestie tehnică. Dacă vrei să obții rezidența, nu ai voie să stai mai mult de 10 luni în afara Suediei. Jemal a petrecut ceva timp în Iordania, ajutându-și părinții în vârstă – au o fermuliță, pe lângă Al Azraq ash Shamali. La un moment dat, a stat un an și două luni, dar asta a fost acum câțiva ani. Era în capul listei pentru rezidență și ar fi primit-o la începutul anului, dacă n-ar fi fost arestat și scos din țară.

— Bine, dar pentru ce-i închis? Cu siguranță nimeni nu mai crede povestea aia cu Noul Jihad, nu?

— Nu fi așa de sigură, i-a răspuns Berit. De șase luni n-am auzit vorbindu-se de altă teorie.

— Poliția nu a crezut niciun moment în Noul Jihad.

Și-a tras scaunul mai aproape de biroul lui Berit și s-a aplecat spre ea.

— Uite cum stă treaba. Femeia care i-a împușcat pe Wiesel, von Behring și pe agenții de pază este o asasină americană – i se spune Pisicuța. A fugit cu o motocicletă pe potecile de lângă lacul Mälaren și a ajuns în Letonia cu o șalupă. Complicele ei din șalupă era probabil un pușcaș marin american.

Berit a făcut ochii mari.

— Pisicuța e foarte bună și foarte scumpă, a continuat Annika. Cine a angajat-o are acces la foarte mulți bani.

— Dar probabil c-a făcut greșeli, a zis Berit cu voce joasă, altfel n-ai avea de unde să știi toate treburile astea.

— A făcut câteva, a șoptit Annika. A scăpat un pantof pe treptele care duceau la lac și pe el erau amprentele ei; după aia, când a fugit, ceva s-a întâmplat, și-a rupt piciorul sau așa ceva, pentru că a ajuns la un doctor din Jurmala, lângă Riga. După aia, i-a omorât pe doctor și pe complice.

— Cenușăreasa morții, a șoptit Berit.

Annika a zâmbit.

— Cum dracu' au reușit să țină toate treburile astea secrete? s-a mirat Berit. Și de ce ți le-a spus ție Q?

— Biroul Criminalitate și Serviciul de Informații au colaborat cu diverși colegi din străinătate, așa că obligația de a păstra secretul a fost mult mai mare decât dorința lor de a mai lăsa să se scurgă informații. Mie mi-a spus, așa e, dar a reușit să mă facă să tac. Înțelegi? N-am scos un cuvânt timp de șase luni! Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi lăsat să scormonesc eu după detalii.

— Dar acum îmi spui mie…

— Mi s-a părut normal să fiu loială și să las ancheta să curgă, iar Q a înțeles treaba asta. Acum însă, nu știu ce dracu' se întâmplă. N-am habar dac-o să mai am serviciu în câteva ore. Dacă-mi păstrez slujba, atunci e cazul să scriu ceva. Dacă mă pun pe liber, cu drag îți dau ție totul.

— Mulțumesc frumos, i-a răspuns Berit, cu o voce obosită.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a frecat rădăcina nasului.

— Cât de sigură e poliția de toate astea? Merg pe bâjbâite sau se bazează pe fapte?

— Depoziții ale martorilor. Au amprente, sprijin de la poliția din alte țări și pe urmă e toată afacerea asta cu telefoanele mobile. Au controlat SMS-uri, numere de telefon…

— Putem pierde multă vreme pe subiectul ăsta, a zis Berit și s-a întins după un alt dosar. Interceptarea comunicațiilor e un aspect foarte interesant al noii legislații de la Ministerul de Justiție.

— Nu vrei să știi ce crede bărbatu-meu despre asta, i-a răspuns Annika.

— Fii atentă, și Berit a început să-i citească dintr-un dosar. „*Înțelesul termenului de «implicare» va fi interpretat în sens mai larg decât simpla referire la cei suspectați de acțiuni care cad sub incidența legii. Ceea ce înseamnă că nu e necesar ca o persoană să fie un presupus vinovat, pentru a fi considerată un potențial infractor. Sunt considerate motive suficiente atunci când se bănuiește în mod obiectiv că o persoană poate promova un viitor act infracțional*".

A lăsat foaia să-i cadă în poală.

— Și, de fapt, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că în viitor poți încălca legile împotriva terorismului fără să faci nimic. Planificarea unei infracțiuni sau comiterea ei sunt deja un lucru împotriva legii, iar de-acum înainte va fi posibil să condamni pe cineva pentru terorism doar pentru că acea persoană poate fi suspectată că plănuiește o infracțiune pentru un anume moment în viitor.

— Asta-i curată nebunie, a zis Annika, dar era conștientă de tonul ei, extrem de sceptic.

Asta făcea oare Thomas toată ziua la serviciu?

— Sunt doar supoziții, a continuat Berit. Serviciile secrete stau liniștite și ascultă să vadă dacă oamenii au gânduri rele, sau dacă e posibil – și *deplin* obiectiv, desigur – să fie în stare de gânduri rele în viitor.

— Poate că toată chestia asta e necesară? a întrebat Annika fără convingere, încercând să-i apere pe cei care luau asemenea decizii. Poate că lucrurile astea sunt necesare pentru a proteja democrația?

— Democrația? Și care zici tu că sunt amenințările reale

împotriva democrației?

— Și ce te faci, când terorismul, să spunem Al-Qaida, vrea să distrugă tocmai democrația…

— Zău? a continuat Berit. Au declarat că atacurile au fost răzbunarea pentru prezența militară americană în Orientul Apropiat, pentru diversele războaie americane, un milion și ceva de irakieni morți, sprijinul arogant al Americii pentru politica ocupațională a Israelului. Au ales ținte care reprezentau puterea supremă, globală, financiară și militară a Statelor Unite: Pentagonul și World Trade Center.

— Dar poate că motivul real a fost ura față de democrația occidentală și statutul femeilor libere în lumea noastră, a încercat Annika să-i sugereze.

— Asta înseamnă că apărăm democrația punându-i *restricții*? Nu-ți dai seama cât de stupid sună? a întrebat Berit.

— De ce n-ai scris niciun articol pe tema asta?

Berit a tăcut câteva momente.

— Am încercat, a răspuns în cele din urmă. Articolul a fost respins. Se pare c-a fost prea părtinitor.

S-a ridicat în picioare.

— OK, hai să mergem să mâncăm ceva. Cel puțin cantina a rămas la locul ei și nici mâncarea nu s-a schimbat, încălzesc aceeași mâncare de când ai…

Berit a lăsat fraza neterminată și părea încurcată.

— De când am plecat? a continuat Annika, zâmbind. Nu-ți face griji. Am luat o decizie, m-am obișnuit cu ea, așa că nu trebuie s-aștept să cadă ghilotina.

— Eu tot cred că e cazul să ceri cât de mulți bani poți scoate.

Annika a strâns cureaua genții în pumn.

•

Pisicuța a descuiat ușa apartamentului, s-a oprit să asculte sunetele din jur, vuietul autostrăzii în depărtare, semnalul sonor al unui camion în marșarier, câțiva copii care se jucau în piscină și râdeau.

Totul era normal.

A deschis ușa și a pășit pe pardoseala din marmură.

Locul ăsta era unul dintre preferatele ei.

A oftat mulțumită și și-a lăsat jos sacul de mână.

Apartamentul era complet alb. Marmură albă pe jos, pereți albi, terasa sudică, spre Mediterana, albă. Mobila era în

totalitate albă sau bej-deschis. Îi plăcea să se simtă bine atunci când nu avea de lucru.

Era unul dintre cele patru apartamente pe care le deținea pe coasta spaniolă, prin intermediul mai multor firme. Atunci când nu lucra sau când nu punea la cale vreun job nou, se muta dintr-unul în altul. De trei ori pe an le dădea unei agenții spre închiriere, vecinii nu mai înțelegeau cine-i proprietarul și le trecea cheful să afle detalii.

Ce-i drept, nimeni nu dăduse vreodată semne c-ar fi vrut s-o cunoască.

Costa del Sol părea făcută după pofta inimii ei.

În micul port din Puerto Banús, pe străduțele de lângă Piaza de los Naranjos din Marbella, se adunau mereu o mulțime de oameni, așa că nu-și făcea probleme – se putea integra liniștită și putea face naveta între apartamente fără ca cineva să bage de seamă. De-a lungul coastei zăceau goale cu lunile zeci de mii de apartamente, până ce proprietarii bogați din nordul Europei catadicseau să apară ca să joace golf și să stea la plajă. Nimeni nu ținea socoteala vecinilor în noile complexe, cum era ăsta de aici.

Trecea drept agentă de asigurări, ceea ce, conform cercetărilor pe care le făcuse, era ocupația ideală din punctul de vedere al vecinilor. În puținele ocazii în care le spusese cu ce se ocupă, toți fugeau, îngroziți de gândul c-ar putea încerca să le vândă asigurări de care nu aveau nevoie.

Un alt avantaj al zonei era poziția geografică, faptul că avea conexiuni atât de bune. Málaga era un mic aeroport regional, cu zboruri directe spre toate orașele mari din emisfera nordică. În jumătate de oră ajungea cu vaporul în Africa de nord (în zilele senine, se vedeau din dormitor munții Atlas), în două ore era cu mașina în Portugalia și, în trei sferturi de oră, în Gibraltarul britanic.

Aproape niciodată nu-i era dor de casă.

Maică-sa o bătea mereu la cap să vină acasă, să mănânce curcan de Thanksgiving, dar în ultima vreme evita Statele Unite cât putea de mult. Control de pașapoarte, amprente și fotografii, toate ieșeau din discuție și asta nu numai de când își pierduse nenorocitul ăla de pantof la Polul Nord. De ani de zile intra și ieșea din țara natală pe apă, de obicei dinspre Toronto, traversa lacul Ontario, spre pădurile de lângă Buffalo. De acolo nu mai

era mult până la domeniul maică-sii, la Boston.

Era conștientă că ai ei o considerau o permanentă sursă de dezamăgire, dar trebuiau să se obișnuiască. La urma urmei, frate-său și soră-sa erau cumințI: el era neurochirurg și surioara cea mică era cântăreață de operă. Cântăreață de operă!

A cui fusese ideea asta tâmpită – ce carieră era asta? a gândit Pisicuța cu dispreț.

După ce și-a lăsat sacul în hol, a deschis jaluzelele electrice din dormitor. Era o mare ușurare că reușise să scape de la Polul Nord – nu-i de mirare că atât de mulți nordici vin iarna aici.

A ieșit pe terasă, extrem de fericită de decizia luată pe drum: niciodată. Niciun fel de joburi, acolo, printre aisberguri. Oricum, clientul fusese un cretin și nu mai voia să aibă de-a face cu astfel de oameni în veci. Devenea periculos, deși doar agentul ei știa cine era de fapt și cum să dea de ea.

A admirat priveliștea câteva minute, bucurându-se de cerul de un albastru adânc, de parfumul de eucalipt și gardenie. Florile roz de bougainvillea cădeau în valuri peste balustrada terasei; jacaranda începuse să-și scuture florile mov peste terenurile de tenis.

A oftat, mulțumită; era tare bine să poată lua o pauză.

A început să fredoneze un cântecel, s-a întors în hol să-și ia laptopul, l-a pornit și-a intrat pe chatul de la *Happy Housewives.*

A înghețat toată când a văzut mesajul lăsat de agent.

Căcat, nu-mi spune că iar s-a întâmplat ceva!

Nu se întâmplase nimic rău.

Clientul era mulțumit și mai avea un job pentru ea.

A pufnit în râs – era tipic. Odată ce se obișnuiau cu felul ei de a lucra, nu se mai puteau dezlipi. Era un lucru bun, dar nu de data asta.

Nici măcar în iad, și-a spus și a ieșit din cont.

Era profesionistă și dacă se întâmpla ceva în decursul vreunui job, era normal să nu lase urme, făcea întotdeauna curățenie. Cum a fost cu Palavragiul din frigider. Privind în urmă, o trebușoară tare plictisitoare, dar bine executată. I-a dat individului ceva timp să reflecteze asupra păcatelor și se căiască, toate sub forma unui accident nefericit.

Pisicuța și-a scos pantofii și a pășit pe terasa însorită.

Cretinul ăla trebuie să-și găsească pe altcineva. Sau, să-și asume responsabilitatea și să se descurce fără ajutor.

•

Annika a înghițit în sec și și-a strâns geanta atât de tare, încât cureaua i s-a umplut de transpirație.

Deși decizia ei fusese luată, situația i se părea acum mult mai puțin confortabilă decât și-o închipuise.

Nu-și putea lăsa soarta în mâinile unui redactor-șef puternic, condus de un consiliu de administrație dictatorial. Trebuia să hotărască singură ce voia să facă, iar asta lua timp.

Copiii erau pe locul întâi, și Thomas, bineînțeles. Nu se pricepea prea bine să aibă grijă de ei, dar dacă voia să reușească, avea nevoie de mai mult decât de-o casă și o grădină; îi trebuia ceva în care să se implice serios.

Era total stupid să refuze bani, era clar. N-avea niciun motiv să părăsească ziarul fără un pachet compensatoriu ca lumea.

Salariul pe cel puțin doi ani. Ideal ar fi trei. Și vreau să-mi păstrez calculatorul.

Asta era cel mai simplu – laptopul ei era din epoca de piatră.

În sfârșit, redactorul-șef a deschis ușa biroului mic, înghesuit în spatele celor de la cultură.

— Intră, te rog. E cam înghesuit, stai pe scaunul meu, eu mă așez pe birou.

A închis ușa în urma ei.

— Ce zici? Multe schimbări, nu? a întrebat-o el, încercând să pară bine dispus.

— Îmi vine greu să cred că-i același loc, a bâlbâit ea, cu gura iască.

— Vrei o cafea? Apă?

— Nu, mersi, e OK.

S-a cufundat în scaunul lui.

Redactorul-șef s-a așezat pe un teanc de hârtii, și-a adunat mâinile în poală și a început s-o privească.

— M-am gândit bine, i-a dat drumul Annika, după ce a luat o gură de aer. M-am gândit foarte bine. La munca mea, la viitorul meu la ziar, la ce mi-ar plăcea să fac de-acu înainte.

Schyman s-a așezat mai bine pe birou și a privit-o curios.

— Înțeleg. Și la ce concluzie ai ajuns?

— Trebuie să ai mare grijă ce faci cu ambițiile, în viață. Nu cred că au un preț. Am o vecină care…

Apoi a tăcut, mușcându-și buzele.

— Pentru mine, serviciul e foarte important. Poate nu simplul

fapt de a fi angajată, dar ce fac cu timpul meu. În ce mă implic, asta-i important și pentru asta ai nevoie de bani și dacă n-ai un loc de muncă…

S-a oprit, și-a dres glasul; Schyman o privea încruntat.

— Ce vreau să spun e că, la urma urmei, banii sunt doar bani, dar în același timp trebuie să trăim, cu toții, și atunci banii devin importanți, când e vorba de felul în care trăiești. Oamenii sunt în stare să facă aproape orice pentru bani.

Redactorul-șef a dat din cap, gânditor.

— Da, e adevărat, a zis el.

— Să nu crezi că m-am transformat într-o materialistă ridicolă. Nu, nu despre asta e vorba! Dar nu pot ignora semnificația simbolică a banului și ce reprezintă el, la urma urmei.

Schyman s-a încruntat, părea că n-o înțelegea prea bine.

— Asta-i ce-am vrut să-ți spun.

— Ai mai luat legătura cu echipa care anchetează crimele de la Premiile Nobel?

Annika a clipit, surprinsă de întrebare.

— Ăăă, da. De ce?

— Cum se face că bat pasul pe loc? Nu se întâmplă nimic. Chiar n-au avut ce învăța de pe urma cazului Palme?

— Impresia mea e că încă lucrează. Cel puțin de data asta au reușit să țină totul sub capac și n-a transpirat nimic.

— În ultima vreme m-am tot gândit la ce înseamnă jurnalismul adevărat, a zis Schyman. Cercetări serioase, genul tău de muncă. Să știi cum să obții un raport de la avocatul poporului cu o zi înainte de a fi făcut public, de exemplu. Felu’ ăsta de cunoștințe e pe ducă la ziarul ăsta.

Annika l-a privit, năucă.

— Despre ce raport vorbești? Ăla despre măsurile de securitate de la dineu?

— Cred că-i timpul să te-ntorci și să te apuci de treabă. Ce zici? Ar fi posibil sau informațiile pe care le deții despre criminală sunt încă prea sensibile?

Capul îi era complet gol.

Să se întoarcă?

— Cum… cum vezi chestia asta?

Schyman s-a ridicat în picioare și s-a dus la dulapul din spatele biroului.

— Eu zic să te-ntorci la lucru începând cu 1 iunie, i-a răspuns,

aplecându-se să caute ceva în sertarul de jos. Asta înseamnă marțea viitoare. Cum ți se pare?

L-a privit lung și simțea cum toate argumentele ei se duc de-a dura.

Să revină și să se apuce de lucru, așa, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Ca și cum n-ar fi fost lăsată de izbeliște timp de șase luni, exclusă din orice identitate de grup, lăsată fără un loc în lume?

— Da, desigur, a auzit cum îi ies vorbele din gură. Marți. Da, marți e bine.

Schyman s-a îndreptat și s-a întors, avea nasul roșu și părul răvășit.

— Uite, a spus el și a pus o geantă cu un laptop nou pe birou. De acum înainte o să fii reporter pe tura de zi: îți faci singură programul și alegi unde vrei să lucrezi, dar va trebui să fii la dispoziția biroului de știri. Nu poți să pleci în lume fără să știm ce faci și unde ești.

— OK, a răspuns Annika, întinzând mâna după laptop. Era exact ca al lui Berit.

— Dacă vrei să lucrezi de aici, sunt birouri goale în spatele celor de la editoriale, disponibile pentru tura de zi, cel puțin pentru moment. Trebuie să vedem cum sunt folosite.

A arătat cu degetul spre laptop.

— Ar fi bine să verifici dacă funcționează toate programele – am avut niște probleme cu calculatoarele astea noi.

A apăsat pe butonul *on* și laptopul s-a trezit la viață instantaneu, numele ei fiind programat deja ca utilizator.

Schyman și-a reluat locul pe birou.

— Aș vrea să mă pui la curent cu povestea de la Premiile Nobel. Ziceai că ești în legătură cu anchetatorii. Ai mai auzit ceva? Am avea ceva de publicat?

Degetele femeii au alunecat pe tastatură.

— Trebuie să văd, i-a răspuns zâmbind. Să văd ce informații mai am ascunse.

Redactorul-șef s-a ridicat și s-a postat în fața ei, arăta ciudat.

— Am forțat nota destul de mult în ultima vreme, ceea ce a avut un impact neașteptat asupra conținutului ziarului mai mult decât m-am așteptat. Câteodată…

S-a oprit și i-a întors spatele.

— Ce?

A tăcut preț de câteva clipe, nesigur dacă voia să continue.

— Câteodată am impresia că am reușit să pierdem sufletul ziarului. Că ne-am apucat să dezvoltăm o serie de alte canale, uitând motivul pentru care o facem.

— Mă duc să văd dacă funcționează laptopul.

•

S-a dus la birourile temporare din spatele secției de editoriale și a încercat să se logheze la rețeaua wireless a ziarului. După câteva secunde a apărut prima pagină. A funcționat!

S-a așezat pe un scaun plin de praf, istovită de toată tensiunea acumulată, pe care n-o resimțise până atunci.

Apartenență. Un loc. Marți, chiar de marți…

Ar fi trebuit să fiu în stare să lupt. Cum dracu' de mi-a trecut prin cap să renunț la tot ce am, să vând ce-am realizat?

Și-a dres glasul, și-a îndreptat spatele, apoi a început să se joace cu tastele. S-a dus pe Google, site-ul s-a deschis instantaneu.

Ce calculator minunat, mai ales în comparație cu râșnița ei de acasă.

A apăsat tasta *reîncărcare,* gândindu-se ce să caute.

Caroline von Behring, *căutare.*

17 100 de intrări, cu mult mai multe decât atunci când trăia.

Nu ești prea interesant, ca om în viață, puternic. Acțiunile îți cresc rapid dacă ești victima unei crime. La toate astea s-a gândit Annika.

Cele mai multe rezultate erau relatări din ziare, dar erau și câteva lucruri mai recente. Grupuri de femei și câteva organizații de cercetări făcuseră pagini în memoria Carolinei, iar Comitetul Nobel avea o secțiune specială dedicată activității ei. Mai era și un grup de discuții, dar era nevoie de autorizație și parolă.

A continuat, a tastat Comitetul Nobel, *căutare.*

10 800 de intrări, majoritatea derivate din știri. „*Comitetul Nobel răscolește cuibul de viespi*", spunea un titlu, cu referire la decizia de acum câțiva ani a Comitetului Nobel norvegian de a acorda premiul pentru pace unei organizații a ONU, Organizația internațională pentru energie atomică.

Ochii i-au coborât în josul paginii și s-au oprit la o altă intrare. Provenea dintr-un grup de discuții, scrisă de cineva care-și spunea „*Pelle fără coadă*".

„Azi am aflat adevărul despre decizia de numire a Prof. Ernst Ericsson în funcția de președinte al Comitetului Nobel de la Institutul Karolinska, după von Behring: a fost un scandal imens!” Annika a citit mai departe. „Un grup susținea că era normal ca Sören Hamarsten, vicepreședintele, să preia conducerea, în timp ce celălalt era de părere că Ernst trebuia să continue munca lui von Behring. Știm ce s-a întâmplat: Ernst a câștigat și acum așteptăm urmarea. Înfruntarea titanilor…”

Tipii ăia de la conferința de presă, s-a gândit Annika. Așadar, s-a încins atmosfera la vârf. Cine dracu’ o fi?

A tastat „Pelle fără coadă”, *căutare.*

73 600 de rezultate.

„Pelle fără coadă” și „Nobel”, *căutare.*

392 de rezultate și, printre ele, un site despre cărți pentru copii. A mers în josul listei, dar fără a afla cine era Pelle.

„Alfred Nobel”, *căutare.*

Aproape un milion și jumătate de rezultate. L-a ales pe unul dintre primele, www.nobelprize.org și a dat clic pe unul din linkurile din coloana de stânga, pentru a ajunge la arhiva de articole despre inventator. Erau date despre anii tinereții (familia sărăcise), educație (profesori particulari), invenții (numeroase, ingenioase și periculoase). Mai era unul despre dragostea lui pentru literatură și eforturile timide în acea direcție. Alfred Nobel a scris o piesă de teatru, povestea unei tinere fete, victima unui incest. Se spunea că piesa era prost scrisă și că nu a fost jucată niciodată. Se numea *Nemesis* și o înfățișa pe tânără răzbunându-se și omorându-și tatăl. Pe fată o chema Beatrice Cenci și fusese condamnată la moarte prin decapitare, la Roma, la 11 septembrie 1599…

Annika s-a oprit.

Beatrice Cenci? Din nou data *aia*?

Și-a dat seama că știa cum arăta fata asta. Avea alură de copil, cu ochi incredibil de triști, privea peste umăr de pe peretele bibliotecii Ebbei Romanova și se uita foarte dur la oricine îndrăznea să-i caute privirea.

— Așadar, ăsta-i locu’ tău? Hai, spune-mi cum a fost?

Berit venea spre ea.

— Oh, ăăă, da, a fost foarte bine.

— Cum a mers? a mai întrebat-o Berit, privindu-i laptopul, curioasă.

— Rămân, i-a răspuns Annika și nu și-a putut ascunde un zâmbet. Încep oficial de la 1 iunie.

— Minunat! Ai la ce să lucrezi sau stăm de vorbă luni după amiază și facem un plan?

Annika s-a strâmbat, și-a privit ceasul și a închis laptopul.

— Nu mai lucrez la anchete – lucrez direct la știri. Schyman mi-a spus-o foarte clar și nu mai pot să fac ce vreau. O să fiu unul dintre sclavii lui Spike și o să fac ce mi se spune.

— Bine, despre asta mai vedem noi.

Annika a pus laptopul în geantă și a tras fermoarul.

— Berit, știai că Nobel a scris o piesă de teatru despre un incest, chiar înainte de a muri?

Pe punctul de plecare, Berit s-a oprit.

— O piesă despre un incest? Vrei să zici o piesă de teatru?

— O tragedie în patru acte.

— N-aveam habar. E ciudat că n-am auzit niciodată. Crezi că-i adevărat?

— Se numea *Nemesis,* despre o tânără care-și omoară tatăl. Se pare că persoana chiar a existat, o chema Beatrice Cenci…

— Și bănuiesc că n-a trăit fericită până la adânci bătrâneți. E posibil ca *Nemesis* s-o fi pedepsit la scurt timp după crimă?

Annika și-a pus geanta cu laptopul pe umăr.

— Bingo!

— Dacă începi să te joci de-a Dumnezeu, trebuie să fii cu mare grijă, i-a mai spus Berit și i-a făcut cu mâna.

Deși nu prea vedea nicio legătură, în mintea Annikăi a apărut imaginea Sophiei Grenborg.

•

Thomas a ieșit din clădirea Rosenbad, a împins ușa ușor, cu mâna pe clanța de alamă. Ușa s-a deschis repede și fără zgomot. Și-a deschis umbrela.

Ploaia nu stătuse. Lovea asfaltul cu atâta intensitate, încât stropii săreau și formau un covor cețos, gros de câțiva centimetri. S-a oprit câteva secunde, a privit în jur, se simțea ciudat de mulțumit.

Avusese o zi bună, tare bună. Era prima dată când se simțea cu picioarele bine înfipte în pământ, avea senzația că începe să fie acasă. Rolul său oficial se apropia de sfârșit, după ședința de luni nu mai trebuia să rămână, dar azi după-masă i se dăduse de înțeles că va fi nevoie de el în continuare. A încercat s-o sune

pe Annika, dar avea mobilul închis.

O să vadă acum. Ea n-a crezut niciodată c-am să mă descurc, acum va trebui să accepte că n-a avut dreptate.

Annika nu fusese deloc încântată de proiect. Câteodată se gândea că era geloasă, că nu putea suporta gândul că i-o luase înainte. Voia mereu să se simtă importantă, iar când concediul ei impus a coincis cu șansa vieții lui, căsătoria lor a început să șchioapete. În puținele dăți în care a manifestat vreun interes pentru munca lui, i-a sărit la beregată cu un potop de întrebări furioase, ceea ce l-a obosit și l-a dezamăgit. Mulți comentatori au pus la îndoială noua legislație propusă de guvern; a citit toate comentariile și a ajuns la concluzia că oamenii erau derutați. Se opuneau legilor existente, consultărilor, aveau ceva împotriva anchetelor și nu acceptau trimiterile către Consiliul legislativ. Totul devenea mult prea încurcat. O cunoștea bine pe Annika, știa că fata asta avea încredere în justiție. Poate că întrebările ei erau fondate, dar asta nu însemna că avea dreptate.

A tras aer adânc și a pornit-o prin ploaie. A mers repede pe Fredsgatan, a trecut de Ministerul de Externe și s-a îndreptat spre Malmtorgsgatan.

De dimineață a trebuit să-și lase mașina în parcarea supraetajată de pe Brunkebergstorg. De obicei găsea un loc de parcare mai ieftin pe una dintre străduțele din apropiere, dar azi toate erau pline.

Când a ajuns la mașină, era ud până la genunchi.

Mașina era la etajul cel mai de jos și gazele de eșapament erau atât de dense, încât a încercat să respire doar cât era necesar.

Întâlnirea cu directoarea generală pe probleme juridice mersese bine. Fusese foarte atentă, îl încurajase, nu i-a pus prea multe întrebări, i-a spus doar că ministrul va vrea, cu siguranță, explicații foarte clare, când va fi vorba de dezbaterea parlamentară.

Sarcina lui era să scrie propunerea pentru noua legislație referitoare la interceptarea comunicațiilor, dar mai ales trebuia să găsească o soluție pentru administrarea surplusului de informație obținut în timpul operațiunilor de supraveghere a infractorilor. Ce s-ar întâmpla în cazul în care traficantul cutare ar spune: ieri i-am vândut 50 de kile de zăpadă lui Olle și după

aia mi-am caftit muierea?

Sau, altă variantă: mâine *o să-i vând* 50 de kile de zăpadă lui Olle și după aia *o să-i dau cafteală* muierii.

Întrebarea era cum ar trebui să procedeze poliția cu datele obținute, care nu sunt legate direct de comerțul cu droguri. El lucrase exact la capitolul ăsta.

Părerea lui, personală, era că făcuse o treabă destul de bună.

În primul caz, traficantul a vândut deja drogurile și și-a bătut nevasta, așa că poate fi trimis în judecată pentru droguri, nu și pentru abuz fizic.

În cel de-al doilea caz, unde n-au avut loc nici tranzacția, nici abuzul fizic, poliția are dreptul să intervină pentru a împiedica abuzul. Orice altă acțiune ar fi imorală și nerezonabilă, chestie cu care multă lume ar fi de acord.

Dar nu toți – și era conștient de treaba asta.

Thomas lua critica foarte serios.

Traficul de ieșire din oraș era groaznic. I-a luat trei sferturi de oră să ajungă la autostrada care ducea spre Norrtälje și era trecut de 18:30 când a ieșit pe drumul spre biserica din Danderyd.

Mâine dimineață trebuia să stea de vorbă cu Jimmy Halenius, subsecretarul de stat, și să parcurgă împreună toate documentele. Dacă lucrurile i se păreau în ordine, atunci urma o ședință luni.

Aștepta cu nerăbdare să vadă cum o să fie. Toți angajații aveau convingerea că o prezentare în fața ministrului, în Sala Albastră, era ceva cu totul deosebit.

Apucase să vorbească cu ministrul doar o dată. Într-o zi, era după prânz, Thomas s-a trezit cu el în birou; l-a întrebat cum merge treaba. Prin minister se bârfea că acesta intra frecvent în birouri și stătea de vorbă cu oamenii, spre deosebire de predecesorul său. Thomas a fost foarte surprins să-l vadă, bâjbâia, nervos, prin hârtii, în timp ce-i dădea explicații.

— Ține cont că există oameni nevinovați prin baruri și bordeluri, i-a spus ministrul, când Thomas a terminat de vorbit. Nu toți care lucrează acolo sunt infractori și nu vor fi fericiți să fie supravegheați. Le încălcăm drepturile, iar acesta va fi cel mai puternic argument împotriva legislației.

Thomas i-a răspuns că era conștient de treaba asta.

Ministrul s-a ridicat de pe scaun și s-a oprit în ușă.

— Unul dintre primele mele cazuri, pe vremea când eram avocat, a fost într-un proces de supraveghere a comunicațiilor, a continuat bărbatul, mai mult pentru sine. Îi apăram pe kurzii supravegheați în afacerea Ebbe Carlsson. Nu cred să fi pus o singură întrebare pe parcursul întregului proces.

A plecat, fără să mai adauge nimic.

Thomas a întors mașina, a intrat pe Vinterviksvägen și a lăsat automobilul să alunece către aleea lor.

Și-a apucat servieta și s-a grăbit spre ușă, nu și-a mai bătut capul și cu umbrela.

Copiii au venit în fugă de la televizor, Kalle era primul, cu viteza și agilitatea unui leopard în fața prăzii, apoi Ellen, țopăind, cu Lucide și Poppy sub braț.

— Ce faceți, dragilor, a spus bărbatul și, aplecându-se, i-a cuprins pe amândoi. Copiii țipau de fericire, l-au sărutat și l-au luat în brațe.

— Tati, tati, știi, am făcut o mașină din cutii, una adevărată, cu volan și tati, tati, am făcut salata azi, tati, tati, uite, Poppy s-a spart aici puțin, mi-o repari?

Nu i-a mai putut ține în brațe, așa că s-a așezat pe podea.

— Încet, lăsați-mă să-mi scot haina.

Copiii nu l-au ascultat, s-au aruncat din nou peste el și au început să-l gâdile pe burtă, tati, tati, simțea cum umezeala și murdăria de pe jos îi treceau prin pantaloni.

— OK, gata, îmi dați voie să mă scol…?

I-au dat drumul și l-au ajutat să se ridice – Kalle, exact ca maică-sa, și Ellen, care semăna foarte tare cu el când era mic – l-au tras de degete până l-au văzut în picioare și a început să-și curețe murdăria de pe haine.

— A fost bine azi? Ați făcut ceva frumos la grădi?

— *Grădiniță,* l-a corectat Kalle. Am făcut o mașină din cutii, ți-am zis. Și am muncit și eu, pentru că doamna educatoare a zis că toți copiii trebuie să facă, împreună… Dar deodată i s-au umplut ochii de lacrimi, buza inferioară i-a ieșit în afară. Thomas i-a ciufulit părul întunecat.

— Dar bineînțeles că și tu trebuia să faci mașina împreună cu ei. Ai uitat că ești pilot de raliuri? Și tu, Prințesa Ellen de Vinterviksvägen? Tu ce-ai făcut azi?

A luat-o în brațe, cu jucării cu tot și fetița a început să chirăie de bucurie.

— Mă gâdili, tati…

A lăsat-o jos și copila a fugit la televizor, dinspre care se auzea tema muzicală din *Tom și Jerry.*

Thomas a oftat adânc, și-a desfăcut șireturile și și-a scos pantofii cu un sentiment de ușurare. A luat servieta și a pus-o lângă masa de lucru, în biroul de sus, ca să nu rămână în drum. Era tare bine să aibă o cameră a lui, unde să poată lucra; uitase că, demult, lucrul ăsta i se păruse ceva de la sine înțeles. A ascultat-o pe Annika trebăluind jos, în bucătărie, apoi a aprins calculatorul și și-a controlat mailul. Își invitase câțiva colegi la o petrecere, care urma să fie ultima lui zi de lucru, și voia să vadă care dintre ei a răspuns.

Cramne, normal, nu rata nicio petrecere și alți doi șefi de la același etaj, cu partenerele lor.

Uite, și Halenius, subsecretarul de stat.

A mai citit mesajul odată. Da, Halenius a răspuns că i-ar face plăcere să vină, cu toate că Thomas îl invitase din pură obligație. Tocmai vorbea despre petrecere cu câțiva colegi, când a apărut Halenius și ar fi fost nepoliticos dacă nu l-ar fi chemat și pe el. A crezut că bărbatul nu va accepta invitația, de obicei politicienii nu prea socializau cu funcționarii, mai ales un subsecretar de stat!

OK, înseamnă că aveau să fie opt persoane. Poate o să le dea copiilor de mâncare ceva mai devreme – perfect!

Și-a scos costumul și l-a pus pe umeraș. Spatele sacoului și cracul stâng erau pline de noroi – la naiba! Să nu uite să-i spună Annikăi să i-l ducă la curățat.

A aruncat cămașa în coșul de rufe și a luat o pereche de jeanși și un tricou de rugby.

Annika era în bucătărie, lângă chiuvetă, cu spatele la el.

— Bună, i-a șoptit, punându-i mâinile pe umeri și suflându-i ușor în ceafă. Ce face fata mea dragă?

S-a îndreptat sub atingerea lui și a lăsat peria de spălat vase în chiuvetă.

— Bine. Noi am mâncat deja. Copiilor le era foame, n-am putut să te așteptăm.

S-a aplecat deasupra ei și a luat un rest de morcov de pe una din farfuriile de pe marginea chiuvetei.

— Îmi pare rău, traficul a fost îngrozitor.

— Știu. Am fost la ziar azi, m-am întâlnit cu Schyman.

— Cum a mers? a întrebat el, mestecând din morcov.

— Bine. Mă duc la lucru de marți.

Era rândul lui să se încordeze. S-a oprit din mestecat, încercând să proceseze consecințele anunțului.

— Înțeleg. Nu crezi că era cazul să vorbim înainte?

— Despre ce? i-a răspuns ea, agresivă. Dacă am voie să ies din casă?

— Nu fi ridicolă.

— Oricum, jobul tău se termină curând, nu? Parcă era pe șase luni.

— A fost extins, am aflat azi.

A aruncat cârpa de vase pe marginea chiuvetei de-au sărit stropi.

— Despre asta nu era cazul să vorbim, nu? Doar despre mine și jobul meu…

Thomas a luat un pahar de pe bufet, l-a clătit și l-a umplut de la robinet.

— Bine, hai să-ncepem cu mine. Despre ce vrei să vorbim?

Annika s-a întors și s-a rezemat de mașina de spălat vase.

— De ce e atât de necesară legea asta nouă, antiterorism, la care lucrezi?

Thomas a oftat.

— Credeam că vrei să vorbim despre partea practică a muncii mele.

— De ce trebuie Suedia să fie prima țară care se bagă în rahatu’ ăsta cu supravegherea? De ce suntem noi ăia care forțăm nota în UE?

— Mi-au spus c-am făcut o treabă bună și că vor să rămân în departament. Sau crezi c-ar trebui să plec?

— Te eschivezi de la orice formă de critică.

Thomas și-a trecut degetele prin păr, răvășindu-l.

— Adevărul e că toate celelalte țări nordice au o asemenea legislație. Suntem cu cinșpe ani în urmă, din cauză că foștii miniștri social-democrați n-au vrut să-și bage pielea-n saramură pe subiectul ăsta.

— Și cum rămâne cu UE, atunci? Săptămâna trecută au spus la știri că Suedia face presiuni ca furnizorii de servicii să fie obligați să păstreze toate informațiile trimise prin rețelele lor.

— E cu totul altceva. Informația e deja înmagazinată și vrem ca lucrul ăsta să continue, ca și până acum. Tot ce vrem e să

reglementăm folosirea informației și costurile asociate. În momentul ăsta avem de-a face cu un balet întreg, ori de câte ori poliția vrea să obțină vreo informație de la rețelele de telefonie. Crezi c-ar fi mai bine așa?

— Ce vrei să spui, „balet”?

— Uite, vine poliția și zice: putem soluționa cazul de viol dacă aflăm cine a apelat mobilul ăsta la ora cutare. Răspunsul rețelelor: s-a făcut, vă costă 25 000 de coroane. Poliția: nu putem să vă dăm decât 15 000. Rețelele: nici gând! Cel puțin 20 000.

— Nu te cred.

— Treaba e că în ultimii ani poliția suedeză a învățat să negocieze din ce în ce mai bine. Costurile pentru obținerea informațiilor din partea rețelelor de telefonie au scăzut de la 70 la 14 milioane.

Annika și-a mușcat buza de jos și s-a legănat de pe un picior pe celălalt; Thomas știa că se gândea la ceva.

— După câte știu, teroriștii comit crime, luări de ostatici, sabotaje și distrugeri care se constituie în pericol public, nu? Poate n-am înțeles eu bine, dar nu există legi care să pedepsească așa ceva?

Thomas a băut puțină apă și a tăcut.

— Nu înțeleg cum te suporți, i-a spus Annika, cu o voce stridentă. Cum poți justifica ceea ce faci? Că avem nevoie de legi speciale pentru teroriști, ce prostie mai e și asta?

— Aici vorbim de intenție, a răspuns Thomas, punând paharul pe masă. Important e scopul crimei, dacă e posibil ca actul să amenințe întreg sistemul. Pentru că atunci trebuie tratat diferit. Dacă scopul nu e de a arunca în aer clădirea, ci de a-i scoate din minți pe oameni, avem de-a face cu terorism. Sau cu vreun alt fel de crimă organizată, cum ar fi bandele de motocicliști, sau sindicatele internaționale de narcotice, sau traficanții de arme sau de oameni.

— Bandele de motocicliști nu sunt teroriști… sau?

— Activitățile lor infracționale pot face parte dintr-o încercare de a destabiliza și a induce frica în societate. Noi vorbim despre adunarea de probe! Nu trebuie să pui sub supraveghere borfași sau copii scăpați din mână, mai devreme sau mai târziu sunt prinși oricum.

Și-a aruncat brațele în lateral, dându-și seama că nu făcea

decât să-și pledeze cazul.

— Vorbim despre cartelurile de droguri și bandele de motocicliști împotriva cărora nimeni nu îndrăznește să depună mărturie. Asta presupune că avem nevoie de probe tehnice, pe care le obținem supraveghindu-le ascunzătorile și ascultându-le telefoanele. Pentru Dumnezeu, e vorba de securitatea națională!

Cu brațele încrucișate la piept, Annika îl privea. Era atât de mică, întunecată și colțuroasă. Deodată s-a simțit profund obosit, terminat, îi venea s-o ia în brațe, să-i mângâie părul și să uite de toate.

— Azi, Berit mi-a arătat o nouă propunere legislativă.

— Zău? a întrebat-o el, prăbușindu-se pe un scaun. Care?

— E una care spune că Serviciul de Informații are dreptul să asculte pe cine vor. E curată nebunie!

— Nu e o lege nouă. E un comentariu la o lege mai veche, e greu de crezut c-o să treacă; în esență, însă, încearcă să prevină…

— Exact, i-a răspuns Annika și ochii îi străluceau. Dacă Serviciul de Informații începe să aresteze oamenii înainte ca ei să hotărască să facă ceva, atunci, clar, se cheamă acțiune preventivă.

— E vorba de o modificare minoră a legislației, a continuat el, pe un ton monoton, care poate fi folosită în două tipuri de scenarii, unde poliția acționează pentru a preveni…

— Dar nu-ți dai seama că-i ca o vânătoare de vrăjitoare? Arunci o femeie suspectă în râu și dacă se scufundă și se înnecă e nevinovată. Dacă plutește, o tragi afară și o arzi pe rug!

S-a lăsat o liniște grea, care a umplut bucătăria și s-a prelins până jos, în subsol.

— Vrei să știi care sunt scenariile sau vrei să te las în pace?

Și-a încrucișat și mai tare brațele, privind în pământ.

— Să zicem că vin doi bărbați care cer azil politic. Dar poliția află că, de fapt, sunt aici pentru a pune la cale un atac. Au aflat că ținta era comunitatea musulmană din Malmö, dar nu știu unde, când, cum și mai exact, cine anume sau ce vor să lovească. Propunerea de care vorbeai înseamnă că, în cazul ăsta, poliția le-ar putea pune telefoanele sub supraveghere. Azi treaba asta se poate face numai dacă știi care e ținta. Și tocmai asta vrem să schimbăm – să tragem linia mai devreme, să devansăm, în loc ca toată lumea să stea și să aștepte explozia.

Annika n-a zis nimic.

— Al doilea scenariu e tot despre prevenirea atacurilor. Vorbim de supravegherea telefoanelor, nu de arestări. Să zicem că Hell's Angels trebuie să compară în fața completului de judecată și poliția află că o persoană va fi ucisă – procurorul, judecătorul sau un polițist – atunci au dreptul să le pună telefoanele sub urmărire și să le intercepteze. Dacă intenția e de a opri procesul, se consideră o amenințare la adresa sistemului și atunci noua lege poate fi aplicată.

Thomas a înghițit în gol.

— Dar tu și cu prietenii tăi integri până-n măduva oaselor o să vă-ngrijiți să nu treacă niciodată.

S-a ridicat, răsturnând scaunul pe care stătuse.

— Știi care-o să fie rezultatul? O să stăm și-o să ne împletim degetele până o să explodeze următoarea bombă și atunci să vezi cum o să treacă propunerea prin parlament, cu viteza luminii. Și vrei să mai știi ceva? Când o să bubuie bomba, tu și Berit și toți ceilalți o să urlați: „De ce n-ați *făcut* nimic? De ce *n-ați luat în seamă* pontul? Demisia, *De-mi-si-a*".

A ieșit din bucătărie și din casă, s-a oprit pe mormanul de pietre din colțul grădinii. Ploaia îi șiroia pe spate, și-a luat capul în mâini și a început să-și muște falca până a simțit gust de sânge.

Vineri, 28 mai

Annika stătea pe pat și privea pe fereastră. Ploaia se oprise, dar printre frunze, cerul se vedea în continuare cenușiu. Vântul smucea crengile și steagul de pe catargul din curtea Ebbei se zbătea în aer.

Iar a avut coșmaruri noaptea trecută. Trecuse ceva vreme de când n-a mai avut atât de multe și atât de dese. În primul an după moartea lui Sven, au chinuit-o aproape în fiecare noapte, dar de când l-a cunoscut pe Thomas s-au mai rărit. S-au înrăutățit din nou după noaptea petrecută în tunelul de sub Stadionul Olimpic și după aceea au apărut îngerii. Îngerii din visele ei, care-i cântau chiar și când era trează. Acum se țineau la distanță, dar de multe ori îi simțea prin colțurile camerei sau

stând în umbră.

Noaptea trecută, Caroline von Behring a murit din nou, o implora din priviri pe Annika, prin timp și spațiu, dar ea n-o putea auzi – mesajul era bruiat – n-a reușit să înțeleagă ce-i spunea Caroline.

S-a ridicat, și-a dat la o parte părul de pe față și a făcut patul. A întins cuvertura și i-a îndreptat marginile.

Thomas își agățase costumul murdar pe ușa șifonierului ei; a simțit o înțepătură de furie. Probabil că spera să-l găsească în câteva zile, agățat în șifonierul lui, călcat frumos, într-un sac de plastic de la curățătorie.

Niciodată nu era suficient de bună, oricât ar fi încercat.

Îi *promisese* ieri că nu întârzie la cină. *Promisese* să se joace cu copiii și să umfle roata dezumflată de la bicicleta lui Kalle.

În schimb, s-a dus direct în nenorocitul ăla de birou și s-a așezat la calculator. A plutit apoi în bucătărie, așteptându-se la o farfurie de mâncare caldă, cu o oră mai târziu decât fusese vorba.

N-o asculta niciodată, nu-i păsa de părerile și ambițiile ei. Casa cumpărată în Djursholm nu folosea la nimic, nimic…

A dat cu palma în perete, atât de tare, că i-au țâșnit lacrimi de durere.

— Au, a exclamat, strângându-și încheietura cu mâna cealaltă.

A coborât în bucătărie, încercând să se calmeze. A strâns resturile de la micul dejun, a șters blatul de granit al bufetului, a scos aspiratorul și a făcut un tur rapid al parterului. A pus de cafea. A băut-o. S-a uitat la ceas, o grămadă de timp până să se apuce să pregătească cina.

Și-a pus jacheta și a ieșit în bătaia vântului. Iarba plângea după îngrijire, brazdele erau pline de apă, dar le-a întors spatele și a ieșit în stradă.

Volvo-ul roșu al Ebbei era parcat în fața casei și Annika a urcat cele câteva trepte până la ușă.

Poate că aici nu se făcea să te duci și să suni la ușa vecinului?

A tras aer și a apăsat butonul soneriei, al cărui ecou s-a auzit prin pereții groși.

A trecut aproape un minut până a răspuns Ebba, iar Francesco își băga botul printre picioarele ei, dând din coadă fericit.

— Aaa, bună! Tu erai, hai, intră…, a invitat-o Ebba, surprinsă.

— Mersi, a răspuns Annika, pășind în hol. Nu vreau să te deranjez, dar mă gândeam la ceva…

Ebba i-a zâmbit. Purta o jachetă gri și pantaloni gri-închis.

— Da?

Annika și-a dres glasul.

— Pot să mă mai uit odată la tabloul tău, cu fata decapitată?

Ebba a privit-o, foarte mirată.

— Sigur că da, și a făcut un gest larg cu mâna, spre bibliotecă. Trebuie s-o pornesc la laborator, dar te rog…

Annika și-a aruncat pantofii din picioare și s-a îndreptat spre încăperea cu șemineul enorm, pășind fără zgomot pe covoarele groase.

Fundalul avea diferite nuanțe de maro, fața femeii-copil era palidă, buzele întredeschise roz. Purta un turban alb, iar buclele blond-închis i se încolăceau pe gât, coborând pe spate. Trupul îi era învești mântat în ceva alb și inform, probabil o pânză sau o mantie mult prea mare.

Ebba a venit lângă ea, amândouă privind în ochii căprui ai copilei.

— Beatrice Cenci, a zis Annika. Citeam despre ea ieri, pe internet și despre faptul că Nobel a scris o piesă.

— Săraca Beatrice, a răspuns Ebba, privind portretul cu simpatie. În vremurile alea, o fată tânără n-avea nicio șansă în fața bărbaților și a bisericii. Îi era scris să piară.

— Deci a existat cu adevărat?

— Oh, da! Soarta ei i-a fascinat pe mulți, de secole. Nobel n-a fost primul care a scris despre ea. Percy Shelley a scris o piesă în versuri albe în 1819, Alexandre Dumas i-a dedicat un capitol întreg în cartea lui despre crime, *Crimes célèbres.* De ce întrebi?

— Cine era? Și ce i s-a întâmplat?

— Era fiica lui Francesco Cenci, un nobil bogat și puternic.

— Și ea l-a omorât?

Ebba a aprobat din cap.

— Cu aprobarea fraților și a mamei vitrege. În timpul procesului s-a aflat că tatăl fusese cel mai crunt tiran. Obișnuia să le închidă pe Beatrice și pe soția lui în castelul de lângă Rieti și le supunea la toate abuzurile imaginabile.

— Și nimic din asta n-a contat la judecată, nu?

— Francesco era bogat; papa a sperat că putea pune mâna pe

averea familiei, odată scăpat de Beatrice. Așa că a fost decapitată pe Ponte Sant'Angelo, podul peste Tibru, la colțul Vaticanului. S-a adunat o mulțime imensă. Iar fata a devenit un fel de simbol pentru victimele unei judecăți strâmbe, o sfântă, practic.

— Dar nu și în ochii bisericii, cu siguranță.

Ebba a zâmbit.

— Categoric, nu. Cum merge cu serviciul?

— Încep de marți, i-a răspuns Annika, zâmbindu-i, la rândul ei. Trebuie să recunosc că-s fericită. Am nevoie să fac și altceva, nu numai să împerechez ciorapi.

— Te înțeleg, a zis Ebba, îndreptându-se către ușă. Te-ai mai gândit la ce-am vorbit, să te îndrepți spre lumea științifică și să lași violența la o parte?

Annika a privit-o și i-a urmărit părul săltând la fiecare pas.

— După câte am văzut, lumea științifică poate deveni relativ violentă, uneori. L-ai cunoscut cumva pe Johan Isaksson?

Ebba s-a oprit din drum, s-a întors către Annika și a privit-o gânditoare.

— Isaksson? Băiatul ăla cu accidentul groaznic? Închis în camera frigorifică?

Annika a dat din cap.

— Știu cine era – laboratorul lui era în același departament cu mine și cercetările îi erau foarte apropiate de munca mea: se ocupa de boli neurodegenerative – Parkinson, cred. Oricum, studia căile de semnalizare celulară. De ce întrebi?

Annika a tras aer adânc, gata să răspundă, dar s-a răzgândit în ultimul moment.

— Ăăă… nu de mult am fost încuiată într-o cameră cu temperatura de minus 20 de grade. Iarna trecută, de fapt. Eram mai mulți – un bărbat a murit…

A privit în pământ, nu înțelegea de ce n-a spus adevărul, că fusese chemată de poliție să vorbească despre moartea lui Isaksson.

— Vrei să vii cu mine să arunci o privire? a întrebat-o Romanova. Îți poți da seama la fața locului dacă ar fi de interes.

— Crezi că poți face asta pentru mine?

— Bineînțeles, dar dacă n-ai o acreditare, ar trebui să vii incognito. Vrei să-ți mai iei ceva de acasă sau putem porni?

Volvo-ul era break, așa că Francesco stătea în spate, în

portbagaj. Se vedea că era obișnuit, pentru că a protestat vehement când nu l-au luat cu ele.

Mașina mirosea a nou, cu un ușor iz de câine umed. Ebba a condus calm și cu grijă pe drumul din Norrtälje, apoi a intrat pe autostradă, prin Bergharma.

— Lumea cercetătorilor e puțin cam ciudată, a spus ea. Sunt foarte mulțumită că pot fi detașată – nu trebuie să mă lupt cu fiecare pentru burse și pentru statut.

Pe la geamurile mașinii alunecau viaducte cenușii.

— Ce-o face ciudată?

— Prea mulți chemați și prea puțini aleși. Am doi prieteni pe cale să devină profesori, dar nominalizările le sunt mereu contestate, așa că, dacă au noroc, vor fi confirmați înainte de pensie. La fel se întâmplă și-n lumea voastră?

— Nu chiar. Cea mai mare parte a mass-mediei din Suedia este privată, în afară de ziarele sindicatelor sau ale altor organizații similare. Bine, mai există televiziunea și radioul publice. Așa că patronii hotărăsc pe cine să pună în posturile de top. Îi aleg, de obicei, pe cei care sunt orientați spre comercial și care se împacă cel mai bine cu conducerea.

— Normal, a răspuns Ebba. La fel e și la noi, numai că munca voastră e mult mai publică decât a noastră. Noi avem parte de un flux constant de bârfe și speculații despre ce face unul și altul.

— E foarte competitiv? a întrebat Annika.

— Îți dai seama! Când mi-am început studiile de doctorat, primul lucru pe care mi l-a spus îndrumătorul meu a fost: „Îți întorci toate foile cu fața în jos ori de câte ori te ridici de la birou. *Niciodată* nu lași pe nimeni să citească ce scrii. *Niciodată* nu vorbești despre ce-ai realizat sau ești pe cale să faci”. Nivelul de suspiciune și secretomanie e absurd.

— Câtă bătaie de cap! Și nu e nimeni în care să poți avea încredere?

— Îndrumătorul, deși și asta se poate transforma într-un dezastru, câteodată. Cunosc îndrumători care le-au furat rezultatele doctoranzilor lor și le-au publicat sub numele lor. Pe de altă parte, știu și studenți care au furat munca profesorilor.

— Să fie al dracu’! Eu ziceam că numai la noi se fură știri.

Au mers pe Nobels väg, au lăsat Forumul Nobel pe stânga și au intrat în campus, pe alei înguste, între clădiri greoaie, din

cărămidă roșie.

— Aici aveam cursuri, când eram studentă, i-a spus Ebba, arătând cu mâna spre o clădire mare, pe colțul străzii Eulers.

Annika și-a ridicat privirea spre o clădire de trei etaje, din cărămidă, cu ferestrele vechi, din anii ’50.

Au cotit la stânga, apoi la dreapta și în fața lor a apărut o clădire modernă, albă, încadrată în oțel. Ebba își avea locul de parcare rezervat în fața intrării principale.

— Asta nu cred că-i atât de veche, nu? a întrebat Annika, uitându-se la fațada strălucitoare.

Ebba a închis mașina și a încuiat-o.

— Câteodată mă-ntreb dacă știe stânga ce face dreapta. Politicienii construiesc clădiri noi și le dărâmă pe cele vechi în același timp. Ai auzit că vor să cheltuiască cinci miliarde ca să dărâme întreg spitalul și să facă altul? Tu intră – nu e încuiat – și ia-o spre scări. Trebuie să coborâm două etaje.

Clădirea era luminoasă și aerisită. Casa scării era deschisă, mergea până la ultimul etaj și lăsa impresia că holul de la intrare era mult mai mare decât în realitate. Au coborât treptele întunecate, de stejar și au ajuns la un spațiu larg, care funcționa drept cantină, apoi încă un etaj și treptele s-au oprit în fața unor uși masive, cu încuietori cu cod.

— Prima la dreapta.

Annika s-a dat într-o parte, pentru a-i face loc Ebbei. Femeia și-a trecut cardul prin cititorul de pe ușă, s-a auzit un clic slab și încuietoarea s-a deschis.

— Biroul meu e în față și la dreapta. Vreau să văd dacă am ceva scrisori…

S-a oprit în dreptul casetelor din perete, în dreapta ușii de intrare.

Avizierul era plin de mesaje care îți strigau informațiile uzuale în asemenea locuri, că trebuie să porți legitimația la vedere, că trebuie să folosești codurile de bare adecvate pe plicuri, la ce numere să suni în caz de probleme sau de defecțiuni.

— O să ai probleme din cauza mea? a întrebat-o Annika în șoaptă.

Ebba sorta un vraf de corespondență.

— Mă îndoiesc, i-a răspuns, fără să-și ridice ochii. Atât de multă lume se fâțâie pe aici, așa că nu cred.

A pus toate plicurile la loc, în afară de unul.

— O grămadă de corespondență inutilă, a zis și a pus plicul în geantă.

Coridorul părea înghesuit și întunecat, deși pereții erau albi și pardoseala gri deschis. Se zărea puțină lumină naturală în depărtare, dar nu ajungea până la ele.

— Vrei să-ți spun puțin despre ce facem aici? a întrebat-o Ebba, peste umăr.

A deschis prima ușă pe dreapta, fără să aștepte vreun răspuns.

— Aici e centrifuga, a zis, în timp ce Annika o urma – da, putea recunoaște o centrifugă. Arătau ca mașinile de spălat rufe, ceva mai mari, însă.

— La ce folosesc?

— Folosim forța centrifugă pentru a separa substanțele de mediul în care sunt suspendate. Să zicem că vreau să extrag o anume proteină dintr-o soluție. O pun în centrifugă și proteinele se depun la fund.

Annika privea lung aparatele.

— Elementele cele mai grele ajung pe fundul recipientului?

— Exact. E o metodă foarte practică atunci când trebuie să ajungi la cele mai mici lucruri, din interiorul celulelor sau al membranelor, de exemplu.

Ușa s-a deschis și în încăpere a intrat o femeie micuță și grăsuță, avea părul vopsit cu henna foarte răvășit. Annika a recunoscut-o dintr-odată pe Birgitta Larsén, profesoara care fusese prietena Carolinei von Behring.

— Ebba, fii te rog așa drăguță și trimite asta, i-a spus, întinzându-i o cutie din polistiren. Mulțumesc mult – și adu-mi aminte că-ți sunt datoare cu un prânz. Apropo, trebuie să luăm legătura cu mesageria despre anticorpii ăia care lipsesc – ai făcut vreo reclamație?

S-a mișcat rapid prin spațiul strâmt, fără să aștepte vreun răspuns și a trecut pe lângă Annika fără vreun semn c-ar fi recunoscut-o.

— Am făcut-o deja de luni.

Au ieșit și au trecut pe lângă un copiator uriaș, înconjurat de cutii de polistiren.

— Pe astea le folosim când avem ceva de trimis. Cele mai multe lucruri trebuie împachetate în gheață. Numai puțin, să trimit pachetul ăsta.

Undeva, în spatele ei, s-a deschis o ușă și coridorul s-a umplut de râsete de bărbați. S-a întors și a văzut trei bărbați în costum, venind pe coridorul îngust; erau foarte adânciți în conversație, discutau tare în engleză. L-a recunoscut pe cel din mijloc, dar nu-și amintea de unde.

— Așteaptă-mă aici, i-a spus Ebba și a dispărut într-o cămăruță.

S-a întors după 30 de secunde, fără pachet.

— Doamna profesor încă n-a învățat că există oameni plătiți pentru treburile astea.

Annika stătea pe coridor, urmărindu-i cu privirea pe bărbații gălăgioși îndepărtându-se.

— Cine erau tipii ăștia?

— Bernhard Thorell și fan-clubul lui. Toată săptămâna au fost aici. Uite, ăsta-i biroul meu.

A tastat codul din patru cifre și i-a făcut loc Annikăi să intre în cel mai mic birou pe care-l văzuse vreodată. Pe șapte metri pătrați se înghesuiau trei mese de lucru, cu calculatoare și vrafuri de hârtii.

— Și eu care credeam că biroul meu e cel mai mic din lume!

Se gândea la Bernhard Thorell, șeful companiei americane de farmaceutice, care fusese la conferința de presă la Forumul Nobel de iarna trecută.

— Cred că aici a fost camera pentru fumat, a zis Ebba, așa că, cel puțin, avem ventilație bună. Vrei să-mi vezi laboratorul?

— Ai laboratorul tău propriu? a întrebat-o Annika, începând să deslușească perspectivele lumii științifice.

— Îl mai împart cu alți șapte colegi. La stânga, după aceea, primul coridor din nou la stânga.

Annika a lăsat-o să treacă prima și a urmat-o cu o ușoară senzație de claustrofobie. Coridorul o apăsa din toate părțile, de sus, de jos, din lateral. E drept, era ceva mai multă lumină, toate ușile laboratoarelor aveau ferestre rotunde, dar sentimentul de capcană devenea apăsător. Poate era din cauza rafturilor, a calculatoarelor și a imprimantelor înghesuite între birouri, cu șirurile nesfârșite de eprubete și vase Petri și baloane de experimente. Toți pereții erau plini de afișe și anunțuri. Pe unele uși erau lipite orare, pentru ca oamenii să-și poată face programări.

— Asta e o zonă de protecție. Trebuie să-ți schimbi

încălțămintea și să-ți pui un halat, înainte de a putea intra în laboratorul cu celule. Uite – se leagă la spate.

Annika a luat jacheta cu dungi albe și galbene, care-i amintea de halatele medicale pe care le văzuse la Urgență. Avea mâneci lungi și elastic strâns la încheietura mâinii. Pe un raft, la dreapta ușii, era o pereche de saboți albi, de lemn, lângă două tuburi mari de gaz.

— Pe care pot să-i iau? a întrebat Annika, citind etichetele de deasupra pantofilor.

— Oricare, n-are importanță.

Au intrat în laborator.

O asiatică era aplecată deasupra unei hote de laborator, concentrată să picure ceva într-o eprubetă, cu ajutorul unei pipete foarte mari. Purta același echipament de protecție și mănuși care-i acopereau încheietura mâinii.

— Avem o mulțime de chinezi aici, i-a spus Ebba, după care a salutat-o pe femeie, care n-a răspuns.

— Ce face acolo?

— N-am idee, a răspuns Ebba, aruncându-i femeii o privire fugară. E foarte încordată, cred că pregătește celule pentru a încerca să detecteze proteine cu ajutorul unor anticorpi. Anticorpii sunt scumpi, un experiment mare poate să coste până la 60 000 de coroane. Și tocmai ce-am observat că ne-a dispărut ultima tranșă primită…

S-a apropiat de Annika și i-a spus în șoaptă:

— Aici nu întrebi niciodată ce face cineva. Și nici nu spui nimănui ce faci tu. Cel mai bine e ca fiecare să-și țină munca pentru el.

Ebba s-a îndepărtat și a revenit la tonul normal.

— Celulele mele sunt în incubator.

A deschis ceva care semăna cu un frigider, numai că era cald înăuntru.

— Au nevoie de o temperatură de 37 de grade ca să se dezvolte. Adaugi puțini nutrienți și cinci la sută bioxid de carbon și aproape întotdeauna fac ce vrei tu. Asta în cazul în care nu se întâmplă ceva.

— Cum ar fi?

— Poate să fie un lucru simplu, să alegi o substanță greșită, de exemplu. Sau poți confunda culturile. Foarte multe sticluțe seamănă între ele.

A închis ușa incubatorului și s-a îndreptat spre un recipient mare, cu capac.

— Aici îmi țin celulele când nu le folosesc, a spus ea, a deșurubat capacul și a scos izolația. E nitrogen lichid, minus 196 de grade.

Din container ieșeau vapori albi și, instinctiv, Annika s-a dat un pas înapoi.

— Ai pomenit de frig, crezi c-aș putea vedea camera frigorifică?

Ebba a pus la loc izolația de polistiren și a înșurubat capacul.

— Sigur. E pe următorul coridor. Trebuie să trecem prin sasul de protecție din nou.

Camera frigorifică se afla la capătul coridorului, într-o secțiune fără lumină naturală. Umbrele ușilor lăsau forme ciudate pe pereți.

— Uite, lumina și temperatura sunt controlate de afară, de aici, a continuat Ebba, arătându-i un panou de control mare, în dreapta ușii. Un ecran indica temperatura din interior – minus 25 de grade.

— Ce căuta aici?

— Bănuiesc că scotea ceva. Depozităm o groază de mostre aici, dar și multe lucruri nefolositoare, resturi de sânge, să zicem. Putem intra o secundă, dar te previn că-i extrem de frig.

A apăsat un buton pentru a aprinde lumina și a deschis ușa. Frigul le-a lovit în față și Annika a expirat adânc.

— O să las ușa deschisă.

Încăperea era foarte îngustă, plină de rafturi pe ambele părți. Fiecare centimetru pătrat era folosit – sticluțe, baloane, cutii, toate erau îngrămădite până-n tavan.

— Cum Dumnezeu a putut rămâne închis aici și să moară așa, înghețat? s-a mirat Annika, încercând deja să-și învingă claustrofobia.

— Sistemul de deschidere de urgență mai face figuri – era să rămân și eu închisă o dată. Gurile rele spun că băuse și că mai luase și altceva, așa că probabil că simțurile nu-i erau complet treze.

A privit în jurul ei, cu sentimentul că trebuia să iasă repede.

— Dar există o alarmă aici, și a arătat spre un buton aflat la capătul încăperii, fixat aproape de podea. De ce nu l-a apăsat? Și de ce nu a strigat până a venit cineva să-i deschidă?

— Era sâmbătă seară și era singur. Laboratorul lui era singurul folosit.

Annika a privit-o și nu s-a putut abține s-o întrebe:

— De unde știi?

Ebba s-a oprit și preț de câteva secunde s-a uitat la ea calm și fără expresie.

— Tabelele de rezervare sunt prinse pe ușă. Oricine poate să vadă ce laborator e rezervat. Ieșim?

A ieșit repede în coridor și a respirat încet, ușurată, în timp ce ușa se închidea în urma lor. În secunda următoare s-a simțit o mișcare pe coridor, în urma lor. Ebba s-a dat rapid într-o parte și pe lângă ele a trecut ca o furtună un bărbat cu o jachetă gri.

— *Birgitta*! a strigat el și ecoul s-a lovit de toți pereții.

— Ce dracu' s-a întâmplat? a întrebat Annika.

Bărbatul s-a oprit în dreptul unui laborator și a privit prin fereastra rotundă.

— Birgitta, colaboraționistă nenorocită, știu că ești aici!

Birgitta Larsén a ieșit dintr-o încăpere de la capătul coridorului, avea în brațe o altă cutie de polistiren.

— O, Doamne, Lars-Henry, ce gălăgie groaznică! Ce vrei?

Annika l-a recunoscut: era profesorul care scrisese articolul ăla confuz în *Kvällspressen* iarna trecută și care fusese scos afară de la conferința de presă buclucașă.

Birgitta Larsén a trecut pe lângă bărbatul furios și a revenit la Ebba.

— Ăsta trebuie să ajungă în același loc, draga mea. Când crezi c-o să afli ceva despre reclamația noastră?

— Să nu cumva să crezi c-o să scapi, i-a strigat bărbatul, care între timp s-a luat după ea, fluturând o hârtie tipărită. Aștept o explicație.

Ebba a luat cutia c-o expresie neutră.

— Dragul meu! i-a spus Birgitta Larsén, privind în sus la bărbatul care era cu cel puțin două capete mai înalt decât ea. De ce ești atât de furios?

— Am primit un mail de la PubMed și am văzut asta. Am fost citați în *Jurnalul de Biochimie* și nici măcar nu ți-a trecut prin cap să-mi menționezi numele!

Annika a privit surprinsă, de la unul la celălalt.

— Hm, a zis Ebba, e un caz de vanitate rănită și cred că-i vina mea…

— Lars-Henry, asta nu-i treaba mea, știi doar, a intervenit Birgitta. Despre ce-i vorba?

— Doctoranda mea e trecută drept autoarea articolului, nu eu! Cum dracu' s-a întâmplat?

Ebba i-a dat Annikăi cutia și s-a apropiat de bărbat.

— A fost decizia mea, a spus ea. Am ajuns la concluzia că nu ai avut nicio contribuție, așa că nu era cazul să fii trecut ca autor.

— Toate astea s-au întâmplat pentru că m-ați scos din Adunare! a strigat el, postându-se în fața Ebbei. Vă folosiți de orice prilej ca să mă umiliți, dar o să vedeți voi!

— Eu nu te-am scos din nicio Adunare Nobel, i-a răspuns Ebba calmă. Din nou, am ajuns la concluzia că n-ai prea trecut pe aici în ultimele patru luni.

Bărbatul și-a ridicat ochii din pământ și privirea lui a întâlnit-o pe a Annikăi.

— Dumneata ești responsabilă pentru treaba asta?

— E reporteră la *Kvällspressen,* i-a răspuns Birgitta, fără a privi spre Annika. N-am nicio idee ce caută aici, dar intenționez să aflu imediat ce termini de țipat.

Lars-Henry împungea aerul cu foaia de hârtie, gesticulând spre Annika și Ebba.

— Feriți-vă! O nesocotiți pe Nemesis, toate! Țineți minte că v-am avertizat!

S-a îndreptat spre ușa principală și a dispărut.

— Despre ce a fost vorba? a întrebat Annika, în timp ce ușa se închidea în urma bărbatului.

Ținea în continuare cutia, dar Ebba i-a luat-o.

— Mă duc să las asta la mesagerie, a zis și a dispărut după primul colț.

Birgitta Larsén a făcut un pas înspre Annika și a privit-o gânditoare.

— Credeai că nu te-am recunoscut? Te-ai înșelat! Ce cauți aici?

Annika s-a uitat în ochii ei, atentă. Privirea îi era luminoasă, clară și extrem de serioasă.

— Caroline n-a fost deloc surprinsă când a fost împușcată. Eram acolo, lângă ea – s-a uitat drept la mine când s-a sfârșit. Nu pot scăpa de imaginea asta, o visez noaptea.

S-a mirat de cât de agitată îi suna propria voce.

Birgitta Larsén stătea nemișcată, fixând-o.

— Ce visezi? a întrebat-o, calmă.

— Caroline încearcă să-mi spună ceva, i-a răspuns Annika, vorbind mai încet. Vrea să spună ceva, da' nu pot înțelege. Despre ce poate fi vorba? *Despre ce*?

A simțit cum i se umplu ochii de lacrimi și și-a mușcat limba. Doamne, miorlăită mai devenise…

— Hai să mâncăm ceva, a spus Birgitta, s-a întors pe călcâie și a pornit-o pe coridor. Ia-o și pe Ebba și mergem la *Vulpea neagră.*

•

Au ieșit din clădire și au pășit în lumina cețoasă. Peluzele erau de un verde-crud, iar în copaci dansau frunzele mici, încă necrescute. Ebba și Birgitta continuau discuția despre transportul lipsă și despre ce ar trebui făcut în legătură cu compensațiile. Annika mergea în urma lor, privind în jur.

Peisajul era splendid, îi amintea de filmele despre colegiile din Ivy League, de pe Coasta de Est a Statelor Unite. Străzi înguste, clădiri masive, multă verdeață.

Clubul *Vulpea neagră* se afla la marginea campusului, la numărul 6A pe Nobels väg, nu departe de Forumul Nobel, unde fusese cu Bosse.

A trecut-o un fior – nu-i răspunsese să-i propună o oră pentru întâlnirea de săptămâna următoare, la cafea.

S-au întâlnit de câteva ori în decursul primăverii, în vreo cafenea, totul a fost absolut nevinovat, niciun cuvânt nelalocul lui.

Voia să continue în felul ăsta? Voia să-l mai vadă? Voia mai mult?

N-avea habar și-i venea greu să-și lămurească emoțiile: așteptare, rușine, bucurie, teamă.

— Săracul Lars-Henry! A devenit mult prea irascibil, a zis Birgitta.

A urcat treptele de granit și a deschis ușa de aramă, lăsându-le pe Ebba și Annika să intre.

— Întotdeauna a fost plin de el, dar acum câțiva ani n-ar fi făcut atâta gălăgie pentru o nimica toată, cum a fost cu articolul ăla minor. Dar, Ebba, spune-mi de ce nu i-ai trecut numele? M-ai trecut pe mine. Ce te costa să-l pui și pe el?

Ebba și-a întins gâtul, arăta și mai lung decât în realitate.

— A fost o chestiune de principiu. Cilla, doctoranda care-l avea îndrumător, a umblat după el toată primăvara și niciodată nu i-a răspuns. Fata-i aproape disperată. Vine un moment când trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru faptele tale, chiar dacă ești un profesor bătrân și trist...

Birgitta i-a făcut semn unui chelner îmbrăcat cu grijă.

— Ai cumva o masă de trei persoane? Minunat! Lângă fereastră? Bine, nu-i nimic. Hai să ne așezăm aici în colț, ce ziceți fetelor...?

S-a așezat cu un oftat și și-a întins șervetul în poală.

— Felul în care a fost exclus Lars-Henry nu-i deloc în ordine. N-ar fi trebuit să se întâmple, dar Adunarea a luat hotărârea, oricum. Îi înțeleg supărarea. Și eu aș fi, în locul lui.

Și-a frecat mâinile una de alta.

— Dar nu trebuie să-mi fac griji pentru el, sunt mulțumită că am fost promovată, în loc să mă dea afară. Să vedem, eu o să iau păstrăv – e întotdeauna bun. Și o bere mare, fără alcool, te rog.

— Despre ce tot vorbește mereu când pomenește de Nemesis? a întrebat Annika, după ce a ales și ea păstrăv.

— E din mitologia greacă, i-a răspuns Ebba. Religia greacă era un întreg labirint de idei despre crimă și pedeapsă, cauză și efect, nedreptate și răsplată. Cred că reacția lui Lars-Henry pleacă de la scepticismul în ceea ce privește teoria evoluționistă a lui Darwin. Face parte din acea minoritate care crede c-ar trebui să-i acordăm mai mult respect lui Dumnezeu în știință, așa-numiții creaționiști.

— Da, săracul, a oftat Birgitta.

Annika a privit-o pe Ebba pentru câteva secunde. Mai mult Dumnezeu în știință?

— Suporterii creaționismului susțin că apariția universului coincide cu începuturile descrise în Cartea Genezei. Ei pretind ca istoria creației să fie percepută în paralel cu teoria evoluționistă și în același timp să fie considerată cadru de referință la fel de valabil, atât în educație, cât și-n știință.

— Îți dai seama că-i greu să-i iei în serios, a adăugat Birgitta, ridicând din sprâncene.

— Ziceai c-ai fost promovată? a întrebat-o Annika.

— Da, m-au mutat de la Adunare la Comitet, pentru a completa locul lăsat gol după Caroline. Îți dai seama ce

înseamnă?

Annika a negat din cap.

— Sarcina Adunării este de a alege persoana care va primi Premiul Nobel pentru Medicină. Sunt 50 de membri, toți profesori aici, la Karolinska. Comitetul este ramura executivă a Adunării, cinci membri plus un președinte și un vicepreședinte. Toată lumea știe că deciziile reale sunt luate de Comitet.

— N-au existat divergențe legate de persoana care ar urma să ia locul Carolinei? a întrebat-o Annika, amintindu-și de postarea pe internet a lui Pelle fără coadă.

Le-a fost adusă mâncarea și Birgitta a luat o înghițitură mare de bere.

— Am vrut pe cineva care să continue în spiritul Carolinei și al lui Nobel. Și să nu fie un oportunist bătut de vânt, care se apleacă în fața cui dă bani mai mulți.

— Cuvinte tari, a spus Ebba, scoțând cu grijă oasele din pește.

— Cuvinte adevărate, i-a răspuns Birgitta. Pur și simplu, Sören Hammarsten n-are stofă de lider moral. A fost o mare ușurare că Ernst a preluat conducerea. Dar mai bine spune-mi, Annika Bengtzon, ce ziceai despre Caroline? Că-ți vorbește noaptea?

A pus deoparte cuțitul și furculița și și-a ațintit ochii în farfurie.

— Știu că sună prostesc, dar nu-mi iese din cap privirea din ochii Carolinei. Se uita direct la mine și eu am privit-o în ochi când a murit și parcă *știa,* parcă *înțelesese,* a fost atât de cumplit să stau acolo, să mă uit și să nu pot face nimic…

A simțit cum o podidesc din nou lacrimile și spre surprinderea ei a văzut că și Birgitta plângea. Femeia și-a tras nasul și l-a șters cu șervețelul.

— Mi-aș dori să știu. În cazul în care Caroline și-ar fi deschis inima cuiva, eu aș fi fost aia.

Le-a privit pe Annika și Ebba în timp ce-și ștergea nasul.

— Nu spun asta din vreun fel de aroganță. Eu eram persoana cu care stătea de vorbă, dar nu mi-a zis niciodată nimic despre așa ceva. Nu-mi trece prin cap ce-ar fi vrut să spună.

Birgitta s-a foit puțin pe scaun și s-a scărpinat în cap, a luat o gură de bere și a privit-o pe Annika.

— N-a spus nimic? Nici măcar un cuvânt? O frântură pe care să n-o înțelegi?

A privit-o pe Annika foarte atent, cu ochi strălucitori, mestecând intens bucățica de pește.

— Nu. A murit în câteva secunde. Nici măcar n-a avut timp să respire.

Annika și-a reluat tacâmurile și a privit în farfurie.

Birgitta Larsén nu știa să mintă.

•

Ebba și Annika stăteau una lângă cealaltă în mașină și tăceau. Cumva, Birgitta le însoțea, prezență nedefinită pe bancheta din spate.

— Te cunoaște de undeva?

Annika și-a dat părul la o parte.

— Am stat de vorbă cu ea la o zi după moartea Carolinei. Era destul de întoarsă, ceea ce era normal și totul s-a terminat pentru că a devenit agresivă.

— Birgitta e o persoană foarte ciudată, i-a spus Ebba. Niciodată n-ai habar ce gândește. Acum pare indiferentă și confuză, peste câteva secunde e prezentă și foarte concentrată.

A dat din cap, era de aceeași părere.

— Chiar o cunoștea pe Caroline atât de bine pe cât pretinde?

Ebba a semnalizat dreapta și a ieșit de pe autostradă în dreptul bisericii Danderyd.

— Am impresia că da. Mereu le vedeai împreună la JJ. Nu prea sunt multe femei la nivelul lor, așa că probabil o fi fost normal să stea împreună.

— JJ?

— Jöns Jakob, cantina profesorilor. Făceau și seminare împreună, care depășeau sfera medicinei – vorbeau de leadership, egalitate, chestii de-astea, așa că trebuie să fi fost apropiate.

Ebba i-a aruncat o privire.

— Ce zici? Crezi că ai despre ce scrie, în lumea asta, a cercetătorilor?

Cercetători înghețați, meciuri de urlete pe coridor, donații de miliarde de coroane.

A dat din cap.

— Absolut!

Au ajuns în Djursholm, soarele strălucea parcă mai luminos, culorile erau mai curate. Annika a privit cu uimire vilele elegante din jur – îți vine să crezi, ea locuia acolo!

— Te-ai gândit vreodată la cât ești de norocoasă? a întrebat-o pe Ebba.

Femeia a semnalizat, a cotit, în mod evident se gândea ce să-i răspundă.

— Câteodată. Unele lucruri mi-au ieșit, altele nu. Mama mi-a lăsat doar mobila și cărțile, așa c-a trebuit să muncesc pentru tot ce am. Nimic nu-i pe gratis și prețul se mărește pe măsură ce urci.

Mașina a intrat pe Vinterviksvägen. Casa Annikăi era acolo, pe colț, albă și strălucitoare în soarele după-amiezii.

— Ceva mă frământă de mult, a spus și s-a întors s-o privească pe Ebba. Ai idee de ce ar fi vrut cineva s-o omoare pe Caroline? Ai vreo explicație? Vreun motiv?

Ebba a ajuns în parcarea ei și a stins motorul. Mașina a fost cuprinsă de liniște.

— Poate prețul devine atât de mare, încât nu mai poate fi plătit. Poate asta i s-a întâmplat.

A deschis portiera și a ieșit.

Francesco a început să latre din cușca lui, de lângă gardul de liliac.

A traversat strada cu o senzație ciudată de amețeală. Caroline era lângă ea, Birgitta plutea undeva, deasupra și Ebba venea în tăcere, în urmă.

Ce se întâmpla cu femeile din lumea universitară? Spațiul pe care-l aveau la dispoziție părea mai limitat, granițele mult mai clar definite, teritoriile mult mai importante decât în oricare altă parte.

Doar patru la sută din femeile care-și iau doctoratul devin profesoare, spre deosebire de opt la sută dintre bărbați. Birgitta și Caroline reușiseră, iar Caroline ajunsese chiar în vârf.

Probabil că aici era ceva ciudat.

Trebuie că era important.

A evitat gândul despre apa din iarbă și s-a îndreptat direct spre ușă.

Cu coada ochiului a văzut ceva mișcând în zona cu pietre.

Wilhelm Hopkins săpa o groapă pe peluza ei. Era cu spatele, iar lângă el, în pământ era înfipt un țăruș. Se lăsa cu toată greutatea pe sapă, în timp ce lama se afunda în pământul umed.

S-a oprit din mers, nevenindu-i să creadă.

Vecinul săpa o groapă *în curtea ei*?

— Unde te trezești? Ce faci aici? și picioarele i s-au pus în

mișcare, automat, a zburat spre bărbatul solid cu coama imensă de păr.

Bărbatul a ignorat-o, săpând în continuare.

— Ești nebun? a strigat Annika și a apucat țărușul. Stai aici și sapi *pe terenul meu*?

Omul i-a smuls țărușul cu atâta forță, încât s-a dat cu câțiva pași înapoi, cu fața roșie și ochii arzând.

— Întotdeauna ne-am ținut aici sărbătoarea Miezului verii[18], i-a răspuns el, răgușit. În fiecare an, de când eram copil, aici am pus stâlpul, *în locul ăsta* și-acum vii *tu* și-mi spui că trebuie să ne abandonăm sărbătoarea?

— Consiliul a vândut locul ăsta demult, și Annika și-a aruncat brațele în sus, exasperată. Acum locuim noi aici, e casa noastră! N-ai niciun drept să vii și să-mi sapi mie curtea, doar pentru că așa făceai când erai mic! E nebunie curată!

Bărbatul a făcut un pas mare către ea, atât de rapid și agresiv, încât s-a dat la o parte, gata să cadă în groapă.

— Ăsta-i locul unde sărbătorim Miezul verii, a spus el, întărind fiecare cuvânt. Cu toții, chiar dacă-ți place sau nu. Nu ne-a întrebat nimeni dacă are dreptul să ne vândă terenul comun. Și-a luat sapa și țărușul și i-a întors spatele, gata de plecare.

— Atunci de ce n-ai cumpărat terenul, dacă-l voiai atât de mult?

Bătrânul s-a întors.

— Era *al meu*! a strigat. De ce să plătesc pentru ceva ce-i al meu?

S-a întors și de data asta a plecat, tot peste peluza ei.

A rămas înțepenită locului, privind lung în urma lui. Abia după ce bărbatul a dispărut după colțul casei, și-a dat seama că tremura. Sângele îi pulsa cu atâta putere în gât, că abia mai respira. A făcut câțiva pași în urma lui, mută și cu mintea complet goală.

Cum era posibil? Cum de se putea purta cineva în halul ăsta?

A înaintat înspre colțul casei, apoi s-a oprit și s-a uitat la urmele de roți, până unde dispăreau în spărtura din gardul viu, în grădina vecinului.

În același moment a pornit un motor de mașină și în ochi i-au strălucit două lumini semicirculare.

---

[18] *Midsommar* (în orig.): „miezul verii”, sărbătoare populară similară cu Sânzienele, care se ține între 19-26 iunie; solstițiul de vară. (*N.t.*).

Hopkins a băgat Mercedesul în viteză, a accelerat și a luat-o direct prin curtea ei. Apa din stratul de iarbă a țâșnit în cascadă, forțată de presiunea pneurilor.

A trecut atât de aproape de ea, fără măcar să încerce s-o ferească, încât a stropit-o cu noroi până la jumătatea pulpei.

Îl omor, a gândit femeia, în timp ce luminile stopurilor treceau de stâlpii porții, în drum.

•

SUBIECT: Dezamăgire
CĂTRE: Andrietta Ahisell

În vara anului 1889 Alfred Nobel și-a scris prima versiune a testamentului. I-a împărtășit planul lui Sophie Hess:

Mă îndoiesc că cineva îmi va simți lipsa. Nici măcar un câine pe nume Bella n-o să verse vreo lacrimă. Oricum, cred c-ar fi cea mai sinceră din toți, pentru că n-ar mai avea unde adulmeca nicio urmă de aur. Mulți dintre oamenii aceia dragi vor fi, probabil, dezamăgiți. Mă bucur în avans când mă gândesc la toți ochii mari și la înjurăturile pe care absenta banilor le va cauza.

Alfred, Alfred – Sofie nu e tocmai persoana căreia să-i faci confidențe! Când o să înțelegi?

Pentru că Sofie se plânge, acuză testamentul de câteva ori, când Alfred încă trăiește.

Își reface testamentul de trei ori. De trei ori și-l scrie singur. Nu-i plac avocații, îi consideră niște *paraziți pisălogi.*

Alfred vrea să scrie din inimă și o face: la 27 noiembrie 1895 își semnează ultima variantă a testamentului.

Documentul are mai puțin de patru pagini, e scris de mână, în suedeză. Trei părți tratează detaliile legate de cât vor primi *oamenii aceia dragi* și în mai puțin de o pagină descrie noile premii pe care vrea să le înființeze, finanțate din imensa lui avere.

Testamentul este depus la Stockholms Enskild Bank. Este scris cu o mână tremurândă, cu un număr de note pe margine. Va fi deschis la 15 decembrie 1896, cinci zile după moartea lui și nimeni nu are motiv de

bucurie.

Nimeni, absolut nimeni.

De fapt, din contră: toți sunt dezamăgiți. Rudele sunt adânc mâhnite, simțindu-se, practic, furate. Copiii fratelui primesc *un milion de coroane,* o sumă imensă, amețitoare la vremea aceea, dar ei vor mai mult, mult mai mult, așa că ajung la tribunal și câștigă în cele din urmă; sunt inundați de bani, venitul pe un an și jumătate rezultat de pe urma întregii averi.

Părăsesc mormântul unchiului, numărându-și bancnotele printre dinții încleștați.

Viitorul arhiepiscop Nathan Söderblom e dezamăgit. A vorbit la căpătâiul lui Alfred, la San Remo, cu toate astea nu-și primește spitalul la care spera.

Până și regele Suediei, Oscar al II-lea, e cam trist, considerând că intenția de a înființa premii care să răsplătească *străini,* nu doar suedezi, e lipsită de patriotism.

Viitorul premier, Hjalmar Branting, la vremea aceea redactor-șef al ziarului social-democraților, spune că donația e o *gafă majoră.*

Dr. Alfred, el a gândit și a cântărit. Vrea să fie acordate cinci premii, cinci premii care să reprezinte direcțiile muncii lui și pasiunile sale: fizică, chimie, medicină, literatură și, poate cel mai remarcabil dintre toate, pacea.

Femeile lui sunt și ele acolo, cele două care au însemnat ceva în viața lui; sunt trecute în testament, deși în moduri diferite.

Iat-o din nou, femeia pe care n-a putut-o avea. Nu-i spune numele, dar îi lasă darul cel mai de preț: în viitor, parlamentul norvegian va primi instrucțiuni să răsplătească *persoana care va fi făcut cel mai mult sau cele mai bune lucruri pentru înfrățirea între popoare, pentru desființarea sau reducerea armatelor și pentru desfășurarea și promovarea congreselor de pace.*

Bertha Kinsky, căsătorită von Suttner, contesa cea frumoasă de la Grand Hotel din Paris, care a devenit celebră prin organizarea congreselor de pace, este a

doua femeie care a obținut un Premiu Nobel (în 1905, Premiul pentru Pace; prima a fost Marie Curie, care a primit Premiul pentru Fizică în 1903).

Sofie Hess (actuala doamnă Kapy von Kapivar), al cărei nume este menționat în testament, este persoana cea mai marginalizată dintre toți dezamăgiții. Primește echivalentul a jumătate de milion de coroane anual, pentru restul vieții, dar Sofie vrea mai mult – mult, *mult* mai mult și are un as în mânecă. De fapt, are 218 ași: scrisorile trimise de Alfred de-a lungul anilor. Ia legătura cu executorul, Ragnar Schlman, se gudură, se roagă, îl lingușește. Are atâtea datorii, o povară imensă, apăsătoare – nu s-ar putea să-i fie plătite din averea lui Alfred?

Când strategia nu-i reușește, începe cu amenințările.

218 scrisori. Bineînțeles că n-ar vrea să cadă în mâna cuiva, să le citească oricine, un străin, ar fi rușinos, categoric n-ar fi de acord, ținând seama de bunul renume al regretatului domn Nobel…

Un milion, asta-i tot ce vrea, echivalentul unui milion de coroane.

Cash. În caz contrar se va vedea nevoită să le vândă, scrisorile scandaloase, celui care-i oferă mai mulți bani.

Iar Schlman plătește. Șantajul a funcționat.

Așa sfârșește lunga legătură a lui Alfred Nobel cu Sofie Hess.

Reușește să-l exploateze chiar și după moarte.

Sâmbătă, 29 mai

Pisicuța s-a întins la soare, cu apa din piscină, plină de cloramină, șiroindu-i pe prosop. În jurul ei, copiii alergau și țipau non stop, strigau unul la altul cu accentul acela burghez de engleză britanică, vorbită în școlile particulare (și-i imagina mergând la școală într-un Land Rover strălucitor, condus de o mamă îngrijită, bronzată, toți cu uniforme călcate și gulerașe

albe, scrobite).

Erau deja prea mulți rezidenți în complexul ăsta; curând trebuia să se-apuce să caute altul.

Și-a potrivit mai bine pe nas ochelarii de soare mari și rotunzi și a luat revista *Cosmopolitan*: cum să ajungi mai atrăgătoare, mai subțire, mai bogată.

Mingea de plajă a lovit-o drept în cap și i-a mutat ochelarii din loc.

Doi englezoi palizi, mici și îndesați, stăteau în fața ei, speriați. Lângă ei, mingea.

Pisicuța a zâmbit.

— E mingea voastră?

Au dat din cap, tăcuți, cu ochii mari.

— Hai, luați-o, a spus ea, aruncându-le-o. Dar fiți atenți să nu mai loviți și pe altcineva. Cine știe, poate se supără.

Copiii au dat din cap din nou; unul a luat mingea și s-a îndepărtat, celălalt, mai mic, nu s-a mișcat din loc.

— De unde ești? a întrebat-o.

Pisicuța, care-și pusese ochelarii la loc și se întinsese pe șezlong, s-a ridicat din nou în capul oaselor.

— Din America. Cea mai bună țară din lume. Mult mai bună decât Spania sau Anglia.

S-a întins apoi și și-a ridicat revista, demonstrativ.

De obicei faza ținea. Americanii aroganți erau cel mai greu de suportat de către un englez.

Puștiul nu s-a mișcat.

— Atunci de ce nu locuiești acolo?

A lăsat revista jos. Era incredibil de enervant: palid, plin de pistrui, cu părul roșu și, normal, cât se putea de cretin.

— Știi ce? i-a răspuns ea, luându-și revista și prosopul. E o idee foarte bună, mulțumesc frumos.

I-a zâmbit puștiului și a pornit-o spre intrarea cea mai depărtată de apartamentul ei. Nu era cazul să afle toată lumea unde locuia.

— Dar la picior ce-ai pățit? a strigat puștiul în urma ei, dar s-a prefăcut că nu-l aude.

Totul era răcoros și alb în apartament. A pus prosopul (alb, desigur) la uscat în baie și a așezat revista, cu coperta în sus, în coșul de răchită de lângă canapeaua albă, acoperită cu o cuvertură de in. Costumul de baie era umed și rece, îi răcorea

abdomenul într-un mod plăcut. Nu purta bikini niciodată. Cicatricea mare de pe piept era prea vizibilă, genul de amănunt foarte ușor de reținut. Operație pe cord, a spus în acele rare ocazii când cineva a văzut-o și a întrebat. Ar fi putut foarte bine să spună adevărul, pentru că oamenii nu trăiau mult după ce puneau întrebarea. Un accident de muncă: de mult de tot am fost împușcată, dar am uitat totul, am uitat, totul e îngropat.

A intrat în dormitor, a deschis calculatorul, și-a adus un prosop nou, l-a împăturit și l-a pus pe scaunul de la birou, ca să nu-l ude. S-a logat pe *Happy Housewives* și s-a uitat să vadă dacă agentul îi lăsase vreun semn.

Avea un mesaj nou.

S-a dus totul de râpă. Șterge-ți hardul. Evită toate locurile pe unde mergeai. Persoana care te-a identificat: *Bengtzon, Annika, Stockholm, Suedia. NU MAI FOLOSI CANALUL ĂSTA.*

Mesajul fusese lăsat la 9:13 a.m., ora Europei Centrale, același fus orar – cu alte cuvine, acum 20 de minute.

A mai citit mesajul de trei ori.

A închis calculatorul, a deschis sertarul biroului și a scos o șurubelniță mică. A deșurubat baza calculatorului și a scos hardul. Era gri, de dimensiunea și forma unui pachet de țigări. Memoria RAM rămânea: orice informație se șterge automat când se întrerupe alimentarea. A ieșit din dormitor, a luat hardul cu ea și s-a dus la baie. Și-a scos repede costumul de baie, și-a tras o pereche de jeanși și un T-shirt albastru. Și-a strâns părul încă ud într-o coadă de cal și și-a agățat ochelarii de soare la decolteul bluzei.

Tot timpul bănuise chestia asta, că agentul ei era un idiot neajutorat.

Șterge-ți hardul, ca și cum ar folosi la ceva! Totul putea fi reconstituit și atunci s-ar fi găsit mailuri, site-uri, chat-uri, adrese de IP de ici, de colo și de oriunde, băga-mi-aș! *Șterge-ți hardul*? *Pupă-mă-n cur.*

A pus hardul în geantă și a apucat cheile de la mașină de pe măsuța din hol. Nu și-a mai bătut capul cu amprentele: trecuse de stadiul ăsta.

A tras ușa după ea, fără a privi înapoi – să nu privești niciodată înapoi. S-a concentrat pe viitor și pe obiectivele viitoare.

Bengtzon, Annika, Stockholm, Suedia.

•

Annika s-a trezit cu soarele scăldându-i fața. Transpirase atât de mult, încât părul i se lipise de ceafă și de spate. A mai stat așa câteva minute, fără să deschidă ochii și a ascultat sunetele casei. Undeva mergea un radio, se pălăvrăgea tare pe P1, cineva răsfoia un ziar. Niște copii făceau gălăgie pe undeva, trebuie să fi fost ai ei.

Ar trebui să se scoale.

Era cazul să se adune.

Neapărat, o să se ducă la IKEA să cumpere niște jaluzele ca lumea.

Cu greu s-a sculat din pat și s-a târât la baie. Thomas fluiera jos, zgomotul îi sfredelea creierul.

Weekendul, un weekend întreg pe care erau obligați să-l petreacă împreună, nu se puteau ascunde în spatele slujbelor lor.

Și-a tras o pereche de jeanși și o bluză de trening cu glugă și a coborât în bucătărie.

— ’Neața, i-a spus Thomas, fără să-și ridice ochii din ziar. Am făcut cafea.

S-a dus la bufet și și-a turnat o cană mare.

— Nu știu ce ne facem cu Hopkins. Dacă-mi mai folosește grădina drept loc de joacă, cred c-o să fac o prostie.

— Așa, acum e grădina *ta*? Credeam că locuim împreună, i-a răspuns el, răsfoind ziarul și fără să ridice ochii, în continuare. Purta un trening și adidași.

Annika s-a așezat în fața lui și a acoperit cu mâna articolul pe care-l citea Thomas.

— N-are dreptul să folosească grădina *noastră* drept scurtătură ori de câte ori își scoate mașina – conform legii, ăsta e comportament arbitrar.

Thomas a tras ziarul și l-a ridicat, ostentativ.

— Luni seara avem șase oameni la masă. Larsson și Althin cu nevestele, Cramne și Halenius.

— E absolut cretin să sapi gropi în iarbă, pentru că ăla e locul unde se sărbătorea Miezul verii.

Thomas a dat pagina.

— Trebuie să le arătăm puțină înțelegere. Astea-s tradiții vechi și până nu de mult oamenii care stăteau aici aveau dreptul să folosească locul. E normal să fie supărați că l-au

pierdut. Ce-ai de gând să gătești?

— Supă de pește, i-a spus Annika ziarului *Svenska Dagbladet* din fața ei. Consiliul local a vândut pământul, acum noi locuim aici și vecinii n-au niciun drept să facă ce vor.

Thomas a lăsat ziarul în jos, l-a împăturit și a privit-o, în cele din urmă.

— Când locuiești într-o vilă trebuie să devii puțin mai subtil, a zis el, sculându-se.

S-a oprit în dreptul ușii de la intrare.

— A sunat mama. Vine după-masă. Vrea să vadă cum ne-am aranjat.

— OK, i-a răspuns Annika, cu ochii în cana de cafea.

Asta ca să se asigure că nu e *tocmai* Djursholm și ca să ne atragă atenția că nu avem vedere la mare decât de sus, din dormitor, a gândit ea.

Thomas a ieșit și a închis ușa în urma lui. Annika a împins cana de cafea și s-a repezit la fereastră – l-a privit cum iese pe poartă și aleargă pe Vinterviksvägen cu pași mici, ușori, cu umerii care i se mișcau relaxat. S-a făcut nevăzut în liziera care ducea spre țărm; presiunea din piept a devenit mai puternică: de ce era atât de distant?

S-a dus înapoi la bufet, a strâns vesela de la micul dejun și a băgat-o în mașina de spălat vase, a șters masa, apoi a mai șters-o o dată.

Trebuia să se adune. Era cazul să facă ceva.

Și-a clătit fața la chiuveta din bucătărie, s-a șters cu o cârpă de vase și s-a dus afară să vadă ce fac copiii.

Se jucau cu camioane și cu lopățele, în groapa făcută de Hopkins.

— Uite, mami! a strigat Kalle când a văzut-o, avem un vulcan! Scuipă foc, dar Spiderman o să-l oprească, vruuuuum…

Băiețelul ținea în mână o găletușă de plastic, întruchiparea supereroului. Ellen a înșfăcat un camion și a urmat exemplul fratelui ei, vruuum, vruuum…

— Ce-ar fi să ne-apucăm să săpăm, i-a întrebat ea, făcând un efort să pară veselă. Ce-ar fi să plantăm niște flori frumoase?

Copiii au aruncat jucăriile, au venit la ea în fugă și au apucat-o, fiecare, de câte un picior.

— Te iubesc tare mult, mami, i-a zis Ellen, strângându-i piciorul.

S-a aplecat și i-a luat pe amândoi în brațe.

— Și voi sunteți cei mai buni copii din lume, le-a șoptit și a simțit cum apăsarea din piept devine mai puternică. I-a legănat, i-a strâns la piept, i-a alintat.

Le-a dat drumul, s-a ridicat și și-a dres glasul.

— Ia, aduceți lopățelele că ne-apucăm de săpat.

A adus și ea o cazma din beci și s-au îndreptat cu toții spre gaura din gardul viu pe unde Hopkins trecea cu mașina. Merțanul era parcat cu fața, doar la un metru de limita grădinii ei.

— Uite, o să plantăm un strat frumos de flori aici.

Cu copiii printre picioare, a săpat pe o lungime de trei metri și a scos brazdele de iarbă călcată, așezându-le ca o barieră între terenul lor și al vecinului.

— Așa, acum ne ducem să cumpărăm niște flori.

Puștii au năvălit spre mașină, urcându-se pe bancheta din spate, fără niciun fel de ceartă, de data asta. A încuiat casă, a pus cheia într-o cizmă lângă ușă, pentru ca Thomas să poată intra, a sărit în mașină și au pornit-o spre magazinul din Mörby.

La raionul de grădinărit era o masă de oameni și a fost nevoită să le repete copiilor să nu se depărteze. Drept răsplată, i-a lăsat să-și aleagă câteva din plantele pe care urmau să le sădească.

Ellen a ales panseluțe și flox de vară, iar Kalle, margarete și sporul casei. Annika a luat crăițe; bunica ei le cultiva întotdeauna în jardiniere, în apartamentul din Hälleforsnäs, înainte de a le planta în fața căsuței din Lyckebo. I-a ajutat un tânăr să care la mașină trei saci uriași cu pământ și duși au fost.

Ajunși acasă, copiii erau deja plictisiți de toată aventura cu grădinăritul. S-au întors la vulcanul lor și au continuat săpăturile cu tractorul Spiderman.

Annika a scos sacii cu pământ și a început să-i târâie la stratul cel nou.

— Puteai să-mi spui că pleci, i-a zis Thomas din spate, ceea ce a speriat-o și a scăpat sacul.

Era așezat pe terasa din spatele casei și citea ziarele de seară.

— Am lăsat cheile într-una din cizmele de lângă ușă, a răspuns, aplecându-se să ia sacul din nou.

Thomas s-a sculat și a ocolit casa.

O să mă ajute, și-a spus în gând. Se întoarce cu restul de pământ.

A rupt primul sac și l-a golit în răzorul cel nou; a aruncat o privire peste umăr, spre locul unde dispăruse Thomas.

O să fie mulțumit că fac un efort. Putem să facem din casă și din grădină un proiect comun, proiectul nostru; o să fie mica noastră oază, unde să ne relaxăm și să uităm de restul lumii.

Dar Thomas n-a revenit. L-a zărit mișcându-se în bucătărie, apoi vorbind la mobil, lângă chiuvetă.

Pentru un motiv neînțeles a simțit că-i vine să plângă, văzându-l acolo. Dezamăgirea îi înnoda un laț în jurul gâtului și nu putea să respire.

Nimic din ce făcea nu era bine. Orice-ar fi făcut nu era suficient.

— Bună! i-a striat Ebba din stradă. Ce plantezi?

S-a întors și și-a dat silința să zâmbească, a înfipt cazmaua în pământ și s-a îndreptat spre gard. Francesco a-nceput să latre vesel și să dea din coadă când a văzut-o.

— Ce faci, băiete? și s-a aplecat să-l mângâie, ocazie cu care și-a șters nasul și ochii.

— Lui Wilhelm n-o să-i placă unde-ți plantezi florile, i-a atras atenția Ebba, privind spre peticul de pământ gol.

— Exact asta și vreau. Bei o cafea sau vrei să mănânci cu noi? Mă gândeam să fac o omletă…

— Mersi, i-a zis ea, făcând câțiva pași în urma câinelui, care-o trăgea spre o veveriță, mi-ar plăcea, dar trebuie să mă duc la institut. Francesco, aici!

— Lucrezi sâmbăta? a întrebat Annika, încercând să pară relaxată.

— Adunarea Nobel a organizat un seminar foarte interesant, „*Provocarea globală a neuroprotecției și neuroregenerării*”; după aceea o să fie un mic cocteil. A devenit un fel de tradiție, e pentru profesori și cei care și-au terminat doctoratul și este foarte plăcut.

— Un fel de petrecere a angajaților? a întrebat Annika și a aruncat o privire spre casă. Nu-l mai zărea pe Thomas.

— Da. Comitetul Nobel are ședință azi ca să facă lista preliminară, ceea ce înseamnă ceva mai multe emoții. Apropo, pot să te rog ceva?

— Bineînțeles, spune!

— Plec mâine să-mi văd verișoara în Dalarna[19] și lipsesc câteva zile. Aș vrea să mai arunci câte o privire la mine acasă.

A aprobat din cap, privind la vila imensă.

— Bineînțeles, ce trebuie să fac? Să ud plantele, să am grijă de câine, să aduc scrisorile în casă?

Ebba a început să râdă și a căutat ceva în buzunarul jachetei.

— Îl iau pe Francesco cu mine, dar ar fi excelent dac-ai putea să duci scrisorile în casă o dată sau de două ori. Plantele n-au probleme. Uite cheia de la cutia de scrisori... Mersi tare mult. Sună-mă dacă se întâmplă ceva – numărul de mobil e pe cartea de vizită.

I-a întins cheia și cartea de vizită, i-a făcut cu mâna și a fugit în urma câinelui, care-o luase deja spre grădina lui Hopkins.

— Nu acolo, înapoi...

A înghițit în sec, a pus lucrurile în buzunar și a aruncat o privire în direcția mașinii. Sacii de pământ erau pe jos, lângă portbagajul deschis.

Nimeni n-avea s-o ajute.

Luni, 31 mai

Anton Abrahamsson a intrat în încăpere și simțea cum îi tremură genunchii. Ședințele programate dimineața devreme, la ultimul etaj al clădirii centrale din complexul poliției, erau renumite, mai ales cele care aveau loc în birourile de pe colț, cu vedere spre parcul Kronoberg.

Și acum îi venise rândul.

Șeful Serviciului de Informații al Poliției și Bertstrand, directorul lui, stăteau lângă fereastră și vorbeau încet. Soarele dimineții se reflecta în fațada clădirii de vizavi, care arunca umbre inegale pe chipurile lor. Amestecau în cănile de cafea și păreau că discutau ceva secret.

— Ei, deci așa arată locul ăsta..., a zis Abrahamsson, frecându-și mâinile ca să-și usuce transpirația din palme.

Bărbații de lângă fereastră l-au privit, și-au lăsat cănile pe o măsuță mică și rotundă, din lemn, și s-au îndreptat spre el.

— Bun venit, i-a spus șeful Serviciului de informații. Cafea,

[19] Dalarna: regiune în centrul Suediei. (*N.t.*).

sau poate apă? și a arătat spre o măsuță cu diverse răcoritoare.

Abrahamsson a dat mâna cu Bertstrand și s-a dus să-și toarne un pahar de apă minerală. Îi cam tremura mâna și nu voia să riște să verse cafea.

Mă întreb dacă toată lumea-i atât de nervoasă înainte de ședințele în care se discută promovările, a gândit el.

— Stai jos, Abrahamsson, i-a spus șeful serviciului de informații.

S-au așezat cu toții pe fotolii joase, confortabile, cu tapiserie albastru-închis. Anton și-a întins picioarele.

— Acasă toate-s bune, da? l-a întrebat șeful lui.

Nu-i venea să creadă, aproape că l-a pufnit râsul – chiar îi interesa!

— Mulțumesc, da. Tânărul nostru crește, are nouă luni deja… Am avut o perioadă mai grea, cu colici și de-astea…

Bertstrand s-a aplecat spre el, împreunându-și mâinile.

— Anton, am vrea să vorbim despre extrădarea din Bromma, de astă-iarnă.

A zâmbit și a dat din cap – da, își amintea foarte bine cazul.

— O treabă complicată. Mă bucur c-a mers atât de bine.

Superiorii lui au schimbat o privire rapidă, care l-a făcut pe Anton să se simtă ciudat.

— Raportul pe care l-ai scris bănuiesc că a fost precis? l-a întrebat șeful securității.

Anton a luat o înghițitură de apă și a dat din cap, gânditor – da, așa e, era cât se poate de precis.

— Există câteva detalii neclare, a continuat Bertstrand. Sperăm că ne vei putea ajuta să elucidăm cursul evenimentelor.

Anton a zâmbit și și-a destins genunchii.

— Dă-i drumul.

— În ce moment ți-ai dat seama că la extrădare erau de față membri CIA?

În ce moment?

În ce moment?

— Da, a zis el cu oarecare ezitare, cred că atunci când George a spus c-a adus cu el niște băieți de acolo, ca să aibă grijă de transport.

— George? l-a întrebat șeful Serviciului de informații.

— Bărbatul care s-a prezentat drept șeful echipei de americani, a clarificat Bertstrand.

— George? a repetat șeful securității, privindu-l pe Anton fără nicio expresie.

— Era foarte corect și politicos, a continuat Anton.

Șeful Serviciului de informații s-a foit pe scaun și sub greutatea lui tapițeria a scârțâit ușor.

Bertstrand și-a schimbat poziția și s-a așezat pe marginea fotoliului.

— Ai purtat cumva o mască la un moment dat? a întrebat și l-a privit pe Anton puțin acuzator.

O mască?

— În vreunul din momentele operațiunii?

Categoric nu.

— Categoric nu, de ce aș fi făcut-o?

— N-ai avut nicio reacție la faptul că tot personalul american purta cagule?

— Nu și George, a răspuns Anton repede. Avea fața descoperită. Era foarte…

Politicos și corect, fusese gata să spună, dar mai zisese și nu era cazul să repete.

Șefii au schimbat o privire și Bertstrand a clătinat din cap.

— Încă ceva, a spus el, privindu-l din nou pe Anton. De ce-ai plecat?

Am plecat? Când?

— De ce tu și colegii tăi ați părăsit încăperea în timp ce băieții de la CIA îi aplicau tratamentul ăla umilitor prizonierului?

— Am stat, am stat aproape tot timpul.

— Da, de acord, i-a răspuns Bertstrand, rar și încet, dar de ce ați plecat? Adică aproape de sfârșit?

Anton a auzit urletele prizonierului în acea sală de ședințe grandioasă de la ultimul etaj al clădirii, a auzit zornăitul lanțurilor de la glezne, fâșâitul foarfecelui în stofa groasă. A auzit plânsul și strigătele de ajutor, a văzut ochii injectați care priveau fix în tavan, în timp ce trupul gol i se încorda pentru că-i era invadat anusul.

— Mi s-a părut deosebit de neplăcut, a răspuns el.

Șeful securității s-a ridicat de pe fotoliu și s-a apropiat de fereastră pentru a privi vârfurile copacilor din parc.

— Anton, avem o problemă juridică la această extrădare, după cum poate-ți dai seama.

Anton a clipit. O *problemă juridică*?

— Erai răspunzător de extrădare, dar s-a dovedit c-ai cedat controlul oficial americanilor, i-a zis Bertstrand. Și conform legii suedeze lucrul ăsta nu-i permis. Va trebui să facem o anchetă și rezultatul va fi făcut public, mai devreme sau mai târziu. Înțelegi despre ce vorbesc?

Pe loc, Anton a fost cuprins de o bănuială extrem de neplăcută.

— N-a fost vina mea. Nu puteam face nimic.

Bertstrand a dat din cap, înțelegător.

— Îți înțeleg situația, i-a răspuns el. Va trebui să ne ajutăm unul pe celălalt, pentru a ajunge la capătul problemei.

— Nu eu am autorizat transportul, ci Ministerul de Externe. Ministrul de Externe.

— Da, știm, a răspuns Bertstrand, dar nu transportul în sine a creat probleme.

— N-aveam cum să intervin dacă s-a întâmplat ceva, odată ce s-au ridicat de la sol – căpitanul e cel care…

— Abrahamsson, a spus răspicat șeful securității, întorcându-se cu fața spre el. *George* este problema. N-ai înțeles atâta lucru?

S-a îndreptat încet spre fotoliul pe care stătea Anton.

— Cum dracu' o să explicăm noi, i-a spus el rar, că tu ai cedat controlul oficial, pe un aeroport suedez, ălora de la *nenorocita aia de CIA*?

Strigase ultimele cuvinte.

Anton s-a rezemat de spătar și a strâns cu putere brațele fotoliului în pumni.

— Hai s-o luăm de la început, a intervenit Bertstrand. Guvernul a decis că teroristul trebuia extrădat, asta e limpede. Orice i se putea întâmpla după aceea e, de asemenea prevăzut de legislația pe care numai guvernul o poate pune în practică – și aici suntem OK. Am putea ridica problema transportului, caz în care ar fi treaba Ministerului de Externe.

— *Nenorocita aia de CIA*? a strigat din nou șeful Serviciului de informații, privindu-l pe Anton cu ochii roșii. *George*?!

— *O să fim* în regulă dacă reușim să ne concentrăm pe zborul în sine, în loc pe cine conducea operațiunea, a continuat Bertstrand. Majoritatea redactorilor de ziar sunt cretini patentați, iar avioanele sunt mult mai interesante decât paragrafele de lege, nu?

Șeful securității a gemut cu zgomot, apoi s-a dus și s-a așezat la birou.

— Chestia asta trebuie tratată ca lumea, de-acum înainte, a adăugat Bertstrand. E foarte important să spunem ceea ce trebuie și ideal ar fi ca alte lucruri să nu fie spuse deloc.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Ce ziceai că mai face puștiul tău? Nouă luni? Hm! Te-ai gândit că poate ar fi mai bine să petreci mai mult timp cu el?

Anton a dat din cap cu greu. Nu mai era în stare să vorbească.

•

Soarele ardea deja. Avea să fie o zi deosebit de frumoasă, prima zi adevărată de vară.

Annika se plimba încet prin grădină, în timp ce copiii se încălțau.

Cinstit vorbind, stratul cel nou de flori, din dreptul spărturii din gardul viu, nu era de o frumusețe deosebită. Plantele arătau obosite și neîngrijite, se rezemau neputincioase unele de altele; și nu erau suficiente. Cu puțin noroc însă, se vor înzdrăveni și vor umple locul.

Soacră-sa a strâmbat din nas și a întrebat-o pe Annika dacă n-ar fi fost cazul să-i ajute pe copii la plantat.

— Eu le-am plantat, nu copiii. Nu-ți plac?

Doris Samuelsson a schimbat instantaneu subiectul.

Kalle a venit spre ea, târâindu-și picioarele. I-a luat mâna și și-a îngropat fața în jeanșii ei.

— Vreau să stau acasă azi, mami.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea, lăsându-se pe vine. Nu te simți bine sau ești obosit?

— Vreau să stau acasă.

— Dar eu voi începe lucrul din nou, i-a răspuns ea, mângâindu-l pe spate. În câteva săptămâni tati, o să aibă concediu, așa c-o să poți sta acasă și-o să mergi să înoți cu el aproape toată vara. Ai să vezi ce bine o să fie, da?

Băiețelul a dat din cap. L-a luat de mână și l-a dus la mașină.

Ellen se urcase singură și Annika a ajutat-o să-și pună centura, după care au pornit.

Când au ajuns la grădiniță, fetița a luat-o la fugă, cu Poppy și Lucide sub câte un braț, sporovăind cu educatoarele; Kalle a rămas lângă mașină.

— Ce s-a-ntâmplat, Kalle? De ce nu vrei să intri?

— Hai, vino aici, i-a spus Lotta, educatoarea care avea grijă de primirea copiilor. Ai venit foarte devreme azi, așa că ai timp să te duci la calculator înainte de micul dejun – dacă vrei?

Băiatul a dat din cap, a luat-o pe Lotta de mână și a dispărut în clădire.

Ajutați-l, a gândit Annika, ajutați-l unde eu nu-l pot ajuta. Vă rog, careva, aveți grijă de copiii mei atunci când eu nu-s în stare.

S-a urcat în mașină și s-a întors acasă, pentru ultima zi de vacanță.

•

A strâns masa și a făcut o listă de cumpărături pentru cină. A făcut cafea. A băut-o.

S-a așezat lângă fereastră și privind afară a simțit cum îi crește apăsarea din piept.

A lăsat cana în chiuvetă și s-a dus sus, la calculator.

Încercase cu o zi înainte să stea și să scrie pe terasă, dar bateria nou-nouță a laptopului era descărcată, așa c-a trebuit să-l bage în priza din casă.

Biroul era mic și deja plin de lucruri. Hârtiile, cărțile și rapoartele lui Thomas zăceau împrăștiate peste tot și s-a gândit dacă și biroul lui de la minister era la fel de dezordonat. A strâns toate documentele într-un teanc, i-a mutat calculatorul într-o parte și l-a pus pe al ei în mijloc.

S-a logat la site-ul ziarului, dar erau atâtea titluri și elemente animate, încât s-a văzut nevoită să înghețe pagina pentru a putea citi.

Nu se întâmplase cine știe ce duminică. Se zvonea că Prințesa Madeleine se hotărâse să învețe să navigheze; Darin, un mare star pop, fusese victima unui atac cu motivații sexuale; un tânăr de 18 ani din Borlänge fusese împușcat în picior de poliție. Iar Zlatan dăduse un gol.

Nimic despre Caroline von Behring.

Nimic despre crimele de la Nobel.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Lumea începuse deja să spună: „Da, dineul de la Premiile Nobel, n-a murit cineva acolo? Parcă a căzut cineva peste balustradă, în apă, sau așa ceva, nu?”

Nici ea nu-și mai amintea bine cum se întâmplase. După șase

luni, memoria îi juca feste. Muzica tăcuse aproape de tot, mâncarea își pierduse gustul insipid.

Mai rămăsese doar Caroline, privirea ei când și-a dat seama, rugămintea ei tăcută.

Așa cum făcuse de multe ori înainte, s-a logat la adresa ei particulară de mail, annika-bengtzon@hotmail.com și a scos din arhiva electronică textul despre dineu.

Avea mare noroc că scrisese totul imediat. Era o mare ușurare să-și regăsească toate gândurile, că toate reacțiile ei erau notate acolo, încă vii. Totul despre lumini, pahare, dans și Bosse, bineînțeles. Momentul în care a fost împinsă, vânătaia de la picior, bareta de pe umăr, Caroline, sângele, ochii ăia galbeni.

Ochii ăia galbeni…

A închis ochii și i-a privit, avea acum doar amintirea lor.

Cât de repede se șterg lucrurile.

A închis articolul și și-a controlat contul de mail de la ziar, pe care-l accesa prin OutloOK Express.

Avea trei mesaje noi.

Petrecere la grădiniță – aduceți prăjituri, noi dăm cafeaua și sucurile!

A privit mailul o vreme.

Era vorba de grădinița din Kungsholmen și probabil că mailul ajunsese la ea din greșeală, un mail trimis unei întregi liste, de pe care numele ei nu fusese șters.

Nu mai aveau nicio treabă acolo.

A deschis al doilea mail: baterie nouă.

Putea ridica bateria cea nouă de la Spike, în redacția de știri, oricând după ora 11. Excelent.

Mâna i s-a oprit în aer, deasupra tastaturii, când a citit al treilea titlu:

Minți și vei fi pedepsită!

Numele expeditorului a făcut-o să se apropie de ecran: *Nobel trăiește.*

La dracu’!

A deschis mailul.

Ești unul din ipocriți. Te-ai erijat în campioană a adevărului, dar aduci numai minciuni și întuneric.

Ce…

A mers pe text în jos.

Știu adevărul despre Adunarea Nobel. Marele preot al

ipocriziei, Machiavelli al Comitetului Nobel, omul care a transformat deconstrucția în artă și despotismul în virtute a crezut că-mi închide gura când m-a dat afară, dar va primi o pedeapsă mult mai mare, întreab-o pe Nemesis, întreab-o pe Caroline von Behring! *Și întreab-o pe Birgitta Larsén*!

Aha, a gândit ea, a mers la capătul paginii, la semnătura *Nobel trăiește.* A subliniat numele, a dat clic pentru *proprietăți* și a găsit adresa reală din spatele semnăturii: lh.svensson@ki.se.

A lăsat să-i scape un oftat adânc – trebuia să-și imagineze!

Da' ce voia să spună – la cine se referea? La Ernst Ericsson, succesorul Carolinei la șefia Comitetului?

Toți știu, dar nimeni nu scoate niciun cuvânt; *sunt cu toții părtași la jocul ăsta murdar. Omul cel mai puternic a fost cumpărat cu totul de industria farmaceutică și acum șade în siguranță în burta monstrului. Bea prea mult și lasă să treacă rezultate inexacte – iar acum, tratamentul lui pentru scleroza multiplă este testat pe oameni, dar ce s-a întâmplat în timpul testelor pe animale*? *De ce au fost ținute secret*? *Cu toții trebuie să ne asumăm responsabilitatea. A cui viață e mai importantă*? *Cea a omului puternic sau a omului bolnav*?

Disconfortul ei creștea pe măsură ce citea mailul.

Prietena ta este o oportunistă care și-a scos partenerii din joc. Știu ce s-a întâmplat, doar banii contează, doar Mammon contează. Acum și-a cumpărat din nou o poziție în lume, un loc la masa celor înfometați, în sala unde vierul Sæhrimnir este măcelărit în fiecare zi fără teamă de consecințe...

Ultima parte îi era adresată direct.

Ai o responsabilitate față de lume, responsabilitatea pe care ți-ai asumat-o pentru a apăra adevărul, dar o trădezi.

Iar lucrul ăsta nu va rămâne nepedepsit.

NU VA RĂMÂNE NEPEDEPSIT!

Mailul nu era semnat.

A rămas așa, privind ecranul, până ce ochii au început să-i ardă.

Nu era ceva neobișnuit ca niște indivizi săriți de pe fix să te contacteze, atunci când îți apărea numele sub articolele din ziarul de seară. Avea la birou o cutie de pantofi plină cu scrisori ciudate, de amenințare, faxuri și mailuri tipărite.

Asta era altceva, mult mai mult.

Profesorul dezechilibrat, ostracizat, chiar voia ceva de la ea.

Nu a semnat mailul, dar l-a trimis de la adresa lui, de la Institutul Karolinska. Era clar că nu-l interesa să-și ascundă identitatea. În privința asta era exact la fel ca individul din stafful Partidului Social-Democrat, care a condus o campanie murdară împotriva liderului Partidului Moderaților. I-ar fi fost foarte simplu să-și facă un cont pe Hotmail și să-și spună *Alice, o mamă singură.*

Era puțin ciudat că semnase *Nobel trăiește,* dar dacă se gândea bine, știa pe cineva care lucra la *Sydsvenskan* la Malmö și care semna *Sherlock,* deși numele lui adevărat era Anders, așa că, la urma urmei, poate nu era atât de ciudat.

Și-a frecat fruntea. Totul era spus foarte direct.

Sau Lars-Henry Svensson era un paranoic obsesiv, sau era un sâmbure de adevăr în ceea ce spunea.

S-a uitat la ceas; era aproape nouă fără un sfert. A luat telefonul de pe birou, a format numărul recepției de la Institutul Karolinska și a cerut să i se facă legătura.

Birgitta Larsén a răspuns imediat. Annika și-a spus numele, dar profesoara a întrerupt-o fără politețuri.

— Și ce ți-a mai spus Caroline de data asta?

— Azi am altă sursă. Am primit un mail anonim de la Karolinska și cred că știu cine l-a scris.

Birgitta Larsén a oftat audibil.

— Înțeleg. Lars-Henry ți-a scris și ție, nu-i așa? Cu ce te amenință?

— Trădez adevărul și lucrul ăsta n-o să rămână nepedepsit. Și că trebuie să te întreb pe tine despre crimele care le închid gura oamenilor.

S-a auzit zgomotul unui scaun frecând podeaua, ca și cum Birgitta s-ar fi așezat.

— Ceva nu-i deloc în ordine cu Lars-Henry. Una dintre fetele din rețeaua noastră este lector la Catedra de psihiatrie și cred că ea ar ști ce nume științific să dea bolii lui. Eu personal cred că-i nebun. Nu-ți face griji.

— Așa se comportă mereu?

— Are momente, dar de data asta a întrecut rău măsura. Te simți amenințată?

Annika s-a gândit câteva secunde.

— Nu chiar, dar m-a pus pe gânduri. De ce trimite mailul ăsta acum și de ce mie? S-a întâmplat ceva?

Birgitta Larsén a tăcut.

— Ai mai vorbit cu Ebba de la seminar?

Seminarul?

— Ebba e în Dalarna, i-a spus Annika. N-am mai vorbit cu ea de câteva zile.

Seminarul? Ăla de sâmbătă? De după întâlnirea Adunării Nobel, cu cafea și tratații?

— Ce s-a întâmplat după seminar? Și de ce sunt eu băgată în toată treaba asta?

— Au ieșit niște scântei, a zis Birgitta. Ce altceva mai scrie în mail?

A ezitat o secundă.

— Aduce niște acuzații unor persoane.

Birgitta a gemut.

— Și acum stai și te întrebi dacă iese fum fără foc, a continuat ea. Cred c-ar fi bine să aduci o copie a mailului aici, să ne uităm la acuzațiile alea. Am o ședință la zece, așa c-ar trebui să te grăbești.

— Bine, pornesc chiar acum.

— E momentul să-l potolim pe nebunul ăsta o dată pentru totdeauna, a mai spus ea și a închis.

Annika a rămas cu telefonul în mână câteva secunde.

Era clar că o lovise rău pe Birgitta Larsén.

Voia să vadă ce spunea Svensson, voia să știe cât știa el.

A deschis imprimanta și a tipărit mesajul.

•

Departamentul Birgittei Larsén era mult mai luminos și mai spațios decât al Ebbei. Existau rânduri de ferestre duble, toate ușile erau din sticlă, iar tavanul era cu mult mai înalt. Pereții erau văruiți în alb, galben și albastru, iar podeaua era de un roșu-cald.

— Aici aveau birourile cei de la Astra, înainte de fuziunea Astra-Zeneca, i-a spus Birgitta și a luat-o înaintea ei pe coridor. Poți să zici orice despre sectorul privat, dar un lucru e cert, știu cum să organizeze un loc de muncă decent. În fiecare dimineață spun o rugăciune de mulțumire pentru Håkan Mogren, că s-a hotărât să mute compania la Södertälje. Ăsta-i biroul meu.

A descuiat ușa, în timp ce Annika privea prin peretele de sticlă.

Birou, calculator, un microscop mic, eprubete și poze de copii

de diferite vârste.

— Ai copii? a întrebat-o Annika, dându-și seama că era surprinsă de acest detaliu.

— Și nepoți, i-a răspuns Birgitta, oprindu-se în fața colecției de fotografii. A oftat fericită.

— Nu-mi vine să cred că-s toți ai mei!

A tras două scaune cu un gest sigur și i-a oferit Annikăi unul.

— Nu-ți fă probleme despre avertizările de iradiere, i-a mai spus, arătând spre banda galbenă cu simboluri roșii, lipită pe jos, de jur-împrejur. Am primit asigurări că totul e verificat. Iar dacă m-au mințit, în curând n-o să mai fiu nevoită să aprind lumina când intru într-o cameră. Ai adus mailul?

I-a întins hârtia; Birgitta a citit-o, ridicând din sprâncene pe măsură ce parcurgea textul.

— Hm. Înțeleg…

A scos un oftat adânc și Annika putea jura că era un oftat de ușurare.

— Da, e pălăvrăgeala lui obișnuită. Nu trebuie să-ți faci griji

I-a dat foaia înapoi.

— Bănuiesc că Machiavelli e Ernst Ericsson, a zis Annika. Și că *prietena mea* e Ebba, bineînțeles: ne-a văzut împreună. Mi-a povestit ce s-a întâmplat cu compania ei, da' e clar că există puncte de vedere diferite; nu pricep, însă, ce vrea să spună cu animalele moarte? E posibil ca Ernst să fi falsificat rezultate ale cercetărilor?

Birgitta s-a ridicat în picioare, iritată.

— În munca noastră îți ții rezultatele pentru tine. Nu e ca-n jurnalism unde ridici două degete și scoți câte ceva în fiecare zi; nu mă-nțelege greșit, nu-i lipsă de respect. Aici muncești în secret ani la rând până să-ți etalezi rezultatele, așa că Lars-Henry habar n-are despre ce face Ernst. E un caz clasic de gelozie. Animalele lui Ernst sunt bine mersi și din întâmplare e foarte atașat de ele. De fapt, merg acolo chiar acum, am o întâlnire cu Bernhard Thorell, ca să discutăm proiectul de renovare.

— Pot să vin și eu?

Birgitta a privit-o, surprinsă.

— Nu prea acceptăm străini acolo. După toate atacurile ălora cu drepturile animalelor, ne vedem nevoiți să păstrăm clădirile în anonimat. De ce vrei să vii?

A privit-o drept în ochi.

— Mă interesează.

— Ce te interesează?

Ce ascunzi. Ce nu-mi spui. Tot ce nu vrei să aflu despre Caroline și ce s-a întâmplat sâmbătă.

— Știința. Dezvoltarea și progresul. Voi sunteți cei care munciți, eu, doar o portavoce.

Răspunsul i-a părut satisfăcător profesoarei, așa că a scos o legătură de chei dintr-un sertar și s-a îndreptat către ușă.

— E destul de mult de mers până acolo și vreau să mă opresc să-mi iau o cafea ca lumea.

Au ieșit din clădire. Soarele strălucea și au luat-o peste iarba curată, spre cafeteria Jöns Jakob. În fața lor s-au deschis ușile automate din sticlă, cu rame de oțel. Înăuntru mirosea a cantină școlară, a legume fierte și a sosuri. Pașii lor răsunau pe podeaua din piatră roșie. Pe tavan se întretăiau bârne groase de aproape un metru. Șiruri lungi de mese dreptunghiulare, din lemn de mesteacăn, întăreau atmosfera de cantină școlară.

— N-au stele Michelin, dar au o cafe latte bună.

Și-au luat două cafele, pe care le-a plătit Annika.

— Tu folosești animale pentru teste? a întrebat-o, când au ieșit la soare.

— În momentul ăsta, cam 50, i-a răspuns profesoara și a luat-o pe o potecă. Majoritatea cobai, dar sunt și câțiva iepuri. Sunt extraordinar de drăguți.

— Nu ți-e greu să-i faci să sufere? și Annika a mărit pasul, ca s-o ajungă din urmă.

Birgitta i-a aruncat o privire rapidă.

— Dragă, cercetările mele se bazează întâi și-ntâi pe studii de comportament. Învăț cobaii să apuce bucățele de bomboane cu lăbuța stângă sau cu dreapta, să înoate într-un bazin mic sau să strângă bobițe de cereale într-o zonă deschisă.

— Care este domeniul tău de cercetare?

— Procesul de îmbătrânire. Efectele biologice ale îmbătrânirii, în special asupra sistemului nervos și asupra organelor pe care le controlează sistemul nervos. De ce întrebi?

— Ai nevoie de teste pe animale pentru așa ceva?

— Adevărul e că există o mulțime de similitudini între procesele de îmbătrânire la drojdie, la viermi, la cobai și la oameni. Așa că aș vrea să-ți răspund că nu-i nevoie. Din păcate

însă, nu suntem încă în stadiul la care să nu mai avem nevoie de experimente pe animale. Chestiunile complicate, care afectează un organism întreg, fie plantă sau animal, nu pot fi rezolvate studiind doar mostre de celule.

Au cotit pe o altă potecă, mărginită de un gard viu scund.

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

— Ce fel de concluzie? Pe care să ți-o pot dezvălui? Da, uite, faptul că factorii neurotrofici derivați din celule gliale sunt produși în cantități mai mari atunci când îmbătrânim. Intrăm aici.

— Atunci poți aproxima până la ce vârstă o să trăiesc?

— Draga mea, asta depinde mai ales de gena ta și, bineînțeles, de câtă grijă ai de tine, dar, după știința noastră de astăzi, limita de vârstă biologică pentru ființele umane se situează undeva între 120 și 130 de ani.

A bătut-o pe Annika ușor pe obraz.

— Mai ai ceva timp, stai liniștită. Fii amabilă, vrei să-ți închizi telefonul? Aici facem studii electrofiziologice în cuști Faraday și vrem să limităm nivelul radiațiilor. Și trebuie să terminăm cafeaua înainte de-a intra.

S-au așezat pe o băncuță joasă de la intrare. Annika și-a închis telefonul și a stat câteva clipe cu ochii închiși, bucurându-se de soare.

— Pe ce subiect s-au certat Lars-Henry și Ernst sâmbătă? Ce-a spus de fapt?

Birgitta a scos un sunet, între râs și pufnitură.

— Lars-Henry a căutat motiv de harță cu toată lumea. S-a luat și de mine. I-a atacat pe mai mulți, câte unul, sau în grup. De exemplu, pe Ebba Romanova și pe Bernhard Thorell, pe Sören Hammarsten și suita lui; s-a luat și de șeful departamentului câtva timp, dar a explodat când a ajuns la Ernst.

— Despre ce a fost vorba?

A mai luat o gură de cafea.

— Cam despre același lucru ca în mail. Că Ernst măsluiește rezultatele, că i s-a spus să refacă experimentul și n-a făcut-o și că, oricum, a publicat rezultatele.

— Adică și-a falsificat concluziile? Despre ce?

Birgitta și-a terminat cafeaua.

— Prostii. Nimic important.

Privirile Annikăi s-au dus către peluza care le înconjura.

— În cazul ăsta, dacă nu-i important, poți să-mi spui, nu?

Birgitta a oftat și i-a aruncat o privire.

— Nu te lași, nu? Are de-a face cu scleroza multiplă – ai auzit de ea? E o boală inflamatorie a sistemului nervos central.

— Președintele Bartlet din serialul *The West Wing* avea așa ceva, a continuat Annika.

— Nu știu. Tratamentul e de dată relativ recentă, cam de zece ani, iar Ernst a fost unul dintre oamenii-cheie. Echipa lui a confirmat că tratamentul cel nou cu beta interferon – cu alte cuvinte, modificatorul bolii – este uneori neutralizat de anticorpii organismului. El a încercat să oprească neutralizarea – Lars-Henry îl acuză că a falsificat rezultatele astea.

— Cum?

— Lui Ernst i-au reușit testele și a scris un articol, care a fost acceptat de *Science.* Ai auzit de *Science,* da, una dintre cele mai prestigioase reviste științifice?

— Îl cunosc pe redactoru-șef, i-a răspuns Annika, amintindu-și de partenerul ei de la dineul Nobel.

— Ei bine, atunci! Articolul a fost acceptat cu o condiție, ca Ernst să refacă testele și să obțină aceleași rezultate. Ceea ce e adevărat. Lars-Henry susține că Ernst a mințit și că a falsificat cel de-al doilea experiment și a predat rezultate contrafăcute.

— Și așa a fost?

Birgitta a pufnit pe nas.

— Ernst făcuse totu' de două ori; era absolut convins de rezultate. Cu toate astea, le-a mai refăcut o dată. A durat patru luni, dar a reușit. De acum înainte, bolnavii de scleroză multiplă din toată lumea vor beneficia de rezultatele lui. Ți-ai terminat cafeaua?

A mototolit paharul gol de hârtie.

— Bine, hai! Clădirile astea nu fac parte din vechile și splendidele proprietăți ale Astra.

A deschis ușa folosind atât un card magnetic, cât și un cod. Au intrat pe un coridor cu pereți neîngrijiți și cu linoleum cenușiu-închis. Au coborât un etaj, după care au luat liftul și au mai coborât alte câteva. Un singur tub de neon arunca o lumină alb-albăstruie și umbre ascuțite. Patru uși simple, gri-deschis, cu cifru, duceau în direcții diferite.

— Animalele sunt ținute în condiții de izolare completă, atât între ele, cât și de factorii externi. Trebuie să ne schimbăm

îmbrăcămintea. Sper că n-ai lucruri de prea mare valoare în geantă, nu?

— Doar bani, cărți de credit și cheile de la mașină.

— Mda…

Au intrat într-un sas cu vestiare pe ambele părți, femeile pe dreapta, bărbații, pe stânga. Era înghesuială și dezordine înăuntru.

— Pentru păr, i-a spus Birgitta și i-a întins o bonetă albastră de hârtie. Pe rafturile alea de acolo găsești halat, mănuși și sandale de lemn. Și spală-te pe mâini, mai ales sub unghii și în jurul cuticulelor – alea-s locurile cele mai murdare.

Și-a strâns părul în coc și l-a îndesat sub bonetă, după care și-a tras pe ea un halat verde de laborator, cu trei numere mai mare, și o pereche de sandale bej deschis. S-a spălat bine pe mâini și și-a pus o pereche de mănuși de latex de culoarea laptelui.

Altă încuietoare cu cifru și au intrat în laboratorul cu animalele de experiențe.

— Bună, Eva, l-ai văzut pe Bernhard Thorell? a întrebat Birgitta, îndreptându-se spre o femeie îmbrăcată la fel, aplecată peste o masă. Femeia nu și-a ridicat privirea, concentrată la ce făcea.

— Trebuia să-l văd?

Annika s-a aplecat înainte și a văzut că femeia ținea în mână un șoricel micuț. Cu o mișcare rapidă i-a tăiat capul, a aruncat trupul într-o grămadă unde zăceau alte cadavre și a examinat capul mic și negru.

Birgitta Larsén și-a privit ceasul.

— Trebuia să ne-ntâlnim aici, dar poate am ajuns eu prea devreme. Ți-o prezint pe Annika Bengtzon, îi fac un tur.

Femeia a privit-o pe Annika.

— Bună, i-a spus scurt și s-a întors la capul de șoricel.

— Ce faci aici? a întrebat ziarista, privind cu ochii mari la degetele agile ale femeii.

— Trebuie să tai o felie de creier ca să verific nivelul de dopamină. Cu alte cuvinte, controlez substanțele de semnalizare. După semnele de pe ureche, îmi dau seama dacă au fost modificate genetic sau nu.

I-a arătat capul, apoi a scos creierul cu o mișcare foarte sigură și l-a pus pe o lamă de sticlă. Annika a aprobat, amuțită. Era de

culoarea unui cârnat afumat crud și arăta ca un jeleu de zmeură.

— Bine, atunci aștept. Mergem să ne uităm la animalele mele?

A luat-o înainte pe coridor și Annika a bănuit că trebuia s-o urmeze.

— Îl știi bine pe Bernhard Thorell? a întrebat-o Annika.

Birgitta a râs.

— Nu chiar. Și-a luat doctoratul aici acum o sută de ani, după aia a plecat în Anglia, unde și-a luat licența în economie, iar acum locuiește în State, unde e director general la Medi-Tech – știi, compania de farmaceutice. Au un grup de cercetători foarte talentați acolo: acum un an și ceva au publicat niște chestii foarte importante.

A ridicat din umeri, oarecum stânjenită.

— Bine, importanța descoperirii lor poate fi pusă la îndoială, dar pe mine mă interesează pentru că domeniul lor de cercetare e legat de al meu: îmbătrânirea. Au descoperit o modalitate de inhibare a distrofiei axonilor, lucru care afectează pe toată lumea, pentru că primele semne încep să fie vizibile în jurul vârstei de nouă, zece ani.

— Adică au găsit o cale de oprire a procesului de îmbătrânire?

— Așa zic ei.

— Izvorul vieții, wow!

— OK, mai sunt alte câteva echipe în lume care au ajuns la rezultate similare, așa că cei de la Medi-Tech n-au fost nici primii, nici cei mai buni, dar cel puțin au dovedit că sunt serioși și pricepuți. Intrăm aici.

A deschis o ușă – rânduri după rânduri de animale în cutii de plexiglas.

— Aici trăiesc șoriceii mei. După cum vezi, au talaș în cuști și chestiile alea albe sunt jucăriile lor. Toți de pe rândul ăsta sunt ai mei.

— Jucăriile lor? a întrebat-o Annika, bănuind că profesoara se referea la materia pufoasă din cuști.

— Am făcut experimente ca să-i lăsăm să-și aleagă cu ce le place să se joace – căsuțe de plastic, cartoane de ouă, sau șervețele de hârtie. Se pare că le plac cel mai mult șervețelele de hârtie: le mestecă, le rup, își fac cuiburi din ele. Pe locul doi sunt cartoanele de ouă, iar căsuțele alea drăguțe de plastic nu

prezintă niciun interes. Cel mai tare le place să târâie șervețelele în cartoanele de ouă și să le aranjeze acolo.

— E uimitor, a zis Annika și, într-adevăr, șoricelul pe care-l urmărea se juca cu o bucată de șervețel. Ce s-ar fi întâmplat dacă Lars-Henry ar fi avut dreptate?

Birgitta i-a aruncat o privire rapidă, apoi a scos un dosar și a început să-l frunzărească.

— Vrei să spui, dacă Ernst a trimis rezultate false? Dacă cineva ar putea dovedi că așa s-a întâmplat?

— Da, care ar fi fost consecințele pentru cariera lui Ernst?

A continuat să caute prin notițe și a făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Dacă ar fi fost demascat că a mințit? Tu ce crezi?

— În mod cert n-ar fi fost numit Președinte al Comitetului Nobel, a răspuns Annika.

Birgitta s-a oprit și a aruncat o privire pe coridor.

— Cariera i s-ar fi încheiat, categoric. Poate ar fi găsit de lucru undeva ca asistent de laborator.

A închis dosarul cu zgomot și l-a pus înapoi pe raft.

— Șoarecii nu sunt creaturi sociale. Femelele se acceptă unele pe altele, dar masculii se omoară imediat ce au ocazia. Șobolanii, pe de altă parte, sunt animale de grup; sunt mai încolo, pe coridor. Câteodată avem și iepuri, dar sunt pe partea cealaltă. În total, aici la institut, avem cam 2000 de cuști.

— Nu aveți pisici, sau câini, sau maimuțe?

— Am avut demult. La sfârșitul anilor 1980 reglementările au devenit mai stricte și toată industria de testare pe animale s-a conformat. Înainte însă, erau tot felul de animale, peste tot.

A închis ușa și a luat-o înainte; au trecut pe lângă o ușă pe care scria *Eliminare* și au ieșit într-o încăpere care arăta ca o sală de operație.

— L-ai văzut pe Bernhard Thorell? l-a întrebat pe un tânăr care lua mostre de sânge dintr-o cutie cu rozătoare.

— Ce-i asta? a întrebat Annika, arătând spre un dispozitiv de oțel, așezat pe una dintre mese.

— Un instrument stereotactic, i-a răspuns Birgitta. Se folosește pentru a ține animalele pe loc atunci când trebuie operate. Aici, pe perete, sunt instrumentele pentru anestezie. Vezi, ăsta are șuruburi și un burghiu ca să poată tăia în craniu cu precizie milimetrică. Avem și unele mai mari.

A privit dispozitivul, cu toate spițele și brațele alea și s-a cutremurat – mai văzuse fotografii de animale prinse în asemenea instrumente.

— A, uite, aici erai! a exclamat profesoara bucuroasă, țopăind pe coridor, în întâmpinarea lui. Vezi în ce condiții groaznice trebuie să lucrăm?

Bărbatul a răspuns ceva, dar Annika nu l-a auzit. Nu-și putea lua ochii de la instrumentele de la capătul mesei.

— Ce sunt astea? l-a întrebat pe tânărul de lângă ea. Tocmai terminase de luat mostre de la cobai.

— Diverse instrumente. Bisturie, cleme, clești, un forceps…

— Și nu le doare pe animale?

Tânărul a zâmbit, timid.

— Ei, sunt inconștiente și cele care vor fi eutanasiate primesc puțin mai mult anestezic.

— Întotdeauna folosiți medicamente când le eutanasiați? a mai întrebat, privind spre ușa pe care scria *Eliminare.*

— Cel mai simplu la cobai e o lovitură în cap: practic le secționezi măduva. Animalele mai mari sunt băgate într-o cușcă și primesc un amestec de oxigen și bioxid de carbon.

O cameră de gazare, a gândit Annika, dând din cap.

Birgitta Larsén s-a apropiat de ei, însoțită de Thorell. Și el purta același echipament.

— Ți-o prezint pe Annika Bengtzon.

Mănușa ei de latex a strâns-o pe cea a lui Thorell.

— Uite, doctoranzii ca tine sunt viitorul științei, i-a spus el cu un zâmbet atât de larg, încât i-a strălucit toată gura.

Birgitta a izbucnit în râs.

— Annika e ziaristă. A venit pentru că scrie despre lumea cercetărilor științifice. Annika, poate te gândești să scrii ceva despre Bernhard, a promis că va finanța renovarea clădirilor noastre.

— L-ar vedea mai curând ca subiect de negociere, a adăugat Thorell, zâmbindu-i Birgittei.

— Gândește-te, a spus profesoara, făcând un gest larg cu brațele, pereți galben-deschis, o schemă de culori pastel, iluminare mai bună, pardoseli mai sigure.

S-a întors spre Annika.

— Bernhard e foarte important pentru institutul nostru, a spus și l-a luat de braț. Ne bucurăm foarte tare să te avem aici.

L-a mângâiat pe mănușa de latex.

— Niklas, poți s-o conduci pe doamna Bengtzon, te rog?

Un tânăr, care vedea de animale, a apărut din spatele lor; purta același echipament.

Pare că-l place extrem de tare, și-a spus Annika, în timp ce Larsén dispărea împreună cu Thorell în camera cu șoareci.

•

Thomas s-a uitat nervos la ceas. Mai erau doar zece minute.

Și-a masat umerii și a încercat să se relaxeze – totul era aiurea.

Doar nu mă-nsor, e o ședință ca oricare alta, a gândit el. Sunt ședințe în fiecare luni, de ce mă consum atâta?

S-a sculat de pe scaun, incapabil să stea locului și a luat-o pe coridor, spre biroul lui Per Cramne.

— Mergem? l-a întrebat.

Cramne încerca, disperat, să bage un teanc prea gros de hârtii într-o mapă de plastic, prea strâmtă.

— Tu ești numărul cinci pe agendă, i-a răspuns șeful. Întâi intră cei de la infracțiuni cu un material despre tribunale, legat de practicile de angajare, dacă-mi aduc bine aminte. După aceea avem câteva puncte legate de poliție, așa că poți să vii pe la unsprezece. Eu am de prezentat documentul cel nou despre luări în posesie, așa c-o întind!

Thomas a aprobat din cap, simțind cum roșește. Știa că documentul referitor la activitatea poliției pe anul viitor cerea mult timp. Totul era o chestiune de nuanță, de formulări, de ordinea în care sunt prezentate subiectele pe agendă și de a hotărî care priorități intră pe prima pagină.

— Vrei să te muți la mine în birou, sau ce? l-a întrebat Cramne din ușă.

Thomas a ieșit în grabă și s-a îndreptat spre biroul lui.

Nu mai prea avea nimic de făcut acum.

Vineri mai trecuse o dată prin tot materialul, împreună cu Cramne, cu directorul general pentru probleme legislative și cu subsecretarul de stat și n-au mai găsit semne de întrebare nerezolvate. După aceea a trimis toate materialele la copiat, pentru ca ministrul să le poată citi în weekend. Spre după-amiază, Thomas văzuse când teancul de hârtii fusese dus în biroul ministrului. Admițând că ar fi stat să le citească 24 de ore din 24, și tot ar fi fost imposibil să le parcurgă pe toate.

S-a așezat din nou la calculator, cu un oftat de enervare. A dat dublu clic pe Freecell, jocul care-ți testează răbdarea și care funcționează mereu, dacă ești suficient de inteligent. Statistica i-a arătat 87 la sută jocuri câștigate, și că le câștigase și pe ultimele 11. A apăsat *Joc nou* și a primit un aranjament destul de complicat, cu trei popi în partea inferioară și doiași la vârf.

Acum nu se mai poate întâmpla nimic, a gândit el. N-ar fi trecut rezultatele, dacă nu aveau substanță sau erau neconcludente.

A pus doi nouari și un trei în locurile rămase libere din stânga și a tras un as.

Gândul la ce putea urma după ședința de azi l-a amețit un pic. Propunerea va fi acceptată de partid; grupul guvernamental și cel parlamentar vor fi informate; e posibil ca treaba să ajungă până la Comitetul de management. Și dacă toată lumea era mulțumită, se va putea face o propunere legislativă, pe care Curtea supremă și Curtea supremă administrativă din Consiliul legislativ ar putea-o lua în seamă și ar verifica-o să vadă dacă încalcă Constituția.

Munca lui. *Munca lui.*

Mobilul a început să-i sune, undeva la fundul servietei. A lăsat mouse-ul din mână ca să-l caute. S-a uitat la ecran. N-avea timp pentru cine știe ce acum. N-a recunoscut numărul.

— Sunteți Thomas Samuelsson, tatăl lui Kalle?

La dracu', e de la grădiniță.

— A avut loc un accident, i-a spus educatoarea, pe un ton îngrijorat. Kalle a căzut la locul de joacă și are o rană adâncă pe frunte și ne temem să nu aibă și altceva. Rana trebuie cusută – cât de repede puteți veni?

Thomas a simțit cum i se strânge stomacul și s-a uitat la ceas.

Unsprezece fără zece.

— Sunt groaznic de ocupat acum, a răspuns, privind la jocul de pe ecran. Ați încercat să dați de Annika? Știu că-i liberă azi.

— Nu răspunde acasă și are mobilul închis.

Vocea educatoarei devenise dură.

Fir-ar al dracului de căcat!

Și-a trecut mâna prin păr și s-a ridicat.

— Nu pot veni în momentul ăsta. Sunt în mijlocul unei ședințe până pe la unsprezece și-un sfert – nu pot pleca până atunci.

— Probabil că băiatul dumneavoastră are și altceva la cap, pe

lângă rană, pentru că ceilalți copii l-au împins și a căzut de la doi metri, de pe una din instalațiile de cățărat. Femeia era supărată de-acum. Cât de repede puteți ajunge?

— Cât durează să ajung de la Rosenbad? a întrebat, încercând să pară important și rece.

Femeia nu a reacționat deloc la faptul că el menționase adresa guvernului.

— Vă așteptăm, dar dacă-și pierde cunoștința o să chemăm salvarea.

Și a închis.

A rămas cu telefonul în mână și cu ochii fixați pe ecran. Apoi s-a așezat și a terminat mutarea la care se gândise înainte să sune telefonul, un șase sau un șapte și tot ecranul s-a cutremurat. Mai avea doar o mutare, după care jocul era pierdut.

Ce dracu' trebuia să facă? Să se ducă și să-i dea altcuiva să țină prezentarea în Sala Albastră? Să lase pe altul să adune laurii?

A pus un nouar sub un decar.

Păcat, ai pierdut!

Thomas a închis calculatorul, și-a adunat hârtiile, a împins scaunul sub birou și și-a aranjat gulerul. De obicei nu purta cravată la birou, s-a gândit dimineață ce să facă, dar s-a hotărât că-i mai bine fără, nu voia să arate pus la patru ace – nu de alta, ar fi părut un amator.

A luat liftul până la etajul șase, a deschis ușa cu cardul personal.

Munca lui, propunerea lui, influența lui.

După ce trecea de Consiliul legislativ, propunerea ar urma să intre într-o ședință de guvern, după care întreg pachetul legislativ ar merge la Parlament sub forma unei propuneri de guvern.

Dumnezeule mare, ce făcea? Ar trebui să se-ntoarcă din drum, să plece să fie lângă Kalle.

În fața Sălii albastre așteptau câțiva funcționari; unii băteau din picior, cu mâinile în buzunare. Thomas s-a așezat la o masă, la capătul coridorului.

Probabil c-o vor găsi pe Annika, a gândit el. Ce să facă el? Să-i lase totul lui Cramne?

Puțin mai târziu s-au deschis ușile duble și din sală au ieșit

vreo douăsprezece persoane. Ultimul era Cramne, care s-a oprit când l-a văzut pe Thomas și i-a făcut semn să intre.

— Rock'n'roll! i-a spus Cramne.

Când a trecut pe lângă funcționari, Thomas le-a simțit privirile ațintite asupra lui. A intrat în sală și Cramne a închis ușa după el.

Era mult mai mare decât se aștepta. Pereții erau vopsiți în albastru-deschis, cu panouri albe, ceea ce-i dădea încăperii o atmosferă proaspătă, aproape răcoroasă. Prin ferestrele mari intra multă lumină, dinspre sud și dinspre vest. În spatele perdelelor subțiri se zărea turla Storkyrkan din Gamla stan și turnul primăriei, pe care străluceau cele trei coroane aurite.

— Monitorizare, da! a zis Jimmy Halenius. Bun venit! E apă în frigider, dacă vrei!

A arătat spre un frigider, la stânga ușii.

Thomas a dat din cap, l-a urmat pe Cramne la capătul sălii și s-a așezat, cu spatele la apele golfului Riddarfjärden. Mai erau de față încă vreo șapte sau opt funcționari, care fuseseră în sală și la discuția precedentă și, evident, asistau și acum.

Și-a dres glasul încet.

Să zic ceva despre Kalle? Ministrul are copii, ar înțelege cu siguranță.

Halenius s-a aplecat spre ministru să-i șoptească ceva; acesta îl asculta și-și lua notițe.

A privit de jur-împrejur, încercând să aibă o mină degajată.

Ceilalți copii l-au împins, prietenii lui l-au lovit atât de rău, încât s-ar putea să trebuiască să meargă la spital ca *să-l coasă*?

Încăperea era dominată de o masă mare, rotundă, din lemn de mesteacăn; parchetul era acoperit cu un covor octogonal, bleu-gri. Ministrul și asistenții lui ședeau toți grupați, cu spatele la un tablou mare, reprezentând un arhipelag. Întreg tabloul era complet cenușiu, exact cum e cerul când e vremea urâtă.

Le dau o bătaie de nu se văd. Nimeni nu rămâne nepedepsit dacă se-atinge de băiatul meu.

Unul dintre pereți era ocupat de un șemineu, pe poliță se aflau steagul Suediei și al Uniunii Europene. Erau scaune de jur-împrejurul mesei și de-a lungul pereților, din mesteacăn, tapiserie de piele într-o culoare pală. A ridicat ochii în tavan; acolo, deasupra lămpilor albe de porțelan, era biroul primului ministru.

— Poți să ne faci un rezumat al conținutului? l-a întrebat Halenius.

Și-a îndreptat spatele. S-a bâlbâit de câteva ori când le-a explicat punctele principale ale proiectului la care a muncit timp de șase luni.

Kalle, vin! Îți promit că îndrept lucrurile!

Ministrul citea, răsfoia și lua notițe.

— E bine că ați subliniat toate măsurile de protecție legale, a spus ministrul. Orice persoană monitorizată trebuie să aibă dreptul la apărare, toate stadiile trebuie aprobate de un tribunal și reautorizate în fiecare lună, e bine.

A mai dat câteva pagini și a citit în tăcere preț de câteva secunde.

— Există o secțiune a propunerii pe care aș vrea s-o scoatem. Interceptarea în scopul prevenției, la pagina 43. E prea mult.

O iau pe Birger Jarlsgatan, la ora asta trebuie că merge mai repede decât pe Sveavägen și pe Valhallavägen.

— Pagina 43, i-a șoptit Cramne și Thomas a simțit cum i se urcă sângele în obraji, încercând să găsească pagina cu pricina.

— Vom limita măsurile preventive la urmărirea telefoanelor și la interceptarea scrisorilor, a continuat ministrul. Restrângem monitorizarea doar la infracțiunile comise deja. Bine!

A pus dosarul deoparte și l-a luat pe următorul și, ca la un semnal, Cramne și ceilalți funcționari s-au ridicat în picioare.

Gata? Se terminase?

Putea să plece?

— Acum e rândul Serviciului de Informații, i-a șoptit Cramne și asta înseamnă că toată lumea care n-are autorizație trebuie să părăsească sala.

Și-a strâns repede hârtiile și a ieșit după ceilalți.

— Trebuie să plec, i-a spus lui Cramne. Băiatul meu s-a lovit rău la cap, trebuie să-l duc la spital.

— O, Doamne! Ce facem cu cina, atunci? Rămâne?

— Bineînțeles, i-a răspuns și a încercat să zâmbească. Simțea cum transpirația i se prelinge pe frunte până în sprâncene.

— Dar spune-mi, e-adevărat că vine și Halenius?

— Da, mi-a trimis un mail și mi-a confirmat că vine.

— OK, și Cramne s-a apropiat de el și i-a șoptit la ureche. De obicei nu se invită politicieni, asta ca să știi…

De data asta a simțit cum îi iau foc obrajii.

— Pe la opt, da? Vinterviksvägen, Djursholm?

Încuietoarea a zbârnâit și Thomas a dat ușa de perete.

— Vinterviksvägen, a răspuns și a dispărut în hol.

•

Annika a pășit în redacție și din nou totul i s-a părut suprarealist. Toate lucrurile îi erau familiare și în același timp străine, ca și cum cineva i-ar fi scotocit în geantă și i-ar fi pus totul de-a valma. Ochii i s-au oprit asupra cușții de sticlă cu perdele albastre: biroul ei, devenit acum studio de radio.

Oare unde-or fi toate dosarele mele, hârtiile, creioanele? Unde-or fi ajuns?

Berit stătea la calculator, cu ochelarii pe nas, și scria.

— Ceva interesant? a întrebat-o Annika și s-a așezat pe scaunul lui Patrick.

— Mă uit prin toate propunerile legislative care limitează integritatea persoanei, i-a răspuns Berit, cu ochii în ecran. „Interesant” nu e chiar cuvântul potrivit…

A privit-o peste rama ochelarilor și a zâmbit.

— Dar mă bucur să te văd înapoi.

— Ai idee unde-au ajuns toate dosarele mele, după ce mi-au golit biroul? a întrebat Annika, privind în jur.

— Am păstrat tot ce-am crezut c-o să-ți trebuiască și le-am pus în fișetul de acolo.

Berit i-a arătat un dulap gri, lângă dozatorul de apă.

S-a dus și a deschis primul sertar. Toate hârtiile ei erau așezate frumos, pentru prima dată într-o ordine oarecare. Hotărâri date de tribunale districtuale, de curți de apel, propuneri guvernamentale, rapoarte, cereri de citații, articole vechi de ziar și multe, multe pagini cu note. Berit le ordonase pe toate, după subiect și dată.

— E incredibil! Mulțumesc mult! i-a spus prietenei ei.

— Mi-a făcut plăcere să trec prin ele, i-a răspuns Berit, scoțându-și ochelarii. Dacă vrei să știi, mi-am mai reîmprospătat memoria. Sunt chestii despre care n-am scris eu, așa c-a fost folositor să le mai văd.

Berit s-a reapucat de scris și Annika s-a mai uitat prin dosare. A dat peste hotărârea în cazul Josefin Liljeberg și verdictul împotriva prietenului ei, Joachim, cinci ani jumătate cu executare și asta nu pentru c-a omorât-o, ci pentru rea-credință față de creditori, raportări contabile false și evaziune fiscală și

obstrucționarea controalelor. Oare ce-o face acum? s-a gândit ea.

Mai era și o depeșă Associated Press, datată 7 aprilie, acum șapte ani. Era vorba despre Ratko, cel care-o omorâse pe Aida și care controla operațiunea de contrabandă cu țigări în Scandinavia, în urma războiului din Bosnia. Titlul era: *Bărbatul căutat pentru crime de război își face armată personală,* trimis de biroul AP din Africa de Sud.

Criminalul de război, Ratko, suspectat de implicare în masacrele de la Vukovar și Bijeljina, la începutul războiului din Bosnia, și-a pus pe picioare o armată particulară în sudul Africii.

Cel puțin știu ce i s-a întâmplat, s-a gândit Annika.

Ratko a fost împușcat și ucis în holul unui hotel din Moscova cu trei ani în urmă. Evident, nu a mai apucat să-și plătească datoriile față de mafia rusă.

A pus telegrama la loc și a scos un articol din *Kvällspressen,* un interviu cu Anders Schyman, la numirea lui ca redactor-șef în locul înțepenitului ăluia de Torstensson. Era scris de Sjölander. O casetă inserată în textul interviului vorbea despre investigațiile poliției economice din Stockholm în ceea ce privea amestecul suspect al fostului redactor în unele treburi interne.

Lângă articol mai era un raport datat 27 iunie, anul precedent. Annika găsise materiale care dovedeau că Torstensson își folosise informațiile interne atunci când și-a vândut acțiunile către Global Future.

Eu l-am făcut pe Schyman căpitanul vaporului ăstuia. Poate ar fi cazul să-i amintesc treaba asta la un moment dat.

Un an mai târziu, Torstensson a fost găsit vinovat de folosire neloială a informațiilor interne și a fost condamnat la 100 de zile de muncă în folosul comunității. Annika a citit hotărârea. Pierderea locului de muncă și faptul că a fost pus la stâlpul infamiei de către presă au fost considerate circumstanțe atenuante.

— Fii atentă, a spus ea, cu glas tare, faptul că scriem în presă despre escroci este considerat atât de înfiorător, încât nu mai trebuie să facă închisoare.

— Statul vrea să aibă monopol asupra pedepselor, i-a răspuns Berit. Iar acum vor să ne facă raiduri acasă, fără niciun fel de dovezi, și să ne pună telefoanele sub observație, doar pentru că așa vor ei.

Annika a pus dosarele la loc și s-a așezat din nou pe scaunul lui Patrik.

— Dacă am înțeles eu bine, toate țările din jurul nostru au adoptat cam aceeași lege. Norvegia, Danemarca, Finlanda…

— Da, o fi, a spus Berit, dar nu au aceleași circumstanțe ca noi. Dacă stai să te gândești, noi avem social-democrații la putere de aproape un secol și ăștia n-au făcut decât să asculte, să înregistreze și să urmărească oamenii pentru simplul motiv că au parcat în locul greșit la momentul greșit, ca de exemplu în fața unei clădiri unde avea loc o întâlnire „suspectă”.

— Categoric, o circumstanță agravantă, i-a răspuns Annika.

— Iar acum social-democrații pretind că sunt buni și drăguți și că n-or să folosească instrumentele astea niciodată, decât în scopurile cele mai nobile. Spun că n-or să continue să facă ce-au făcut câtă vreme era ilegal, decât dacă o vor putea face în legalitate. Ăștia chiar cred că ne-am născut ieri?

— Annika! a strigat-o Spike. Ce dracu’ faci acolo? Nu mai lucrezi la investigații! Hai aici!

S-a strâmbat și s-a ridicat în picioare.

— Ne vedem la masă?

— Normal, i-a răspuns Berit.

S-a îndreptat spre biroul lui Spike și și-a pus geanta, demonstrativ, peste hârtiile lui. Bărbatul a scos o hârtie și i-a întins-o, fără s-o privească.

— Jaf într-un magazin din cartierul Fittja. Poți să te ocupi?

Și-a luat geanta și a pus-o pe umăr.

— Și eu mă bucur să te văd. Abia mâine încep. Am venit să-mi iau o baterie nouă pentru laptop. Înțeleg că-i la tine.

Spike a pus foaia de hârtie la loc, în teanc, a deschis sertarul de jos al biroului și i-a dat bateria nouă.

— Cum o să facem de-acum înainte? N-o să vin în fiecare zi la birou. Mă suni tu sau te sun eu?

În clipa aceea a sunat telefonul lui Spike.

S-ar părea că devine interesant, s-a gândit ea și a pornit spre cafeteria.

•

Se simțea mult mai relaxată după prânz, așa că a condus încet spre Fridhemsplan, la piața acoperită din Östermalmshallen.

Scoici proaspete, creveți de la Smögen, știucă, somon

norvegian, ton, un pic de mujdei cremos, mult șofran și un vin alb, demisec. Fâșii subțiri de coajă de lămâie, câteva fire de cimbru, ceapă și roșii. Supă de raci, bineînțeles, mult pătrunjel și pâine de casă cu sare de mare și busuioc. Da, sună bine.

Thomas cumpărase deja vinul. N-avea încredere că ea se va descurca, ceea ce putea înțelege, n-o deranja.

A traversat Barnhusbron și s-a îndreptat spre Tegnérgatan. Semaforul s-a schimbat și s-a pus roșu, așa că s-a oprit.

Oare mai avea foi de dafin? Și piper alb, boabe? La mutare aruncase o groază de ierburi și condimente vechi.

Cel mai bine ar fi să cumpere.

Pe banda de lângă ea s-a oprit o mașină.

Un Volvo roșu, break, cu o femeie la volan.

A privit din nou spre semafor. Era tot roșu.

A mai privit o dată la mașină… nu era Ebba? Ebba Romanova, oare se întorsese mai devreme? Nu trebuia să vină mâine?

I-a făcut cu mâna, dar femeia nu se uita spre ea.

Tot roșu era.

Și-a căutat mobilul în geantă ca să-i dea un telefon. Hopa, îl uitase închis, după vizita la laborator.

În spatele ei a claxonat un camion mare; a scăpat telefonul și a trecut intersecția. Volvo-ul cel roșu a virat la stânga și a dispărut.

A ajuns la un alt semafor pe Västmannagatan și a introdus PIN-ul pentru a-și porni telefonul. Câteva secunde mai târziu, un beep a anunțat-o de primirea unui mesaj. Apoi altul și altul și altul.

Ce dracu’?

Primul mesaj era de la operatorul de telefonie.

Aveți… opt… mesaje noi. Pentru a vă asculta mesajele, apăsați tasta unu.

S-a oprit lângă o trecere de pietoni, la școala generală Enskilda.

— Alo, Annika, Lotta la telefon. Kalle a căzut și sângerează rău de tot – sună-mă înapoi când primești mesajul!

Beep.

— Annika, lui Kalle îi e mai rău. Se pare că s-a lovit rău de tot și rana trebuie cusută. Poți să ne suni, te rog?

Beep.

— Kalle nu e bine deloc. Vrem să chemăm salvarea…

Mâinile au început să-i tremure, a băgat mașina în viteză și a plecat.

— Mami, unde ești, am… căzut la locul de joacă și mă doare rău…

Beep.

— Annika, unde dracu’ ești? Am ieșit din ședință și sunt cu Kalle la Urgență în Danderyd – sună-mă!

În timp ce conducea a început să plângă.

Beep.

— Sper că faci ceva al dracu’ de important. Sună-mă.

Beep.

— Am fost acuma la doctor, mami și am un bandaj mare și alb pe cap, e mare de tot. Când vii să mă vezi?

Beep.

— Suntem acasă acum. Fac ceva de mâncare. Trebuie să mă-ntorc la lucru, așa c-ar fi bine să suni când îți asculți mesajul.

Ultimul mesaj era de la Thomas, tonul era de gheață.

Trebuie să am o oarecare independență, a gândit ea, ștergându-și lacrimile. Trebuie să am dreptul să-mi închid telefonul preț de patru ore, fără ca lumea să se termine. Nu-i drept.

A condus mult prea repede până acasă, a derapat în parcare, a dat ușa de perete și a intrat în fugă.

— Kalle! a strigat, alergând la etaj, în camera băiatului. Kalle, unde ești? Cum te simți?

Stătea pe jos, în birou și picta, iar Thomas era la calculator.

— Mami, bună! Uite ce bandaj mare am!

Băiețelul s-a sculat și a venit la ea; a îngenuncheat și l-a luat în brațe. L-a legănat încet, în timp ce-și înghițea lacrimile.

— Îmi pare rău, i-a șoptit. Am fost plecată și am avut telefonul închis, așa că n-am știut că te-ai lovit. Ce s-a întâmplat? Ai căzut?

A slăbit strânsoarea și i-a mângâiat părul, privindu-i cu atenție fruntea. Buza băiatului a început să tremure și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Te doare? Ți-e rău?

Băiatul a negat din cap.

— Ce-ai pățit? Spune-i lui mami ce s-a întâmplat!

— Au fost răi cu mine. Băieții ceilalți sunt răi cu mine. M-au împins și-am căzut din cauza lor.

Annika a privit în sus spre Thomas, care s-a sculat de pe scaun.

— Așa e? Scârbele alea de la grădiniță i-au făcut asta?

— Vezi cum vorbești în fața lui, i-a răspuns Thomas. Se pare că așa a fost. Am vorbit cu personalul și mi-au promis că vorbesc cu copiii în după-amiaza asta.

I-a dat drumul copilului și s-a ridicat.

— Bine. E suficient. O să…

Thomas a făcut un pas mare spre ea și a apucat-o de ambele brațe.

— Annika, i-a spus el cu duritate. Calmează-te. Educatoarele or să vorbească cu părinții băieților vinovați. Nu vrem să complicăm situația.

Nu și-a mai putut reține lacrimile.

— Nu pot să suport așa ceva, a șoptit ea. Nu suport să fiu așa neputincioasă.

Thomas i-a dat drumul și a oftat.

— I-au făcut o tomografie și nu are nicio leziune sau hemoragie în creier, i-a spus, fără s-o privească. Dar trebuie să-l supraveghezi după-amiază – pot trece câteva ore până la instalarea simptomelor. Are voie să doarmă, dar trebuie să-l trezești la intervale regulate ca să fii sigură că nu-i inconștient.

— Trebuie să-i dau vreo doctorie?

Thomas și-a privit ceasul.

— I-au dat niște analgezice la spital, așa că poți să-i dai un paracetamol peste o oră. Mă-ntorc la birou.

A ieșit din cameră și a coborât scările fără nicio privire înapoi.

•

Kalle a dormit o vreme după plecarea lui Thomas, iar când s-a sculat era lucid și avea privirea clară. Nu voia să se depărteze de Annika, a stat pe lângă ea și a ajutat-o să aranjeze masa frumos, afară, pe terasă. Au pus fața de masă bleumarin, paharele cele mai bune și farfuriile albe, simple. Zicea că nu-l doare și că nu-i era rău.

După aia i-a citit o poveste cu Alfie Atkins; căldura grea a trupului de copil a încălzit-o și pe ea, în timp ce-l legăna în brațe.

Îți mulțumesc Oricine Ești, că n-a fost mai rău, mulțumesc că-i aici, cu mine, mulțumesc că există.

Au mers până la Arninge și au cumpărat niște supă de pește

gata făcută, câteva baghete și un buchet mare de crini.

S-au dus s-o ia pe Ellen, cu zece minute înainte de închiderea grădiniței. Ceilalți copii plecaseră deja. La fel ca în oraș, cei de aici păreau că joacă același joc, *cine-și ia copilul primul a câștigat,* iar Annika avea impresia că pierdea mereu.

— Cine erau băieții care l-au împins pe Kalle? a întrebat ea cu mult calm, în timp ce Ellen se cățăra în spate.

Lotta, care lucrase două ture, a oftat adânc.

— Benjamin și Alexander, a răspuns ea. Îi cunoști, nu? N-au făcut-o cu intenție.

— Bineînțeles că nu, a răspuns Annika. Ați vorbit cu ei?

— Da. Și cu părinții lor…

A lăsat fraza neterminată.

— Și? Cum au reacționat?

Lotta a privit în pământ.

— Au dorit să fie considerat un accident, a răspuns ea și a dat cu piciorul într-un pahar de plastic. Mi-au spus că fac prea mult caz. Copiii sunt copii și chestii de-astea. Le-am spus exact ce s-a întâmplat, că băieții lor l-au împins pe Kalle de pe una din structurile de cățărat. Mie mi-e clar c-au făcut-o special.

— Erai acolo când s-a întâmplat?

— Nu, dar Malin, educatoarea de la grupa mică era. Și ea e absolut sigură.

— Bine. Mulțumesc mult.

•

Au mers acasă și a pus supa la încălzit. Uitase să pună vinul în frigider, așa c-a băgat câteva sticle în congelator și s-a rugat să nu le uite, așa cum i se întâmpla de obicei. Copiilor le era foame, așa că le-a făcut crochete de pește și un piure instant și le-a dat să mănânce înainte de venirea musafirilor; i-a lăsat să mănânce cu vesela cea bună.

După aceea, copiii au fost mai mult decât fericiți să se ghemuiască la televizor și să vadă un desen animat pe DVD.

A strâns creioanele de colorat și caietele și cărțile de benzi desenate din sufragerie și a pus și aici o față de masă și flori. A aspirat rapid pe jos, a șters toate bufetele din bucătărie. A făcut un tur al casei, a strâns hainele, rufele murdare și jucăriile, a curățat toaletele și chiuvetele, a scos prosoape curate.

Lumânări – oare să pună lumânări la sfârșitul lui mai?

Mai bine nu.

Așa! Gata!

S-a dus în dormitor să se schimbe.

Poate o rochie? Dar nu era prea elegantă?

Era destul de cald, peste 20 de grade, deși era șapte jumătate.

Thomas ar cam trebui să vină.

S-a pieptănat, și-a pus o rochie de bumbac, s-a rujat și și-a pus niște cercei. S-a privit în oglindă și a decis că arăta ca o majoretă din Hälleforsnäs, care voia să treacă drept o nevastă din Djursholm.

Și-a scos repede rochia și și-a șters rujul, a îmbrăcat o pereche de jeanși și o bluză albă, călcată. A lăsat cerceii – erau de la bunica.

A sunat soneria – la naiba. Thomas nu venise – ce se făcea acuma?

A fugit jos în picioarele goale și a deschis ușa.

Surprins, bărbatul din fața ușii s-a dat un pas înapoi, după care a zis, râzând:

— Ah, bună seara! Am nimerit? Familia Samuelsson?

Era înalt, cu părul negru, puțin cam ciolănos, iar nevasta lui era micuță și frumoasă.

— Absolut, a răspuns Annika, cu gura uscată. Intrați, vă rog…

A deschis ușa larg și s-a dat câțiva pași înapoi.

— Thomas n-a ajuns încă, dar vă rog, intrați…

Familia Larsson s-a prezentat, au dat mâna. Annika auzise de el: era unul din ăia care lucra la limitarea spațiului privat al oamenilor prin supraveghere și mai multe legi.

Au adus flori și o sticlă de vin roșu, cu o etichetă elegantă.

— Vreți ceva de băut? i-a întrebat Annika și a avut deodată senzația că mâinile îi sunt exagerat de mari în comparație cu restul corpului.

— Un Dry Martini, dacă se poate, a răspuns domnul Larsson.

— Da, sigur și pentru mine la fel, a zis și doamna Larsson.

Annika a simțit că-i îngheață zâmbetul.

Cum dracu’ se face un Dry Martini?

Oamenii chiar beau așa ceva?

Și-a lăsat ochii în pământ și a înțeles că trebuia să ia o decizie rapidă. Pe unde să scoată cămașa? Și dacă nu-i reușea? S-ar fi făcut de rahat și ar fi stricat toată seara… Mai bine renunță și recunoaște de la bun început, trece jena și se rezolvă totul!

— Nu știu să fac, îmi pare rău. Thomas poate știe, dar nu prea avem băuturi tari în casă. Am pus câteva sticle de vin alb în congelator. Nu știu dacă au avut timp să se răcească, dar dacă mă ajutați să deschidem una, putem să încercăm.

Amândoi Larssonii au ridicat din sprâncene, abia vizibil, dar s-au comportat elegant. Soțul a reușit să deschidă sticla, deși dopul era aproape înghețat și a declarat că temperatura vinului era perfectă.

— Excelent, atunci s-o punem pe cealaltă în frigider, ce ziceți? E o mare bătaie de cap când îngheață.

Abia s-au așezat pe canapeaua de răchită de pe terasă când a sosit și Thomas.

— Doamne, îmi pare rău, n-am vrut..., a spus și s-a repezit să-și salute musafirii.

— E-n ordine, i-a răspuns domnul Larsson, nu sunt Dumnezeu.

Au râs cu toții, în afară de Annika; se dusese în casă să vadă ce fac copiii.

— Ce faci Kalle, cum te simți? Te doare capul? l-a întrebat, inspectându-l atent.

— Dă-te din drum, mami, nu văd televizorul, i-a răspuns băiețelul, aplecându-se într-o parte.

— Ellen, e timpul să-ți pui pijamaua! Vrei să te ajut?

— Mai avem floricele? a întrebat fetița, plină de speranță.

— Nu, azi nu, e de-abia luni. Facem floricele vineri.

— Dar tati are vin, a mai adăugat copila.

— Cinci minute, după aia la culcare.

S-a dus la bucătărie să controleze supa de pește. Clocotea pe ochiul cel mai mic, cu capacul dat într-o parte. Probabil că până la masă o să se evapore toată apa și n-o să rămână decât un sos gros de pește, dar acum îi păsa prea puțin.

Kalle nu părea prea afectat de căzătură, dar va trebui să se obișnuiască de-acum cu o cicatrice pe frunte.

Sosise și familia Althin; cu toții beau vin pe terasă. Thomas i-a întins un pahar de vin.

— Hans mi-a spus că nu știi să faci un Dry Martini, i-a spus el, cu un râs cam forțat.

— În ultimii șapte ani m-ai văzut tu pe mine făcând un singur cocteil? i-a răspuns Annika, cu voce calmă și a luat paharul de vin.

Din nou s-a auzit soneria și ultimii oaspeți au intrat în același

timp – Per Cramne și Halenius, subsecretarul de stat. Au primit cu toții câte un pahar de vin și au fost prezentați Annikăi.

— Mă bucur să te cunosc, i-a zis Halenius zâmbind. Am auzit multe despre tine.

— Ei, noroc și bine ați venit! le-a spus Thomas.

— Credeam că numai gangsterii de doi bani au nume care se termină în *y,* a zis Annika. Cum se face că nu există pușcăriași evadați cu nume ca Stig-Björn, de exemplu?

— Știi, de fapt, pe bunicu-meu îl chema Stig-Björn, i-a răspuns Jimmy Halenius. A fost condamnat pentru crima de la spălătoria din Angered, în anii 1960, poate ai auzit vorbindu-se... Dar nu cred să fi evadat, aici ai dreptate.

Annika l-a privit lung. Nu era prea înalt, nici pe departe cât Thomas, părul șaten-deschis îi era nepieptănat și purta o cămașă în carouri. Arăta teribil de serios.

— Îți bați joc de mine.

Fața bărbatului s-a destins într-un zâmbet larg și ochii i s-au îngustat.

— Ce te face să crezi așa ceva?

Se credea atât de fermecător. Impunea limite libertăților celor din jur, le ataca integritatea personală doar ca să avanseze în carieră și precis că se credea un tip de treabă.

— Acum spune-mi, de unde-ai auzit vorbindu-se de mine?

— Aveai un Volvo mai vechi, nu? A 144, albastru-închis, o groază de rugină pe el?

A holbat ochii și a simțit cum i se urcă sângele în obraji.

— Prietenul meu avea unul. L-am vândut în locul lui.

— Foarte drăguț din partea ta, a continuat subsecretarul de stat. Probabil c-ai fi un dealer de mașini foarte talentat. Nimeni n-a înțeles cum ai reușit să scoți cinci mii pe rabla aia!

— Sven n-a putut s-o vândă. A... a murit.

A pus paharul de vin pe masă și a plecat în bucătărie, cu mâinile tremurânde.

Ce dracu’ o apucase să spună toate alea?

Sunt o cretină, asta e! și-i ardeau obrajii.

•

Thomas le arăta musafirilor terenul lor, în timp ce Annika băgase copiii în pat și le citea rapid o poveste. După aceea a coborât în bucătărie, a scos din tub mujdeiul cumpărat de la supermarket și i-a mai adăugat vreo doi căței de usturoi, pentru

aromă. Urmărea pe geam mișcarea grupului prin grădină și-n timpul ăsta a pus în cuptor bagheta unsă cu mujdei. L-a văzut pe soțul ei cum explica ceva și gesticula cu paharul în mână.

E mândru de noi, a gândit. Vrea să le arate colegilor ce avem. Înseamnă că locul ăsta e important pentru el. O să fie bine.

În timpul ăsta, Wilhelm Hopkins se învârtea de partea cealaltă a gardului. Annika nu vedea bine din bucătărie ce făcea, parcă încerca să miște ceva greu.

Probabil că-i foarte curios. Pariez că moare să afle cine sunt musafirii.

Soțiile celor doi abia dacă schimbaseră două vorbe cu Annika. Amândouă erau trecute de 40 de ani, erau îmbrăcate elegant, cu fuste mult sub genunchi și purtau bijuterii șic. Erau subțiri și aveau genul ăla de păr foarte fin, care necesită coafuri scumpe și o grămadă de produse de întreținere. Acum pășeau în urma bărbaților, sporovăiau și sorbeau din vin. Amândouă aveau copii adolescenți, care erau pe undeva prin oraș sau cu prietenii.

Oare o să ajung ca ele? O să mă plimb tot restul vieții prin diverse grădini suburbane, sorbind vin alb?

N-a înțeles de ce, dar la gândul ăsta a simțit un fior rece pe șira spinării.

•

A servit supa pe terasă și și-a dat seama că nu reușise s-o strice de tot. Era suficient de sărată, plină de pătrunjel și mujdeiul era chiar gustos. Pâinea avea crusta puțin prea tare, dar nu era un dezastru.

— Ei, în sănătatea voastră, a tuturor, a zis din nou Thomas! Bon appétit!

Părea că le e foame, așa că au mâncat în tăcere, pentru o vreme. Briza era domoală și mirosea a liliac.

— Mai este mâncare, le-a spus Annika și toată lumea a mai cerut o porție.

Bărbații au devenit mai veseli și au început să vorbească mai tare despre colegii de la birou, despre ce propuneri mai fuseseră respinse și despre cât de încăpățânați erau cei din Consiliul legislativ. Acum, că se amețiseră puțin, erau chiar distractivi.

— Ești ziaristă, nu? a întrebat-o Larsson, umplând paharele.

— Mulțumesc, nu mai vreau, l-a oprit Annika. Da, sunt ziaristă la *Kvällspressen.*

— Despre ce fel de lucruri scrii? a întrebat-o soția lui Larsson.

— În principal, despre violență și politică, i-a răspuns ea, jucându-se cu paharul.

— Serios? Poate ar trebui să vii să lucrezi la noi, a intervenit Larsson.

Annika a pus paharul pe masă.

— Amândoi invadăm intimitatea oamenilor, dar în moduri diferite. La asta te refereai?

— Cum adică? Voi îi spânzurați pe prima pagină și noi îi băgăm la pușcărie? nu s-a putut abține Halenius.

Spre surprinderea ei, Annika a izbucnit în râs.

— Să bem pentru ideea asta! și Thomas a ridicat paharul.

Au ciocnit iarăși și Annika a observat că Thomas era ușurat; nu fusese chiar atât de sigur că Annika va putea face față situației și, mai ales, conversației.

Peste un minut, Wilhelm Hopkins și-a pornit mașina de tuns iarba. Și nu era mașinuța aia mică, electrică, pe care o folosea de obicei – era un monstru imens care făcea zgomot cât o moară de pietre. Ferestrele caselor din jur zăngăneau de puterea sunetului.

— Nu pot să cred, abia a articulat Annika.

— Ce? i-a strigat Halenius.

Vecinul își împingea mașinăria incredibil de încet de cealaltă parte a gardului, la nici zece metri de terasă.

— Așa se poartă de obicei? a strigat subsecretarul de stat.

— Nu chiar, dar nu mă surprinde, i-a răspuns Annika.

Jimmy Halenius l-a privit siderat pe bărbat.

— Nu glumește deloc, i-a strigat Annikăi la ureche.

Au mai trecut câteva secunde și gazele de eșapament i-au lovit în plin. Annika a început să tușească și și-a acoperit nasul și gura. Cu ce dracu’ de combustibil funcționa mizeria aia?

Thomas s-a sculat de pe scaun și a venit lângă ea.

— Nu merge așa. Trebuie să intrăm în casă.

Annika a dat din cap, și-a luat paharul, farfuria și șervetul și s-a sculat. Le-a făcut semn celorlalți s-o urmeze. Au intrat cu toții în sufragerie, ducând cu grijă farfuriile de porțelan fin și paharele de cristal, moștenire de la bunicul lui Thomas.

A închis ușa de la terasă, dar sunetul se strecura în continuare prin geamuri.

— E cam excentric vecinul nostru, le-a spus Thomas, puțin încurcat.

— Casa noastră e construită pe o bucată de teren care aparținuse comunității, le-a explicat Annika. Și omul ăsta nu poate accepta că a fost vândută de Consiliul local cu autorizație de construcție și continuă să pretindă că are drept să-l folosească.

S-a uitat în direcția lui Thomas și și-a dat seama că nu era prea încântat.

— E un lucru cunoscut faptul că divergențele dintre vecini duc în fiecare an la crime în Suedia. Oamenii cad de pe scări, se împiedică în spălătorii, cad de pe leagăne, o grămadă de chestii.

Și-a ridicat paharul.

— Dar voi știți mai bine toate astea, sunteți profesioniști, și a luat o gură de vin.

Doamne, cât era de acru. Nu-i plăcea deloc vinul alb.

— Acum ceva vreme am avut la Curtea Supremă un caz de conflict între vecini, a intervenit Halenius.

— A murit cineva?

— Doar un cireș. Dacă-mi aduc bine aminte, era vorba de un șanț, pe care l-a umplut cineva. Era lângă Gothenburg. Vecinii au plimbat cazul pe la toate tribunalele preț de zece ani, fără să fie în stare să ajungă la o înțelegere. Nici măcar Curtea Supremă nu a reușit să obțină un verdict unanim.

— Lucrurile astea sunt complicate, a zis Larsson. De curând citeam despre un caz în Torslanda: un vecin îl intimida pe celălalt – era ceva legat de un hangar de bărci.

Un minut mai târziu, Annika l-a văzut pe Hopkins prin spărtura din gardul viu, prin care trecea de obicei cu mașina. Împingea imensa mașinărie de tuns iarba cu atâta greutate, încât se vedea cum îi curge transpirația; fără să se oprească, a trecut în grădina lor. Și-a încordat mușchii și a trecut direct peste florile plantate recent de Annika.

Femeia s-a ridicat în picioare, fără grai.

Hopkins s-a oprit, a privit înspre casa lor, apoi a întors mașina la 90 de grade și a continuat de-a lungul stratului de flori. Phloxul, margaretele, crăițele și sporul casei zburau prin aer, ciopârțite de cuțit.

I s-a rupt filmul. Toate florile alea, ale copiilor, pe care le plantase, le uda și le îngrijea.

— Bine, nenorocitule! a zis ea, aruncând șervetul pe jos.

A deschis ușa de la terasă, a zburat peste cele câteva trepte

și a fugit prin iarbă. L-a împins pe Hopkins cu ambele mâini, obligându-l să dea drumul mașinii, al cărei motor a tușit și s-a oprit.

— Ajutor! a strigat bărbatul, teatral, mă atacă, ajutor!

— Ești complet nebun? a țipat Annika la el și vocea i-a răsunat în liniștea apăsătoare. N-ai niciun fel de bun-simț? Cum poți să vii să-mi distrugi florile?

Se pregătea să-l mai împingă o dată, dar bărbatul s-a dat un pas înapoi, trăgând mașina după el.

— Jigodie nenorocită, i-a răspuns Hopkins, profund jignit. Apoi și-a privit pieptul, să vadă dacă Annika-i lăsase urme și a mai făcut un pas în spate, poticnindu-se.

— O să mi-o plătești, să știi! Chem poliția! auzi? Poliția!

— Chiar te rog! Abia aștept! Jumătate din Ministerul de Justiție a văzut ce-ai făcut…

Deodată s-a trezit că brațele lui Thomas o înconjoară și o ridică în aer, întorcând-o cu fața spre el.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru purtarea soției mele, i-a spus Thomas bărbatului.

— Pe dracu’, nici prin cap să nu-ți treacă! a strigat ea, încercând să se elibereze din strânsoare.

Thomas era roșu de furie și de rușine. Musafirii se adunaseră în jurul ușii de la terasă și o priveau, șocați. Toți, în afară de Jimmy Halenius, care venise pe iarbă și râdea cu lacrimi.

— Și ați mai parcat și pe stradă! a mai strigat bărbatul. De data asta ați mers prea departe!

— Îmi cer scuze! și Thomas s-a îndreptat spre colegii lui; Annika l-a văzut că mai avea puțin și izbucnea în lacrimi. Îmi pare nespus de rău. Annika, nu pricep ce te-a apucat…

— Nu pot să trăiesc așa, i-a șuierat ea printre dinți și s-a eliberat din strânsoare. Sau ești de partea mea, sau ne mutăm. De ce crezi c-au vândut casa ăia dinaintea noastră? La urma urmei, tu singur ai făcut socoteala c-au pierdut cel puțin două milioane jumate la vânzare. Ai înțeles acum de ce?

A prins-o din nou de mână, dar ea s-a smucit și a plecat spre intrarea din față.

Halenius stătea în colțul casei și nu se putea opri din râs.

— Ce-i așa de distractiv? l-a întrebat, când a ajuns în dreptul lui.

— Scuză-mă, i-a răspuns și și-a șters ochii. Scuze, înc-o dată,

dar toată treaba arăta nemaipomenit de comic…

— Mă bucur că te-am distrat, i-a spus și a intrat în casă.

Ajunsese la jumătatea scării când a sunat telefonul.

Îl las pe Thomas să răspundă, a gândit, dându-și seama că era stoarsă de oboseală. Tremura din tot corpul și abia a fost în stare să urce.

De ce trebuie să fie viața așa? De ce nu merg lucrurile simplu? s-a întrebat.

S-a sprijinit de balustradă, simțind cum lacrimile îi înțeapă ochii.

Ideea fusese să se mute într-un loc pașnic și sigur – de-aia erau aici. Locul ăsta trebuia să fie refugiul lor și Thomas avea să fie mândru de ea, în sfârșit. Dar se pare că nu-i ieșea. Oricât de mult s-ar fi străduit, toate îi ieșeau pe dos.

Doamne, de ce-mi complic eu viața?

— Annika, Annika, te caută de la ziar, i-a spus Thomas, de undeva, din spatele ei.

A înghițit cu greu și a închis ochii, apăsându-și fruntea cu mâna.

— Abia mâine mă duc la lucru.

— Da, mai sunt două ore până atunci și a zis că-i important.

Nu, nu mai pot continua așa.

— Ce?

— A murit cineva. Înecat în baie, și se pare că locuiește pe lângă noi.

— Cine?

— Au zis că-l știi – ceva cu chestia aia de la Nobel. Ernst Ericsson.

•

SUBIECT: Testamentul lui Nobel
CĂTRE: Andrietta Ahisell

Persoana care-i ocupa cel mai mult gândurile lui Nobel în ultimii ani de viață murise de aproape 300 de ani: Beatrice Cenci.

Proiectul *Nemesis* închide cercul vieții lui Alfred Nobel.

S-a născut poet. Dacă era sigur de ceva, atunci de asta era.

Zici că sunt o ghicitoare, scrie în adolescență – un

poem de 425 de versuri despre Paris și iubire. Mai scrie și alte poezii, chiar multe, *Gândurile nopții*; începe un roman – *Surorile.*

Are 17 ani când tatăl său, Immanuel, înțelege că ambiția lui Alfred de a deveni scriitor este cât se poate de reală – oh, Doamne!

Locuiesc la Sankt Petersburg, în apropiere de malul Nevei, în Rusia țaristă. Cei care nu-și pot plăti datoriile sunt aruncați în închisoare. Afacerea tatălui lui s-a dus de râpă – chiar vrea să-și vadă tatăl în fortăreața de colo? Își poate asuma povara asta? E pregătit să-și ia responsabilitatea pe umeri?

Alfred, Alfred, n-ar trebui să-ți ceară așa ceva! Nu-i cinstit!

Dar își arde poemele. Pe toate, până la ultimul. Rămân doar două, în copie, în alte mâini. *Surorile* e terminat, dar nu va fi publicat niciodată.

Și anii trec, cu zecile. Alfred citește, scrie scrisori, adună o bibliotecă imensă. Literatura rămâne marea dragoste a lui Nobel, printre toate iubirile neîmpărtășite din viața lui. În cele din urmă, decide că trebuie să trăiască împăcat cu sine însuși – *în sfârșit*!

Alfred, *poetul,* va spune adevărul despre viață și moarte, într-o piesă de teatru scrisă în proză. Iar ca modalitate alege povestea sorții tragice a familiei Cenci.

Poetul creează o reglare de conturi, lipsită de remușcări, între biserică și societate. Scrie chiar din prima scenă: *Nu există dreptate nici aici, nici dincolo de moarte.*

Luând chipul tinerei Beatrice, el strigă: *Răzbun inocența nedreptățită și dreptatea călcată în picioare.*

Reglarea de conturi este extrem de violentă. Victimă a violului, Beatrice își torturează tatăl violator până ce acesta moare. Îi toarnă plumb topit în urechi, îi smulge dinții din gură, iar acțiunile par s-o încânte. *Oh, strigătele tale nu mă ating. Nicio muzică nu mi s-a părut vreodată mai dulce*!

Alfred e foarte mulțumit de piesa lui. Îi scrie Berthei von Suttner despre piesa lui în *proză poetică* și-i spune

că efectul scenic a fost *foarte bun.*

Caută s-o traducă în germană și norvegiană, dar nu reușește.

Atunci hotărăște să tipărească lucrarea în forma actuală, în suedeză, scop în care recurge la serviciile tinerei soții a unui pastor, Anna Söderblom, care locuiește la Paris, pentru a-i citi șpalturile.

Tipograful își are sediul pe Rue des Saint-Pères, la numărul 19.

Șpaltul care trebuie trimis tinerei femei poartă ștampila: *expediat la 10 decembrie 1896.*

Piesa este gata, Alfred! E gata azi, în ziua morții tale!

Cărțile proaspăt tipărite, testamentul spiritual al lui Alfred Nobel, poetul, zac în teancuri în biroul pastorului Nathan Söderblom, pe Rue de Tour des Dames nr. 6.

Pastorul citește, rudele lui la fel, colegii citesc și ei; toți sunt de acord.

Industriașul este cel de care trebuie să ne amintim, nu persoana.

Averea lui este slăvită, nu creativitatea.

Nimeni nu-și dorește o reglare de conturi cu biserica, sau o dramă violentă despre incest, sau vorbe dure la adresa societății, de dincolo de mormânt.

Nimeni nu vrea să-l recunoască pe Alfred, *poetul.*

Așa că pastorul arde cărțile.

Arde toată ediția, în afară de trei exemplare, care rămân ascunse timp de un secol.

Și așa ți se închide gura, Alfred, o dată pentru totdeauna.

Ești păcălit, pentru ultima oară.

Dar acum totul s-a terminat.

PARTEA A TREIA

Iunie

Marți, 1 iunie

A început să plouă pe la miezul nopții. Dintr-odată, cerul s-a deschis și, timp de o fracțiune de secundă, un fulger a luminat întreaga zonă.

Annika a fugit spre mașină, pe care o lăsase dincolo de gard. Echipele de la criminalistică ieșeau din casă și au început să acopere pământul de jur-împrejurul casei și parcarea cu bucăți mari de prelată.

Probabil că nu vor să fie distruse urmele, a gândit ea. Mai au multe de rezolvat înăuntru, dar vor trebui să examineze și grădina și o să le fie greu.

Oamenii s-au mișcat rapid și eficient sub ploaia torențială, apoi au dispărut din nou în casă.

Și-a mușcat buza. Începea să i se pară ciudat. De ce dura atâta?

A scos telefonul și a sunat la ofițerul de serviciu de la criminalistică, privind între timp ferestrele pe care curgeau șiroaie de apă.

Casa lui Ernst Ericsson era cam la un kilometru de Vinterviksvägen, spre Djursholms torg. Era o vilă clasică, din anii 1920, galbenă, cu două etaje. Grădina era simplă, obișnuită, cam ca a ei, doar că în spate exista o piscină mare.

Toate luminile erau aprinse, casa semăna cu un stup de albine în plină activitate. Lanternele criminaliștilor se luau la întrecere cu fulgerele de afară, semn că scotoceau toată casa. La una din ferestrele de la etaj a văzut o bucată de cămașă hawaiiană, țipătoare, semn că era acolo și Q. Poliția și unitatea de criminalistică erau deja acolo când a ajuns și ea.

A privit lung înspre casa cu umbre care se mișcau lungi în interior.

Evident că poliția bănuia că Ericsson fusese omorât, dar de

ce?

Înecat în baie, conform pontului oferit de unul dintre indivizii care asculta toată ziua frecvențele poliției.

Poate-i așa, poate nu.

Clasicul ofițer de pază lângă cordonul poliției nu era genul vorbăreț. Nu a scos de la el mai mult de câteva cuvinte – *vă rog să vă îndepărtați* – așa că n-a primit răspuns la niciuna din întrebări.

Nu mai era niciun alt ziarist, doar ea și fotograful ziarului, cretinu' de Ulf Olsson. Stătea în mașina lui, ceea ce o mulțumea foarte tare.

Slavă Domnului că n-am băut mai mult vin, i-a trecut prin minte. În sfârșit, i-a răspuns ofițerul de serviciu.

— Doresc să aflu dacă a fost numit un anchetator-șef pentru ancheta preliminară în cazul de omor al lui Ernst Ericsson, i-a spus și și-a ținut respirația în așteptarea răspunsului.

L-a auzit pe ofițerul de serviciu răsfoind niște hârtii.

— Se lucrează încă.

Confirmare de crimă, și-a notat ea în cap.

— O să fie Brolin? a întrebat, după care și-a ținut respirația din nou.

Ofițerul n-a răspuns.

— Nu știu.

Linda Brolin, procuror-șef, conducea ancheta în cazul von Behring și al celor doi ofițeri uciși la dineul Nobel.

— Ar fi puțin cam nepractic, a adăugat ea, în treacăt, dar ofițerul și-a dat seama că spusese prea mult.

— Vă rog să reveniți! și i-a închis telefonul.

Și-a scos casca din ureche și a privit din nou spre ferestre. Nicio mișcare, nicio umbră pe pereți.

Probabil că stau și vorbesc. Se gândesc la ce au de făcut în continuare. Poate că-s aproape gata.

O mașină de culoare închisă a apărut brusc în fața ei și, instinctiv, și-a ridicat mâna la ochi. Mașina a mai înaintat încet câțiva metri prin ploaie și s-a oprit la capătul parcării lui Ericsson. Farurile au fost stinse și motorul oprit.

A încercat să zărească ceva prin parbriz, ce dracu' căuta acolo?

Când a înțeles ce fel de mașină era a scos un geamăt.

O autospecială de poliție, nu o ambulanță.

Poliția solicitase o mașină pentru a transporta cadavrul. Asta însemna că omul era categoric mort, dar mai însemna ceva.

Conform regulamentului, însemna că trupul fusese separat de cap. De-a lungul anilor văzuse astfel de mașini la locul crimei și toate aveau același lucru în comun: victima suferise o moarte violentă și brutală.

Ernst, ce ți-au făcut? s-a întrebat Annika.

Pe stradă a mai apărut altă mașină, venind din spatele ei, de data asta. S-a uitat în retrovizor după lumina farurilor și mașina s-a oprit chiar în fața ei.

O mașină fără însemne, un Saab 95. Și-a lungit gâtul în încercarea de a zări cine era înăuntru. Medicul legist, alți criminaliști?

Din ea au coborât doi bărbați, unul avea în mână un aparat mare de fotografiat.

Să-i ia dracu', a venit concurența. Era prea frumos să fie singură aici când scoteau cadavrul.

Fotograful a desfăcut husa pentru a proteja aparatul și a început să-și caute unghiurile favorabile. Celălalt bărbat a privit înspre casă, apoi s-a întors și s-a uitat la SUV-ul ei, a mijit ochii și a făcut câțiva pași, după care a deschis portiera pasagerului.

— Se poate?

Era Bosse.

I s-a pus un nod în gât și abia a apucat să dea din cap.

Bărbatul înalt, bine făcut, s-a așezat lângă ea și a închis ușa.

— Mizerabilă vreme, a zis Annika, privind fix înainte.

— Cristoase, da! i-a răspuns Bosse, iar Annika și-a dat seama că-i zâmbea; i-a aruncat o privire scurtă. Doamne, cât era de frumos…

— Ce-ai mai făcut? a întrebat-o, iar ea a respirat adânc.

— Au fost cam multe…

Bărbatul s-a aplecat și i-a dat la o parte o șuviță udă de pe față; degetele i-au lăsat urme fierbinți pe piele.

— Nu mi-ai răspuns la SMS-uri, a zis Bosse cu voce calmă.

— Nu… nu pot.

S-a lăsat o liniște grea și bătaia ploii pe capotă se auzea din ce în ce mai tare.

— Vrei să nu ne mai vedem? și vocea lui suna înăbușită.

L-a privit din nou; fața îi era în întuneric. Stătea acolo și părea că umple toată mașina. Îi simțea prezența atât de puternic, de

parc-o ținea în brațe.

A întors capul.

— Nu pot, a șoptit, privindu-și mâinile.

— OK, înțeleg, a răspuns Bosse după o scurtă pauză.

A deschis portiera și a coborât în ploaie, în timp ce femeia a întins mâna după el. Bărbatul a închis ușa încet, cu grijă, în urma lui. Ușa casei s-a deschis și targa a fost scoasă în ploaie.

•

Când a ajuns acasă, Thomas dormea. A închis ușa dormitorului, s-a dus în birou, a aprins lampa de pe masă și l-a sunat pe Jansson.

— E vorba de crimă? a întrebat-o redactorul de noapte.

— Fără urmă de îndoială. Bănuiesc c-o să fie numit un anchetator-șef în următoarele ore și pariez c-o să fie Brolin.

— Cât putem publica din ce mi-ai spus?

— Deocamdată nu prea mult. Astea sunt doar observații de la locul crimei și faptul că o să numească un procuror, însă Q eră acolo, așa că sper să dau de el ceva mai încolo.

— Cum a murit?

— Nu știu, dar cred c-a fost moarte violentă.

— Cum adică?

— Pentru că au trimis o autospecială a poliției, nu o ambulanță.

— Asta nu spune nimic, i-a replicat Jansson. Au fost o grămadă de accidente în noaptea asta – poate ambulanțele erau ocupate în altă parte. Altceva?

Și-a mușcat buza.

— Nimic.

— Spune-mi dacă greșesc cumva – avem un deces care *poate fi* crimă, dar n-a fost confirmat oficial; care *poate fi* violent, dar nu avem decât speculații. Ce știre e asta?

— Ține cont că e a doua oară în șase luni când Președintele Comitetului Nobel este omorât, i-a explicat Annika. E o știre imensă. Ce aveai pentru prima pagină?

— Niște poze excelente cu Prințesa Madeleine pe un iaht lângă insula Sandhamn.

A închis ochii și a inspirat adânc.

— Fii atent. Pune pe cineva să scrie un necrolog pentru Ernst Ericsson, toată viața în cuvinte și fotografii. Ai de unde alege; iluștrii noștri colegi de la ziarul de dimineață au făcut un articol

mare despre el, iarna trecută, când a pus mâna pe fonduri de trei sferturi de miliard de la o companie farmaceutică americană.

— Tot nu mi se pare cine știe ce.

— Așteaptă până primești articolul meu, i-a spus și i-a închis telefonul.

A încercat să-l sune pe Q pe linia directă, dar n-a răspuns.

A sunat din nou la ofițerul de serviciu.

O să pună embargo pe știre.

A sunat și la centrul de control al urgențelor și a întrebat dacă aseară au avut apeluri despre vreun deces în Djursholm.

Două, plus unul în Mörby.

Ceva ieșit din comun?

Cel din Mörby avea suspiciune de înjunghiere și unul din cazurile din Djursholm era încă neclarificat; fusese chemată poliția. Al treilea era atac de cord.

Atunci cine făcuse apelul de urgență despre cazul neclar din Djursholm?

În raport nu scria.

Asta era.

L-a sunat din nou pe Q.

Nimic.

Pe cine mai putea găsi?

Cine-l mai cunoștea pe Ernst Ericsson și ar fi putut ști ceva?

A accesat cartea de telefoane online și a introdus cea mai simplă căutare.

Erau 29 Birgitta Larsén, patru în zona Stockholmului: una în Haninge, una în Bandhagen, una pe strada Kungsholmen și ultima în Reserberg. Cea din urmă era singura al cărei nume era scris cu accent pe *e.*

A luat câteva guri de aer înainte să formeze numărul.

— Bună seara, a zis atunci când i-a răspuns o voce masculină adormită. Mă numesc Annika Bengtzon și vă sun de la *Kvällspressen.* Scuzați-mă dacă am greșit numărul, aș vrea să vorbesc cu doamna profesor Birgitta Larsén, de la Institutul Karolinska.

Bărbatul sufla greu în receptor, de parcă era răcit.

— Poftim?

— Încerc să găsesc pe doamna profesor Birgitta…

— Birgitta, a zis bărbatul, evident cuiva de lângă el. Te caută

o profesoară.

— Ce? a mormăit o voce adormită.

A strâns ochii; la capătul celălalt se auzeau foșnituri.

— Alo? a răspuns femeia și Annika și-a dat seama că nu era cea pe care o căuta.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Mă numesc Annika Bengtzon și vă sun de la *Kvällspressen,* încerc s-o găsesc pe doamna profesor Birgitta Larsén, de la Institutul Karolinska. Nu sunteți dumneavoastră, nu?

— Cine? a întrebat femeia. A pățit ceva mama?

— Nu, nu! Nicidecum. Cred c-am greșit numărul. Încerc să dau de altă Birgitta Larsén. Mă scuzați că v-am deranjat.

Femeia a respirat adânc.

— Bine, a mai spus și a închis.

La dracu'.

S-a logat pe www.infotorg.se și a mers din pagină în pagină până unde putea da căutare pentru Birgitta Larsén.

318 rezultate.

Nu mergea așa. Trebuia să limiteze cumva căutarea. Câți ani avea? Pe unde locuia? Cum îl chema pe bărbat-su, presupunând că era măritată?

A gemut și s-a mutat pe Google.

Profesor Birgitta Larsén, *căutare.*

8 700 de rezultate.

Articole despre cercetările ei, lucrări, alte lucrări, cultivarea trandafirilor…

Cultivarea trandafirilor?

A dat clic pe link.

Profesoara cu un hobby trandafiriu, suna titlul.

Articol din *Gardening News.*

Birgitta Larsén, profesoara de biofizică, are mai multe talente ascunse. În frumoasa ei grădină din Mälarhöjden, la sud de Stockholm…

A controlat codurile poștale la sud de Stockholm. Mälarhöjden aparținea de Hägersten și acolo toate codurile poștale începeau cu 129. Articolul era vechi de trei ani, dar nu-și imagina că s-ar fi mutat între timp. Mai ales dacă-și petrecea tot timpul liber în grădină.

A revenit la Infotorg și a limitat căutarea la *birgitta larsén 129* și bingo!

Un singur rezultat. Bisittargatan, nr. 7. Numele soțului era Tage Friberg. Apărea și el în cartea de telefoane.

I-a răspuns de prima oară.

— Annika Bengtzon la telefon.

— I-auzi! Eram convinsă c-o să suni.

— Erai trează, deci. Cred că știi de ce te sun?

Birgitta și-a suflat nasul cu zgomot.

— E prea mult, a continuat ea, cu un suspin. Nu cred că mă mai țin curelele; lucrurile au mers prea departe. Când m-au sunat să-mi spună n-am putut să cred – nu, nu-i posibil și Ernst…

A început să plângă în receptor. Annika a ascultat-o în tăcere.

— Ai idee ce s-a întâmplat? Știi cumva cum a murit?

— Ericsson locuia aproape de mine. Mi-am petrecut noaptea în fața casei lui. Poliția a încercuit grădina și au controlat toată casa. După cum arăta, ei consideră căzu' suspect.

Plânsul femeii s-a auzit mai tare.

— E exact așa cum am spus! a strigat. Acum l-au terminat și pe Ernst – ți-am spus, Tage, nu? A fost omorât – știi ceva – a spus cineva ceva?

— Nu. Dar e foarte posibil.

Femeia a tăcut și și-a mai suflat nasul o dată.

— Așa am zis și eu, a șoptit Birgitta. Imediat ce m-a sunat Sören, așa am zis. Acum au scăpat și de el – la asta m-am gândit…

— *Cine* a scăpat? a întrebat Annika, cu grijă.

— Draga mea, a continuat femeia, complet lucidă și articulată. Dacă știam așa ceva atunci, n-am mai fi avut acum nicio problemă, nu? Ne duceam, îi băgăm pe toți la închisoare și gata!

— Cred că da, i-a răspuns Annika. Ce ți-a zis Sören când te-a sunat?

Bănuia că era vorba de Sören Hamarsten, vicepreședintele.

— Că l-a găsit băiatul lui înecat în baie și că poliția l-a luat pe Lars-Henry pentru interogatoriu, ca și cum ar fi avut ceva de-a face…

Annika s-a îndreptat. Deci au și arestat pe cineva?

— E posibil să fi adormit în cadă, a continuat Birgitta. N-aș vrea să scrii asta pe prima pagină, da' Ernst cam avea obiceiul să bea. Și după părerea mea lua cam mult Celexa; iar

combinația de whisky și antidepresive îl făcea cam imprevizibil.

— Ca sâmbăta trecută? După seminar? a întrebat-o Annika.

Birgitta și-a suflat din nou nasul și a pufnit.

— Ce-a făcut Lars-Henry a fost total deplasat. Știu c-ar trebui să am mai multă grijă de el, acum că s-a dus Caroline, dar e prea mult, crede-mă.

— De ce trebuie să-i porți de grijă lui Lars-Henry? Așa făcea și Caroline?

Femeia și-a mai tras nasul o dată.

— E groaznic. Chiar crezi c-a fost omorât? Poate-i o greșeală? Poate a adormit?

— Poate. Încerc să vorbesc cu poliția; lucrurile o să fie mai clare mâine.

— Mersi că m-ai sunat, i-a mai spus Birgitta.

Eu ar trebui să-ți mulțumesc, a gândit Annika.

— Sună-mă când vrei, i-a zis și i-a dat profesoarei numărul de mobil.

În continuare Q nu răspundea. Era sigură că-i la muncă, dar poate nu era în birou și nu avea numărul lui de mobil. Nu reușise să i-l smulgă.

Dar avea mailul lui. Și-a încercat norocul și i-a trimis un mesaj provocator:

Cât are de gând Brolin să-l țină pe Lars-Henry Svensson? *Sună-mă. Annika.*

30 de secunde și i-a sunat telefonul.

— Încă nu facem nimic public despre Brolin și categoric nici despre Svensson, i-a răspuns el supărat.

— Bine, și ce faceți public?

— De partea cui ești?

S-a uitat la ceas.

— Am reînceput lucrul acum trei ore jumate și mai am treizeci de minute până la închiderea ediției. Sau scriu ceea ce cred că-i adevărat, sau scriu ce știu.

Q a gemut tare.

— Bine. Putem vorbi despre Brolin, dar nu despre Svensson.

— A fost cineva dus la interogatoriu în timpul nopții?

— Of, ce dracu'? Bine.

— Crimă?

— Absolut.

Au urmat câteva secunde de liniște.

— Eliminați varianta morții accidentale? O boală subită? Sinucidere?

— Din câte sinucideri am văzut, cred că asta ar fi cel mai greu de explicat, a spus Q și a închis telefonul.

A scris 30 de rânduri despre faptul că încă un președinte al Comitetului Nobel de la Institutul Karolinska a fost ucis, la șase luni de la prima crimă. Că relatări neconfirmate sugerează că o rudă l-a găsit mort și că poliția are convingerea fermă că a fost asasinat. O scurtă descriere a locului crimei și a activității poliției; că Linda Brolin, anchetator-șef în cazul crimelor de la Nobel, a primit și acest caz; a încheiat că poliția a și reținut pe cineva pentru interogatoriu.

L-a sunat pe Jansson imediat după ce i-a trimis textul pe mail și a așteptat în tăcere până ce bărbatul a terminat de citit.

De data asta redactorul de noapte n-a mai oftat.

— Ai dreptate. Arde. O scoatem pe Madeleine și-o punem în casetă.

— Ați scris *În memoria lui Ernst Ericsson*?

— Te-am crezut pe cuvânt, e gata.

Oboseala s-a instalat imediat ce a lăsat garda jos. Gândurile s-au încețoșat, cuvintele s-au împleticit, tot corpul o durea, iar capul îi era plin de plumb.

Doamne, trebuie să ajung în pat.

S-a dus la baie, s-a dezbrăcat, s-a spălat pe dinți și s-a strecurat în pat, lângă Thomas.

Bărbatul nu s-a trezit.

•

Apa din cadă era mâloasă și cenușie. La suprafață pluteau niște fire lungi, ca niște alge, se lipeau de margini și făceau valuri mici.

Stătea în ușa băii, cu ochii ațintiți în cadă. Nu voia să fie aici, nu trebuia să vadă așa ceva, avea sentimentul că deja mersese prea departe.

— Acum ți se închide ediția, i-a spus Schyman, din spate. E cazul să te grăbești dacă vrei să-ți păstrezi jobul la ziar.

Știa că are dreptate, așa că a făcut un pas mare în baie.

Pe fundul căzii zăcea o femeie. Algele erau de fapt șuvițe din părul ei, care ieșeau din apă, precum niște șerpi.

— Ne trebuie o mașină de la morgă, a zis Annika, dar în acel moment femeia a deschis ochii.

Nu aveau irișI, erau albi, fără privire.

A dat să țipe, dar nu i-a ieșit niciun sunet. S-a întors să fugă, dar în locul ușii era un perete de faianță.

Femeia s-a ridicat în șezut, iar ochii orbi o fixau pe Annika. Era goală, cu pielea acoperită de mâzgă. Încerca să spună ceva, dar din gât nu-i ieșea decât un gâjâit și Annika și-a dat seama că era Caroline von Behring.

S-a lipit de perete, încercând să-și recapete suflul.

— Nu te înțeleg, nu înțeleg ce vrei, a reușit să îngaime.

I s-a rupt ceva în piept și a putut respira din nou, era în stare chiar să zboare.

— Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! N-a fost vina mea!

Deși baia era mică, ecoul strigătului ei s-a lovit de toți pereții. S-a întors din nou să fugă, dar în spatele ei se afla o altă femeie. Era Sophia Grenborg, vânătă, rece ca gheața și udă. A deschis gura, care nu era decât o gaură neagră și gâtul i-a gâlgâit ca scurgerea de la chiuvetă.

— Pe mine mă iubește acum, au fost vorbele care au ieșit din gâtul femeii.

•

— Ce s-a întâmplat, Annika?

Thomas era aplecat deasupra ei, scuturând-o de umeri.

— Mă auzi, Anni? Nu ți-e bine?

Și-a întors fața de la figura vânătă a Sophiei și a privit în cealaltă direcție, la peretele de faianță.

— Ce?

— Trebuie să te trezești, plec la serviciu.

— Ce facem cu Kalle? a întrebat ea, strângând din ochi.

Thomas s-a așezat pe pat și a oftat.

— Trebuie să stea acasă să se odihnească.

A stat nemișcată preț de câteva secunde, simțind cum somnul și coșmarul îi mai dădeau târcoale.

— Azi e prima mea zi la muncă, a zis, cu voce groasă. Nu pot să stau acasă tocmai azi.

— Cum adică? Ai muncit toată noaptea. La ce oră te-ai culcat?

S-a așezat pe marginea patului și a dat cuvertura la o parte.

— E prima zi după șase luni. Nu pot să stau! Nu azi!

— Dar am înțeles că poți lucra de acasă? i-a răspuns el, ridicându-se. Ai laptopul și tot ce-ți trebuie!

Oboseala îi fulgera în cap – la dracu' – nu putea face față unei

astfel de discuții atunci când încerca să-și folosească mintea pentru orice altceva în afară de serviciu!

— Nu-s în stare! a strigat. Nu-s în stare să mă concentrez la altceva acum, când am un motiv foarte serios să plec de acasă!

Și-a apucat halatul și a pornit-o spre baie; era amețită și simțea că-i vine rău. În clipa în care a pășit pe ușă și-a dat seama că aici fusese până acum câteva minute – Caroline von Behring zăcuse moartă în cada ei – așa că a făcut stânga-împrejur și s-a întors în dormitor.

— Tu singur ai spus că lucrezi până prezinți lucrarea. Asta a fost ieri și acum vii și-mi spui că te duci în continuare la nenorocitul ăla de minister. Cu mine cum rămâne? De mine îi pasă cuiva? Când o să vină și rândul meu?

Thomas a trecut pe lângă ea și a intrat în birou, cu sacoul fluturând.

— Rândul tău? Ai ocupat tot biroul – fii atentă – căcaturile tale de hârtii peste memo-urile mele.

— Pentru Dumnezeu! a țipat Annika și a înșfăcat blocnotesul. Mii de scuze! Îmi pare atât de rău c-am îndrăznit să-ți ocup locul, scuze că exist!

— Eu am plecat, a spus Thomas, îndreptându-se spre capul scărilor.

Annika i s-a așezat în drum, cu brațele deschise și l-a privit direct în ochi. Halatul îi alunecase de pe umeri, așa că stătea acolo, practic goală.

— Nu pleci nicăieri!

Ochii bărbatului străluceau de furie.

— Ba da, chiar dacă te dau la o parte cu forța.

— Nu pot să am grijă de toată casa asta de una singură. Să fac curat, de mâncare, să spăl rufe *și* toată grija copiilor *și* un serviciu full time. Ce-am făcut, am lăsat un caiet în birou! Poți să-ți dai seama și singur, nu?

Thomas răsufla greu și o privea fix. Maxilarul îi era atât de încleștat, încât i se albise pielea în jurul gurii. După câteva secunde însă, s-a relaxat, a respirat adânc de câteva ori, dar părea că oftase.

— Doamne! și Thomas s-a întors în dormitor, acoperindu-și ochii cu mâna.

L-a privit lung, sacoul îi stătea întins pe umerii largi, jeanșii de culoare închisă și pantofi strălucitori.

— Thomas, i-a spus ea, s-a dus după el și l-a îmbrățișat. Îmi pare rău. Iartă-mă. N-am vrut să țip…

A luat-o în brațe, i-a sărutat părul și a legănat-o încet.

— A fost vina mea. Îmi pare rău. Normal că-mi dau seama că nu poți să stai acasă tocmai azi.

I-a pus mâinile pe umeri și a privit-o în ochi serios, dar ea i-a evitat privirea.

— N-ai dormit aproape deloc. O să fii frântă când ajungi la serviciu.

Și-a băgat degetele pe sub cureaua pantalonilor, i-a tras cămașa afară și a dat de pielea fierbinte de pe spate. L-a sărutat pe gât.

— Știi că te iubesc, i-a șoptit ea, dar pentru că Thomas nu i-a răspuns, a avut impresia că i-a spus-o doar în gând.

Bărbatul i-a trecut degetele prin păr și Annika a simțit ce nu mai simțise de mult, decât o dată, lângă Bosse.

— De ce strigați?

Ellen stătea în ușă, cu Poppy și Lucide strânși la piept.

Nu, nu acum, a gândit Annika, lăsându-se la pământ. Nu acum.

— Sunteți supărați?

Thomas i-a dat drumul Annikăi și s-a dus s-o ia pe fetiță în brațe.

— Nu mai suntem. Vrei și mergi la grădiniță, sau vrei să stai acasă cu mine și cu Kalle?

— Acasă, cu tine! a strigat Ellen și l-a luat de gât.

Annika a închis ochii și s-a sprijinit de ușă; toată casa se învârtea cu ea.

— Mă duc să mai dorm o oră, a spus, dar n-a auzit-o nimeni.

•

Copiii erau așezați la masă și desenau. Soarele strălucea, ramele geamurilor aruncau dreptunghiuri de umbre pe parchetul de stejar. Ușa terasei era întredeschisă, lăsând să intre în casă mirosul de iarbă și bâzâitul insectelor.

Thomas s-a așezat pe unul dintre scaunele înalte, de bar, din bucătărie, cu ziarul și o cană de cafea și a oftat fericit. Cramne a fost înțelegător când l-a sunat să-i spună că băiatul nu se simțea bine și a părut chiar îngrijorat.

— Săracul! a spus Cramne, deși nu era clar dacă se referea la Thomas sau la Kalle.

De parcă statul acasă cu copilul tău ar fi fost o pedeapsă, a gândit Thomas.

Chiar nu era cazul. Și dacă se gândea bine, era plăcut.

O întreagă zi cu ziarul, câteva reviste, un pic de Eurosport după masă. Nu era rău deloc.

— Tati, a strigat Kalle supărat. Mi-a luat creionul!

Și-a ridicat privirea din ziar și s-a uitat la copii.

— De ce vă certați?

— A luat creionul maro și ăla e-*al meu.*

— Desenez copaci, a zis Ellen, concentrată.

Băiatul s-a întins peste masă și i-a dat surorii sale un pumn în cap. Ellen a lăsat creionul jos, și-a dus mâinile la cap, după care a scos un scâncet care s-a transformat în urlet. Kalle a înșfăcat rapid creionul cu un zâmbet triumfător.

— Tati, m-a lovit!

Și-a lăsat ziarul jos și s-a apropiat de copii.

— Fiți atenți, n-o să stăm toată ziua să ne certăm. O să ne-mpăcăm bine, o să fim prieteni și-o să ne distrăm împreună, da?

— Ea a început! a continuat Kalle, precipitat și a început să tragă niște dungi lungi, maro, pe foaia de hârtie.

Ellen a început să plângă și Thomas a mângâiat-o pe spate.

— Hai, fetița tatii, te mai doare? a întrebat-o și a luat-o în brațe.

— M-a lovit, tati! M-a lovit *tare de tot*!

— Știu, știu, și Thomas i-a suflat părul din ochi.

Annika a coborât, îmbrăcată și fardată, cu geanta ei cea mare pe umăr.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, i-a răspuns Thomas.

Ellen s-a smuls din brațele tatălui și a fugit spre Annika.

— Kalle m-a lovit rău de tot aici.

I-a arătat cu degetul locul deasupra frunții; Annika și-a lăsat geanta jos și s-a uitat la capul fetiței.

— Da, ai făcut un cucui, iubito. Așa ceva nu se poate!

A sărutat fetița, s-a ridicat și s-a dus la Kalle. L-a întors cu fața spre ea obligându-l s-o privească.

— N-ai voie să-ți lovești surioara, i-a zis privindu-l direct în ochi.

— Da’ ea…

— Gura! a zis Annika pe un ton ridicat. Sub niciun motiv n-ai

voie să-ți lovești sora. N-o să ajungi ca băieții ăia care bat fete, mă auzi? *Mă auzi*?

— Da, a răspuns Kalle cu ochii în pământ.

— Liniștește-te, a rugat-o Thomas, dar ea l-a ignorat.

— Uită-te la mine, i-a spus băiatului și el și-a ridicat privirea pe sub cârlionți. Kalle, nu mai ai voie să spui minciuni și să dai mereu vina pe altcineva; și nu mai ai voie să te bați. Ție nu-ți place când alții se poartă urât cu tine, nu? Cum crezi că se simte Ellen când ești rău cu ea?

Băiatul și-a lăsat din nou ochii în pământ.

— Tristă.

Annika l-a strâns în brațe.

— Acum plec la serviciu, le-a spus; Kalle a luat-o strâns de gât.

— Nu pleca! Stai acasă, mami! Stai cu mine azi!

— Tati stă cu voi. Băiatul i-a aruncat lui Thomas o privire furișă și și-a ascuns fața în părul mamei sale.

— Vreau să stai și tu!

S-a eliberat din strânsoarea lui și l-a privit pe Thomas.

— Ar fi o idee bună să ștergi masa înainte să se apuce să deseneze. Își iau desenele peste tot și umplem casa de pete de grăsime.

L-a lovit un val de sfârșeală, ca o cârpă rece și umedă.

— Hai, du-te la treabă, i-a spus; s-a ridicat și i-a întors spatele.

Annika a ieșit pe ușă fără niciun cuvânt. Thomas a așteptat până a auzit ușa închizându-se, apoi s-a așezat din nou și și-a luat cafeaua.

Chiar nu s-a putut abține să-i reproșeze că masa nu era ștearsă. Putea s-o curețe ea, dacă i s-a părut atât de murdară. Nevestele lui Larsson și Althin au strâns masa aseară și au pus toate vasele în chiuvetă. Oarecum iritat, a remarcat că erau în continuare acolo. Nimeni nu s-a ostenit să le bage în mașina de spălat vase.

Care-a fost contribuția ei ieri? A cumpărat câteva semipreparate penibile pe care le-a încălzit în microunde! S-a făcut de râs în fața colegilor lui și s-a purtat inacceptabil cu vecinul. L-a lăsat baltă cu musafiri, cu vasele murdare, cu tot!

Pe măsură ce se gândea, se enerva și mai tare, în ce hal strigase la Hopkins, cum s-au uitat la el cele două femei, cum au schimbat bărbații subiectul. Spre surprinderea lui, azi-noapte au

stat cu toții până după ora unu. Cramne a dat coniacul pe gât și a mai cerut unul, înainte ca Althin să le amintească tuturor că a doua zi mergeau la serviciu.

Poate era din cauza prezenței lui Halenius. Thomas a înțeles că făcuse o gafă invitându-l pe subsecretarul de stat, dar era un tip de treabă și toată lumea s-a simțit bine; de-aia probabil că au stat așa târziu. Da, poate că din cauza asta lucrurile au mers atât de bine.

Sau poate c-au așteptat-o pe Annika să se întoarcă acasă și să înceapă un nou scandal?

Și-a mai turnat cafea, era rece și avea un gust neplăcut.

Femeia asta nici măcar nu mai voia să facă dragoste cu el.

Nu mai fusese atât de înfometat de sex de foarte multă vreme, nici măcar pe vremea când treaba mergea foarte prost cu Eleonor. Cel puțin fosta lui nevastă se mai prefăcea din când în când, dar Annika nu s-a mai apropiat de el de când cu afacerea aia nenorocită cu Lupul Roșu[20]. Parcă-l ura, parcă nu mai era suficient de bun pentru ea.

Acum începea lucrul din nou, ca și cum viața lui nu era suficient de complicată. Întâi a fost ideea cu mutatul și acum, când avea mai multă nevoie să se concentreze pe munca lui, aveau de văruit și de decorat casa.

Așa o să fie mereu de-acum înainte?

O să-mi petrec toată viața stând acasă?

Asta să fie oare totul?

A simțit cum îi pulsează sângele în gât, așa că a încercat să nu se mai gândească, prea obosit, prea amețit de azi-noapte. A luat din nou ziarul și s-a apucat să citească editorialul.

Poate că diseară o să vină acasă, o să pregătească cina și o să vrea să facă sex și totul o să fie bine.

Editorialul era despre propunerea lui, despre reacțiile la consultările care avuseseră loc. Baroul era împotrivă, la fel și Avocatul poporului. Făceau o mare chestie din toată povestea, spunând că astea erau motive obiective pentru care propunerea ar trebui abandonată.

Știam că așa o să se întâmple, a gândit Thomas. Ziarele habar n-au despre ce scriu.

— Tati, a zis Ellen.

---

[20] *Den röda vargen* („Lupul Roșu”): titlul unul alt roman al seriei dedicate lui Annika Bengtzon, în care aceasta are o traumă în urma unei răpiri. (*N.t.*).

Thomas a oftat.

— Ce-i?

— Mi-e sete!

A înghițit în gol, a lăsat ziarul din mână, a luat un pahar și l-a umplut cu apă, după care i l-a pus fetiței pe masă.

— Vreau suc.

— Nu primești niciun suc. Dacă ți-e sete, bei apă.

Editorialul critica măsurile propuse, zicea că sunt un atac la integritatea individului și pretindea că metodele nu erau necesare, fiind ineficiente. Se mai spunea acolo că toată directiva UE de păstrare a datelor era prost gândită și că…

— Tati, a zis iarăși Ellen.

— Ce mai vrei? a strigat Thomas, aruncând ziarul.

Fetița s-a uitat la el cu ochii mari și cu gura căscată. N-a scos un cuvânt, i-a apucat pe Poppy și pe Lucide și s-a dus sus, în camera ei.

— Ce mâncăm la prânz? l-a întrebat Kalle.

Și-a acoperit ochii cu mâinile și a gemut.

•

Spike stătea așezat, cu picioarele pe birou.

— Care-i treaba cu tipu' ăsta mort? a întrebat-o, fără să se uite la ea.

— Al doilea președinte al Comitetului Nobel omorât în șase luni.

Bărbatul a oftat adânc, teatral.

— Da. Bine. Asta văd din ziar. Altceva?

— Abia am venit. Sunt aici de cinspe secunde.

I-a aruncat o privire scurtă, și-a coborât picioarele, a apucat blatul biroului cu ambele mâini și și-a tras scaunul cu rotile până a ajuns lângă birou.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, zic că știrea-i moartă. Fii cu ochii pe ei azi, dar să nu te-aștepți să scrii un roman pentru mâine.

— Credeam că nu mă mai ocup de crime, i-a răspuns Annika și a luat para care se afla lângă telefonul lui Spike.

Șeful știrilor s-a aplecat înainte cu o viteză surprinzătoare și i-a smuls fructul din mână.

— Ia mâna!

L-a privit câteva secunde și a observat că era puțin mai slab decât înainte.

— Spike, ești la regim…

— Berit e ocupată cu altă știre, i-a răspuns și a mușcat din pară. Un pont foarte tare. Poate stai de vorbă cu ea și prinzi vreun fir…

Annika și-a luat geanta și s-a îndreptat spre Berit.

— Bună! i-a spus și s-a lăsat să cadă pe scaunul lui Patrik. Ce mai e nou?

Berit a privit-o pe deasupra ochelarilor.

— Ai fost foarte tare aseară. I-am lăsat rău în urmă pe ăia de la concurență – Bosse, tipul ăla al lor, n-a reușit să scoată nimic. Era măcar acolo?

Annika a simțit că se înroșește.

— Da, dar au ajuns prea târziu.

— Pe cine au reținut pentru interogatoriu?

— Un alt profesor de la Karolinska. E cam dus – i-a intrat în cap că e de datoria lui să-i amenințe pe oameni și să le explice ce greșesc. Unde mai pui că și el e creaționist.

— Ce?

— E unul dintre cei care cred că Dumnezeu ar trebui să aibă un rol mai mare în știință. Ia zi, ce-i cu articolul la care lucrezi?

— Jemal. Tatăl din Bandhagen.

Annika a dat din cap – da, își amintea.

— Sunt complet nebuni, a continuat Berit. Guvernul suedez a hotărât că Jemal trebuie deportat din Suedia, așa că n-au irosit nicio clipă. În aceeași seară, CIA l-a preluat de la aeroportul Bromma.

Annika i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— CIA? Sună a film prost.

Berit și-a scos ochelarii și și-a tras scaunul mai aproape de Annika. A început să vorbească pe un ton scăzut și apăsat.

— Niște agenți americani cu cagule pe cap l-au ridicat dintr-o încăpere a aeroportului. I-au ciopârțit hainele, l-au căutat în gură și-n partea de jos, l-au umplut de supozitoare cu medicamente și i-au pus scutec. După aia i-au tras o cagulă pe cap și l-au târât pe jos până la avion, un charter privat. Aici l-au aruncat pe jos, l-au legat cu lanțuri și așa a călătorit până la Amman.

Annika a rămas cu gura deschisă.

— Cine a aprobat așa ceva? a șoptit și nu-i venea să creadă cât era de șocată.

— Guvernul a luat decizia de a-l deporta, ministrul de Externe a fost informat despre mijlocul de transport, dar Ministerul de

Externe pretinde că nu știa nimic de implicarea CIA, sau de vreun alt abuz. Era o deportare obișnuită, pentru un terorist obișnuit și americanii ăia drăguți s-au oferit să-l ia cu autostopul.

— Vrei să zici că Serviciul Secret al americanilor poate să vină să ia un om de pe oricare din aeroporturile noastre și nimeni n-are voie să deschidă gura? a întrebat ea, mult prea tare.

Berit a privit împrejur.

— Guvernul nu are voie să dicteze poliției cum să-și facă treaba; Serviciul de Informații dă vina pe un nenorocit de ofițer, trimis acolo să supravegheze deportarea, a continuat ea, pe un ton scăzut. Aparent omul poartă toată vina. Problema e că a cedat controlul americanilor, dar știi ce-a făcut după aia?

— Ce?

Berit a oftat, parcă voia să-și adune gândurile înainte de a-i răspunde.

— Când n-a mai suportat să stea și să privească halul în care era abuzat omul ăla, a ieșit să vomite. Așa că avionul a decolat fără ca el să aibă măcar habar ce s-a întâmplat.

— Cristoase…

A rămas tăcută câteva secunde, încercând să-și adune gândurile.

— Cred că ești conștientă că nu suntem singurii în situația asta, a zis ea într-un târziu. E clar că CIA a închiriat avioane particulare și că a adunat oameni din toată Europa în ultimii ani.

— În Iordania l-au condamnat pe viață, a adăugat Berit. L-au torturat, l-au bătut, i-au aplicat șocuri electrice, până ce a mărturisit; după aceea, un tribunal militar l-a găsit vinovat că a pus la cale și a întreprins acte de terorism. Avocatul lui nu a avut voie să aducă niciun martor și nu se poate face apel împotriva hotărârii. O să moară în închisoarea aia și fetele n-or să-și mai vadă tatăl niciodată.

Berit și-a dat scaunul înapoi, lângă birou. Annika a rămas uitându-se la ea cu ochii mari, preț de câteva secunde.

— Cum naiba ai aflat toate amănuntele astea?

— Fatima l-a vizitat în închisoare și i-a spus c-a fost torturat.

— Și partea cu CIA?

— Am făcut rost de detaliile avionului. Un Raytheon Hawker 88XP, număr de înregistrare N168BF, proprietatea unei mici firme americane.

— Și?

Berit a ridicat ochii și a privit-o.

— Și i-am sunat. Le-am spus c-aș vrea să-l închiriez.

— Și?

— Și mi-au spus că au un singur client: guvernul american.

— Doamne…

— Patrik a mers pe urmele avionului – a zburat și a adunat oameni de peste tot, din toată lumea. De multe ori îi duce în Cuba, la Guantanamo.

— Trebuie să existe cineva răspunzător pentru toate treburile astea, a zis Annika. Cineva trebuie să dea socoteală! Suedia e un stat constituțional – nu trimite oameni să fie torturați și omorâți.

— Guvernul pretinde c-au primit garanții de la autoritățile din Iordania: Jemal urma să aibă parte de un proces cinstit și, evident, să nu fie torturat. Iată, acum vedem cât de mult a contat promisiunea aia.

— Când publicăm articolul ăsta?

— Mâine, sper, i-a răspuns Berit, ridicându-se. Trebuie să plec. Mă duc să vorbesc cu ministrul de externe.

— N-o să scoți nimic de la ea, i-a spus Annika.

— Bineînțeles, a fost de acord Berit; și-a luat geanta și a ieșit.

Annika s-a așezat la biroul lui Berit și s-a apucat să dea telefoane.

Birgitta Larsén n-a răspuns, nici acasă, nici la laborator.

Numărul lui Q era redirecționat la recepție.

Ofițerul de serviciu de la criminalistică refuza în continuare să comenteze asupra morții lui Ernst Ericsson.

Biroul de presă a anunțat-o despre o conferință care urma să aibă loc mai târziu, după-masă.

A încercat să găsească pe vreunul din copiii lui Ericsson în baza de date națională, în speranța că va da peste un fiu de vârstă potrivită, dar numele de familie a dat mult prea multe rezultate. Și se pare că fosta soție se mutase în Provence.

A sunat la Forumul Nobel, unde a vorbit cu o secretară foarte politicoasă, care se scuza tot timpul și care a fost incapabilă să-i spună ceva.

La naiba, n-avea nicio șansă!

Poate că știa Ebba ceva.

Și-a scos mobilul din geantă și a verificat numărul salvat în memorie.

— Alo?
— Ebba! Doamne, cât mă bucur să te aud!
— Annika?
Ebba părea surprinsă și oarecum îngrijorată.
— Da, eu sunt. Ai auzit ce s-a întâmplat?
La celălalt capăt a deslușit o mulțime de zgomote.
— Nu. Ce s-a întâmplat? O spargere? Un incendiu?
Annika a clipit de câteva ori. Parcă avea nisip în ochi.
— Spargere? Nu, nu, nu s-a întâmplat nimic acasă. E vorba de Ernst. Ernst Ericsson. N-ai ascultat știrile?
— Sunt în mașină, mă duc la magazinul din Vansbro, în Dalarna, să iau ceva de mâncare și un ziar.
Deodată, nu se mai auzea așa de bine.
— Ernst Ericsson e mort. A murit aseară.
Câteva secunde de liniște.
— Ebba?
— Da, sunt aici. Ești sigură?
— Poliția presupune c-a fost omorât.
— Glumești?
— Deloc.
— Omorât? Cum?
— Încă nu știu – cauza morții încă nu e publică.
Zgomotele de fundal s-au mai potolit; părea că Ebba a tras pe dreapta și s-a oprit.
— E groaznic. Îl văzusem sâmbătă.
— Știu. Ziceai că mergeai la seminarul ăla. Cum a fost – a ieșit bine?
— Foarte bine, numai că după aceea au fost niște neînțelegeri. Lars-Henry Svensson a venit la bufet și era complet dus. Totul s-a terminat când a venit poliția și l-a luat. Îmi pare atât de rău pentru el.
— A vorbit cu Ernst?
— Nu știu – parcă da. Probabil c-a vorbit cu toată lumea. De ce mă-ntrebi?
— L-au luat din nou pentru interogatoriu.
Ebba a pufnit destul de tare.
— E ridicol. Lars-Henry nu e-n stare să omoare o muscă.
Clișeul lunii, a gândit Annika.
— Ție ți-a spus ceva?
Ebba a oftat.

— E supărat pentru că-i convins că am plătit ca să intru în lumea științifică și nu mi-o poate ierta. Asta nu înseamnă c-ar trece la fapte. E complet inofensiv. O să vezi – o să-i dea drumul repede.

Annika a auzit cum Ebba a băgat mașina în viteză și scârțâitul pietrișului sub roți.

Deodată a avut un flashback – cu o zi înainte era în mașina ei, stătea la stop la capătul străzii Branhusbron, un Volvo break pe banda cealaltă, o femeie la volan.

— Unde ești?

— Tocmai am trecut de Hulån și mă-ndrept spre Skamhed.

— Nu erai la Stockholm ieri, imediat după prânz?

— Cred că mă întorc mâine după-amiază, doar dacă nu trebuie să vin mai devreme din cauza chestiei ăsteia cu Ernst. Hai, că trebuie să…

Annika a închis ochii și a încercat să și-o imagineze pe Ebba în mașină, a încercat să asculte din nou zgomotele în memorie, pentru a-și da seama dacă putea distinge ceva. Oare ce vedea pe geam? Păduri întunecate de pini? O zonă locuită? Ar trebui să-și poată da seama.

— Sigur, i-a zis Annika. Sună-mă dacă mai vrei să afli ceva.

A închis. A pus telefonul jos pentru un timp, apoi a sunat la recepția de la Institutul Karolinska și a cerut să vorbească cu Sören Hammarsten.

Nu era disponibil.

A cerut-o atunci pe secretara personală a lui Ernst Ericsson.

Nu era acolo.

A închis, cu ochii în ecranul calculatorului lui Berit.

Pe cine altcineva ar mai putea suna? Cine ar mai putea ști ce s-a întâmplat sâmbătă? Cei care au fost de față, evident, dar cine să vrea să vorbească?

A sunat din nou la institut.

— Aș dori să știu dacă există vreun Bernhard Thorell acolo?

Operatoarea a tastat ceva pe o tastatură.

— Thorell cu *h*?

— Cred că da.

A mai tastat ceva.

— Da, e un număr de mobil; așteptați puțin, vă fac legătura.

Telefonul a sunat din nou, de trei, patru, cinci ori…

— Thorell.

Annika a respirat adânc și și-a dres glasul.

— Da, bună ziua, mă numesc Annika Bengtzon și vă sun de la *Kvällspressen.* Ne-am întâlnit ieri, pentru foarte scurt timp, în laboratorul de teste pe animale. Eram cu Birgitta Larsén…

— A, da, doctoranda.

Annika a zâmbit.

— Vă deranjez? E un moment nepotrivit?

— Depinde despre ce vreți să vorbim, i-a răspuns șeful companiei de farmaceutice; părea că i-a zâmbit și el.

— Decesul de aseară. Aș vrea să știu dacă va afecta activitatea dumneavoastră.

— După câte știu, chestiunea este anchetată de poliție la ora actuală. Bineînțeles că este tragic, dar nu va avea un impact semnificativ asupra proiectului nostru de cercetare.

Vorbea cu accent suedez, educat, nu era un accent de american.

— Un profesor e decedat și un altul este interogat în legătură cu incidentul. Lucrul ăsta nu afectează în niciun fel relațiile și atmosfera de lucru din institut? Știu c-au avut o discuție după seminarul de sâmbătă și că erați de față…

Bărbatul a început să respire atât de repede și apăsat, încât Annika s-a oprit.

— Nu știu despre ce discuție e vorba, a spus el destul de abrupt, așa că nu vă pot spune nimic.

— Înțeleg. Aș vrea doar să-mi fac o idee despre ce s-a întâmplat în seara aceea, știu că Lars-Henry a avut altercații cu mai multe persoane, printre care și dumneavoastră.

Thorell a tăcut câteva secunde.

— În principiu, așa e.

— Îmi dau seama că nu doriți să faceți o declarație riscantă, aș vrea să știu dacă-mi puteți spune ce v-a spus Lars-Henry dumneavoastră personal.

S-au auzit niște hârâieli pe linie.

— Iau prânzul la clubul universității, i-a spus Thorell. Ne întâlnim la intrare în jumătate de oră.

I-a închis telefonul fără să aștepte vreun răspuns.

Clubul universității?

Era același lucru cu Vulpea Neagră?

•

Annika și-a parcat mașina în fața unei clădiri vechi de lemn, la

numărul 2 pe Nobels väg. Era o cabană vopsită în roșu, cu obloane galbene și cu perdele albe. A coborât, a încuiat mașina și a privit, curioasă, pe una dintre ferestre. Parcă era o conferință înăuntru.

Copacii bătrâni și peluzele întinse creau o atmosferă de pace și liniște, iar zgomotul autostrăzii se auzea departe, un huruit înfundat. Plete strânse în cozi de cal și cămăși albe fluturau în vânt, sunet de pași și râsete se pierdeau printre clădiri. Spițe de bicicletă luceau în soare, între podețul cel mic și spitalul Karolinska.

Annika a luat-o încet pe drumul îngust din campus, a trecut de Societatea Medicală și de sala de sport Friskis & Svettis și s-a îndreptat spre restaurantul unde mâncase săptămâna trecută cu Ebba și cu Birgitta. Da, clubul universității se chema *Vulpea Neagră.* S-a uitat la ceas, venise la timp. Ca să se asigure, a mai trecut o dată prin dreptul ferestrelor și a privit înăuntru, dar nici urmă de Thorell și nici Birgitta Larsén nu era acolo.

S-a așezat pe treptele care duceau spre ușa de aramă.

Soarele îi încălzea capul, și-a întors fața, a închis ochii și a lăsat căldura s-o pătrundă.

Minunat – uitase cât de delicată putea fi lumina soarelui.

Cu ochii închiși, și-a lăsat capul să-i alunece în față și a realizat că era gata să adoarmă. S-a scuturat și și-a dat părul pe spate.

Bernhard Thorell venea spre ea dinspre campus, avea mâinile în buzunarele pantalonilor. Costumul gri, dintr-o stofă foarte puțin lucioasă, îi venea perfect, o a doua piele. Vântul i-a răvășit părul și a strâns din ochi când a pășit în soare.

Pot s-o înțeleg pe Birgitta Larsén de ce-i topită după el, a gândit și s-a ridicat pentru a-i ieși în cale.

Când s-au salutat, Thorell și-a scos mâinile din buzunare.

— Câteodată Suedia-i minunată, i-a spus el, măsurând-o din cap până în picioare.

Și-a dat seama că era flatată, a trecut-o un ușor frison. Și-a tras mâna repede.

— V-ați mutat de tot aici? l-a întrebat, pe un ton relaxat.

Thorell a râs și dinții albi i-au strălucit.

— Nicidecum. Am păstrat ferma familiei în Roslagen după accidentul părinților și încerc să petrec cel puțin o săptămână-două pe an aici, ca să nu-mi pierd rădăcinile.

Annika s-a îndreptat – accidentul părinților, de ce nu știa nimic despre asta?

— Părinții dumneavoastră? l-a întrebat, simțindu-se prost.

Bărbatul a privit la pietriș câteva secunde, apoi s-a uitat în ochii ei cu o nuanță de melancolie.

— Au murit când eram adolescent.

Parcă-i spusese Berit ceva despre ei, despre taică-su, că era un tip bogat, un accident de mașină în Alpi?

— O, îmi pare rău.

Thorell a zâmbit.

— Nicio problemă. Mi-a trecut – s-a întâmplat de mult. Acum sunt aici ca să văd cum merge proiectul de cercetare.

Annika i-a aruncat o privire scurtă. Era mai înalt decât privit din depărtare.

— Va duce la un Premiu Nobel?

— Proiectul?

A râs.

— Nu se știe niciodată. Sunt atât de mulți candidați buni și pe urmă nu-ți dai seama până mai târziu care descoperiri vor trece proba timpului, așa că-i greu de spus. Nobel a vrut ca cercetările premiate să fie în beneficiul umanității pe termen lung, Comitetul face foarte bine că nu se grăbește în decizii. Voiați să știți ce mi-a spus profesorul Svensson?

— Dacă ați putea să-mi spuneți…

Thorell a privit în depărtare, de-a lungul peluzei, parcă pierdut în gânduri.

— A fost foarte critic la adresa muncii noastre. Pentru că am găsit o cale de a încetini procesul de îmbătrânire, poate chiar de a-l opri. Ne-a acuzat că vrem să descoperim secretul vieții eterne, dar cercetările noastre nu au nicio legătură cu așa ceva.

— Zice că vă jucați de-a Dumnezeu, i-a răspuns Annika zâmbind.

Thorell i-a zâmbit și el.

— Din păcate, nu se poate purta vreo discuție rezonabilă cu săracul om. Cred că pot spune despre el că-i un creaționist extrem.

— Deci companiile farmaceutice sunt fălcile monstrului?

— Exact. Și trebuie să fim atenți, pentru că altfel ne *așteaptă pedeapsa.*

A spus ultimele cuvinte cu o voce răgușită și cu ochii mari.

Annika a râs.

— Da, Nemesis vă pedepsește? a zis ea și zâmbetul lui Thorell s-a lărgit. În obraji i-au apărut două gropițe și ochii-i păreau mai adânci. L-a privit direct în ochi și a fulgerat-o un gând – *o, nu, nu se poate, nu un alt Bosse,* dar nu s-a putut abține să-i zâmbească.

— A, știți despre Nemesis? a întrebat-o el și a făcut un pas către ea.

— Zeița răzbunării și titlul unei piese de Alfred Nobel.

Și-a dat capul pe-o parte, a zâmbit și dinții i-au strălucit din nou.

— Nu multă lume știe despre asta. Și că pe Nobel îl interesa atât de mult Beatrice Cenci.

Stătea atât de aproape de ea, încât i se învârtea capul.

— A fost o femeie fascinantă, care a avut parte de un sfârșit foarte urât, i-a răspuns ea, gândind că vocea-i suna ciudat, prea înaltă și moale.

Thorell și-a aplecat capul, privind-o în continuare în ochi, apoi și-a băgat mâinile în buzunare, cambrându-și umerii hainei.

Doamne, cât e de frumos!

— Atât de tânără și atât de frumoasă…, a spus el, calm.

Cuvintele sunau ca o mângâiere.

— Știu, i-a răspuns cu răsuflarea tăiată. Era incredibil de frumoasă. Ebba, vecina mea, are un tablou cu ea în living…

Dintr-odată s-a lăsat o liniște totală. Thorell continua s-o privească, dar licărul din ochi s-a dus și s-a topit.

— Nu e tabloul lui Guido Reni?

Nu-i venea în minte; ce-i spusese Ebba? Cine-l pictase?

— Nu știu – pot s-o întreb, i-a spus cu un zâmbet confuz și a făcut un pas înapoi.

— Ebba? Cea care lucrează aici la laborator? Ebba Romanova?

Annika a dat din cap – da, despre ea era vorba.

Zâmbetul i-a revenit, la fel de cald ca înainte.

— Ca să vezi, ce mică-i lumea!

S-a întors și, fără niciun cuvânt, a intrat în restaurant.

•

Pisicuța și-a atârnat pe umăr sacul de sport cu racheta de tenis și a apucat ghidonul bicicletei cu ambele mâini. Și-a lăsat coada de cal să-i fluture pe spate, și-a tras viziera pe ochi; pantofii de sport făceau să-i scârțâie pietrișul sub pași. Gata,

plecăm, și bicicleta aluneca frumos lângă ea. Dacă era bună la ceva, cu siguranță era capacitatea ei de a se integra elegant în mediile suburbane bogate.

Era prima dată când găsea ceva cât de cât bun la țara asta de rahat. Era prima dată când vedea un motiv rezonabil pentru care trăiesc oamenii aici, la Polul Nord.

Știa de ce, evident – n-avea nevoie să-i explice un psihiatru: zona-i amintea de locul unde trăise taică-su, după divorț, lângă Boston. Case mari, confortabile, în culori calde. Ferestre cu geamuri mici, care luceau inegal în soare. Peluze bine îngrijite și pomi fructiferi înfloriți în grădini spațioase, protejați de gărdulețe vopsite și garduri vii tunse egal.

A fost surprinsă, trebuia să recunoască!

La urma urmei, era cât de cât civilizat aici.

Monstruozitatea aia modernă și oribilă a jurnalistei ăleia tâmpite era excepția de la regulă.

Aruncase o casă albă, țipătoare, pe un teren plat, brăzdat de urme de roți, fără pic de simț arhitectonic, lipsită de proporții, ca să nu mai vorbim de vreo tradiție. Nu i-a fost greu să găsească planul casei într-un anunț vechi pe internet. Spații deschise și așa-zis moderne la parter și patru dormitoare la etaj. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ți dai seama cum folosea familia Bengtzon camerele.

Cele două dormitoare din față erau ale celor două păpușele mici, perdele albastre cu model de jucării pentru băiat și pentru fetiță, perdeluțe pastel, cu flori. Iisuse, îi venea să vomite! În spate erau dormitorul matrimonial și un birou mic, unde doamna Bengtzon și-o trăgea frumos și curat cu tembelu' ăla birocrat de bărbat al ei și unde-și scria articolașele obraznice.

A simțit că o mănâncă pielea capului; îi venea greu să respire și avea o stare ciudată de neliniște.

Trebuia să se concentreze – totul se rezuma la planificare și la stabilirea locurilor.

Și-a mușcat buza ca să se trezească la realitate. Și-a luat o expresie de superioritate și a privit în jur la vilele mai atrăgătoare. Chiar în spatele casei de tot rahatul era o proprietate frumoasă, unde un bărbat înalt și mai în vârstă lustruia un Mercedes.

Cea mai frumoasă casă din zonă era de cealaltă parte a străzii. O vilă în stilul național romantic, trei etaje plus subsol, cu

aer de mister gotic. Fațada era întunecată și greoaie, dar efectul era atenuat de ferestrele mari și de tâmplăria verandei. Grădina era matură și bine îngrijită, cu un chioșc și o fântână. Partea din spate era rezervată unui padoc pentru câini.

Până și asta avea, până și un padoc de câini, a gândit Pisicuța și s-a oprit câteva clipe.

Aproape că putea ghici cum arată interiorul. Știa cum miroase, simțea tavanele înalte, lumina curgând prin ferestrele cu vitralii, curentul pe sub uși, iarna.

Era exact genul de casă în care locuise Grant, chioșc, padoc pentru câine, și toate celelalte. A zâmbit la amintirea prietenului ei din copilărie. Crescuse în casa aflată lângă cea a tatălui ei; vizitele la taică-său erau strict limitate. Avea voie să meargă acolo doar când maică-sa era la balamuc. Din fericire lucru ăsta se întâmpla frecvent, ca atunci când și-a tăiat venele și a scris scrisorile alea la beție, despre *curva oribilă* (amanta cea nouă a tatălui ei, pe care maică-sa n-o numise niciodată altfel).

Fuseseră clipe minunate, atunci când avea voie să meargă la Grant. Și-a adus aminte de clădirea în stil gotic.

Chioșcul în care au fumat iarbă prima dată.

Camera din pod, chiar sub acoperiș, unde-și țineau ascunsă colecția de reviste pornografice.

Beciul, unde prindeau șoareci și le tăiau capul cu un cuțit vechi de bucătărie.

A chicotit, aducându-și aminte de toate.

Grant fusese un dulce. Păcat că a devenit un adult atât de plicticos. Directorul unei orchestre simfonice – cât poți să fii de bou?

A oftat și a pornit mai departe, împingând bicicleta – unu, doi, unu, doi, scârțâitul pietrișului sub tălpi. Își lăsa toată greutatea pe ghidonul bicicletei, ca să-și mai ușureze durerea din piciorul stâng. Cu greu îți puteai da seama că șchiopăta.

Nu mai dura mult ce avea de făcut aici. Trebuia doar să mai ia câteva chestii și să-și cronometreze timpii.

A mai aruncat o privire înspre casa albă, de țoapă fără gust, cuibușorul jurnalistei ăleia deștepte.

O să fie un mare serviciu pentru toată zona când o să șteargă mizeria aia de pe fața pământului.

•

Annika s-a întors la redacție, se simțea sfârșită și fără rost. Ce

căuta aici?

N-avea un birou al ei; își ținea laptopul în geantă; n-avea habar cui trebuia să se adreseze despre responsabilitățile ei.

Lui Spike?

I se rupea-n paișpe de ea.

Să vorbească cu Berit?

Avea și-așa suficiente pe cap.

Și-a amintit de clasa a douăsprezecea, când niște experți au stabilit că cea mai bună idee era lucrul în grup, fără profesor, în afara clasei. Ieftin și lipsit de sens.

S-a îndreptat spre locurile alocate redactorilor din schimbul de zi. Peste tot cotoare de mere uscate, hârtiuțe, căni de cafea goale.

Acum trebuia să fie și femeie de serviciu la birou.

A scrâșnit din dinți, a luat un coș de gunoi mare, a aruncat absolut totul în el, fără să-și bată capul cu cele reciclabile, după aia a luat o cârpă umedă de la baie. A șters petele de cafea și resturile de banană de pe un birou și și-a desfăcut laptopul.

Era momentul să se organizeze.

Ce putea scrie din toate astea?

Moartea lui Ericsson era legată de crimele de la Premiile Nobel, era absolut convinsă. Exista un anume tipar, pe care nu-l putea descifra încă, fire care se încrucișau într-un fel care n-avea de-a face cu coincidențele.

Oare pentru ce ar găsi loc în ziarul de mâine? Pe cine interesează că niște cercetători beți s-au luat la harță după un seminar?

A oftat adânc. Nu pe mulți, dacă e să fim forte cinstiți.

Poate ar fi avut un subiect, dacă ar fi reușit să afle ce și-au spus Lars-Henry și Ericsson, dar așa, cearta în sine nu făcea doi bani.

În lipsă de alt pont, l-a căutat pe Lars-Henry Svensson în registrul național și a găsit o adresă pe Ringvägen, de pe insula Södermalm, în Stockholm. La Telia a găsit două numere pe numele lui, unul pe Ringvägen și celălalt la o proprietate pe Tavastbodavägen, în localitatea Värmdö. Niciun număr de mobil.

A sunat la amândouă numerele. Niciun răspuns, nici măcar un robot telefonic.

Și-a luat o cafea și a făcut turul redacției, ca să-și adune gândurile.

În cele șase luni cât a fost ostracizată, și-a notat toate informațiile pe care le avea despre crimele legate de Premiile Nobel. Totul era pus bine, în arhiva ei personală de pe net. S-a întors la biroul ei temporar și s-a logat la adresa annika-bengtzon@hotmail.com.

Poate că venise momentul să ia puțină distanță și să privească din perspectivă. Să lase detaliile deoparte. Să ia în considerare sumele imense de bani vehiculate în cercetare și-n industria farmaceutică. Să facă traseul de la proiect la patent, apoi la medicament și, în final, la consumator.

A trecut din nou prin toate notițele. Textele nu aveau nicio structură, conțineau fapte, detalii și opinii, toate de-a valma. A găsit și informația de la Q, despre Pisicuță, ce și cum făcuse, cum pusese poliția totul cap la cap. Apoi detalii despre Nemesis și Alfred Nobel; de asemenea, lucrurile găsite de ea, despre banii din comunitatea științifică, tot ce-a deslușit ea în urma conferinței de presă când s-a făcut publică investiția Medi-Tech. A dat și peste notițele făcute zilele trecute, în urma întâlnirii cu Q, când i-a cerut să vadă fotografiile.

M-am săturat. Am tăcut prea mult, a gândit ea.

A ridicat receptorul și l-a sunat pe Q, a zecea oară. Tot n-a răspuns.

La dracu'!

A trântit receptorul în furcă. Nu putea sta așa, de pomană, agățată de o singură sursă.

Plină de frustrare, a hotărât să facă același lucru ca seara trecută, să-i trimită un mail și să spere că-i va răspunde.

Mă gândesc să fac publică toată treaba asta cu Pisicuța. Vreau să vorbim, să mă asigur că nu arunc în aer ceva vital.

Răspunsul a venit într-un minut.

Iartă-mă, scumpo, tocmai ies pe ușă. Nu mă suna, te sun eu.

I-a răspuns pe loc: *OK, scumpule. Ți-am dat ocazia să-ți spui punctul de vedere. N-ai vrut. Greșeală.*

Peste zece secunde i-a sunat mobilul.

— Vino la cafeneaua de pe Norr Mälarstrand în zece minute, i-a spus Q.

— La Pavilionul Mälar?

— De unde dracu' să știu eu cum îi zice? și Q a închis.

A zâmbit și și-a strâns laptopul.

•

Vremea era, într-adevăr, superbă. Bătea o briză caldă, care mirosea a pământ și asfalt, mirosurile irezistibile de vară și oraș.

Aici vreau să trăiesc, aici mi-e locul, a gândit Annika.

A încuiat mașina și a pus cheia în geantă; era ridicol de grea, unul dintre dezavantajele biroului purtat după tine.

Pavilionul Mälar era unul din locurile ei preferate pe Kungsholmen, o cafenea micuță, în aer liber, cu mese instabile, înșirate pe pietrișul greblat zilnic, cu sandviciuri mari și ciocolată fierbinte și cu pături cu care te puteai înveli, ceea ce era foarte previzibil să se întâmple seara. Apele lacului Mälaren clipoceau la câțiva pași de mese; dincolo de lac se ridicau turlele bisericii Högalid și insula Långholmen.

Q era deja acolo, privea prin ochelarii de soare la Västerbron; pe o farfuriuță avea o prăjitură cu fulgi de ovăz.

— Tu n-ai decât cămăși hawaiiene? l-a întrebat Annika, lăsându-și geanta jos, fericită că mai scăpa de greutate.

— Nu sunt din Hawaii, sunt din Tuki's Pareau, din Avarna, Rarotonga. Și când mă duc la vreo nuntă sau la o înmormântare cu ștaif port o cămașă de mătase, pictată manual, pe care am cumpărat-o de la croitorul lui Nelson Mandela, la Cape Town. Nu ți-am spus?

A tras scaunul din fața inspectorului și a pus carnetul și pixul pe masă.

— Ai găsit vreo legătură între Pisicuță și băiatul din congelator?

— Am reușit să facem legătura între Johan Isaksson și crime, i-a răspuns Q. Ce-ai de gând să scrii despre Pisicuță?

A scrijelit de câteva ori cu pixul pe hârtie, ca să se asigure că scria.

— Că ea e criminala. Că l-a omorât pe doctorul leton și pe complicele ei la Jurmala. Că e suspectată de uciderea lui Isaksson.

Q a oftat.

— Nu putem dovedi că a fost crimă, cu atât mai puțin că ea-i autoarea.

Annika și-a tras carnetul mai aproape.

— OK. Modific pe loc. Nimic despre Isaksson, în afară de unde și cum a murit și de faptul că-l asociați cu crimele. Cum?

— Mobilul lui.

— Așadar, l-ați găsit?

— Nu, dar conducătorul lui de doctorat ne-a dat detaliile, numărul de telefon, era o cartelă; știm de la operatorul de telefonie că-n primăvară a trimis cinci SMS-uri la un alt număr pe cartelă, care apărea în anchetă.

— Același număr spre care a trimis *dansează în apropiere de st erik*? l-a întrebat Annika.

Q a zâmbit fără chef.

— Nu, aici greșești. Încercăm să punem laolaltă toate piesele și am găsit câteva numere și SMS-uri. Presupunem că Pisicuței îi era adresat *dansează în apropiere de st erik,* apoi un alt SMS a fost trimis de pe numărul ei spre un altul. Bineînțeles că am verificat și numărul ăla.

— Și al cui telefon era?

— Tu ce crezi?

S-a uitat lung la prăjitura detectivului, preț de câteva secunde.

— Al complicelui.

— Aici ai dreptate. Și cine l-a moștenit după moartea lui?

— Criminala, normal, i-a răspuns ea, în timp ce scria în carnet. Așadar, în primăvară Isaksson a trimis cinci SMS-uri către telefonul complicelui, dar Pisicuța a fost cea care le-a primit. Ai idee ce scria?

— Nu. Tu ce crezi?

Annika a ridicat din umeri.

— Probabil că era în legătură cu complicele. Poate complicele l-a băgat în afacerea asta? Poate că avea întrebări după crimă, sau poate că se simțea vinovat. E posibil să-l fi amenințat?

— Poate, i-a răspuns Q. Și acum e mort. Ți-e clar acum?

— Cred că da, a răspuns ea, scărpinându-se cu pixul în cap.

Q a aruncat prăjitura în apă, unde se jucau câteva rațe.

— Stai puțin! De ce e OK acum să public lucrurile astea despre Pisicuță?

— Nu-i OK, da-mi dau seama că nu te pot opri.

Annika a dat câteva pagini înapoi și și-a citit notele.

— Spune-mi acum, neoficial, e posibil ca Pisicuța să-l fi omorât pe Isaksson?

Q a oftat din nou și și-a întors privirea către rațe, care se băteau pe prăjitură.

— E foarte probabil. Metoda se potrivește profilului ei. Eficientă, calculată, bine planificată și fără violență excesivă.

Controlată, profesionistă.

Annika a aprobat din cap, încet.

— Nu l-a omorât pe Wiesel, totuși.

— Îi stătea în cale. L-a împușcat în picior, ca să ajungă la von Behring, pe care a ucis-o cu un singur glonte. Pe ofițerii de afară i-a împușcat ca să-i neutralizeze, nu să-i omoare – fiecare cu câte un glonț.

— Ernst Ericsson – tot ea l-a omorât?

— Nicidecum.

— Nu? Pe ce te bazezi?

Annika a lovit cu pixul în masă de câteva ori, privind lung înspre lac. Apoi l-a lăsat jos, pe carnet.

— Ernst a fost omorât mult mai urât, a zis Annika, pe un ton calm. În cazul lui a fost ceva foarte personal. Cineva i-a făcut ceva oribil, nu-i așa?

Q a privit-o fără să i se miște vreun mușchi.

— Brrr, a făcut ea, scuturându-se. I-ați dat drumul lui Lars-Henry?

— Azi-dimineață. N-a avut nicio legătură cu moartea lui Ericsson.

— Și ești absolut sigur?

— Fără nicio urmă de îndoială.

Q s-a sculat în picioare.

— Ai exclusivitate despre Pisicuță până la miezul nopții. După aia anunțăm o conferință de presă pentru mâine dimineață la ora 8, așa c-o să apară pe surse în primele ore ale dimineții.

— Mamă, cât ești de drăguț, i-a spus ea, desfăcându-și brațele. Uite ce-mi faci, îmi țin gura șase luni și după aia îmi dai câteva minute să scriu un articol întreg.

— După cum te știu, ai deja opt variante diferite în geanta aia oribilă, i-a mai spus Q, după care a luat o scobitoare și a plecat.

Ne-am apropiat un pic cam tare, a gândit Annika.

•

S-a dus la redacție și a desfăcut laptopul pentru a doua oară. A intrat în arhiva ei online și a scos ciornele de articole – erau doar trei, nu opt. Primul mergea la obiect și era o relatare a ceea ce-i spusese Q în ziua când plecase în concediu de la ziar. Celelalte versiuni erau mai lungi și mai detaliate; putea folosi părți din ele mai târziu.

A copiat textul din e-mail, l-a pus într-un document în format

Scoop, programul folosit de ziar. L-a citit cu grijă, a mai corectat câteva greșeli și a modificat informația referitoare la telefonul mobil al complicelui. L-a salvat în dosarul ei și a hotărât să le termine pe celelalte înainte de a trimite totul în dosarul comun al redacției.

A scos apoi ciorna articolului despre Johan Isaksson. Moartea lui fusese relatată într-o notiță scurtă, descrisă ca accident tragic. A modificat textul, adăugând faptul că poliția lega acum decesul doctorandului de crimele de la dineul Nobel, ceea ce însemna că trebuia să treacă din nou prin tot articolul și să nu-i dezvăluie identitatea. Ori de câte ori era făcută publică implicarea cuiva în anchetarea unei crime, identitatea persoanei nu se publica. Evident că cei care-l cunoscuseră și că cei din laborator vor ști despre cine era vorba, dar pentru marea masă de cititori el va fi anonim, cel puțin o vreme. Defăimarea unei persoane decedate era un lucru serios.

A scos în cele din urmă și articolul despre moartea lui Ericsson. O fi fost oribilă, dar până nu știa cât de *oribilă,* nu avea loc în ziarul de mâine.

A trimis toate articolele în dosarul comun al redacției. A verificat să se asigure că ajunseseră în primul lot pentru ediția de a doua zi.

A mai trecut o dată prin titlurile articolelor: *Crimele de la Premiile Nobel, rezolvate* (despre Pisicuță), *Mai multe crime după Nobel* (despre crimele de la Jurmala), *Decesul de la Institutul Karolinska are legătură cu crimele de la Nobel* (despre Isaksson). Stăteau acolo, la concurență cu știrea senzațională a lui Berit și a lui Patrik, despre CIA și extrădarea de la Bromma.

E cazul să-i spun lui Schyman ce-am scris, a gândit ea. Trebuie să-i explic de ce am tăcut atâta.

În momentul ăla i-a sunat mobilul.

S-a uitat la ecran. *Anne S. te apelează.*

Ce mai voia?

— Unde ești? a întrebat-o Anne Snapphane, supărată.

Și-a dat părul din ochi, cu mâna dreaptă.

— Ce?

— Conferința mea! Ai *promis* că mă ajuți azi – să nu-mi zici c-ai uitat!

A strâns din ochi și și-a mușcat obrazul. La dracu'!

— Normal că n-am uitat, a mințit ea. Doar c-am fost foarte

ocupată.

— Ocupată cu ce? Să împături servețele pentru cafeaua de dimineață?

— Am început munca de azi. Sunt la birou.

— Asta ca să le dai cu tifla tâmpiților ălora care n-au fost în stare să găsească o sută de milioane într-un tomberon?

S-a uitat la ceas, era doar patru și-un sfert.

— Trebuie să vorbesc cu Schyman și după aia pot să ajung la tine cam într-o oră. E OK?

Anne Snapphane a mormăit ceva și a închis.

La dracu'.

Să-l sune pe Thomas să-i spună că întârzie?

S-a întins după telefon, dar s-a oprit.

Să-i spună că întârzie? Ar ajunge acasă înainte de șapte; asta era târziu? În ultima lună a ajuns Thomas vreodată înainte de șapte? A sunat-o vreodată? Nu, nu și nu.

Să aștepte el să sune!

Și-a strâns laptopul, a aruncat paharul de cafea și s-a dus la Schyman.

Nu era în birou.

A oftat adânc și și-a lăsat geanta să alunece pe jos.

Înseamnă că trebuia să vorbească cu Spike.

Șeful știrilor mânca un măr și se uita preocupat la ecranul calculatorului. Annika s-a oprit lângă el.

— Un cretin a pus o tonă de articole care spun c-ar fi fost rezolvate crimele de la Nobel, a spus Spike, fără s-o privească. E vreo glumă, sau ce?

— Am început lucrul azi. Am înțeles că, dacă vin la serviciu, trebuie să scriu articole.

În sfârșit și-a dezlipit ochii de pe ecran și a privit-o.

— Și de ce n-ai scris nimic până acuma?

— Pentru că mi s-a ordonat să stau acasă șase luni și să-mi fac unghiile, i-a răspuns și și-a pus geanta pe umăr. Mă găsești pe mobil dacă ai nevoie.

•

Circulația era groaznică. Abia s-a târât pe Fleminggatan și l-a sunat pe Schyman din fața fostei grădinițe a copiilor. În timp ce suna, l-a văzut pe Lennart, educatorul preferat al lui Kalle, îndreptându-se spre metrou. I-a făcut cu mâna, dar n-a văzut-o. A intrat mesageria telefonică a redactorului-șef, așa că i-a lăsat

un mesaj, cam confuz, ce-i drept, despre faptul că scrisese articolul cu Pisicuța și că restul presei urma să primească toate detaliile a doua zi dimineață la ora 8. L-a mai sunat de două ori, când stătea într-un ambuteiaj la intersecția dintre Birger Jarlsgatan și Runebergsgatan. A stat acolo o veșnicie și abia se abținea să nu claxoneze.

A trecut în sfârșit intersecția și a accelerat pe Karlavägen, a luat-o la dreapta, în labirintul de străduțe cu sens unic, până a găsit un loc unde să-și lase mașina, cam ilegal, ce-i drept, lângă biserica Sfânta Treime.

Băga-mi-aș picioarele! a gândit și a tras frâna de mână.

Avea ceva de mers pe jos până la apartamentul Annei și a ezitat o secundă dacă să-și ia geanta sau nu.

Ar fi cazul, că altfel precis i-o fură careva. Așadar, și-a pus-o pe umăr cu un geamăt.

Pe bune că Östermalm e un cartier cam ciudat, a gândit ea, în timp ce pășea obosită, pe lângă fațadele greoaie de la începutul secolului. Atmosfera era complet diferită de cea din Kungsholmen, Södermalm sau Vasastan. Clădirile erau într-o stare mai bună, totul arăta mai sobru, dar mai plicticos.

Nu se prea potrivește cu Anne deloc, a gândit ea, cu oarecare vinovăție, pentru că ea fusese cea care găsise apartamentul, ea o-ndemnase pe Anne să-l cumpere.

S-a consolat însă cu ideea că tot ea-l plătise, așa că, la urma urmei, n-ar trebui să se simtă atât de prost.

A luat-o pe Kommendörsgatan și a scos un geamăt adânc la gândul că mai avea mult de mers pe jos cu greutatea imensă de pe umăr. Poate c-ar trebui să cedeze și să cumpere un rucsac, așa cum îi sugerase Thomas, când s-a mai plâns odată de greutatea genții.

Peste cadavrul meu, și-a spus în gând și a mutat geanta pe umărul celălalt.

În momentul acela a observat o femeie, la zece pași în fața ei, subțire, blondă, tunsă paj, cu un mers legănat. Croiala rochiei îi scotea în evidență umerii rotunzi, de sub fustă i se profilau gambele surprinzător de puternice. De un braț îi atârna o geantă mică, iar în mâna cealaltă ducea o servietă de piele, maro-deschis. Pășea cu siguranță pe tocurile înalte și lăsa impresia că se bucură de plimbare și de soarele după-amiezii.

Annika a mers mai încet, privind-o pe femeia din fața ei,

încercând să-și dea seama dacă o recunoaște.

Femeia s-a oprit în fața unei vitrine și atunci Annika i-a zărit profilul.

I-a mai luat câteva secunde până să realizeze cine era.

A simțit că-i fuge pământul de sub picioare.

Era Sophia Grenborg.

Ea era, într-adevăr.

Annika s-a oprit, incapabilă să mai facă vreun pas – *nu-i adevărat, nu mi se-ntâmplă așa ceva*…

Arăta exact așa cum și-o amintea, așa cum îi apărea în vise, așa cum o văzuse în acea seară de iarnă, când l-a sărutat pe Thomas în fața magazinului universal NK, așa cum arăta în fotografia de pașaport pe care o comandase Annika și apoi a rupt-o în bucățele și a aruncat-o în closet.

Iar acum stătea în fața ei, privind în vitrina unui magazin de antichități, curioasă, s-a ridicat pe vârfuri ca să vadă mai bine ceva dinăuntrul magazinului.

Fără să-și dea seama exact ce face, Annika s-a trezit că se îndrepta spre ea. Aluneca încet deasupra trotuarului, se apropia din ce în ce mai tare, până s-a aflat lângă ea, privind-o drept în față.

Sophia Grenborg s-a îndreptat și, surprinsă, a întors capul și a văzut-o pe Annika.

— Sophia Grenborg? a întrebat aceasta, cu o voce ca și cum vedea de departe.

— Da? i-a răspuns femeia, cu un zâmbet uimit.

— Sunt Annika Bengtzon. Sunt căsătorită cu Thomas Samuelsson și aș vrea să știu ce părere ai despre performantele sexuale ale soțului meu.

Femeia a mai zâmbit pentru foarte scurt timp, după aceea a icnit și s-a făcut palidă. Fața i s-a schimonosit, parcă încasase o palmă; a făcut un pas înapoi și piciorul a atins peretele; pleoapele i se zbăteau, ziceai că leșină acolo.

Annika a stat și a privit-o până ce a simțit că se sufocă de ură.

— Al dracu’ nenorocit! a spus Annika. Cum a putut să facă așa ceva?

Și-a dat seama că nu mai era în stare să rămână acolo nicio secundă, nu mai voia să respire același aer cu persoana asta, *curva* asta.

I-a întors spatele și a pornit grăbită, pășea înspre soarele

orbitor. A mers și-a tot mers, femeia rămasă pe loc o privea în continuare. A văzut cum clădirile încep să se clatine și a simțit că-i vine să vomite; ajunsă la capătul străzii a întors capul – putea să jure că femeia era tot acolo și zâmbea.

•

Anne i-a deschis ușa cu un rimel într-o mână și în cealaltă cu un instrument de întors genele. Era îmbrăcată cât de cât, purta un halat și ciorapi de nailon.

— Doamne, ce-ai pățit? Arăți de parcă ai văzut o stafie!

Annika se agățase de tocul ușii și se legăna ușor. Inima îi bubuia în cap și avea gura complet uscată.

— Te rog dă-mi ceva de băut, a spus, încercând să-și umezească buzele.

Anne s-a dat înapoi, făcându-i loc să intre. În hol era o dezordine cumplită, ziare și haine zăceau aruncate unele peste altele, într-un colț era rezemată o bicicletă.

S-a dus la bucătărie, și-a umplut un pahar cu apă, l-a băut cu sete și și-a mai umplut unul.

— A fost cumplit. Am dat nas în nas cu Sophia Grenborg.

— Ce? Curva aia nenorocită? Unde?

— Aici, la câteva străzi. Stă pe aici, puțin mai departe, pe Grev Turegatan.

Cu mâna în care ținea paharul a făcut un gest vag, spre sud.

— Da’ ce-a fost atât de cumplit? a întrebat-o Anne; a lăsat să-i alunece halatul pe jos și s-a îndreptat spre baie. Purta doar niște chiloți tanga și un sutien alb, transparent.

Annika a rămas în bucătărie, cu ochii închiși și cu paharul rece lipit de frunte.

— Pentru că am coșmaruri cu ea, a răspuns cu voce joasă. Visez c-o omor și-mi apare ca un cadavru. Mi-e frică de ea și-o urăsc. De-aia a fost atât de cumplit.

Anne a revenit în ușa bucătăriei, de această dată cu o pleoapă fardată.

— Sper că n-ai făcut vreo prostie, i-a zis, privind-o cu milă.

Annika a tras aer adânc și a oftat.

— Nu. I-am spus doar ce cred despre ea.

Anne se îndepărtase deja, dar s-a oprit și a revenit lângă Annika.

— Doamne, femeie! Ce i-ai spus?

Annika și-a dat capul pe spate.

— I-am spus cine sunt și cu cine sunt măritată. După aia am întrebat-o cât de bun crede că-i bărbatul meu la pat.

Preț de câteva secunde Anne a privit-o cu gura căscată. A închis ochii și și-a lovit fruntea de tocul ușii de trei ori.

— Ești nebună, i-a zis și a privit-o foarte bănuitoare. Cât de cretină poți să fii? Serios! Chiar așa i-ai zis? Ai întrebat-o cât e de bun bărbatu-tău în pat?

Și-a turnat încă un pahar cu apă și cu greu s-a abținut să nu și-l toarne în cap.

— Cum poți să te faci de rahat în felul ăsta? a strigat Anne aruncându-și mâinile în sus. *Cum poți să te faci de rahat în felul ăsta*? Ai habar ce-ai realizat? Tocmai i-ai dovedit nenorocitei ăleia de Sophia Grenborg cât e de importantă. I-ai confirmat c-a însemnat ceva – ai pus gaz pe foc, pe un foc aproape stins. Dă-o dracu', câteodată ești proastă ca noaptea!

S-a întors pe călcâie și a intrat în baie.

— N-am făcut nicio prostie, i-a răspuns Annika, dându-și seama că nu era prea sigură de ce spune.

— Ba da, și știi și singură chestia asta. Probabil că pentru Thomas n-a însemnat nimic, de vreme ce s-a terminat atât de repede. S-a întâmplat să-i iasă-n drum și omul și-a încercat norocul. Ai reușit s-o ridici la rangul de VIP, cineva care-ți afectează toată familia și fiecare secundă din viață. Asta-i cea mai mare prostie pe care puteai s-o faci.

— Da' e chiar așa, ne afectează viața!

— Greșit! i-a strigat Anne din baie. Te afectează *pe tine,* pe nimeni altcineva, totul e-n capul tău. Mai bine te duceai la un psihiatru decât să te iei de ea în plină stradă!

Annika a golit paharul în chiuvetă, obrajii îi ardeau.

— Vrei să parcurgem textul conferinței?

Anne a ieșit din baie: era fardată de atac.

— Oh, îmi pare rău, dar a sunat Robin. Ne ducem la un club de salsa.

— Cine? a întrebat Annika, simțindu-se dintr-odată pierdută.

Anne își trăgea pe ea o rochie largă, roșu-sânge, pe care o pescuise din teancul de pe jos; a venit spre Annika și a întors spatele.

— Poți să m-ajuți cu fermoarul? Mersi! Nu ți-am zis de Robin?

I-a tras fermoarul, Anne a făcut o piruetă și toată rochia a făcut valuri-valuri.

— E-așa de drăguț! a spus ea, schițând câțiva pași pe hol. E dulce de tot și are numai douăspatru de ani. Dansează salsa ca un bărbat *adevărat.*

— Dar cum rămâne cu conferința ta? a insistat Annika și se simțea deja prost.

— O facem mai încolo, săptămâna asta, ce zici? Pe bune, simt că-i o ocazie importantă!

Stătea în hol, privind la vraiștea din jur, prin minte i se derulau gânduri și imagini ca într-un film pe repede înainte – fața palidă a Sophiei Grenborg, mașina parcată într-un loc nepermis, copiii, pe care, cu puțin noroc, îi va vedea diseară, conferința lui Anne, care-i atârna deasupra capului ca un țol umed – simțea cum inima i se strânge și i se scufundă, din ce în ce mai adânc, într-un colț de beci întunecat și rece.

— Sigur, altă dată.

S-a întors și s-a îndreptat spre ușă, simțindu-se atât de mică, încât de-abia ajungea la clanță.

A încasat o amendă. 700 de coroane pentru că a parcat pe un loc rezervat mașinilor de aprovizionare. În alte vremuri ar fi făcut contestație, chiar dacă era vinovată și amenda era justificată. Înainte să capituleze, ar fi scris, ar fi mințit în declarații, s-ar fi certat și i-ar fi frecat pe cei de la consiliul local, i-ar fi pus să muncească din greu pentru bănuții ăia.

Acum nu-i mai păsa.

A pus amenda în geantă și a uitat de ea în secunda a doua.

S-a urcat în mașină și a rămas așa, privind în gol.

Chiar făcuse o prostie când s-a luat de Sophia Grenborg?

A strâns din ochi, simțind cum îi ard obrajii. Da, Anne avea dreptate. Era o greșeală imensă.

— N-am vrut, a șoptit ea și a simțit cum o podidesc lacrimile. N-am vrut, pe bune.

Vreau să fie al meu.

S-a șters la ochi, apoi a căutat o batistă în torpedou și și-a suflat nasul.

Hai, ar trebui să se ducă acasă. Să culce copiii, apoi să stea cu Thomas pe canapea și să se uite la un film. Poate să grădinărească puțin sau să vadă ce fac cu peluza.

— Nu-s în stare, a zis cu voce tare. Nu acum. Poate în curând, dar nu acum.

Și-a dat părul după urechi, a luat câteva guri de aer, apoi a

pornit motorul și l-a lăsat să meargă.

A scos mobilul din geantă și l-a sunat pe Schyman.

Fir-ar! Niciun răspuns.

A scos carnetul și a căutat numerele de telefon ale lui Lars-Henry. A sunat la apartamentul lui din Södermalm, niciun răspuns. A sunat la numărul din Värmdö, de pe insulă, la fel.

Unde dracu' te-ai duce după ce abia ți-a dat drumul poliția de la interogatoriu? Te-ai duce să bei o cafea în oraș? Greu de crezut – probabil că te-ai duce acasă să te ascunzi. Într-un apartament în Södermalm? Stai acolo, toată ziua și nu răspunzi la telefon?

Nu se potrivește.

Nu te-ai duce mai curând la căsuța de vacanță din Värmdö? Nu mai bine te așezi în mijlocul unui rond de lăcrămioare și lași telefonul să sune în casă până se satură?

Mult mai bine.

Tavastbodavägen – hm, suna bine. În ce direcție era?

A introdus adresa în sistemul de navigație și i-a apărut harta – departe, în arhipelag, în Fågelbrolandet, dincolo de Nacka și Gustavsberg, spre Stavsnäs.

Ce-ar fi să se ducă și să-i facă o vizită? Să se așeze lângă el, printre flori și să-i ceară un comentariu?

S-a uitat din nou la ceas.

Era timpul să se ducă acasă. Și să-l sune pe Schyman din nou. Era timpul să vorbească cu Jansson, la ora asta își începuse tura.

A răspuns după primul apel, cu vocea răgușită, abia trezit din somn.

— Pari cam distrus, i-a zis Annika, ținându-se de volan, măcar nu era singura care nu se simțea bine.

— Copiii sunt la mine săptămâna asta.

— Toți?

— Nu ți-e bine? Cei doi mai mari. E suficient. Nu putem să amânăm povestea cu Pisicuța câteva zile? Mâine trebuie să publicăm articolul lui Berit, cu extrădarea.

— Detaliile despre Pisicuță or să fie făcute publice după miezul nopții. Cu puțin noroc, o să fim singurii care o publică, dacă putem s-o scoatem în seara asta.

Jansson a gemut.

— O să fie un număr cam plin, a zis el. Schyman ne-a interzis să adăugăm pagini. Ai idee pe unde e?

— Eu nu știu niciodată nimic. Roagă-l să mă sune când vine.

A rămas acolo, în mașină, cu casca în ureche, după ce a terminat convorbirea.

Nu voia să se ducă acasă.

Nu voia să-și aducă aminte de Sophia Grenborg.

Așa că a băgat mașina în viteză și a luat-o spre est, la mare, spre Fågelbrolandet.

•

Pe măsură ce se apropia de Stavsnäs, peisajul devenea mai stâncos și mai golaș. A deschis geamul și a avut senzația că simte miros de sare și alge, dar era probabil doar imaginația ei. De ambele părți ale mașinii erau întinderi de apă albastră, curată. De o parte lacuri mici, de cealaltă parte, marea. Stânci cenușii răsăreau pe plajă și din golfulețe; pini noduroși și mesteceni subțiri însoțeau drumul. Căsuțe galbene, de lemn, cu terase albe și pontoane argintii stăteau cuminți, în siguranță, pe fundații de stâncă sau pe pajiști.

Nu mai fusese niciodată aici.

Odată ce-a depășit canalul Strömma, în fața ei parcă s-a deschis un album cu poze din viața arhipelagurilor suedeze.

Cât putea fi de frumos!

Sistemul de navigație căuta drumul; nu s-ar fi descurcat fără el. După vreo cinci kilometri dincolo de canal a luat-o la dreapta, pe un drum șerpuit, cu pietriș, care mergea peste dealuri și printre pâlcuri de mesteceni, dincolo de Friden, spre digurile de la Tavastboda.

A trecut de casa lui Lars-Henry fără să-și dea seama, așa c-a trebuit să facă o întoarcere din trei mișcări și s-o ia înapoi. A oprit pe deal deasupra casei, în spatele unui Ford vechi și s-a uitat la căsuța mică.

Locul era idilic, o pantă orientată spre mare, fără vecini, în mijlocul naturii. Pereții de lemn erau vopsiți în roșu-ruginiu, cu streșini albe, fuseseră păstrate ferestrele vechi, originale.

Probabil că fusese căsuța unui pescar. Apusul se reflecta în ferestre.

În spatele casei, mai departe, era o toaletă și un loc de făcut focul, iar mai jos, către apă, mai era o căsuță mică din lemn, probabil o saună care funcționa pe lemne.

A oprit motorul și a deschis portiera.

În cel mai rău caz, putea s-o dea afară.

Era mai răcoare decât în oraș, aerul mai curat, mai proaspăt. A luat câteva guri de aer și s-a lăsat în voia vântului, să-i zburlească părul.

Poate că așa se trăia? Oare s-ar simți acasă pe Tavastbodavägen?

A coborât prin grădină, care era, de fapt, o întindere sălbatică, plină de flori de câmp. Într-adevăr, lângă un pârâu creșteau lăcrămioare, untișor, floarea Paștelui, mușcate. Erau trasate în diferite direcții cărări înguste, acoperite cu ace de pin, mărginite cu pietre cu colțurile rotunjite.

Oare o fi făcut toate astea singur? Oare-și petrece concediile căutând pietre, nivelând terenul și făcând poteci?

Lars-Henry figura ca fiind necăsătorit în registrul național, ceea ce nu însemna că nu putea avea o parteneră.

A ajuns până la verandă și a bătut la ușă.

Niciun răspuns.

A bătut din nou, mai tare.

Iar nimic.

— Lars-Henry Svensson! a strigat, clar și tare.

Vântul fâșâia printre pini.

A coborât și a mers în spatele cabanei, lângă toaletă și foc. Lemnul ars era albit, era evident că nu fusese făcut focul de câteva zile. Toaleta era mică, vopsită, tradițional, în roșu și avea chiar și o inimă verde pe ușă. A dus-o din nou cu gândul la bunica și la Lyckebo; cu coada ochiului a zărit un fir auriu, strălucind în lumină.

— Frumos, a murmurat…

S-a întors și a bătut încă o dată. A încercat ușa; nu era încuiată. A deschis-o încet și a privit într-un hol mic, albastru deschis.

— E cineva…?

Nimic.

A intrat. La stânga era o bucătărioară, apoi un dormitor mic.

La dreapta era o cameră mai mare, care era atât sufragerie, cât și living. Televizorul mergea, cu sonorul încet. Pe masă era o farfurie cu cartofi și un hering, iar alături un pahar de șnaps. Una dintre lămpi era aprinsă.

Svensson nu putea fi departe.

Poate-i jos, pe mal, sau s-o fi dus după bere.

Dar mașina era afară, Fordul cel vechi – era a lui, nu?

A ieșit din casă, vinovată de propria efracție; se simțea mult mai bine afară.

Soarele apunea în apă; a luat-o încet spre ponton, acolo se legăna o barcă cu vâsle.

Poate a plecat cu altă barcă. Poate că-i pe mare, își controlează năvoadele.

Dar și-a lăsat paharul cu șnaps pe masă?

S-a oprit și a privit la soarele care apunea, cu un sentiment crescând că ceva nu era în regulă. S-a întors la mașină și a scormonit după mobil în geanta ridicol de grea. A sunat la Registrul Auto.

Fordul din fața ei aparținea unui anume Lars-Henry Svensson, înregistrat cu domiciliul pe Ringvägen, în Stockholm.

A băgat telefonul în buzunar.

Trebuia să fie pe undeva, prin împrejurimi.

Oare de câtă vreme lipsea? Cartofii mai erau calzi? Șnapsul mai era rece?

A fugit înapoi în casă, direct în camera cea mare.

Cartofii erau reci, pe pahar nu era niciun fel de condens.

Ceva nu era în ordine deloc.

S-a apropiat de fereastră și a privit copacii, marea, umbrele lungi. Fordul era pe drum, SUV-ul, în spate. Parfum de flori de câmp, o băncuță șubredă la jumătatea drumului până la sauna de lemn.

Ușa saunei era întredeschisă.

S-a apropiat de fereastră și și-a mijit ochii, să vadă mai bine.

Pe horn nu ieșea fir de fum, fereastra era întunecată, dar ușa era cu siguranță întredeschisă.

A ieșit din casă, a coborât pe cărarea așternută cu ace de pin până la saună. De aici se auzeau valurile, lovindu-se de ponton.

A deschis ușa mai larg – lumina amurgului a căzut pe un vestiar mic. Înăuntru era o grămăjoară de lemne și un teanc de prosoape albastre, frumos împăturite. În rest, camera era goală.

Pe peretele opus intrării era ușa spre sauna propriu-zisă. A făcut trei pași și a deschis-o.

Era spânzurat de perete.

A știut într-o clipă că e spânzurat, că nu se rezema de perete, că nu se odihnea. Era spânzurat.

Din ochiul drept îi ieșea un cui mare.

Ochiul stâng se holba la ea, plin de sânge.

Prin gât îi trecea alt cui.

L-a privit, a închis ochii, apoi l-a privit din nou.

A ieșit, a închis ușa și a vomitat pe un mușuroi de furnici.

Apoi l-a sunat pe Q.

•

Prima mașină de poliție era o patrulă obișnuită, care a venit cam după un sfert de oră. A parcat la baza dealului, nu departe de saună. Au coborât doi polițiști care au început să se uite de jur-împrejur.

Annika se închisese în mașină, cu motorul și radiatorul pornite. Îi era groaznic de frig, tremura din toate încheieturile; privea tot timpul în oglinda retrovizoare, de teamă să nu se strecoare cineva prin spatele ei.

Acum, că venise patrula, se simțea mai bine.

Unul dintre ofițeri a urcat dealul și s-a apropiat de mașină. Când n-a dat niciun semn c-ar vrea să coboare, bărbatul s-a apropiat de portiera ei și i-a bătut în geam.

L-a lăsat în jos câțiva centimetri.

— Dumneata ai sunat?

A dat din cap.

— Și proprietarul casei se află în saună, ziceți. Decedat.

A dat din nou din cap.

Polițistul a oftat.

— O să vină cineva de la unitatea de criminalistică să vă pună câteva întrebări, i-a spus bărbatul, după care s-a întors la mașina de patrulă.

A ridicat geamul și a continuat să privească înainte.

Un cui prin ochi, care-i ieșea doi-trei centimetri.

Asta înseamnă că cineva îl bătuse acolo cu un ciocan. Cât de lung putea fi un asemenea cui? Cât era de adânc un craniu? Cam 20 de centimetri? 22?

Și ce-i spusese Q despre Svensson mai devreme?

Nu avea nimic de-a face cu moartea lui Ernst Ericsson.

Și-a auzit replica, în minte.

Ești absolut sigur?

Răspunsul lui:

Fără nicio urmă de îndoială.

A icnit. Știa acum de ce erau atât de siguri că Ericsson nu s-a sinucis.

Ar fi posibil să-ți bați un cui prin gât, nu și dacă ți-ai bătut unul

înainte în creier.

A scos mobilul, realizând că era cazul să-l sune pe Thomas.

Dar nu se putea hotărî s-o facă.

Îi simțea furia prin aer, fără intervenția vreunei rețele de telefonie.

O să mă descurc când ajung acasă, altfel o iau în barbă de două ori.

După zece minute au apărut trei mașini fără însemne.

A zărit o cămașă hawaiiană în cea de-a doua.

A oprit motorul, a tras pe ea o jachetă pe care a găsit-o pe bancheta din spate și a ieșit. A așteptat răbdătoare lângă mașina lui, până ce Q a coborât la saună și s-a convins că Annika nu avusese halucinații.

— Fără nicio urmă de îndoială, i-a spus ea. Excelent.

Q a făcut semn cu mână spre grămăjoara de vomă de lângă ușa saunei.

— Ce cauți aici?

— Ce-i ăsta, un interogatoriu oficial?

Bărbatul și-a aruncat mâinile în sus.

— Vezi vreun microfon pe undeva?

— Speram să obțin o reacție la moartea lui Ericsson. Lumina era aprinsă în casă și ușa de la saună întredeschisă, așa că m-am uitat să înăuntru.

— Ești sigură că ușa era întredeschisă?

— Da, am observat-o din casă, i-a răspuns, arătând spre ferestrele luminate.

— Ai intrat în casă? Ce-ai căutat?

— Era o farfurie cu pește și cartofi pe masă. M-am dus să văd dacă mâncarea era caldă.

Q a gemut.

— Adică, vrei să zici că te-ai fâțâit de colo-colo și ai atins lucruri la locul crimei?

Annika și-a mușcat limba.

— Pe cadavru n-am pus mâna. Și n-am atins nimic în saună, în afară de clanță.

Q s-a îndreptat spre mașina lui și a căutat ceva în torpedou.

Annika s-a apropiat.

— Trebuie să existe un motiv personal, nu? Nu e nici pe departe o crimă curată, sau profesionistă, așa că nu-i vorba de Pisicuță, nu? Și Ernst, ieri, nici pe el nu l-a omorât ea?

Inspectorul a ieșit din mașină cu un reportofon mic, apoi a trântit portiera.

— Declarație a martorei Annika Bengtzon. Detaliile personale vor fi adăugate ulterior; marți, 1 iunie, ora 19:55, la locul crimei, pe Tavastbodavägen, în localitatea Fågelbrolandet, în legătură cu presupusa crimă comisă asupra lui Lars-Henry Svensson…

Femeia i-a întors spatele și a pornit-o spre mașina ei.

— Unde pleci?

— La redacție. Să nu cumva să-ți treacă prin cap să-mi impui vreo restricție de publicare de data asta. Nu mai am de gând să tac din gură.

— Nu cred că ești în stare să periclitezi o anchetă.

— Te rog, i-a răspuns ea, întorcându-se cu fața. E prima mea zi la lucru. Nu-mi permit să mă mai pună o dată pe bară.

A privit-o, cu capul într-o parte, fără cea mai mică urmă de înțelegere.

— Bineînțeles c-o să-ți dau interdicție de dezvăluire, în conformitate cu capitolul 23, paragraful 10 din Legea de procedură judiciară. Te rog să stai aici până terminăm, ca să-ți iau o declarație cum trebuie.

— Am ajuns aici și am coborât din mașină. M-am uitat peste tot, preț de 23 de minute, înainte de a descoperi cadavrul. După aceea am vomitat și te-am sunat. Nu am văzut pe nimeni altcineva de când am ajuns. N-a trecut niciun fel de mașină, nicio barcă. Am fost în toate clădirile, inclusiv la toaleta de afară și am atins foarte multe obiecte. OK. Acuma plec.

— Îți interzic să pleci.

— Bine, atunci împușcă-mă, i-a răspuns Annika; s-a întors și a luat-o spre mașină.

Și-a scos mobilul și a sunat la ziar.

•

Anders Schyman și-a aruncat servieta pe birou. Avusese o zi groaznică.

Patronii ziarului fuseseră înștiințați din vreme despre rezultatele dezastruoase ale ziarului pe primele șase luni, așa c-au tras semnalul de alarmă cât de tare au putut.

Au ținut o ședință la vila lor din Djurgården, un fel de inchiziție.

Toate costurile urmau să fie analizate.

Toate inițiativele urmau să fie oprite.

Niciun departamentel din imperiul media nu mai avea voie să facă recrutări. Nici măcar nu mai puteau folosi freelanceri.

Din fericire, însă, mai existau niște oameni luminați printre directorii de departamente. S-au unit și i-au forțat pe proprietari și pe membrii consiliului de conducere să accepte că oprirea activității nu ar fi dus la ieșirea din criză.

Recunoașterea stării de criză era în regulă, dar trebuiau găsite căi prin care oamenii să se poată elibera de frustrări, foarte normale, de altfel, atunci când te apuci să tai vaca sfântă.

Pe de altă parte, trebuia să poți continua.

Nu era foarte sigur că oamenii îi pricepuseră mesajul, tot ce știa era că trebuia să facă pe dracu-n patru luna următoare pentru a salva noile proiecte, pe care el le considera sigure deja.

Și-a frecat bărbia cu palma.

De ce naiba făcea toate astea?

Toate tăierile astea erau suficiente pentru a-l face să-și deschidă parașuta, cam boțită, ce-i drept, și să planeze frumos și-n siguranță, în timp ce lumea presei se prăbușea.

Răspunsul îi era clar. Fusese formulat de un veteran bătrân de la televiziunea suedeză, care relatase despre toate conflictele globale, de la Vietnam la Irak: *În vreme de război, nu ți-e niciodată greu să te mobilizezi. Doar în timp de pace îți vine să te ghemuiești și să mori.*

Iar acum era război de jur-împrejur – pe frontul priorităților cretine ale patronilor, pe frontul luptei împotriva celuilalt ziar de seară, lăsând deoparte viitoarele bătălii pentru investițiile în tehnologie și negocierea funcțiilor, niciuna privită cu ochi buni.

Probabil că-l aștepta nevasta. Ar trebui să plece acasă.

A scos un oftat adânc.

Și totuși, ar prefera să ajungă târziu acasă, cu treburile puse în ordine, decât să vină mâine-dimineață devreme și s-o ia de la capăt, în mijlocul tirului încrucișat.

Ăsta a fost motivul pentru care a răspuns când a sunat telefonul, deși trebuia să fie în drum spre casă.

— Am făcut-o lată.

Era Bengtzon, catastrofa ambulantă.

S-a prăbușit pe scaun și și-a pus picioarele pe birou.

— Știu, am văzut. *Pisicuța.* Ce fel de poreclă mai e și asta? De câtă vreme ții articolul ăsta?

— Nu-i vorba despre Pisicuță. Am dat peste un cadavru, dar

de data asta nu-mi mai țin gura.

A clipit de câteva ori, privind la lampa din tavan.

— Cum?

— Profesorul care fusese interogat în legătură cu decesul lui Ernst Ericsson e mort.

— Cine?

— Încă un profesor de la Institutul Karolinska. Eu l-am găsit. Era în sauna lui, de-acasă, atârnat de perete cu un cui de douăzeci de centimetri bătut într-un ochi și încă unul în gât.

— Atârnat de perete cu un cui…?

— S-a întâmplat după ce-a fost omorât prin sugrumare. Cadavrul lui Ericsson a fost mutilat la fel.

Annika părea într-un hal de excitație nervoasă aflată dincolo de limita de siguranță.

— Eu nu am voie să scriu nimic, poate doar ceva pe scurt. Altcineva trebuie să se ocupe de știre.

— Dar ai voie să povestești cuiva despre toate astea? Ți-au mai impus o interdicție de dezvăluire?

— Încearcă, dar n-am de gând să accept. Am tăcut mult prea multă vreme. Va trebui să-mi ia un interviu cineva care înțelege noțiunea de interdicție de dezvăluire; după aia, tu hotărăști dacă publicăm sau nu. Berit e pe-acolo, sau Patrik?

— Lucrează pe ultima sută la extrădarea din Bromma – trebuie publicată mâine.

— Mai e careva acolo care să știe ce legi încercăm să scurtcircuităm?

S-a așezat din nou, și-a rezemat capul în palmă.

— Jansson, dar face ziarul.

Annika a tăcut.

— Înțeleg. Atunci mă duc acasă și las totul baltă?

— Mă ocup eu. Vino la redacție și-ți iau eu interviu.

A rămas tăcută, preț de câteva secunde.

— Cum adică, interviu de Anders Schyman? a întrebat ea, sceptică.

— Crezi că-i prima oară când fac așa ceva?

Miercuri, 2 iunie

A simțit că moare când a sunat ceasul. O durea tot corpul de oboseală; parcă nu dormise de ani întregi.

S-a întors pe spate și a privit printre gene, cu grijă, spre jumătatea cealaltă de pat. Era careva acolo, un trup cald, numai că nu era Thomas, ci Ellen. Părul răvășit îi acoperea perna albă. Annika s-a aplecat și i-a tras cuvertura de pe față. Genele lungi i se mișcau – era un semn sigur că fetița visa.

Iubirea mea, a gândit, mângâind-o ușor pe păr.

S-a lăsat pe spate și a rămas așa o vreme, încercând să asculte zgomotele casei, dacă venea vreun sunet din bucătărie.

Nu se auzea niciun robinet. Niciun ziar. Niciun sunet de veselă ciocnită.

Sper c-a plecat.

Ceea ce însemna că reușise să amâne confruntarea pentru o vreme.

Nu-l sunase aseară și nici Thomas n-o făcuse. El dormea deja când a ajuns acasă, așa că s-a strecurat în pat lângă el și Ellen, fără să-i trezească.

Iar acum el plecase fără s-o trezească – a răsuflat ușurată.

Ellen s-a foit puțin, apoi s-a întins încet, leneș, cu gesturi care i-au amintit Annikăi de Whiskas, pisica ei, care murise demult.

Trebuie să mă scol. Să pregătesc micul dejun și să duc copiii la grădiniță.

De azi, Kalle trebuia să meargă la grădiniță.

I s-a strâns stomacul când s-a gândit cât era de vulnerabil.

Doamne, dac-ar putea face ceva…

Dac-ar avea vreun fel de putere.

Stai, am putere.

A rămas cu ochii-n tavan, lăsându-și gândurile să se așeze.

Existau modalități de-a obține puterea, dacă voiai. Nu era greu, de fapt – își petrecuse întreaga viață luptându-se cu puterea. Totul avea un preț, puterea nu-ți venea servită pe tavă. Acum era dispusă să plătească.

Am o opțiune. Dacă vreau, pot s-o fac…

S-a mutat pe partea lui Thomas și s-a ghemuit lângă fetiță.

— Ellen, i-a șoptit, hai, e timpul să ne sculăm.

A mângâiat-o pe păr până s-a trezit; copila a privit în jur,

nelămurită, până a dat cu ochii de Annika.

Apoi zâmbetul – ah, zâmbetul acela – radia de încredere și iubire necondiționată, iar apoi vocea adormită.

— Maamiii!

Brațe lipicioase de somn în jurul gâtului, mirosul dulce al pielii de copil și pijama de bumbac. Annika a legănat ghemotocul în brațe, dorindu-și să nu trebuiască să se scoale.

— Mami, azi mergem la grădi?

— Da, e zi de grădiniță.

S-a desfăcut din strânsoarea mamei și a început să sară fericită în pat, pe salteaua absurd de scumpă.

— O să-mi termin geanta azi, mami! a zis ea și păru-i flutura în toate părțile. Fac o geantă, știi, cu buzunare roșii și cu mulți nasturi.

— Foarte frumos.

•

A oprit mașina în fața grădiniței. Era puțin înainte de ora nouă și locul de joacă era plin de copii. S-a oprit și a scrutat atent grupul de copii, căutând din priviri doi băieței mai solizi, cu tunsori scumpe și adidași.

Uite-i. Erau acolo. Stăteau lângă gard și dădeau cu picioarele într-o tricicletă.

— Hai să mergem, a zis și a oprit motorul. Acuși trebuie să vă aliniați.

Ellen și-a desfăcut centura și a sărit din mașină, dar Kalle nu se prea grăbea. Și-a dus mâna spre bandaj.

— Mami, pot să-l scot?

— Categoric nu. Poate să-ți intre murdărie. Îmi promiți că-l lași acolo, da?

Băiatul a dat din cap.

— Dar dacă se poartă urât din nou?

S-a aplecat lângă el.

— Kalle, îți promit că Alex și cu Ben n-or să mai fie răi cu tine niciodată, i-a zis, privindu-l drept în ochi. Am eu grijă de asta.

Băiatul a oftat și a coborât din mașină.

— Bună, Kalle, i-a strigat Lotta, de lângă ușă. Vii să mă ajuți să facem rândul? Te rog să împarți tu cărțile.

I-a fluturat un zâmbet pe față, a lăsat mâna Annikăi și a fugit.

În curând vor intra în clasă; avea la dispoziție cam un minut.

A simțit cum îi crește pulsul, până i-a umplut capul. Și-a făcut

loc prin grupul de copii; câmpul vizual i se îngusta. Devenea din ce în ce mai strâmt, până s-a transformat într-un tunel cu două siluete la capăt, cei doi băieți de șase ani, care dădeau cu piciorul în tricicletă, lângă gard.

În cele din urmă se aflau chiar în fața ei, la picioarele ei, dar n-o observaseră; continuau să strige și să dea din picioare și ea s-a aplecat deasupra lor.

— Benjamin, te-ai purtat urât cu Kalle?

Copilul a rămas cu gura deschisă și cu vârful limbii afară.

— Vreau să înțelegi ceva, i-a șoptit Annika; inima îi bubuia atât de tare, încât cu greu își auzea propriile vorbe. Dacă te mai porți urât cu Kalle o singură dată, bagă la cap, *o singură dată,* te omor! Pricepi?

Băiatul a făcut ochii cât cepele și încet-încet privirea i s-a umplut de groază.

I-a dat drumul și l-a apucat pe celălalt băiețel.

— Alexander, i-a șoptit, și respirația l-a învăluit pe copil. Dacă-i mai faci ceva lui Kalle, o să vin să te găsesc noaptea și o să te omor. Pricepi?

Băiatul a început să tremure și a privit-o terorizat. I-a dat drumul și lui și le-a spus apăsat:

— Și mai știți ceva? Asta nu e valabil numai pentru Kalle, e valabil și pentru ceilalți copii.

S-a îndreptat, le-a întors spatele și a plecat. Și-a croit drum printre copii și s-a îndreptat spre mașină, care se afla la capătul tunelului.

A ajuns în oraș cu sentimentul ciudat că pilota un avion, nu o mașină. Parcă roțile nu atingeau asfaltul, naviga între nori și cer.

Am făcut o prostie, *am făcut o prostie, am făcut o prostie*?

Nu contează. Și roțile au atins pământul. O mai fac o dată, dacă e nevoie.

Cerul era de culoarea fumului, iar ploaia atârna de nori. A parcat mașina.

A ajuns sus, în redacție și din nou a izbit-o înghesuiala, în ciuda faptului că biroul era pustiu.

Berit era deja acolo, scria la biroul ei, cu ochelarii pe nas.

— Continuarea? a întrebat Annika.

— Cine știa ce? i-a răspuns Berit. Cine a dat permisiunea pentru ce? Cine a sancționat abuzul? Cine a negociat cu guvernul iordanian? O să răscolesc fiecare colțișor în povestea

asta mizerabilă. Cum îți merge?

Annika s-a prăbușit pe scaunul lui Patrik.

— Cred că s-a întâmplat ceva sâmbătă. Unul dintre grupurile alea de la Nobel a avut o ședință, după aceea a fost un seminar, totul s-a terminat cu o mică petrecere; la un moment dat, după masă s-a întâmplat ceva care a condus la dezastru – Ericsson și Svensson au fost omorâți.

— Hei, atenție, toată lumea, vă rog! a strigat Spike. Annika și Berit s-au îndreptat și și-au întors privirile către el.

Schyman s-a cățărat pe birou, exact ca pe vremuri; stătea acolo desculț, cu picioarele desfăcute, așa cum se întâmpla când ziarele de seară apăreau pe la cinci după-amiaza și când toți scriau, redactau texte, făceau fotografii, pentru un ziar a cărui primă ediție pleca la tipar la 16:45. Cu alte cuvinte, se comporta la fel cu redactorii din alte timpuri.

De data asta, însă, nu a avut același efect.

Biroul pe care se urcase Schyman era mult mai mic, iar angajații adunați să-l audă erau mult mai puțin numeroși și mult mai puțin entuziaști.

Redactorul-șef ținea deasupra capului un exemplar al ziarului din ziua aceea și-l rotea în toate direcțiile.

— Aceasta este cea mai bună ediție din istoria ziarului. Nu s-a mai întâmplat niciodată ca fiecare pagină să aibă câte o știre senzațională. Suntem citați de AP, AFP, Reuters și CNN.

Ziariștii s-au privit unii pe alții, oarecum stânjeniți. Cei mai mulți nici nu lucrau pentru ediția tipărită, aia învechită și prăfuită. Ei lucrau pe online, pentru televiziune, pentru radioul comercial sau vreun alt supliment lucitor. Nici măcar nu-și băteau capul să citească ziarul.

— Ancheta lui Berit, despre o putere străină căreia i s-a permis să opereze pe teritoriul suedez, ne explică pe larg cum stau lucrurile, a adăugat el, triumfător. Dacă vă uitați pe agențiile de știri, o să vedeți cum ne preiau toți informația. Mergem mai departe cu relatarea detaliată, scrisă de Annika, în legătură cu crimele de la Premiile Nobel. Azi avem dezvăluirea despre persoana care a comis crimele, dar și faptul că seria crimelor a continuat. E o zi mare! Haideți să ne-ntoarcem la treabă!

În alte vremuri, un astfel de discurs ar fi fost primit cu aplauze și urale.

Acum oamenii stăteau acolo, derutați, privindu-se unul pe altul, fără să știe cum să reacționeze. Apoi s-au împrăștiat.

Annika și Berit stăteau pe scaune, cu brațele încrucișate și priveau îngrijorate.

— Omul ăsta nu s-a schimbat deloc, a zis Berit. Câteodată mă-ntreb dacă are habar ce face.

— Eu cred că începe să priceapă. Trebuie să pună din nou redacția pe roate. Trebuie să-i convingă pe toți să tragă în aceeași direcție. Cred că vrea să readucă în centrul atenției jurnalismul adevărat.

— Adică, vrei să zici că important e ce zicem, nu ce broadband folosim?

— Cam așa ceva. Apropo, știi ce-am făcut azi-dimineață? Am băgat spaima în niște puști care-l terorizau pe Kalle.

— Oho! O să mai ai o chestie care-o să te urmărească.

Annika a oftat.

— Nici măcar nu-mi pasă, atâta vreme cât n-o să mai sufere Kalle. Ia zi, cum a fost cu extrădarea de la Bandhagen? Cine crezi c-a știut?

Berit și-a pus ochelarii din nou și s-a întins după un teanc de hârtii.

— OK, uite cum stau lucrurile: guvernul însuși a autorizat extrădarea. Au folosit unul din paragrafele despre terorism, legea referitoare la controlul străinilor, aia pe care-o folosesc mereu când nu vor să-și bage lumea nasul în treburile lor. Știi tu, siguranța patriei și toată gargara, cu guvernul în chip de autoritate supremă.

— Asta-i legislație recentă?

— Nu, există de vreo treizeci de ani, s-a făcut uz de ea cam de treizeci de ori, așa că nu se poate spune că e foarte cunoscută. Însă devii suspicios ori de câte ori e invocată, pentru că nu au obiceiul să explice ce a stat la baza deciziei. Atâta vreme cât cazurile nu sunt considerate *extrem de urgente,* guvernul trebuie să solicite un raport de la Biroul de imigrație, după care întreg procesul trebuie autorizat de un tribunal districtual. Pentru motive care-mi scapă, aproape toate cazurile au fost *extrem de urgente*...

— Totuși, nu-mi închipui că pot expulza oameni atunci când știu că vor fi torturați, nu?

— Așa-i, nu pot. Conform aceleiași legislații, guvernul e

obligat să oprească sau să blocheze extrădarea dacă există risc de pedeapsă capitală sau tortură și e obligat să impună înregistrarea obligatorie a celui suspectat de terorism. Adică, el trebuie să se prezinte la poliție de nu știu câte ori pe săptămână, ca să demonstreze că nu s-a băgat în belele. Procedura poate dura ani întregi, după care cazul trebuie deferit justiției.

— E clar că-i mult mai simplu să azvârli pe cineva afară din țară.

— Mai ales dacă americanii tocmai treceau prin zonă, așa, din întâmplare.

— Bine, și cine-i vinovatul? a întrebat-o Annika.

Berit a aruncat hârtiile pe masă și și-a scos ochelarii.

— În termeni pur legali, ofițerul de la Serviciul de Informații, prezent la aeroport, a făcut-o lată. Îl cheamă Anton Abrahamsson. A cedat controlul oficial unei autorități polițienești străine. Dacă vrei, asta-i eroarea tehnică, dar scandalul nu se rezumă la atât. Cum poți permite ca un tinichigiu din Bandhagen să fie etichetat ca terorist și scuipat din țară, fără vreo urmă de dovadă?

— Și ofițerul de la Serviciul de Informații ce zice?

— N-am putut să dau de el. E în concediu de paternitate.

— Vai, cât de convenabil!

— Nu-i așa?

— Ministerul de Justiție ce zice? a întrebat Annika, cu gândul la Thomas.

— Că ministrul a fost informat de extrădare pe 7 ianuarie. Cu alte cuvinte, la câteva săptămâni după.

— Și tu crezi chestia asta?

Berit a oftat.

— Pentru Jemal nu are nicio importanță. Ministerul de Externe pretinde că a obținut garanții că va avea parte de-un tratament echitabil. Ambasadorul nostru îl vizitează în fiecare lună și zice că omul e foarte bine, dar Fatima spune c-a rămas marcat profund de tortura îndurată.

— E clar, trebuie să te duci să-l vezi, i-a sugerat Annika.

— După-masă aflu de la ambasadă dacă pot să merg cu ei data viitoare.

Annika și-a luat geanta și s-a îndreptat spre birourile reporterilor din tura de zi, ca să-și vadă de treburile ei.

Ceva s-a întâmplat sâmbăta trecută, era absolut sigură.

Ceva a condus la crimele astea noi – sau poate trebuia să le privească drept crimele de la Institutul Karolinska? Poate n-aveau nicio legătură cu Nobelul?

A format numărul de la institut și a cerut să vorbească cu Birgitta Larsén.

Telefonul a sunat de patru, cinci, șase ori…

De obicei, Birgitta răspundea la primul apel, așa că era gata să închidă, când cineva a ridicat receptorul și o voce șovăitoare a răspuns:

— Alo?

— Birgitta? Bună, sunt Annika Bengtzon, de la…

A fost întreruptă de un suspin adânc.

— Birgitta? Ce faci? Ai aflat de Lars-Henry?

— Animalele, a răspuns ea și suna de parcă plângea de ore bune.

— Animalele?

Femeia și-a suflat nasul cu zgomot și a răsuflat de câteva ori tare.

— Toate animalele mele sunt moarte. Cineva le-a omorât azi-noapte.

I-au apărut în fața ochilor șirurile de cutii de plexiglas, șoriceii mici, albi și negri, care-și făceau culcușuri din șervețele de hârtie și-și aranjau bucățile de cofraje de ouă.

— Omorâte? Cum?

— Șoriceilor le-a frânt gâtul și pe iepuri și șobolani i-a bătut până i-au omorât.

— Doamne! Cine e-n stare să facă așa ceva?

— Poliția suspectează una din organizațiile pentru drepturile animalelor, dar nu cred așa ceva. Nimeni n-are habar unde-i laboratorul. Nu sunt semne de forțare a ușii și doar ale mele au fost omorâte. Și Lars-Henry, ai auzit?

— Eu l-am găsit.

Birgitta și-a suflat nasul din nou.

— A, da, tu erai, mi-au spus. E adevărat că fusese decapitat?

Annika a luat o înghițitură de aer.

— Crezi c-aș putea veni până la tine? a întrebat-o, cu oarecare îndoială în voce.

I s-a părut că Birgitta a oftat din nou.

— Da, bine, sigur…

A închis telefonul și s-a îndreptat spre Spike, târâindu-și geanta pe jos.

— Mă duc la Institutul Karolinska și după aia scriu articolul acasă.

Redactorul de știri a mârâit ceva, fără să-și ridice ochii.

— Și mă gândeam dacă-mi dați ceva bani de benzină, dacă tot îmi folosesc mașina personală în scopuri de serviciu.

Spike a privit-o, surprins.

— N-am nicio idee.

— Bine, pe cine să întreb?

A ridicat din umeri și a întins mâna spre un telefon care suna.

— Din partea mea poți să iei o bicicletă. Sau să înoți. Alo, da, Spike la telefon… la dracu', *alo*?

•

Ploaia stătea să înceapă când Annika a ajuns la *Vulpea neagră.* Vântul smucea crengile copacilor, aspru și cu miros de toamnă.

Vara venise și se terminase deja? s-a mirat ea.

S-a îndreptat către departamentul Birgittei, fosta clădire a Astrei; câțiva studenți i-au dat drumul să intre.

— Spune-mi, cum a fost, i-a zis femeia, trăgându-i un scaun, în clipa în care a pășit în biroul luminos, înconjurat de banda care anunța pericolul de radioactivitate.

Profesoara de biofizică plânsese mult; încerca să pară curajoasă, dar nu-i reușea.

— A venit poliția? a întrebat-o Annika, așezându-se. Ce au de zis despre animalele moarte?

— M-au interogat deja. Acum sunt jos, în laborator. Spune-mi, ce s-a întâmplat aseară?

— M-am dus la căsuța lui de vacanță, în Fågelbrolandet, să-i pun câteva întrebări.

— Înțeleg, a răspuns Birgitta și a pus un pachet de biscuiți pe masă. Dar de ce te-ai dus?

— Bănuiam că sâmbăta trecută s-a întâmplat ceva aici și voiam să-mi spună părerea lui, i-a răspuns, refuzând biscuiții cu un gest din mână. S-a întâmplat ceva, ori la ședință, ori la seminar, sau poate la petrecere, ceva care a condus la moartea lui Ernst și a lui Lars-Henry. Iar azi sunt și mai convinsă că așa stau lucrurile.

— Da, bine, a spus Birgitta, ștergându-și degetele pe halatul

alb de laborator. Dar vezi tu, am fost acolo tot timpul și nu am observat nimic ciudat. La ce te gândești?

Ceva din vocea femeii nu suna natural, era prea forțată. Privirea îi era exagerat de îngrijorată.

— Speram să-mi poți răspunde tu.

— O, n-am nicio idee, a răspuns, cu ochii pironiți pe biscuitul cu ciocolată.

Annika și-a urmat instinctul și s-a aplecat spre ea.

— Birgitta, i-a spus și a privit-o direct în ochi, exact așa cum făcea cu Kalle, de câte ori băiatul o lua razna. Tu îmi ascunzi ceva despre Caroline și am impresia că-ncepe să-ți fie foarte frică de lucrul pe care-l știi. Ernst e mort, Lars-Henry la fel și vrei să știi cum au murit? Cineva i-a omorât, după care le-a mutilat cadavrele. Le-a bătut câte un cui de 20 de centimetri prin ochi, direct în creier și altul în gât, direct în măduva spinării. Identic la amândoi. Ce-ți spune treaba asta?

Nu și-a dezlipit ochii de la Birgitta și pe măsură ce vorbea vedea cum groaza îi umple privirea, până au podidit-o lacrimile.

— Oh, Doamne…!

— Acum și animalele tale sunt moarte; înc-o dată, Birgitta, ce-ți spune asta? Nu crezi că-i o amenințare? Ce știi tu – ce-i atât de important?

Profesoara a clipit de câteva ori; fața i s-a schimonosit, și-a acoperit-o cu mâinile și a plâns.

A așteptat, răbdătoare, până s-a sfârșit accesul nervos.

— N-are nimic de-a face cu toate astea, a zis Birgitta Larsén, după ce s-a calmat. S-a întâmplat demult de tot, numai Carrie și cu mine știam – ne privește doar pe noi – suntem singurele care…

— Ce?

Femeia a oftat din greu și umerii i s-au prăbușit.

— Nu vreau să faci publică treaba asta. I-ar putea distruge reputația Carolinei și cariera mea s-ar încheia.

Vocea îi suna altfel, mai adâncă, mai calmă.

— Ești sursa mea, i-a explicat Annika. Identitatea ți-e protejată prin lege. Nu pot scrie nimic fără permisiunea ta expresă.

Birgitta a dat din cap, mototolind în mână o batistă.

— Nu mi-e ușor. N-am vorbit despre chestia asta de 20 de ani.

Annika a tăcut.

Femeia a oftat adânc, a închis ochii preț de câteva secunde, adunându-și gândurile.

— Recunoașterea internațională a lui Carrie a venit când a dezvoltat descoperirea lui Hood și Tonegawa, identificarea genelor de imunoglobulină. Lucrarea ei a fost publicată de revista *Science* în octombrie 1986; în urma articolului a primit titlul de profesor și a fost primită în Adunarea Nobel.

Annika a dat din cap, auzise toate astea deja.

— Problema e că *Science* nu i-a acceptat prima variantă a articolului, a continuat Birgitta, iar vocea îi devenise subțire și ternă. Voiau să refacă testele, ceea ce era un control de rutină, dar Carrie era convinsă că erau bune.

— La fel ca în cazul lui Ernst, cu rezultatele pentru scleroză multiplă, a adăugat Annika.

— Exact, i-a răspuns Birgitta, fără să ridice ochii. De ce să mai piardă trei luni, când era absolut sigură de rezultate?

Deodată a înțeles despre ce era vorba și a privit-o în ochi.

— Caroline a mințit, a spus Annika. Nu și-a refăcut testele, ci a pus rezultatele din burtă.

Birgitta a privit în pământ și a dat din cap.

— Nu era vorba că cercetările erau incomplete sau eronate. Totul era perfect. Doar că a scurtcircuitat controlul de rutină. Și nu ea a adăugat rezultatele false, eu am făcut-o. Săptămâna aia ea era la o conferință la Helsinki, așa c-am completat eu rezultatele și le-am trimis.

Annika o privea, fără să-i vină să creadă.

După ce-ți petreci ani întregi lucrând la ceva, de ce să riști tocmai la sfârșit?

— De ce?

Birgitta și-a suflat nasul.

— Proiectul era perfect. Carrie știa lucrul ăsta. Cei de la *Science* erau exagerați și ea voia neapărat să se ducă la conferința aia din Finlanda.

— Dar cineva a aflat.

Birgitta a ezitat, apoi a dat din cap.

— N-am habar cine – Carrie nu mi-a spus niciodată. Dar a făcut ceva de care i-a fost groaznic de rușine – ca să se asigure că persoana aia n-o să vorbească niciodată. Nu știu ce-a fost.

— Cineva o șantaja, a zis Annika. Cineva i-a cerut ceva în schimbul tăcerii.

Din nou Birgitta a oftat și din nou a dat din cap.

— Nu știu când s-a întâmplat, dar probabil că persoana respectivă a luat din nou legătura cu ea, cu puțin timp înainte să moară.

— Ce te face să crezi?

— Toamna trecută a spus odată că „n-avea de gând să mai cedeze la presiuni. Niciodată”. Așa a spus. S-a lăsat înspăimântată o dată, dar nu mai avea de gând s-o mai facă a doua oară.

— Cam când era asta?

— Imediat după ce au fost anunțate numele lui Wiesel și Watson, câștigătorii de anul trecut.

— Apropo, sunt homosexuali? Sunt un cuplu?

Profesoara a privit-o, surprinsă.

— Bineînțeles, nu știai?

— Scuză-mă, m-am îndepărtat de la subiect. Și pe urmă?

Birgitta și-a frecat fruntea cu vârful degetelor.

— Aici se complică lucrurile. Carrie a spus ceva foarte ciudat, enigmatic cu câteva săptămâni înainte să moară. „Ca să știi”, mi-a zis, „dacă mi se întâmplă vreodată ceva, găsești totul în arhiva mea. Am scris totul acolo”.

— Și despre ce era vorba?

— Asta-i problema. A declarat la poliție că se simțea amenințată și că scrisese totul în arhiva ei, dar n-am găsit-o. Eu am căutat-o, poliția a căutat-o, și soțul ei, Knut, a căutat peste tot, dar n-am găsit absolut nimic care să ne lămurească de ce se temea atât.

— Ai spus la poliție c-a mințit în legătură cu rezultatele descoperirii?

Capul femeii s-a întors brusc, involuntar.

— Nu cred că-i cazul să folosim un astfel de limbaj.

— Dar nu le-ai spus, nu?

— Nu am considerat necesar.

Annika a privit-o lung. Birgitta mai ascundea ceva.

— Din toți cei prezenți sâmbătă după-masă, câți o știau pe Caroline în anii 1980?

A ridicat insesizabil din sprâncene și s-a gândit câteva momente.

— Poate jumătate. De ce?

Annika s-a uitat la ceas.

— Trebuie să scriu un articol despre Lars-Henry. Pot să te citez în legătură cu moartea lui? Ai mai vrea să adaugi ceva, ca veche colegă?

— Era un agitator. Dacă nu murea, ar fi trebuit să găsim o cale să scăpăm de el.

Annika a dat din cap, gânditoare.

— Nu cred c-o să pun chiar asta în paragraful de deschidere. Apropo, de ce ai spus că ar fi trebuit să ai mai multă grijă de el după moartea Carolinei?

Birgitta Larsén s-a ridicat în picioare.

— Caroline voia să aibă grijă de toți și de toate. Dacă nu de Alfred Nobel și de amintirea lui, atunci de Lars-Henry Svensson și de cariera lui. E frustrant, de cele mai multe ori, dar sunt convinsă că-nțelegi.

Și unde zici că erai aseară? i-a trecut prin cap Annikăi, dintr-odată. Și de unde știai că Ericsson a murit? Chiar te-a sunat Sören Hammarsten?

— Hai, că trebuie să mă duc și să văd ce fac cu bietele animale.

Annika a urmat-o până la ușă.

— Cine știa exact care erau animalele tale?

Dar Birgitta n-a mai auzit-o, dispăruse deja pe coridor.

•

Annika s-a dus direct acasă și și-a dus laptopul în birou. Începea să devină obositor ca de fiecare dată să descurce toate cablurile și mai ales să stabilească conexiunea wireless de câte ori voia să-și controleze mailul sau să-și scrie însemnările.

Era mult mai bine înainte, cu biroul meu la serviciu și cu calculator separat, acasă.

După ce a despachetat și a conectat totul l-a sunat pe Q. Nu i-a răspuns, așa că i-a trimis un mail rugându-l s-o sune la un moment dat. Și-a dat seama că nu se număra printre favoriții lui în momentul acela, din cauză că se hotărâse să ignore interdicția impusă.

Schyman îi luase un interviu seara trecută, după care și-a scris articolul și ea l-a verificat și modificat. A ajuns acasă abia la două noaptea, iar acum începea să simtă efectul oboselii.

Ce-ar fi dacă s-ar întinde puțin înainte să se-apuce de treabă?

Avea nevoie de un subiect.

Lars-Henry nu era suficient de important pentru un necrolog

de o pagină; era doar un profesor bătrân și arțăgos, căruia cineva îi bătuse un cui prin ochi.

Mutilarea cadavrelor a fost mereu un subiect interesant și, dacă-și aducea bine aminte, *Kvällspressen* publicase un articol pe tema asta, în urma unei crime recente. Eventual putea să-l perieze un pic, să dea câteva telefoane ca să verifice faptele și să-l mai publice o dată?

A căutat în arhiva online a ziarului și a găsit textul, scris de Patrik, cu doar trei săptămâni în urmă.

Era puțin cam lipsit de bun-simț să-l recicleze așa de repede.

Poate un articol despre faptul că în spatele ultimelor două crime nu se afla Pisicuța, că erau foarte diferite de cele de la Nobel, din cauza furiei și a naturii personale a atacurilor? Mai scrisese un articol în aceeași direcție.

A intrat din nou pe internet și a intrat în arhiva personală de la adresa annika-bengtzon@hotmail.com, dar în timp ce tasta parola i-au înțepenit degetele.

Ca să știi, dacă mi se întâmplă vreodată ceva, găsești totul în arhiva mea. Am scris totul acolo.

Annika a rămas cu ochii lipiți de ecran.

Arhiva mea. Am scris totul acolo.

A pus mâna pe telefon și a sunat la Institutul Karolinska.

Birgitta era jos, în laborator, cu animalele ei.

— Caroline mai avea o altă adresă de email, în afară de cea oficială de la institut? a întrebat-o Annika; și-a dat seama că era foarte nerăbdătoare.

— Nu, i-a răspuns Birgitta, indiferentă. Nu cred. De ce?

Părea că făcea ceva în timp ce vorbea cu ea.

— Vă scriați mailuri?

Ceva a căzut pe jos și Birgitta a gemut.

— Mereu se întâmplau un milion de lucruri, ședințe, seminare și rețeaua noastră, normal. Dac-ai ști în câte era băgată…

— Și folosea mereu serverul de mail al institutului și adresa ei de lucru caroline.von.behring@ki.se?

Birgitta a oftat adânc și a tăcut pentru un timp.

— Da, cu excepția grupului de femei.

— Grupul de femei?

— Rețeaua noastră. Amazoanele lui Alfred.

Amazoanele lui Alfred?!

Profesoara și-a dres glasul și a părut puțin încurcată.

— N-a fost ideea mea. Nu sunt o fanatică a lui Nobel. Caroline a avut ideea să înființeze rețeaua și adresele de mail, toate aveau o oarecare legătură cu Alfred Nobel. Așa că eu am ajuns să fiu Sofie Hess și am luat-o ca pe o insultă. E ca și cum eu parazitam grupul, eram risipitoare și proastă, ca și cum ceream mereu mai mulți bani. Adică, ce credea ea…?

Annika a închis ochii, încercând să înțeleagă ce voia femeia să-i spună, în spatele torentului de vorbe.

— Deci Caroline a alocat adrese de mail tuturor celor din grup?

— Zicea că Alfred o iubea foarte mult pe Sofie și că nu trebuia s-o iau în nume de rău, pentru că Sofie Hess era și foarte convingătoare, șarmantă, altfel Alfred n-ar fi…

— Birgitta! a întrerupt-o Annika. Caroline mai avea vreo adresă de mail, în afară de cea de la institut?

— Da, i-a răspuns ea pe un ton indignat, asta încerc să-ți spun.

— Avea o adresă de mail cu un nume, care avea o oarecare legătură cu Nobel? Care era? Bertha von Suttner?

— Nu. Era Andrietta Ahisell.

Cine?

— Cine?

— Mama lui Alfred Nobel. Cred că așa se vedea Carrie, ca și cum avea o responsabilitate față de Alfred și de memoria lui. Parcă era convinsă că rolul ei în viață era de a-i duce mai departe viziunea și trebuie să recunosc că uneori mergea prea departe…

— Care era numele domeniului?

— Ce?

— Domeniul. Hotmail, Yahoo, Nameplanet sau care?

— Dar de unde să știu?

Cu greu și-a reținut un geamăt.

— Cine știa la ce adrese trimiteai tu mailuri?

— Știi ceva? Mi s-a părut întotdeauna puțin ridicol. Și nu mi-a plăcut că eu eram Sofie Hess. Așa că n-am prea dat importanță chestiei ăsteia. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că poți păstra o arhivă electronică la adresa de mail. O să-ncerc să-i dau de urmă.

— Dacă zici că trebuie! a mai spus Birgitta, apoi a oftat și a închis.

•

Andrietta Ahisell?

Stătea cu ochii ațintiți în ecran.

Câte combinații puteai obține folosind acest nume, fără să cauți domeniul?

Puteai să folosești prenumele și numele de familie împreună, puteai adăuga o cratimă, sau inițiale, sau liniuță jos.

Care erau domeniile cele mai comune, unde-ți puteai crea un cont de e-mail?

Hotmail și Yahoo, dar Google începuse cu Gmail și Nameplanet era încă funcțional.

S-a dus la adresa ei de mail de la serviciu și a introdus cele mai uzuale combinații de nume pe cele mai folosite domenii.

În total 16 e-mailuri.

Le-a trimis pe toate.

Un e-mail trimis la o adresă inexistentă vine înapoi cu un *Delivery Error Report* de la *Mail Delivery System.*

Dacă un email pleacă, înseamnă că a fost trimis către o adresă înregistrată.

A urmărit cum plecau e-mailurile în ciberspațiu, toate aveau ca subiect *test.*

Nu avea decât să aștepte.

Andrietta Ahisell, mama lui Alfred Nobel. Ce-avea Nobel în comun cu toate astea?

S-a frecat la ochi.

Oare ce s-a întâmplat în sâmbăta aia, de s-a ajuns la ultimele crime? Ceva de-a face cu premiul? Cu Nobelul pentru Medicină?

A deschis pagina institutului, www.ki.se și a ajuns la informații despre procesul de selecție a câștigătorului.

Procedura completă durează aproape un an. În septembrie se trimit aproximativ 3000 de chestionare în toată lumea, către persoane și instituții care au dreptul să nominalizeze candidați. Este vorba de membri ai Adunării Nobel de la Institutul Karolinska, de Academia regală suedeză de științe, de câștigători anteriori ai Premiului Nobel pentru Medicină și de anumiți oameni de știință de la universitățile din Suedia și din străinătate.

A căscat, i-a trecut prin cap să coboare și să-și facă o cafea, dar îi era prea lene.

Până în februarie, aceste persoane pot scrie și trimite sugestii,

a citit mai departe. În intervalul martie-mai, candidaturile sunt trimise unor experți selectați anume, pentru a le fi evaluată contribuția. Rapoartele trebuie trimise Comitetului Nobel la sfârșitul lui mai.

Iar acum este sfârșitul lui mai, a gândit Annika.

Comitetul Nobel are toată vara la dispoziție, până în august, pentru a scrie o recomandare care va fi prezentată Adunării. În septembrie, Comitetul prezintă Adunării un raport cu numele potențialilor laureați, raport ce trebuie semnat de toți membrii. Apoi, raportul e dezbătut de două ori de întreaga Adunare.

La începutul lui octombrie se organizează o sesiune de vot, în urma căreia câștigătorul e decis cu majoritatea voturilor. Apoi numele câștigătorului sau câștigătorilor sunt făcute publice. Decizia devine finală, fără drept de apel.

Deci munca cea mai importantă, aceea de a cerne lista, are loc foarte devreme. Cam pe vremea asta, a gândit ea.

A mai citit că premiul este înmânat pe data de 10 decembrie, data morții lui Nobel. Este vorba de o medalie, o diplomă și un document care confirmă echivalentul în bani al premiului, în prezent 10 milioane de coroane suedeze.

O grămadă de bani pentru un singur om. Dar prea puțin, comparativ cu sumele pe care le învârte industria farmaceutică.

Valoarea stă în premiul în sine, în recunoașterea conferită de premiu. Cât valorează așa ceva? Să fii recunoscut drept beneficiarul celei mai mari distincții din lume, să ți se spună că *ai adus cel mai mare beneficiu umanității*?

La naiba, sunt terminată de oboseală, a gândit, clipind de câteva ori.

S-a ridicat de la birou, s-a dus în dormitor și a adormit instantaneu.

•

S-a trezit și n-avea habar cât timp dormise. Câteva minute sau opt ore.

Afară era aceeași lumină cenușie ca atunci când dormise.

S-a sculat, confuză și a observat că salivase pe cuvertură.

S-a dus la baie, să facă pipi, și s-a uitat la ceas.

Dormise două ore.

A stat câteva minute pe toaletă, încercând să-și dea seama dacă avea destulă energie să se scoale.

Dar și-a amintit de e-mailurile trimise, ceea ce i-a dat o nouă

doză de energie.

În inbox o așteptau 15 mailuri.

15 mesaje care nu au fost livrate.

A trecut prin toate, pentru a controla adresele inexistente.

14 au dat eroare, singurul trimis era cel pe adresa andrietta_ahisell@yahoo.se.

Deci acea adresă exista.

A intrat pe yahoo.se a dat clic pe *mail* și la user ID a completat andrietta_ahisell.

Parolă?

Ce Dumnezeu să încerce?

alfred?

Invalid password.

Unde să înceapă?

caroline.

Invalid password.

Cum îl chema pe soțul ei? Knut?

knut.

Invalid password.

A mers în josul paginii și a continuat să citească.

Încercați următoarele:

E activată tasta „Caps lock"?

Dacă da, dezactivați-o înainte de a încerca din nou.

Ați uitat ID-ul sau parola, sau le-ați scris greșit?

Puteți reactiva ID-ul și/sau parola confirmând informația confidențială.

Tot nu funcționează?

Consultați ajutorul de la log-in.

A tastat *Obțineți o nouă parolă.*

S-a deschis o nouă fereastră; s-a frecat la ochi pentru a-și goni somnul și s-a aplecat spre ecran.

Pentru a obține o nouă parolă trebuie să răspundeți corect la întrebarea de securitate:

Cum se numea prima școală pe care ați urmat-o?

Cum se numea prima școală la care fusese Caroline von Behring?

A ridicat receptorul și a sunat-o din nou pe Birgitta Larsén. Profesoara își reintrase în rutină și a răspuns după primul apel.

— Prima școală a lui Carrie? A mers tot timpul la aceeași școală. Școala franceză. Era o francofilă incurabilă, o snoabă din

cap până-n picioare, dacă mă-ntrebi pe mine. Da' ce cauți acum?

— Îți spun mai târziu, i-a răspuns Annika și a închis.

A completat *Franceză.*

S-a deschis o altă fereastră.

Creați o parolă nouă.

Confirmați parola.

A ales *alfred.*

Ecranul a pâlpâit.

Bine ai venit Caroline!

Și-a pierdut răsuflarea. Caroline avea un cont de mail și ea a reușit să i-l spargă!

A trecut rapid prin pagină. Era similară cu paginile altor conturi de mail.

Aveți un (*1*) *mesaj necitit.*

În partea stângă era o listă a dosarelor uzuale: Inbox, Drafts, Sent mail, Spam, Deleted. Mesajul trimis de ea, *test,* stătea cuminte în Inbox.

La sfârșitul listei mai exista o categorie, *Fișierele mele.*

Aici exista un alt dosar, numit *Archive.*

A dat clic pe el; sângele îi bătea în tâmple.

Erau șase mesaje, toate trimise de Caroline Andriettei Ahisell. Titlurile erau:

În umbra morții, Prețul iubirii, Teama cea mare, Dezamăgire, Testamentul lui Nobel și *Alfred Bernhard.*

Le-a deschis în ordine.

Frustrarea îi creștea pe măsură ce le citea.

Chestiile astea nu era secrete.

Erau considerații scurte despre eroul Carolinei, comentarii tragice despre viața și moartea lui Alfred Nobel.

A mutat mouse-ul deasupra titlului ultimului document; a respirat adânc de câteva ori înainte de a-l deschide.

Fusese scris în septembrie anul trecut, cu trei luni înainte de moartea Carolinei.

Citea din ce în ce mai încet pe măsură ce avansa.

•

SUBIECT: Alfred Bernhard
CĂTRE: Andrietta Ahisell

Așa îl cheamă, Alfred Bernhard, ca pe tizul lui, ca pe Nobel,

dar numele de familie este Thorell.

Avea darul să lumineze întreaga încăpere când intra.

Atunci când era și el în sală, cursurile aveau ceva magic, o aură, nu erau niciodată plictisitoare.

Ori de câte ori Bernhard era prin preajmă, mă simțeam atât de vie, interesantă, spirituală, reușeam să fac analize și să trag concluzii clare, care radiau.

Unii amuțeau în prezența lui, alții deveneau ciudat de anxioși.

Nu meritau respectul meu.

Nu se poate spune că eram îndrăgostită de el (nu despre asta e vorba), eram *flatată,* poate chiar *fascinată.* Avea darul de a capta oamenii și, dacă și-ar fi dat silința să învețe mai mult, ar fi ajuns un doctor excelent.

Dar el a hotărât că vrea să fie cercetător.

Mi-a intrat în cap c-a făcut-o de dragul meu.

De dragul meu.

Ăsta era efectul pe care-l avea asupra oamenilor: noi, sufletele cenușii, ne simțeam aleși, onorați.

M-a contactat și m-a întrebat dacă mai existau locuri de doctorand în grupa mea de cercetare; am fost atât de flatată, încât nu am știut ce să cred: voia să lucreze *cu mine,* la proiectul *meu.* Dorința lui era, de fapt, confirmarea strălucirii mele, a superiorității mele pedagogice și științifice. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că alegerea pe care o făcuse era consecința rezultatelor slabe la examene.

Caroline, Caroline, cât poți fi de naivă?

Când au venit primii doctoranzi să-mi vorbească, i-am trimis la plimbare. Chiar am țipat la una dintre ele, o tânără din Cehoslovacia, care jucase totul pe venirea aici – am dat-o afară și-mi ard obrajii de rușine până în ziua de azi pentru ce-am făcut. O chema Katerina; era micuță, brunetă. Și-a lăsat bărbatul și fetița ostatici în țara lor, pentru șansa de a face cercetare la Institutul Karolinska (se întâmpla mai demult, înainte de căderea Cortinei de Fier). De multe ori se întâmpla să plângă cu nasu-n eprubete de dorul celor de-acasă. Odată a venit să-mi vorbească, fără prea multă tragere de inimă, și l-a acuzat pe Bernhard de o serie de lucruri ciudate.

Îi făcuse niște avansuri mult prea îndrăznețe, ea s-a retras și l-a refuzat politicos, iar după aia s-au întâmplat niște lucruri ciudate cu experimentele ei.

Katerina susținea cu încăpățânare că Bernhard îi schimbase etichetele de pe mostre, pentru ca experimentele să-i eșueze. Era absolut convinsă și-mi aduc aminte cât am fost de supărată.

Cum *îndrăznește* să vină la mine cu asemenea bârfe? Cum *poate* să facă așa ceva? N-are pic de onoare? După o săptămână, am avut grijă s-o dau afară din institut și s-o trimit înapoi în buncărul de lângă Praga, unde-i era locul.

N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea. N-am habar ce-a făcut când a ajuns acasă. Probabil că fata ei e mare acum…

Katerina, m-am gândit la tine de-atâtea ori.

O, *Doamne, dacă te-aș fi ascultat la timp*!

Următoarea care a venit la mine să se plângă, stânjenită, a fost Tuula, o finlandeză absolut strălucită, care se trăgea din așezările suedeze din Ostrobothnia. Era foarte aproape de o descoperire remarcabilă, își terminase prima ciornă a articolului, acceptat preliminar de *Journal of Biological Chemistry.* Era deja renumită în institut.

Investise trei ani în cercetările ei, trei ani de ochi roșii, trei ani fără viață socială, dar merita, zicea ea. Merita.

Și de câte ori spunea asta zâmbea, erau singurele dăți când am văzut-o zâmbind în trei ani.

Și a zâmbit până s-a dus Bernhard la ea, să-i aducă aminte ceva ce ea uitase: o ajutase, cu câteva luni înainte, cu o chestie minoră, cum ne ajutăm unii pe alții din când în când.

A rugat-o să-l treacă și pe el coautor la articol și bineînțeles că fata l-a refuzat. Bineînțeles! Nu exista niciun motiv pentru care să facă așa ceva. Bernhard i-a dat timp de gândire până vineri, spunându-i c-ar fi spre binele ei dacă s-ar răzgândi.

Tuula a rămas fermă pe poziție. S-a opus și a costat-o scump.

Luni dimineață, când a ajuns la laborator, congelatorul ei era scos din priză, ușa era deschisă și trei ani de muncă se topiseră într-o pastă urât mirositoare pe fundul eprubetelor.

Tuula a plecat de la institut în aceeași zi. S-a mutat în Anglia și și-a repetat experimentele la Cambridge. Doi ani și jumătate mai târziu, și-a publicat rezultatele în *Science.*

Mi-a spus toate astea abia după ce și-a publicat lucrarea, într-o scrisoare foarte lungă, pe care am ars-o imediat.

Cu trecerea timpului, Bernhard nu mai cerea permisiunea oamenilor. Pur și simplu, le fura rezultatele și le publica sub propriul nume. Asistenții lui, pe care nu-i plătea, aveau grijă de

teza lui de doctorat. Și avea noroc. O fată tânără, am uitat cum o chema, era un talent extraordinar, i-a făcut toată lucrarea.

Trezirea mea la realitate a fost extrem de dureroasă.

Întotdeauna am iubit animalele. În vremea aia, aveam mai multe feluri și erau peste tot, în diverse locuri, nu numai în incinte izolate.

M-am dus la laborator târziu într-o seară, să controlez un pui care nu se simțea bine. Toate luminile erau stinse și ușile de pe coridorul respectiv erau încuiate, doar lângă masa de operație erau niște lumini aprinse.

M-am dus să văd dacă uitase cineva să le stingă și m-am oprit în drum. Am auzit un urlet de animal, groaza morții se lovea de toți pereții și am văzut umbre mișcându-se printre rândurile de rafturi.

Era cineva acolo, cineva care chinuia un animal. Urletul a umplut încăperea și mi-a acoperit zgomotul pașilor, așa că m-am putut apropia și m-am ascuns să văd ce se întâmplă.

Era Bernhard. Prinsese o pisică într-un aparat stereotactic și-i tăia abdomenul. Pisica nu era anesteziată, nici măcar sedată, scotea niște sunete pe care nu le-am mai auzit în viața mea. Animalul era prins cu un șurub care-i străpunsese baza craniului și-i trecea prin creier. I-am văzut fața lui Bernhard din profil și expresia de extaz total.

Dădea pe-afară de fericire.

Am simțit că leșin, dar mi-am adunat toate puterile.

Am stat ascunsă, în umbră și pisica a sângerat până a murit, prinsă între șuruburi, urletele au devenit din ce în ce mai slabe, până nu s-au mai auzit și Bernhard stătea acolo fericit, îi ținea organele în mână, un pântec plin de embrioni de pisici, cu două ovare mici, lipite de-o parte și de alta.

După aia a spălat masa cu grijă. A ars cadavrul în incinerator, așa cum se făcea pe vremea aia, și a completat raportul.

Teste pe nervul optic.

A ieșit, a stins lumina și s-a îndreptat fluierând.

Săptămâna următoare am stat acasă, cu febră mare și cu niște dureri groaznice de stomac.

Când m-am întors la institut l-am chemat la mine pe el, pe vrăjitorul institutului.

L-am anunțat că-i suprim postul de doctorand cu începere din acel moment. Avea 30 de minute să plece.

N-a făcut decât să zâmbească.

De ce? m-a întrebat, simplu.

Pisica.

Oo, și și-a lăsat capul pe-o parte.

30 de minute.

Nu cred.

Mi-a povestit apoi despre fotografia de grup făcută la conferința de la Helsinki. O avea la loc sigur, împreună cu documente care confirmau data când fusese făcută.

Făcuse rost și de datele când au fost terminate probele suplimentare pentru articolul meu din *Science* și – *îți vine să crezi sau nu*? – coincideau.

Datele coincideau.

Bernhard Thorell a râs, a râs, a râs.

Stătea lângă mine și mi-a zis: „Așa că, dragă Caroline, o să-mi aprobi teza și asta o să se întâmple chiar în primăvară”.

I-am răspuns că așa ceva n-o să se întâmple niciodată și resimțeam cu tot trupul urletul pisicii.

Dar am făcut-o. Am făcut-o.

I-am aprobat teza.

M-am supus și mi-e rușine până în ziua de azi.

N-am spus nimănui toate astea, nici măcar ție, Birgitta.

Dar acum trebuie s-o fac, pentru că s-a întors.

E aici și de data asta vrea mai mult.

Vrea Nobelul, Birgitta. Vrea Premiul Nobel pentru Medicină pentru Medi-Tech și cercetările lor în procesul de îmbătrânire, altfel mă dă de gol. I-am spus că de data asta nu mai merg. A fost ultima dată. Mai bine mă prăbușesc.

Nu mă crede, îmi dau seama că nu mă crede. Pentru el alegerea e simplă și are impresia că glumesc.

Dar se înșală. Amarnic.

Se înșală și mi-a dat un ultimatum.

Facem anunțul în trei săptămâni, iar eu voi muri dacă cercetătorii de la Medi-Tech nu sunt câștigători.

Într-un mod spectaculos, mi-a spus. Ca pisica.

Dar aici e vorba de Alfred, de *testamentul lui Alfred Bernhard Nobel* și slavă Domnului că există lucruri mai mari decât noi.

•

Annika a rămas cu ochii pironiți în ecran, era ametită și-i era rău. Avea aceeași senzație ca atunci când se trezise – n-avea

habar cât timp trecuse de când se apucase să citească.

Bernhard Thorell.

Fusese la seminar sâmbătă?

Probabil.

Cât era de important Nobelul pentru medicină pentru Medi-Tech?

A întins mâna după telefon și a sunat-o din nou pe Birgitta Larsén.

— Am găsit arhiva Carolinei, i-a spus înainte ca Birgitta să aibă timp să spună ceva. A scris totul despre dezamăgirea ei și despre persoana care-o amenința. Te rog mult, spune-mi ce s-a întâmplat sâmbătă…

— Despre cine-i vorba? Cine o amenință?

— Îmi spui ce s-a întâmplat sâmbătă și-ți trimit mailul Carolinei.

— Nu! Nu tu ai dreptul să iei decizii aici!

Nu i-a răspuns; a rămas cu ochii lipiți de ultimele rânduri din mail: *Dar aici e vorba de Alfred, de testamentul lui Alfred Bernhard Nobel și slavă Domnului că există lucruri mai mari decât noi.*

— Bine! Tu decizi. Sau îți închid telefonul, sau îmi spui ce s-a întâmplat sâmbătă după-amiază.

— E confidențial!

— Cum vrei! și i-a închis telefonul.

A stat tăcută pe scaun, ascultându-și zgomotele din cap și încercând să-și dea seama cât timp îi va lua Birgittei până-i va găsi numărul de telefon.

Un minut și 20 de secunde.

— Carrie mi-a spus mie despre arhivă. Cum poți face așa ceva? a întrebat ea. Era jignită și furioasă.

— Vreau totul. De la ședința Comitetului Nobel până la seminar și petrecere. Toate informațiile de care am nevoie ca să înțeleg ce s-a întâmplat. După ce-mi spui, îți trimit imediat mailul.

Birgitta Larsén a gemut demonstrativ.

— Nu pot să-ți spun tot ce s-a vorbit sâmbătă. E mult mai complicat.

— Ascult.

Încă un geamăt.

— Bine… Uite cum a fost.

S-a lăsat o tăcere lungă, de câteva secunde.

— Tot ce are legătură cu nominalizările la Premiul Nobel este făcut public după 50 de ani. Numele celor nominalizați, ce experți au fost consultați, tot ce s-a spus.

— Da.

— Comitetul Nobel e format din șase persoane: președintele, vicepreședintele, trei membri și secretarul Adunării Nobel.

— Asta știu…

— Te rog să ai răbdare, pentru ce-am să-ți spun acum trebuie să rămână secret încă 49 de ani. Anul trecut, Caroline a refuzat să semneze documentele de nominalizare pentru cercetătorii de la Medi-Tech, ca potențiali laureați ai premiului. Niciunul din ceilalți cinci membri n-a înțeles de ce, dar ea a refuzat categoric.

Annika a simțit că i se urcă sângele în cap.

— Care a fost contribuția lui Medi-Tech pentru a se califica la nominalizare?

— Ți-am spus, au descoperit o modalitate de a inhiba distrofia axonilor.

— A, da. Izvorul vieții. Și cât ar fi fost de important pentru ei să primească premiul anume pentru descoperirea aia?

— Un Premiu Nobel? În termeni financiari? Pentru Medi-Tech?

A tăcut și și-a cântărit cuvintele câteva secunde.

— E ciudat că pui tu întrebarea asta, pentru că Ernst tocmai încercase să facă o socoteală. El era persoana din institut care se ocupa de treburi din astea. Și a făcut socoteala că recunoașterea internațională și marketingul pe care le-ar fi obținut *izvorul vieții* făceau aproximativ 50 de miliarde de dolari, poate de două ori pe-atât.

Cincizeci de *miliarde* de dolari.

Trei sute cincizeci de *miliarde de coroane,* a gândit Annika. Oare sumele astea chiar existau?

— Teoretic vorbind, Medi-Tech ar fi trebuit inclus în raportul preliminar. Caroline a fost însă de neclintit. A spus clar că-și dă demisia dacă Sören continuă să facă presiuni pentru includerea lor.

— Ai fost de față?

— Normal că nu – am fost aleasă în Comitet de-abia anul ăsta. Mi-a spus Carrie.

— Și sâmbăta trecută?

— Foarte ciudat, dar a fost o situație similară, pentru că Medi-Tech a fost propus din nou, bineînțeles de aceeași persoană, de Sören Hammarsten.

Ernst s-a pus pe picioarele dinapoi de la bun început și a refuzat să-i pună pe listă. Sören a fost furios, a început să acuze că procedura e coruptă și că se fac jocuri ascunse. Ernst a explodat și l-a făcut lacheu nenorocit direct în față. Îți dai seama cum a fost. Ceilalți membri aveau candidații lor pe care voiau să-i propună, toată lumea voia să înceteze scandalul, așa că înțelegi ce-a ieșit.

— Și pe urmă…?

— După ședință, toți din comitet s-au dus la seminar și noi ne-am dus direct la bufet. La seminar a apărut și Lars-Henry, care fusese de față anul trecut, dar care era exclus acum. N-am avut cum să-l oprim, pentru că seminarul era deschis tuturor.

— A început să facă scandal?

— Nu, și-a ținut gura în timpul prelegerii, după aia, însă, s-a dus la bufet și a început să bea. Regula e că fiecare participant are dreptul la un pahar de vin gratuit, după care trebuie să plătească. Banii lui Nobel finanțează premii, nu petreceri în grădina institutului.

— Și…?

— Ei, până la urmă a avut o serie de discuții cam aprinse – a devenit chiar prea gălăgios.

— I-a spus ceva și lu’ Bernhard Thorell?

— Da, s-a luat și de el și i-a spus o groază de…

— Ceva strict personal, direct?

— I-a spus că știa ce-i poate pielea, c-ar face orice să pună mâna pe-un Nobel. I-a mai zis să fie atent, că n-o să scape așa ușor, pentru că el, Lars-Henry, știa ce făcuse cu animalele, Caroline îi povestise despre pisică, îl văzuse, era întruchiparea răului…

— Chiar așa i-a spus? Că-i spusese Caroline despre pisică?

— Lars-Henry era foarte apropiat de Caroline, i-a replicat Birgitta, cu o anume iritare. Omul nu era așa înainte ca ea să moară. Trebuie că i-a spus o grămadă de chestii care…

— E posibil ca Bernhard să fi aflat că Ernst a fost cel care s-a opus includerii Medi-Tech pe listă?

— Nu, te îndepărtezi mult prea mult de realitate.

— Birgitta, există vreo posibilitate ca Bernhard să fi obținut

informații despre ce s-a discutat la ședință? E posibil ca vreo persoană să fi vorbit?

Profesoara a rămas tăcută câteva secunde.

— A vorbit o vreme cu Sören, dar pentru nimic în lume, Sören n-ar…

— Ai acces la mail? O să primești un mesaj de la Caroline în câteva secunde.

— Am Inbox-ul deschis pe ecran.

Annika a trimis mailul cu titlul „Alfred Bernhard” la adresa profesoarei.

— A! Uite, a venit, i-a zis Birgitta. Vrei să-l citesc?

— Aștept la telefon.

— Ambiții literare, a bombănit femeia.

— Hai, citește.

La celălalt capăt al firului, respirația femeii se auzea din ce în ce mai tare.

N-a scos niciun cuvânt după ce a terminat de citit.

— I-ai spus ceva lui Bernhard care putea să-l enerveze sau să-l facă să se simtă nesigur?

— Ce vrei să zici? a întrebat-o profesoara, cu vocea răgușită.

— Știa care sunt animalele tale, nu-i așa? I le-ai arătat și le-a omorât. Ce i-ai spus?

— Nimic, am avut o discuție, așa, în general.

— Despre îmbătrânire, despre cercetările Medi-Tech?

— Da, printre altele.

— Dacă ai citit mailul cu atenție, Caroline și-a recunoscut dezamăgirea, a adăugat Annika, răbdătoare. Dar n-a vorbit deloc despre tine. Ești curată. Vrei să trimit mailul la poliție?

Birgitta a început să plângă încet.

— Da, a șoptit în cele din urmă. Da.

Annika a deschis mailul din nou și i l-a trimis lui Q.

•

Când și-a luat copiii de la grădiniță, obrajii îi ardeau și mâinile îi tremurau. Toate se plătesc pe lumea asta și, dacă tot devenise atât de importantă, era cazul să mai și plătească.

Locul de joacă era pustiu, un singur leagăn scârțâia în vânt.

A intrat și a găsit-o pe Lotta jucând un joc cu Ellen și cu Kalle. Ceilalți copii plecaseră.

— Bună, dragilor, s-a aplecat și i-a luat în brațe pe amândoi. Iar ați rămas ultimii?

— Cred că mai sunt Linda și câteva fetițe, în colțul cu păpuși. Ai avut o zi lungă? a întrebat-o, cu un zâmbet.

Annika a ridicat din sprâncene.

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.

— Ellen și-a terminat geanta, a adăugat Lotta și s-a ridicat în picioare. Vrei s-o iei acasă, Ellen?

Fetița a dat din cap.

— Mă duc să ți-o aduc, a zis și s-a îndreptat spre sala de croitorie.

Annika s-a aplecat spre Kalle și i-a mângâiat bandajul, care se cam murdărise.

— A fost OK azi? l-a întrebat cu voce joasă.

Băiatul a aprobat din cap.

— Dar Ben și Alex au trebuit să plece acasă și Alex a făcut pe el.

Annika a simțit obrajii arzându-i.

— Doamne!

— Am râs cu toții de el, i-a spus Kalle, bucuros. I-am zis că-i pișăcios!

Annika l-a a apucat de braț, puțin mai tare decât intenționase s-o facă.

— Kalle, să nu te mai aud că-i spui așa lui Alex! Și niciunui alt copil! Ție ți-ar plăcea să-ți zică pișăcios?

— Dar a fost rău! a replicat băiatul, îmbufnat.

— Știu, dar asta nu-nseamnă că trebuie să te porți la fel. În timp ce-i ieșeau vorbele din gură, și-a dat seama de ipocrizia ei grosolană.

— Mami, mi-e foame, a miorlăit Ellen.

— Bine, hai să mergem!

•

Tocmai începuse emisiunea preferată a copiilor și i-a lăsat să se ghemuiască pe canapea, în timp ce s-a apucat să pregătească masa. A tăiat niște legume, câteva fileuri de curcan, într-o cratiță a pus la fiert orez cu iasomie. A scos o conservă de lapte de cocos, niște chilli, sos de pește și puțin coriandru tăiat mărunt. Cât s-a încins uleiul în wOK, a așezat masa repede, a pus șervețele și lumânări.

Nu muncea atât de mult chiar tot timpul. De obicei, reușea să ajungă acasă și să pregătească masa, chiar și atunci când lucra.

S-a mai învârtit, nervoasă, prin bucătărie, încercând să

termine totul înainte de venirea lui Thomas, a șters bufetul, a îndesat gunoiul în coș.

Bărbatul a intrat pe ușă tocmai când Annika a luat tigaia de pe foc.

— Bună, i-a zis ea, cu o voce mică. Ai venit la țanc – masa-i gata într-un minut.

Thomas și-a lăsat servieta lângă ușă și a intrat în bucătărie încălțat. Nu i-a aruncat nicio privire, s-a dus direct la congelator și a scos două înghețate.

— Ce faci? Tocmai puneam mâncarea!

I-a întors spatele fără un cuvânt și s-a dus la copii.

— Kalle, Ellen, le-a spus cu voce joasă, dar ea l-a auzit, l-a auzit foarte bine. Vă rog să vă duceți în camerele voastre puțin. Uite, luați câte o înghețată și vă duceți sus cât stau eu de vorbă cu mami.

— Dar n-avem voie să mâncăm înghețată înainte de masă, a zis Ellen.

— Azi e voie, i-a răspuns Thomas, iar Annika privea tăcută cum copila desfăcea cu grijă ambalajul.

— Mersi, tati, i-a spus și Kalle, după care l-a îmbrățișat rapid și a luat-o pe scări, după sora lui.

A stat cu spatele la Annika până ce copiii, cu Lucide și Poppy și cu toată lumea au dispărut sus. Rămăsese înțepenită, cu tigaia în mână, privind fix la umerii lui. Thomas s-a întors încet.

Ochii, Doamne, *och*ii, Sunt injectați și înguști – e alt om! A făcut un pas în spate, din instinct, a atins bufetul cu călcâiul.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

A făcut câțiva pași spre ea; i-a citit tristețea în ochi, era vorba de tristețe. Dumnezeule bun și mare, ce se întâmplase?

— Ce-ai făcut? a întrebat-o Thomas pe un ton aspru.

— Poftim?

Era vorba de copii, de ce le spusese lui Benjamin și lui Alexander?

S-a oprit în fața ei, i-a luat tigaia din mână și a pus-o pe blatul de granit, vărsând sosul de cocos.

— *De câtă vreme știai*?

Oh, nu, nu *asta.*

— Despre ce să știu?

— De Sophia, a spus el foarte calm.

Inima îi bubuia în piept.

— De ce n-ai spus nimic? a întrebat-o abia șoptit. Își strângea și-și desfăcea pumnii, ca și cum voia să-și pună sângele în mișcare.

Annika i-a întors spatele.

— Nu știu despre ce vorbești!

— *Termină cu minciunile*! a strigat și a apucat-o de umeri și a întors-o cu atâta forță, încât era să cadă.

— Oh! a apucat să scoată și i-a privit fața roșie și schimonosită.

— De câtă vreme mă minți și *te prefaci*? Cum dracu' ai putut *să-mi faci* așa ceva? a strigat Thomas.

A simțit cum i-a explodat furia în gât cu atâta forță, încât abia mai respira.

— *Eu*? a țipat ea, răgușită. Cum am putut eu să-ți fac așa ceva *ție*? Ești nebun? Ești un *nenorocit* dezgustător!

A strigat cuvintele cu atâta forță, încât saliva i-a zburat din gură și l-a stropit pe față. A făcut un pas spre ea, dar s-a oprit și și-a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Aha! Deci ăsta era motivul!

— Ce? a întrebat Annika, ametită din cauza lipsei de oxigen.

— Deci asta e părerea ta despre mine! De asta nu te mai atingi de mine. De asta căsnicia noastră a devenit o glumă proastă, în care nu facem decât să *decorăm casa și să plantăm flori în grădină.*

I-a întors din nou spatele, și-a aruncat mâinile în aer și umbla prin încăpere țipând.

— Am trăit tot timpul într-o minciună nenorocită! M-am comportat ca cel mai mare cretin din lume, am crezut că ceea ce văd era adevărat! Am încercat să te sprijin, să te apreciez, să-ți dovedesc că-mi pasă de viața idilică pe care ai vrut s-o creezi…

S-a apropiat de el și i-a dat o palmă, nu prea tare, doar să-l facă să tacă din gură.

— Ești un rahat egoist și răsfățat, asta ești! i-a strigat Annika și, spre surprinderea ei, vocea îi era calmă. Eu te iubesc, copiii te iubesc, ai un serviciu unde ești apreciat, tocmai am cheltuit șase milioane pe o casă pentru tine, găsești masa pusă și tu ce faci? Te plângi! Stai cu fundu-n sus, te vaiți mereu, îți găsești scuze tot timpul și acum ce faci? Dai vina pe mine!

— Da, sigur, ai impresia că tu știi toate răspunsurile, i-a

răspuns Thomas și Annika a văzut că-i tremurau mâinile. Ai impresia că voi le știți pe toate, tu și prietenii tăi de la ziar.

Și-a privit lung soțul, furia lui prost mascată, și deodată a cuprins-o un dispreț total.

— Da, ești deștept. Ca și cum ziarul are ceva de-a face cu faptul că m-ai înșelat.

Era atât de furios, că abia putea vorbi.

— Cât ești de deșteaptă, a reușit să articuleze. De exemplu, Berit – a scris azi o grămadă de căcaturi despre care habar n-are. Ești la fel ca ea…

— Nu-i adevărat!

— … chiar crede toate minciunile pe care le-a scris despre teroristul ăla iordanian? Pe bune, chiar crede tot ce scrie?

Omul ăsta chiar crede că este victima aici, și-a dat ea seama și a simțit cum furia i se transformă în uimire. Stă aici, în fața mea, foarte pătruns, convins că-i victimă.

— Ești incredibil! Tu ești ăla care-a futut în dreapta și-n stânga, dar trebuie să ne fie milă de tine.

Thomas a dat din nou din mâini, i-a întors spatele, și-a trecut degetele prin păr, după care s-a întors din nou cu fața la ea.

— Tu nu greșești niciodată cu nimic! i-a strigat el. M-ai mințit și te-ai prefăcut și m-ai dus de nas luni întregi. Așa faci mereu. Tu trebuie să hotărăști cum arată lumea și, dacă e cineva căruia nu-i place, e-un cretin.

Annika și-a încrucișat brațele pe piept și a pufnit disprețuitor.

— Hai că te-ai transformat într-un arogant nenorocit, i-a răspuns, rezemându-se de bufetul din bucătărie.

A făcut un pas mare spre ea și a ridicat mâna.

Și-a adunat toate puterile să nu se miște și să nu clipească.

— Excelent! Hai, dă-i drumu', pocnește-mă! Asta-i tot ce mai lipsea.

— Familia regală daneză. Prințul, prințesa și copilul lor. A fost cât pe-aici să-i arunce-n aer și să moară și el, în timpul vizitei Marinei Americane, în februarie trecut.

— Îndrăznește numai să dai!

A lăsat brațul jos.

— A omorât copii, Annika. S-a antrenat în Pakistan și-n Afganistan. Versiunea oficială e că și-a ajutat părinții la ferma lor din Iordania, când, de fapt învăța despre explozibili undeva, pe lângă Khyber Pass. Avem dovezi, Annika. Sunt lucruri pe care nu

le știi. Atât de multe lucruri de n-ai habar!

— Vai, cât ești de important! Trebuie să fiu impresionată, nu?

Thomas arăta de parcă stătea să plângă.

— Nu mi-ai dat niciodată vreo șansă. De ce n-ai spus un cuvânt?

Annika a înghițit și și-a frecat fruntea cu palma. Camera se învârtea în jurul ei.

— Cum ai aflat? l-a întrebat, simțindu-se secătuită dintr-odată. Te-a sunat?

— Bineînțeles că m-a sunat. Mi-a cerut să ne vedem din nou.

Annika a pufnit în râs, cu o violență care i-a sfredelit creierul.

— Dumnezeule, e lamentabil!

— Plec la ea acum.

A amuțit și totul în jurul ei s-a făcut tăcere. L-a privit lung, i-a privit gulerul cămășii pe care-o călcase, barba pe care-o putea simți, parcă, umerii lui lați și părul răvășit.

— Dacă pleci acum, dacă pleci acum nu te mai întorci niciodată.

S-a uitat la ea cu ochii îngustați, injectați, niște ochi morți, total necunoscuți.

— Bine, a spus, s-a întors pe călcâie și a plecat.

L-a urmărit cum pășește pe parchet, cum își ia servieta, cum deschide ușa. S-a oprit o secundă, a ridicat capul spre ploaia cenușie, a trecut peste prag; ușa s-a închis în urma lui, fără să privească înapoi măcar o dată.

•

A pus mâncarea pe masă. Le-a spus copiilor să stea jos și să mănânce. Le-a turnat lapte, le-a pus orezul în farfurie și a reușit chiar să înghită câteva furculițe.

— De ce țipați? a întrebat-o Kalle, iar ea a închis ochii.

— Suntem obosiți.

— Dar tati unde-i? a întrebat Ellen.

— A trebuit să se ducă înapoi la serviciu.

Copiii n-au prea mâncat nimic, pentru că-și stricaseră pofta de mâncare cu înghețata. Nu i-a obligat să mănânce. Cât timp a strâns masa și a pus vasele în mașina de spălat i-a lăsat să se uite la un film.

Toate mișcările îi erau sacadate, parcă era într-un film pe repede înainte. Avea impresia că nu trăiește în aceeași realitate.

— Mami, sunt obosit, i-a zis Kalle.

S-a așezat pe canapea și l-a luat în brațe.

— Poate-i de la lovitura la cap. Ce-ar fi să ne culcăm mai devreme?

— Vreau să dorm cu tine, a spus Ellen, ghemuită lângă ea.

— Și eu! și Kalle s-a ghemuit în partea cealaltă.

Își ținea copiii strâns, cu amândouă brațele și se chinuia să n-o pufnească plânsul.

— Bine, dormiți amândoi cu mine. E-n ordine?

— Și tati? a întrebat Ellen.

— E loc și pentru el, i-a răspuns Annika; i-a luat de mână și i-a ridicat în picioare. Hai, mergem!

S-au așezat cu toții în patul cel mare, a stat cu ei mult, le-a citit, le-a povestit, au sporovăit în șoaptă, i-a strâns în brațe.

Măcar am copiii. N-are cum să mi-i ia.

După ce-au adormit, a tras perdelele și a ieșit din cameră. A închis ușa încet și s-a dus să se uite în camerele lor.

Ellen era atât de creativă, se frământa și făcea câte ceva toată ziua; toate lucrușoarele din jurul ei purtau amprenta energiei incredibile și a poftei de viață.

Kalle era mai rezervat, își aranja lucrurile în ordine alfabetică, își punea toate mașinuțele în șiruri.

A făcut puțină ordine în camerele lor, a adunat haine, desene și creioane; s-a aplecat să adune un cotor de măr și un băț de înghețată și a simțit cum o cuprinde disperarea, i s-a furișat pe la spate și n-avea cum s-o oprească.

Thomas. O, Doamne, pe bune că te iubesc, îmi pare rău, îmi pare așa de rău!

A sunat telefonul, a dat drumul cărții de colorat și a fugit în jos pe scări. El e, el e!

Cât suntem de tâmpiți! Cum ne stricăm viața fără să ne gândim! Bineînțeles că le putem rezolva pe toate, avem mult prea multe de pierdut.

A apucat receptorul și și-a ascultat propria voce, cât putea fi de fericită:

— Alo!

— Ce-ai făcut? era o voce de femeie.

Cine…?

— Alo…? a repetat.

— Sunt mama lui Benjamin. Ce-ai făcut? Mi-ai amenințat *copilul* că-l omori?

Oh, asta era. A strâns din ochi și a dus o mână la frunte.

— Da, a șoptit. Da, așa am făcut.

Femeia era gata să explodeze.

— Ești complet nebună? Amenințiți *copilași* cu moartea?

— Da. Și știi de ce?

— Ar trebui *să te-nchidă la balamuc.* Cum dracu' de ești *liberă*?

— Băiatul tău l-a aruncat pe fiul meu de la doi metri înălțime, de pe instalația de cățărat de la grădiniță. I-au pus copci și are un hematom. Au trebuit să-i facă o tomografie, să se asigure că n-are hemoragie la creier. Băiatul tău putea să mi-l omoare, iar ție și lui bărbatu-tău puțin v-a păsat.

— Nu-i același lucru. Nu se compară cu amenințarea ta.

— Nu, i-a răspuns Annika, prăbușindu-se pe un scaun. Nu se compară, nu-i la fel de rău. Dar știi ce-i foarte rău?

Liniște la celălalt capăt al firului.

— Ce?

— Ce-i foarte rău e că am de gând s-o fac. Și vreau să cred că dacă băiatul meu i-ar fi făcut așa ceva oricărui alt copil, părinții lui ar fi reacționat la fel.

— Nu te cred, i-a zis femeia, care acum părea mai mult surprinsă decât furioasă.

— Ba să mă crezi. Și vreau să sper că te înțelegi suficient de bine cu copilul tău ca să-i explici că a greșit rău de tot. Știu, am greșit când l-am amenințat, îmi dau seama foarte bine. Dar nu glumesc. Dacă se mai atinge de Kalle, nu răspund pentru ce fac.

— Ești femeie-n toată firea, trebuie să fii un exemplu bun, a continuat femeia, pe un ton mult mai puțin agresiv.

— Spune-mi, te rog. Ce-ai fi făcut dacă băiatul meu l-ar fi lovit atât de rău pe-al tău, încât să trebuiască să-i facă o tomografie computerizată?

Femeia a tăcut o vreme.

— Probabil c-aș fi făcut la fel.

— Bine. Mulțumesc.

A închis telefonul și a simțit cum se prăbușește lumea peste ea.

Pisica era prinsă într-un instrument stereotactic, din ochiul lui Lars-Henry Svensson ieșea un cui, *mi-ai amenințat copilul cu moartea*?

Brațul ridicat al lui Thomas, gata s-o lovească, bandajul de pe

fruntea lui Kalle, rugămintea mută a lui Bosse, lângă mașina ei, *dacă pleci acum, nu te mai întorci niciodată.*

S-a ridicat cu greu de pe scaun, s-a împleticit până la baia de lângă ușa de la intrare și a vomat.

Tu trebuie să hotărăști cum arată lumea și, dacă nu-i place cuiva, acela e-un cretin.

A omorât copii, Annika.

Gâfâia și se ținea de vasul de toaletă. Sângele care-i pulsa în tâmple și durerea de cap.

Trebuie să vorbesc cu cineva, nu pot să stau aici, așa.

S-a dus încet în dormitor, a deschis ușa cât a putut de încet. Le-a ascultat respirațiile. Dormeau adânc.

O să vină acasă. Tati o să vină acasă.

S-a uitat pe geam. La Ebba era lumină. Înseamnă că venise de la Dalarna.

Pereții casei se prăbușeau pe ea – dar dacă nu vine?

Ce să facă? Să stea să-l aștepte?

S-a întors la capătul scărilor, a intrat în camera lui Ellen, a ieșit, s-a dus în camera lui Kalle, a ieșit.

Copiii nu pățesc nimic dacă lipsește doar puțin și se duce la Ebba?

Poate revine Thomas?

Nu pot să stau degeaba.

A redirecționat apelurile de pe telefonul fix către mobil, a verificat dacă mobilul mai are suficientă baterie, l-a pus în buzunar și s-a îndreptat spre ușa de la intrare.

•

Se lăsase întunericul, deși era începutul verii. Norii atârnau pe cer ca și când ar fi fost din beton umed.

Suburbiile sunt mizerabile pe o vreme ca asta, a gândit. Culoarea dispare cu totul și lasă în loc doar nuanțe de cenușiu. În oraș e altceva, e loc pentru toată lumea, străzile și piețele sunt locuri publice, unde prezența cuiva nu devine apăsătoare. Aici totul devenea mai strict și mai înghesuit, deși era mult mai mult spațiu.

Ce mi-a venit să mă gândesc la așa ceva acum? Tocmai într-un moment ca ăsta îmi fac griji despre pace și armonie între vecini?

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Wilhelm Hopkins i-a ieșit în față, pe drum. Arăta cu mâna la o mașină-sport, roșie, parcată

în fața casei ei.

— Ajunge! M-am săturat! i-a strigat el. E ultima dată. Chem poliția!

Nici măcar nu l-a privit.

Volvo-ul Ebbei era parcat la locul lui. Fântâna era oprită și cușca câinelui, goală.

Annika a urcat treptele de la intrare și a sunat; sunetul soneriei s-a auzit în casă, dincolo de ușă. Francesco n-a lătrat și nu se auzeau pași. Ecoul soneriei s-a stins; a coborât înapoi în grădină și a privit împrejur.

Mașina scotea zgomote slabe, probabil că mersese mult și acum motorul se răcea. Ferestrele de la parter și de la etaj erau luminate; a revenit la ușă și a sunat din nou.

Niciun răspuns.

A privit de-a lungul drumului.

Hopkins nu se mai vedea.

Șovăitoare, s-a rezemat de ușă și a bătut în sticla vitraliului.

— Ebba…? Ebba, ești acasă?

Poate vrea să fie lăsată în pace. Poate că a condus mult și acum e-n cadă și n-are chef să ude toată casa ca să deschidă ușa…

Din casă s-a auzit un zgomot, ca și cum ar fi căzut un obiect.

Annika s-a oprit pe trepte.

— Ebba! a strigat, ținând butonul soneriei apăsat. Ebba! S-a întâmplat ceva?

Ușa s-a deschis de perete, iar ea s-a dat câțiva pași înapoi, speriată.

— Doamne, a zis, privind în hol.

Era gol.

— Ce…? a adăugat, pășind în casă. Ebba, hei?

A mai făcut câțiva pași și a privit în sus, pe scară.

Ușa s-a trântit în urma ei. A sărit, speriată și s-a întors.

Bernhard Thorell era lipit de perete. În mână avea un revolver cu țeavă lungă și-i zâmbea.

— Ia te uită, cine-i aici! Doctoranda noastră. Ce drăguț! Hai, intră!

Inima i s-a oprit pentru o secundă. L-a privit, cu ochii mari, fără să-i zâmbească.

— Ce dracu’ cauți aici?

— Oh! Acum îmi aduc aminte, i-a răspuns el, dându-și capul

într-o parte. Ești ziaristă, nu? Una din ăia care pun întrebări și-și bagă nasul unde nu le aparține.

Annika a privit împrejur.

— Nu există expresia asta în suedeză. Unde-i Ebba?

— O, e bine mersi acasă. Treci în living!

A făcut un gest cu revolverul spre bibliotecă și Annika a făcut câțiva pași spre ușile duble, fără să piardă arma din ochi. Thorell a împins-o cu brutalitate și ea s-a dat cu capul de cadrul ușii.

A strâns din dinți, nevrând să-i dea satisfacția s-o audă țipând. Bărbatul a înaintat spre ea și următoarea lovitură a trimis-o direct în bibliotecă. S-a împiedicat de ceva și a aterizat în fața șemineului.

S-a ridicat într-un cot să vadă de ce se împiedicase.

Francesco, sau mai bine zis, ce rămăsese din el. Câinele fusese împușcat în cap, de curând, probabil. Covorul persan era plin de sânge proaspăt și de creier.

N-a spus nimic și s-a ridicat în picioare.

Ebba era ghemuită pe canapea, într-un șuvoi de lacrimi. Stătea cu bărbia pe genunchi și-și strângea gleznele cu mâinile. Nu s-a uitat la Annika, privea fix la cățelul de pe jos.

Annika s-a oprit, nu știa ce să facă.

Thorell era un sadic nenorocit, care se bucura la cel mai mic semn de durere. Probabil că plânsul Ebbei îl făcea fericit.

Pisica țintuită, cuiul prin ochi.

Au început să-i tremure genunchii – Dumnezeule, asta le aștepta și pe ele? Avea de gând să le omoare și să le mutileze?

Fără frică. Fără tristețe. Fără durere.

S-a întors către bărbatul care era directorul general al companiei de farmaceutice.

— N-am glumit când te-am întrebat – ce dracu’ cauți aici?

Thorell, care între timp străbătuse camera, se afla acum la capătul celălalt, lângă fereastră; a dat din cap în semn de apreciere.

— Te rog du-te și așază-te lângă miorlăita aia. Mulțumesc. De fapt am venit să iau ceva, și a arătat cu revolverul spre portretul lui Beatrice Cenci.

Annika a traversat încăperea încet, fără să-și ia ochii de la el.

— O caut de multă vreme. Am ratat-o la licitația de la Sankt Petersburg de acum trei ani și de atunci încerc să aflu unde s-a dus. Ai reușit s-o ții bine ascunsă.

A dat din cap către Ebba și a zâmbit.

Annika s-a așezat lângă Ebba și a luat-o de mâini; erau de gheață. Femeia n-a dat niciun semn de recunoaștere. Își privea în continuare câinele.

— Ce-ți pasă atât de tare de un tablou vechi?

— Nu tabloul sau rama mă interesează. O vreau pe Beatrice.

— A fost o criminală, a continuat Annika. De ce te interesează?

Pentru o secundă, trăsăturile frumoase ale bărbatului au fost întunecate de o grimasă de enervare.

— Nu știți nimic despre Beatrice, a zis Thorell și a ridicat arma spre ele. Știți doar că și-a omorât tatăl, pe Francesco Cenci, dar n-aveți habar ce a folosit drept armă.

Annika nu i-a răspuns.

Bernhard a lăsat arma jos și a continuat, pe un ton mai calm:

— Două cuie. I-a bătut unul în ochi, până în creier și pe celălalt în gât, până în măduvă.

A simțit că i se face greață.

— Am crezut că i-a turnat plumb topit în urechi și că i-a scos dinții, i-a zis ea.

Bernhard Thorell a început să râdă cu poftă; ochii frumoși îi străluceau.

— Ai căutat prea mult în testamentul lui Nobel. *Nemesis* nu e o descriere faptică a vieții și morții lui Beatrice – piesa spune mult mai multe. De fapt, e o meditație despre vinovăția umană și despre pedeapsă, despre puterea bisericii și păcatele tatălui.

Annika l-a privit lung. *Testamentul lui Nobel, puterea bisericii și păcatele tatălui.*

De ce oare începuse omul ăsta să omoare la fel ca Beatrice Cenci?

Ce-l făcuse să se identifice atât de mult cu ea?

— Știi cum au făcut-o să mărturisească? a întrebat-o Thorell. Știi ce fel de torturi folosea Vaticanul?

Annika și-a ațintit ochii pe covor.

— I-au tăiat părul, au dezbrăcat-o de toate hainele și i-au legat mâinile la spate. După aia au ridicat-o în aer, de mâini. Poți să-ți imaginezi? O vezi înaintea ochilor? O vezi atârnând acolo, goală, subțire, cu sâni așa de mici? Au ridicat-o mai sus, mai sus, până a ajuns cam la doi metri deasupra pământului; au lăsat-o să cadă, dar nu de tot, atunci i-au ieșit brațele din

încheieturi. Și și-a pierdut cunoștința.

Bernhard a râs.

— Nici așa n-au reușit s-o facă să mărturisească. Doar când au fost aduși frații ei în camera de tortură și au dat totul de gol, atunci a renunțat. Nu mai avea rost să lupte.

A închis ochii; prin minte îi umbla un gând, era ceva ce-i spusese el – sau Berit?

Soare, căldură, iarbă.

Am păstrat ferma de la Roslagen după accidentul părinților…

— Poate te-ntrebi de unde știu toate astea. Poate crezi că le-am inventat. Deloc.

Își ținea ochii închiși în continuare.

Redacția, Berit cu o cană de cafea în mână, firimituri în colțul gurii.

Simon Thorell, un mare capitalist în anii 1970, a făcut bani mulți. A murit împreună cu nevastă-sa într-un accident de mașină în Alpi, dacă-mi aduc aminte bine. O poveste tragică…

— Alexandre Dumas, a continuat el. A scormonit prin toate însemnările de la procesul lui Beatrice. Toate sunt descrise cu lux de amănunte în *Crime celebre, volumul I, partea a 2-a.* Capitolul se cheamă *Familia Cenci.*

Puterea bisericii. Păcatele tatălui. Toate, descrise în testamentul spiritual al lui Nobel.

A deschis ochii și l-a privit drept în ochi.

— Vezi o legătură între tine și Beatrice. Te fascinează pentru că ai făcut același lucru. Ți-ai omorât tatăl, la fel ca ea.

Thorell a ridicat din sprâncene și a zâmbit.

— Le-ai umblat la mașină, așa c-au murit într-un accident. Cum ai făcut?

— A fost un accident atât de *tragic*!

— Cum de-ai știut ce să faci? Erai un copil.

Thorell s-a ridicat și s-a dus la tablou. I-a deschis caseta de sticlă și a privit fascinat la figura femeii-copil.

— Șaisprezece ani, a zis, mângâind tabloul cu privirea. Aveam șaisprezece ani, cam de vârsta ei.

Dumnezeule, e un monstru, a gândit Annika.

— Ce-ai făcut la frâne? l-a întrebat, forțându-se să pară calmă.

Bărbatul s-a întors spre ea și a făcut un semn spre stradă, cu revolverul.

— Ai văzut Jaguarul de afară? Ăla roșu? Model din 1963 – l-am

refăcut până la ultimul șurub. L-am primit de la unchiul meu la paisprezece ani. Am tăiat cablul de frână de la mașina tatii în câteva secunde.

Își simțea bătăile puternice ale inimii și și-a înfipt unghiile în palme pentru a încerca să se calmeze.

— De ce? De ce-ai făcut-o?

Thorell a privit-o și în secunda aia a știut. Bineînțeles, era atât de simplu.

— Tu ești convins că Alfred Nobel a scris despre tine, nu-i așa? Ești convins că testamentul literar al lui Nobel este de fapt povestea vieții tale.

Bărbatul și-a lăsat capul pe un umăr, o asculta cu atenție.

— Tu chiar crezi că ești Beatrice. Tatăl tău era bogat și puternic, la fel ca Francesco și ți-a făcut ceva rău, nu-i așa? Te-a violat, la fel ca tatăl lui Beatrice.

Bernhard Thorell a ridicat revolverul spre ea și a văzut cum îi tremură mâna.

— Greșești, a adăugat Annika, privindu-l fix. Nu ești nicidecum Beatrice Cenci, n-ai cum să fii ca ea. Nimeni n-o să scrie o piesă despre tine. N-o să fii tu cel care răzbună inocența pierdută și dreptatea călcată în picioare.

— Oh, aici greșești, a zis el, lăsând revolverul în jos.

— Nu, pentru că există dreptate. Aici și dincolo de mormânt.

Thorell a râs, amuzat, dar Annika a simțit o umbră de nesiguranță în râsul lui.

— Și nici n-o să iei vreodată Premiul Nobel. Ți-e clar, nu?

Zâmbetul i s-a șters de pe față și a făcut câțiva pași spre ea.

— Caroline a făcut tot ce-a putut ca să nu-l iei anul trecut și Ernst la fel, anul ăsta. Iar de-acum înainte, la închisoare n-o să-l poți primi.

Bărbatul a râs din nou, de această dată disprețuitor.

— Și cine o să mă prindă? Tu?

O secundă mai târziu, ușile duble au fost date de perete; zgomote și voci au invadat încăperea, venind dinspre bucătărie. Thorell și-a mutat privirea de la cele două femei, îndreptând arma spre hol și spre bucătărie. În cadrul celor două uși au apărut polițiști în echipament de asalt, toți cu armele automate îndreptate spre Bernhard Thorell.

— Aruncă revolverul! a strigat unul dintre ei.

Ebba a început să plângă și mai tare.

Thorell îi privea pe polițiști cu oroare.

— Da' ce dracu-i asta?

— Lasă arma jos și fă doi pași în spate, i-a repetat polițistul.

— N-am făcut nimic! Ce-aveți de gând?

Polițiștii au început să avanseze, pas cu pas, și Bernhard a ridicat mâinile.

— Bine, bine, îl pun pe masă, e OK așa?

Și-a lăsat capul într-o parte și le-a zâmbit polițiștilor.

Să fie al dracu', a gândit Annika. Are impresia că poate să-i păcălească și pe ei.

— E o mare neînțelegere, am venit doar să iau un tablou.

I-au pus cătușe și l-au scos din încăpere.

Când a ajuns în ușă, s-a oprit și a privit-o pe Ebba cu tristețe în ochi.

— Trebuia să-ți dresezi câinele mai bine. Cred că s-a căcat pe el.

După plecarea lui Thorell, a rămas cufundată în canapea, incapabilă să se ridice. Ebba, însă, a mers până la Francesco împleticindu-se. S-a prăbușit lângă câine și l-a luat în brațe.

Câțiva polițiști în civil au intrat în încăpere, apoi au ieșit. Vorbeau prin stații cu cei de afară; erau multe zgomote pe linie, așa că Annika n-a reușit să înțeleagă ce-și spuneau. Auzea doar plânsul Ebbei, dar era incapabilă să-i ofere vreun ajutor.

Inspectorul Q a intrat în cameră, s-a oprit în ușă și a privit în jur.

— Ești OK, curajoaso?

Annika a dat din cap în tăcere.

Inspectorul s-a dus lângă șemineu, a îngenuncheat lângă Ebba și i-a șoptit ceva. Apoi a ajutat-o să ajungă la canapea, unde s-a prăbușit lângă Annika.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat ea, și și-a auzit vocea răgușită. Încă avea un gust amar în gură, îi rămăsese de mai devreme, când a vomitat.

— Salvarea e pe drum, a zis Q, privind-o pe Ebba. Ți-a făcut și vreun rău fizic?

Ebba a negat din cap.

— Ești în stare de șoc, așa că vreau să mergi la spitalul Danderyd, să-ți facă un control, a adăugat el, ținând-o de mână. Înțelegi ce spun?

Femeia a dat din cap.

— De unde-ai știut? l-a întrebat Annika, dar Q i-a făcut semn să aștepte.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat-o pe Ebba.

Femeia și-a dres glasul și a inspirat adânc.

— A... a sunat la ușă, a început ea, cu vocea tremurândă; privirea-i fugea de la Annika la Q. I-am dat drumul în casă. Mi-a zis că voia să se uite la tabloul meu, portretul lui Beatrice Cenci, făcut de Guido Reni.

A dat din cap.

— De unde știa că am tabloul ăsta?

Annika și-a privit mâinile.

— Eu i-am spus. Îmi pare rău.

Ebba a privit-o câteva secunde.

— Bineînțeles că i-am spus că nu se poate, n-aveam de gând să i-l dau. Atunci l-a împușcat pe Francesco. Mi-a zis că mă împușcă și pe mine dacă nu-l ascult. După aia a sunat soneria.

— Eu eram, a intervenit Annika, privindu-l pe Q.

— Te cheamă Ebba? a întrebat-o Q și a pus mâna pe brațul ei. Știi ce, acum te trimitem la spital și noi o să avem grijă de câinele tău cât lipsești; când te-ntorci vreau să mai stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat în seara asta. E OK?

S-a întors spre Annika.

— Tu ești OK? Te-a lovit, ești rănită?

Femeia a negat din cap.

— Copiii mei dorm acasă, vizavi. Trebuie să mă duc la ei.

— Stai puțin, a rugat-o Q.

— Încă un lucru, și Annika s-a întors spre Ebba. Tu erai cu mașina luni pe strada Barnhusbron?

Ebba a privit-o, înspăimântată.

— Cum?

— Mi s-a părut că te-am văzut luni la volanul unei mașini pe Barnhusbron.

— Luni? Dar eram la Johan și la Tina. Ți-am spus, ai uitat?

Annika s-a rușinat.

— Mi s-a părut că te-am văzut, probabil c-am greșit.

Ebba a privit-o și a încercat să-i zâmbească.

— Nu-ți face griji. N-a fost vina ta. Mă bucur foarte tare c-ai venit în seara asta.

A făcut o pauză.

— Și nu-ți face griji din cauza celorlalți vecini. Or să se

liniștească.

Q a condus-o la ambulanță.

Annika a rămas pe canapea, în timp ce doi polițiști au venit și l-au luat pe Francesco. S-au purtat foarte blând cu bietul animal mort.

— Vrei să mergi și tu la spital? a întrebat-o Q când a revenit în cameră.

A negat din cap și și-a scuturat părul din ochi.

— Acum spune-mi ce cauți aici?

— Vecinul vostru ne-a chemat.

Annika a clipit de câteva ori.

— Wilhelm Hopkins? a întrebat, uimită? De unde știa că Thorell e aici?

— Vecinul vostru a sunat la biroul de urgențe să reclame o mașină parcată ilegal, după spusele lui. Avea numărul de înmatriculare notat și i l-a dat operatoarei.

Annika și-a rezemat capul de perna canapelei și a închis ochii.

— Cum ați intrat în casă?

— Ușa nu era încuiată. Am primit mailul de la tine, sau, mai bine zis, de la Caroline. Știam că Thorell fusese în Djursholm când a fost ucis Ernst și în Fågelbrolandet în seara morții lui Lars-Henry, așa că-l aveam sub urmărire încă înainte de primirea relatării de la Caroline.

Annika simțea cum i se învârte capul.

— De unde știați? De unde știați unde fusese?

Q nu i-a răspuns și atunci a ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

— Telefonul mobil, bineînțeles. Câteodată criminalii sunt proști. În ambele ocazii a sunat de pe telefonul lui. Că veni vorba de criminali proști, FBI tocmai a ridicat aseară din San Diego un mijlocitor de servicii violente. Omul își șterse hardul și era convins că n-avea ce să i se-ntâmple. Trei ore jumate mai târziu, băieții i l-au refăcut și așa a apărut și numele lui Bernhard, printre altele. A folosit banii companiei ca să plătească serviciile Pisicuței de două ori.

Din nou Annika a strâns din ochi.

— Adică vrei să-mi spui că voi, de fapt, îl căutați pe Bernhard Thorell?

— Pe el și mașina lui, pentru care ofițerul de serviciu tocmai primise o alertă națională. Ți-e clar că omului nu i-a venit să creadă când prietenul nostru vigilent de pe Vinterviksvägen i-a

citit același număr de înmatriculare.

Annika a izbucnit în râs, dar a fost un râs trist.

Deci Wilhelm Hopkins i-a salvat viața, într-un fel. Cât de absurd!

— Dar de unde știai unde suntem?

— Trebuie să recunosc că într-o comunitate ca asta oamenii stau cu ochii pe vecini. Domnul Hopkins știa cu exactitate unde ești. Dar spune-mi, ce căuta Bernhard Thorell aici?

— Voia tabloul ăla. Era convins că el seamănă cu Beatrice Cenci, care a reușit să-și răzbune inocența pierdută și dreptatea călcată în picioare.

L-a privit pe Q și-i venea să plângă și iar să plângă.

— A fost violat de tatăl lui și pentru asta l-a omorât.

— N-am știut, a răspuns Q.

Annika a rămas cu privirea ațintită în tavan.

— Celelalte crime au fost din cauza banilor, a continuat ea. Un Premiu Nobel pentru Medicină i-ar fi adus companiei cam 50 de miliarde. Medi-Tech ar fi devenit una dintre cele mai mari producătoare de farmaceutice din întreaga lume. Știi, copiii mei dorm acolo, și a făcut un semn spre casa ei. Hai, putem să facem interogatoriul mâine?

Q a privit-o preț de câteva secunde, apoi a dat din cap.

— Are cine să aibă grijă de tine? Thomas e acasă?

A zâmbit printre lacrimi.

— Da, bineînțeles, Thomas o să aibă grijă de mine. O să scriu ceva pentru ziar și-ți trimit și ție o copie. Fără interdicție, da?

— Da, dar oricum știu c-o să faci ce vrei tu.

A ieșit din casă, a luat-o pe iarbă, a intrat la ea. S-a dus sus și a găsit copiii dormind în patul dublu din dormitor. A închis ușa și s-a prăbușit pe coridor.

Joi, 3 iunie

Probabil c-a adormit, pentru că la un moment dat era noapte și de jur-împrejur era liniște. S-a ridicat, vinovată și dezorientată; s-a dus să vadă ce fac copiii.

Ellen dormea cu degetul în gură, i l-a scos încet, fără s-o trezească. A mângâiat-o pe păr și fetița a sforăit ușor. Kalle

dormea adânc, cu gura deschisă și scotea sunete mici din gât.

Se-ntoarce, a gândit ea. Tati se-ntoarce acasă, la noi.

Nu suporta gândul unei alte posibilități. Și-a îndepărtat durerea în singurul mod cunoscut – s-a dus în birou și a deschis calculatorul.

Și a scris – a scris despre tot, despre șantajul asupra Carolinei, despre secretul ei, defectele ei, despre ce a spus Bernhard, reacțiile Ebbei, propriile concluzii și venirea poliției.

Apoi a trimis textul către două persoane: lui Q și lui Jansson. Titlul e-mailului era: *Vă rog, notați*: *interdicție de dezvăluire*!

Era treaba lor ce făceau cu el.

A închis calculatorul și a rămas privind pe geam. Noaptea de vară era albastră, bătea un vânticel, dar era cald. La Hopkins mai era lumina aprinsă – în bucătărie și la subsol. Casa Ebbei era în întuneric; probabil nu revenise de la spital.

N-o să fiu în stare să adorm, a gândit; ochii o usturau de oboseală.

S-a dus la baie și s-a oprit în ușă, privind fix la cadă. Era goală și curată; frecase emailul cu o piele de cămilă. De-acum înainte, nicio moartă nu mai avea ce căuta aici.

A respirat adânc, respirația s-a transformat într-un oftat și acesta a devenit un hohot de plâns.

O să vină înapoi. Trebuie să vină. Doamne, Te rog fă-l să se-ntoarcă la mine!

S-a prăbușit pe scaunul de toaletă, cu capul în mâini, ascultându-și respirația greoaie. Pulsul îi zvâcnea în urechi, brațele îi tremurau.

Am nevoie de tine. Te iubesc. Iartă-mă.

— N-am vrut, a șoptit.

A plâns cu capul în mâini până n-a mai avut de unde plânge, până ce casa s-a cufundat în liniște, iar ea era complet goală pe dinăuntru.

A mai stat puțin și în cele din urmă s-a ridicat, amețită și secătuită.

Lucrurile se vor aranja. Într-un fel sau altul, se vor aranja.

A întins mâna după periuță și a descoperit că se terminase pasta de dinți. Așa că s-a spălat pe dinți cu apă, apoi s-a spălat pe față cu săpunul ei cel scump și și-a periat părul. Și-a privit ochii în oglindă, erau umflați și îndepărtați. S-a aplecat mai mult peste chiuvetă, până ce lumina de deasupra i-a aruncat umbre

foarte întunecate pe față.

A închis ochii, a ieșit dintre umbre și a privit de jur-împrejurul băii.

Curată și strălucitoare, cu un miros antiseptic de cloramină.

A stins lumina și a ieșit în coridor. Întunericul a învăluit-o, a respirat și s-a relaxat.

Depinde de mine. Sunt în stare s-o fac dacă încerc. Nu poate fi cine știe ce rău.

Era la jumătatea coridorului când s-a auzit bubuitura. Sunetul a ajuns la ea ca prin vis, ireal și depărtat; n-a speriat-o, a fost surprinzător, o lovitură puternică, urmată de o ploaie de cioburi de sticlă.

Ce dracu'…?

A mai făcut câțiva pași spre scări și din față a lovit-o o pală de vânt; fereastra mare, de lângă ușa de la intrare se căsca goală în noapte. A mai făcut câțiva pași, după care a înțeles ce s-a întâmplat și a apucat-o groaza. Cineva i-a spart fereastra în toiul nopții, cineva a venit la ea acasă și i-a spart fereastra cea mare…

Inima i-a luat-o razna și a început să respire ca după un marș forțat; a coborât scările câte două deodată și a ajuns în mijlocul cioburilor tocmai când a doua bubuitură a zguduit casa. S-a oprit în loc. Era deasupra ei. Fereastra din camera lui Ellen.

A luat-o din nou la goană pe scări, a dat de perete ușa camerei și tocmai în momentul ăla a zburat ceva pe geam, ceva închis la culoare, greu și dreptunghiular, cu o coadă mică, strălucitoare.

A înțeles despre ce e vorba înainte ca obiectul să atingă podeaua.

O sticlă mare, plină de lichid, înfundată cu o cârpă care ardea. Un cocteil Molotov.

A închis ușa, în timp ce sticla s-a spart și a luat foc. S-a clătinat, dădea din mâini în toate părțile și auzea vuietul focului, de partea cealaltă a foii subțiri de lemn. Dumnezeule, nu poate fi adevărat. În secunda următoare s-a spart geamul camerei lui Kalle și o cărămidă a aterizat în patul băiatului. A văzut-o acolo, în pat, a știut că trebuie să se ducă spre ea, dar corpul nu i se mișca, n-o asculta; și-a dat seama de fața schimonosită cu care privea geamul făcut țăndări, aceeași sticlă grea zburând prin încăpere, aceeași coadă luminată – sau era altă sticlă – să fi fost

mai multe?

În clipa în care sticla a lovit peretele de la capul patului, flacăra a ajuns până la tavan. Benzina s-a evaporat instantaneu, flacăra a luat-o pe urmele ei, s-a aruncat asupra perdelei cu mașinuțe, a cuprins cărțile cu poze de pe raftul de la IKEA.

Privea flăcările, incapabilă să se miște; a simțit dogoarea atingându-i părul și fața și instinctiv s-a dat câțiva pași înapoi; s-a lipit de ușa dormitorului.

Copiii. Dumnezeule, copiii!

A reușit să deschidă ușa, s-a împleticit înăuntru și a închis ușa în urma ei. Ca prin ceață a văzut formele sub cuvertură, afară, hai, afară, acum!

Fumul era cel mai periculos, fumul ucide, cel puțin nu flăcările la început. A aruncat o privire spre ușă și a văzut gazul ucigaș care deja se strecura prin fanta îngustă. S-a aruncat pe pat și a tras cuvertura de pe Ellen.

— Copii!! a țipat și a aruncat cuverturile pe jos, lângă ușă; le-a călcat în picioare ca să blocheze spațiul de sub ușă, apoi a revenit lângă pat.

— Ellen! Trebuie să fugim de-aici! a strigat și a ridicat fetița din pat.

Copilul a privit-o cu groază, amețită de somn. A luat-o în brațe și a fugit la fereastră, cu trupul mic și transpirat sub pijama.

— Ellen, e un incendiu, i-a șoptit, respirând cu greu. Am să te ajut să ieși și când ajungi jos, te rog să te duci lângă gard și să ne aștepți acolo, pe Kalle și pe mine! Da?

Copila a început să plângă tare.

— Mami, mami, nu, mamiii…!

S-a desfăcut din strânsoarea brațelor ei și a lăsat-o jos, lângă fereastră. S-a întors la pat și a tras cuvertura de pe Kalle.

— Kalle! a strigat și l-a scuturat cu o mână, iar cu cealaltă a tras cearșaful de pe pat. Kalle, du-te și stai lângă Ellen, casa a luat foc!

Băiețelul s-a ridicat în șezut, clipind des, cu părul răvășit. Bandajul alb îi lucea în întuneric. De cealaltă parte a ușii, focul se auzea din ce în ce mai puternic.

— Kalle, treci aici!

S-a întors la fată, i-a legat cearșaful în jurul taliei, în timp ce fetița țipa – nu voia s-o lege, voia să vină tati; a fugit la ușă. Annika a prins-o la timp și o ținea sub braț.

— Ellen! Ascultă-mă bine, Ellen, o să murim dacă nu faci ce-ți spun!

Kalle începuse să plângă și el, tot trupul mic i se zgâlțâia. Annika a văzut o pată întunecată care i se întindea pe pantalonii de pijama. Făcuse pe el.

— Mami, mami! a strigat băiatul. Mami, nu vreau să mor!

Nu-s în stare, i-a trecut prin minte pentru o secundă. O să murim aici, e imposibil.

Într-un colț de creier a știut că ăla nu era gândul cel bun, că totul depindea de ea, că trebuia doar să preia controlul și să-și ia copiii cu ea. Ca de obicei.

S-a îndreptat spre fereastră, a așezat fetița lângă fratele ei și i-a luat pe amândoi în brațe.

— OK, uite cum facem, le-a zis cât de calm a putut. Începem cu tine, Kalle, că tu ești băiat mare și știu că ești în stare s-o faci, n-o să fie greu. Eu o să-ți leg cearșaful ăsta în jurul burticii, o să fie ca o frânghie, și după aia îți dau drumul pe terasă. Pe urmă, te rog să aștepți cuminte acolo și s-o ajuți pe surioara ta, când o să coboare și ea. Bine?

— Nu vreau să mor, a zis el printre lacrimi.

— Kalle, i-a spus Annika și i-a ridicat bărbia cu degetul, privindu-l direct în ochi. Ascultă-mă, Kalle, trebuie să m-ajuți acuma. Ești băiat mare și te rog s-o ajuți pe sora ta atunci când îi dau drumul jos. Mă auzi? Sora ta e încă mică și are nevoie de ajutor.

— Nu sunt mică!

A mângâiat-o pe obraz și a încercat să zâmbească.

— Ai dreptate. Crezi că poți să mă ajuți să-l coborâm pe Kalle?

A dat din cap, nerăbdătoare; uitase de lacrimi.

Băiatul privea neîncrezător, în timp ce Annika îi lega cearșaful albastru în jurul taliei.

Oare sunt în stare s-o fac? Dacă-l scap?

Fumul începuse să se strecoare în încăpere și cuverturile de lângă ușă se aprindeau.

— Hai! a spus și a deschis geamul. Sunteți gata?

A reușit să-i zâmbească, deși buza lui inferioară începuse să tremure din nou; băiatul a mai făcut un pas spre ușă. Annika l-a ridicat repede și l-a așezat pe pervaz, l-a întors apoi cu fața spre grădină. A trecut cearșaful pe după cerceveaua geamului și i-a făcut un vânt ușor copilului. A urmat o smucitură scurtă, apoi

țipătul îngrozit al copilului, care a alunecat jumătate de metru; a reușit să oprească alunecarea copilului.

Dar dacă scapă din strânsoare? A dat drumul frânghiei improvizate puțin câte puțin, până când s-a terminat tot cearșaful.

Nu se putea apleca să vadă cât de jos ajunsese băiatul.

— Kalle, ești jos?

Niciun răspuns.

— Mai e?

În continuare, niciun răspuns.

Trebuia să riște. A desfăcut cearșaful de pe bara ferestrei și după câteva zeci de centimetri l-a auzit atingând terasa.

— Kalle? Ești bine?

Copilul stătea ghemuit pe terasă și privea în casă.

— Mami! Arde bucătăria!

În dormitor, fumul era cenușiu și gros. Cuverturile de lângă ușă ardeau în toată regula.

— Kalle, îi dau drumul lui Ellen acum și am nevoie să mă ajuți când ajunge jos, bine?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, s-a aplecat spre Ellen.

— Acum e rândul tău. Kalle e jos și te așteaptă. Nu-i așa că-i bine?

Fetița a dat din cap și a așteptat răbdătoare ca Annika să-i lege celălalt cearșaf în jurul pieptului; femeii îi tremurau degetele. A așezat-o pe pervaz și a făcut același lucru și cu ea.

Smucitura a fost mai slabă de data asta, Ellen era mult mai ușoară. I-a dat drumul pe ultimul metru.

Ușa din spatele ei s-a aprins. Căldura a lovit-o din spate și i-a șters orice urmă de logică. S-a urcat pe fereastră și s-a aruncat. S-a rostogolit în aer, tocmai în momentul în care încăperea din spatele ei lua foc.

A aterizat pe masa de pe terasă.

Picioarele au atins centrul mesei, ceea ce i-a trimis o undă de durere în oase, în mușchi, în piele și-n nervi. A căzut în patru labe și era să se prăbușească în cap, dar s-a agățat de un scaun din fața ei.

Lumea s-a oprit în loc. A strâns ochii și a respirat adânc.

Durerea nu era așa puternică. S-a așezat în capul oaselor, și-a întins picioarele. Părea că nu avea nimic rupt.

Copiii?

S-a dat jos de pe masă și s-a îndreptat încet. O dureau oasele bazinului.

Kalle și Ellen stăteau împreună, le-a văzut fețele cu ochii mari, priveau peste marginea terasei.

— Ați pățit ceva? i-a întrebat și s-a îndreptat spre ei cu grijă, neîncrezătoare că nu avea nimic rupt. V-ați lovit când ați căzut?

Au scuturat amândoi din cap, vântul nopții le ciufulea părul.

Din cauza căldurii, în spatele ei a explodat o fereastră; o ploaie de cioburi a zburat în toate direcțiile; s-a aplecat instinctiv și și-a acoperit copiii.

— Haideți, hai să ne îndepărtăm.

Copiii au urmat-o, în pijamale, prin iarba umedă de rouă, spre casa Ebbei. În depărtare se auzeau sirene, un cor de salvări, iar în casele din jur au început să se aprindă lumini.

Atunci l-a văzut.

Tot corpul i-a înghețat, dar în același timp a simțit adrenalina alergându-i în sânge și au început să-i tremure brațele.

Stătea în spatele gardului și privea în grădina ei. N-a observat-o, pentru că-și lungea gâtul să se uite înspre etaj; țopăia în sus și-n jos, sperând să vadă mai bine.

— Uite! a spus Kalle și a arătat cu degetul spre Hopkins. Uite-l pe prostul nostru de vecin.

Annika i-a făcut semn să tacă și s-au ghemuit cu toții în întuneric.

Nu trebuie să afle că trăim. Nu ne-a văzut ieșind și-acum crede că i-a reușit.

Încet, cu picioarele goale, s-au strecurat peste drum, în curtea Ebbei.

— De ce ne-a luat casa foc, mami? a întrebat Ellen.

A încercat să-și găsească vocea, și-a muiat buzele.

— Nu știu, iubirea mamii, câteodată casele iau foc.

Buza fetiței a început să tremure.

— Dar unde-i tati?

— Tati e la serviciu. Lucrează târziu în seara asta.

— V-ați certat, a spus Kalle scurt.

— Unde-i Poppy? Mami – Poppy și Lucide? Mami, sunt în foc?

A început să plângă cu disperare și a încercat să fugă înspre casă.

Nu pot sta aici. Nu pot sta aici cu doi copii, să vadă cum le arde casa. Nu pot să-i las să vadă cum vecinii ne dau foc la casă

și după aia stau prin tufișuri și așteaptă să ne vadă arși de vii.

— Poppy, îl vreau pe Poppy…

Annika avea mobilul în buzunar.

L-a scos și a verificat ecranul. N-o sunase nimeni. N-o sunase nici Thomas. Niciun SMS.

L-a sunat pe Thomas, dar avea telefonul închis și a intrat mesageria vocală. Ce-ar putea să-i spună? Cum să înceapă?

A închis și a sunat la compania de taxi.

Nu avea niciun ban la ea și pe urmă, unde se putea duce?

A privit înapoi, spre casă.

S-au spart și ultimele ferestre. Ardea fiecare cameră. Sirenele erau foarte aproape, dar pompierii nu mai aveau ce face. Nu peste mult timp se va prăbuși și acoperișul.

Voia să plângă, dar se simțea paralizată. Voia să țipe, dar era mută.

Copiii s-au strâns și mai tare lângă ea; știa că n-ar fi trebuit să mai stea.

Ei fuseseră ținta. În camerele lor au fost aruncate bombele. Probabil că au fost trei cocteiluri Molotov, unul la baza scărilor și câte unul în camerele copiilor.

Nimic în dormitorul lor.

Știa c-o să mă duc să-i salvez. N-am fi avut nicio șansă să ieșim. Trebuia să murim.

Era ceva personal.

Răzbunare, pentru simplul fapt că trăiau acolo.

Wilhelm Hopkins a ieșit din ascunzătoarea din spatele gardului și s-a îndreptat spre intrare. S-a oprit și s-a șters cu grijă pe picioare înainte de a intra în casă.

O să plătești pentru asta! Chiar dacă-i ultimul lucru pe care-l fac, o să plătești.

•

Un taxi se apropia încet și câteva minute mai târziu a oprit în față la Ebba.

Annika s-a prăvălit pe bancheta din spate, cu copiii în brațe și i-a dat șoferului adresa Annei Snapphane.

— Să dea dracu’, a zis șoferul, privind cu ochii mari casa în flăcări, de peste drum. A sunat cineva la pompieri?

În aceeași secundă, prima mașină de pompieri a intrat pe Vinterviksvägen și a oprit în dreptul casei.

— O să te rog să m-aștepți jos, pentru că n-am niciun ban la

mine și o să mă duc sus, la prietena mea. E vreo problemă?

Șoferul a privit-o în retrovizor.

— Nu prea merge.

A închis ochii și și-a lăsat capul pe spate.

— Aia-i casa mea, care arde. Te rog.

Bărbatul a băgat în viteză și a trecut pe lângă toate mașinile care se îndreptau spre Vinterviksvägen. A trecut pe lângă mașinile de pompieri și salvări; noaptea albastră era sfâșiată de girofaruri.

În curând, noaptea va lua sfârșit, a gândit ea.

Taxiul a mers de-a lungul apei, spre oraș. Spre vest, cerul era încă întunecat, dar în spatele ei începuse să fie luminat – de altceva decât de incendiu. În curând avea să răsară soarele.

— Și cum a început incendiul? a întrebat-o taximetristul.

— Nu prea am chef de vorbă, crede-mă.

Stătea acolo, cu copiii ghemuiți lângă ea, le mângâia părul și pijamalele. Alunecarea monotonă a mașinii i-a legănat până au adormit.

S-a asigurat că dormeau adânc și a scos telefonul din buzunar.

Q a răspuns pe linia directă, după primul apel.

— Speram că n-o să te mai aud cel puțin câteva ore.

— Mi-a luat foc casa. Cineva i-a dat foc. Cocteiluri Molotov în camerele copiilor.

Inspectorul a rămas fără grai. Annika a auzit foșnet de hârtii.

— Ești bine? a întrebat-o după o pauză lungă.

— Am scos copiii prin spate, i-am coborât pe fereastră, cu cearșafuri.

— Casa poate fi salvată?

— Nimic. S-a dus.

Bărbatul a oftat.

— Când le faci, le faci în stil mare…

— Știu cine-i de vină. Wilhelm Hopkins, bătrânul de-alături, ăla care v-a sunat să vă spună despre Thorell. Stătea în boscheți și ne urmărea când am ieșit din casă. El a pus focul.

— Ce te face să crezi asta?

Și-a dat părul din ochi și a realizat că era plină de funingine.

— Tot încearcă să scape de noi de când ne-am mutat acolo. O ia pe scurtătură prin curtea mea și mi-a distrus florile cu mașina de tuns iarba.

— Asta nu înseamnă că-i gata să vă omoare pe toți.

— A încercat să scape de noi din prima zi. A săpat…

A tăcut deodată, incapabilă să mai continue.

— Treaba asta e legată de mine, e ceva personal. E cineva care a vrut să-mi facă cel mai mare rău posibil. Întâi a spart fereastra de la intrare și a dat foc scărilor, ca să nu putem coborî. După aia a spart ferestrele de la camerele copiilor, am văzut cu ochii mei cărămida care a căzut în patul lui Kalle; la urmă a aruncat bombe cu benzină prin geamurile sparte. În camerele copiilor. *Camerele copiilor*!

A început să plângă încet.

— Mai am încă o grămadă de treabă cu Bernhard. Vino aici după ce reușești să dormi puțin. Vorbim mai mult atunci.

— Bine.

A încercat să-l sune pe Thomas.

În continuare aceeași situație – intra mesageria.

Vă rugăm lăsați un mesaj după semnalul sonor. Beeep.

A respirat de câteva ori în liniștea telefonului, se uita la luminile caselor, care se scurgeau pe geamul mașinii, apoi și-a dres glasul. Trebuia să-i spună ce s-a întâmplat, trebuia să-i spună că Ellen și Kalle erau bine.

Pentru că nu fusese acolo. *Nu era acolo.*

A trebuit să se descurce singură. O părăsise și a trebuit să scoată copiii și să iasă din casă de una singură.

Taxiul a trecut de vechiul hotar al orașului, la Roslagstull și s-a îndreptat spre centru.

A închis telefonul.

•

Pisicuța pășea spre controlul de pașapoarte respirând încet, cu mâinile transpirate. *Detesta* țara asta nenorocită. Până și aeroportul avea un aer arogant: gol, elegant, deosebit de eficient. *Arlanda,* ce fel de nume de căcat mai era și ăsta? Era un mod greșit de a scrie *Air Landing*?

A încercat să gândească rațional. Și-a dat seama că nu așezarea geografică fusese problema. Ca de obicei, avea de-a face cu ea. A încurcat reperele, nu cu mult, suficient să strice totul.

De vină sunt oamenii de acolo.

Polițiștii din țara asta nu sunt normali. Stau în birourile lor mici, își văd de sarcinile lor mici și nenorocite, ca și cum ar fi

buricul pământului. Nu se dau înapoi când vine vorba să folosească o tehnologie complicată și controversată. Treaba devine al dracu' de enervantă!

Și mai sunt și împuțiții ăia de cetățeni, care nu încalcă legea niciodată și care se spionează unul pe altul. Mișună peste tot, notează tot, cu grijă și conștiincios, îi sună pe polițiștii ăia dulci și prietenoși ori de câte ori văd ceva *suspect.* Ce ratați! Până și la dracu-n praznic, dacă-și plimbă câinele, se opresc și dau telefon să raporteze ceva! Nu le e greață de viața lor?

Cel mai rău a fost cu eroina, cu zâna aia mică, ziarista aia minunată! Cât de conștiincioasă! Cât de organizată în toate detaliile! Îngrozitor de scrupuloasă!

Deci au reușit s-o identifice. Bine! Multe din straturile protectoare s-au dus dracului; din fericire, nu toate. Prejudiciul era mare, dar nu ireparabil.

Coada de la controlul de pașapoarte se mișca încet și sporadic. A oftat, a lăsat jos bagajul de mână și și-a pipăit cutiuța din buzunar. (Se asigura că avea cutiuța la îndemână ori de câte ori avea de-a face cu vreo autoritate.)

Micuța ziaristă. Ei bine, n-o să mai scrie nimic, de-acum înainte!

A încercat să-și regăsească satisfacția calmă după o treabă făcută ca lumea, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu putea.

Moartea prin incendiere era mult sub demnitatea ei. Era un instrument grosolan și pe care nu te puteai baza.

De data asta însă, a funcționat perfect, cocteiluri Molotov care au aterizat drept în pătuțurile copiilor. A stat și a ținut casa sub observație până au apărut pompierii. Ușa de la intrare nu s-a deschis nici măcar o singură dată, nimeni n-a sărit pe geam din camerele copiilor. Nicio ambulanță n-a venit să ia drăguții de puișori intoxicați cu fum.

Așa ți-a trebuit, nenorocito!

Chiar și așa, nu se putea calma.

Nu avea niciun motiv de îngrijorare. Documentele ei rusești erau cât se poate de bune, mă rog, cât putea fi de bun un pașaport fals, folosit o singură dată. N-avea niciun motiv să creadă că ar fi făcut cineva legătura între identitatea rusă și cea reală.

Hai, calmează-te.

Apartamentele de pe Costa del Sol îi fuseseră confiscate, la

fel și vila din Toscana (dar aia nu conta, nu i-a plăcut niciodată, italienii erau la fel de constipați ca suedezii). Întoarcerea la ferma familiei, de lângă Boston, ieșea din discuție. Conturile din băncile elvețiene erau la locul lor, la fel ca și camera închiriată de la pensiunea din Bekaa Valley. Libanul era o țară foarte frumoasă. Dacă se gândea bine, acolo a fost cea mai fericită. Nu avea de ce să-i pară rău, absolut deloc.

I-a venit rândul. Și-a aranjat ochelarii pe nas și a băgat pașaportul prin fanta cabinei de sticlă. Zâmbea și încerca să pară plictisită.

Hai, mai repede, să-i dăm drumul.

Polițista de dincolo de sticlă i-a inspectat pașaportul, l-a privit cu atenție, și-a trecut degetele peste fotografie, apoi a tastat ceva în calculator și Pisicuța a simțit cum îi crește pulsul. Și-a lins buzele și a înghițit.

Mișcă-te mai repede, lua-te-ar dracu'!

Femeia a privit-o cu grijă, atentă, și a deschis pașaportul mai bine, îndoindu-l. *Fii atentă*! a vrut să-i spună. *E nou*!

— E vreo problemă? a întrebat, într-o engleză stricată.

Polițista a ignorat-o, vrăjitoare arogantă. A ridicat receptorul și a format un număr scurt, după care a așteptat. Și-a ridicat din nou privirea și Pisicuța a simțit cum privirea femeii îi trecea prin tot corpul, ca niște raze X, până în străfundul hăului unde-și ascundea sufletul. Femeia a zis ceva în receptor, în păsăreasca lor de vikingi, a așteptat câteva secunde, apoi a închis. S-a sculat în picioare, a împins scaunul sub birou și a ieșit din cutie prin ușa laterală. Pisicuța a urmărit-o atent cu privirea, venea direct spre ea, iar ea nu se putea mișca, nu avea nici cel mai mic imbold să fugă.

— Domnișoara Houseman? i s-a adresat polițista, oprindu-se în fața ei și apucând-o de cot. Domnișoară Frances Houseman, sunteți amabilă să veniți cu mine?

Îi știau adevărata identitate, îi aflaseră miezul – Frances, după prima femeie în guvernul Statelor Unite.

A băgat mâna în buzunar și a deschis cutiuța.

— Ar fi trebuit să-l ascult pe tata, a zis.

A găsit pastila și a băgat-o în gură.

Trebuia să mă mărit cu Grant, a gândit și a mușcat capsula de cianură.

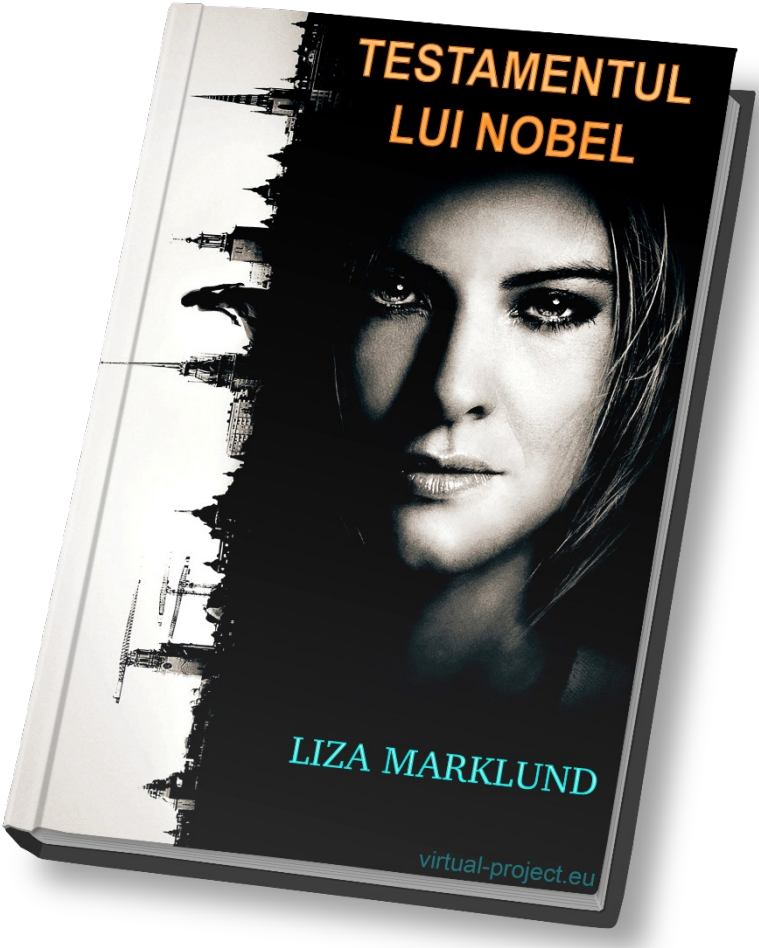

virtual-project.eu